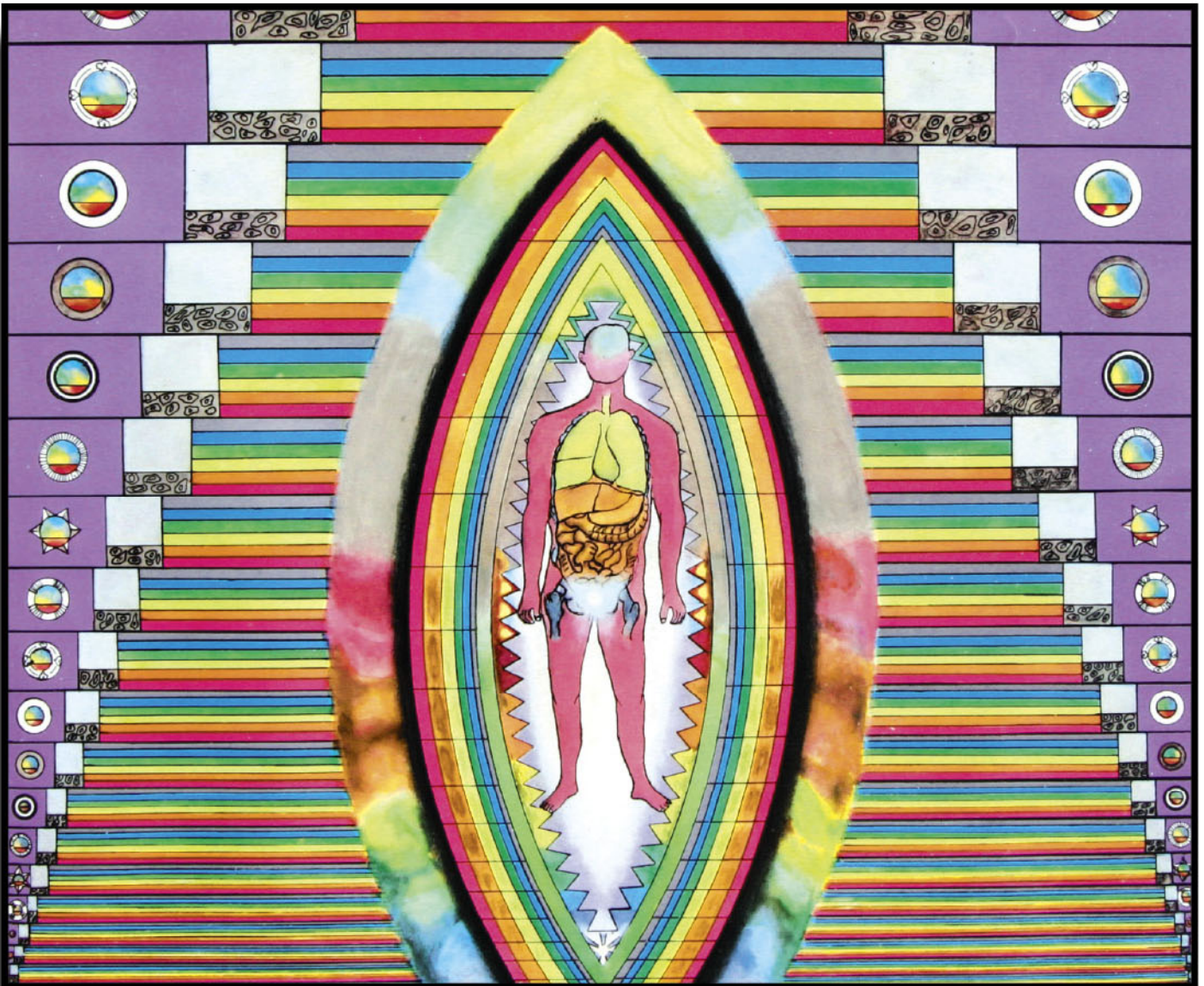

Kurt Christiansen

Den seksuelle polforvandling

En analytisk gennemgang af Martinus tekster

Kosmologisk Information

**Martinus fotograferet 1921
Det år hvor han fik kosmisk bevidsthed**

**Martinus med Livets Bog, foran sit symbol "Det levende væsens grundanalyse"
Fotograferet i 1955. Foto: Scanpix**

Kurt Christiansen

Den seksuelle polforvandling

En analytisk gennemgang af Martinus tekster

En gennemgang og analyse af Martinus tekster hvor han beskriver ligestillingen af den maskuline og feminine pol i jordmennesket gennem den seksuelle polforvandlingsproces

KOSMOLOGISK INFORMATION

Klintvej 104

4500 Nykøbing Sjælland

Tlf. 59305272

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

De første sider med forklaring til forsidesymbolet og forord

Kurt Christiansen

Den seksuelle polforvandling
En analytisk gennemgang af Martinus tekster

1. udgave – 1. oplag

Copyright © 2006 by Kurt Christiansen og KOSMOLOGISK INFORMATION

Udgiver: Kurt Christiansen i samarbejde med KOSMOLOGISK INFORMATION'S forlag 2006

Tekst og layout: Kurt Christiansen
Korrektur: Søren Ingemann Larsen

Tryk: one2one A/S, Cikorievej 8, Odense SØ

ISBN Nr 87-991401-0-1

De i bogen viste runde tegninger med tilhørende vers er tegnet og skrevet af Paul Vermehren, fra bogen "Tegn cirkler i sandet" Forlaget Kosmos, 1964. ©Martinus Institut.

Forsidebillede: Martinus symbol med betegnelsen "Det ufuldkomne menneske".

Martinus nåede ikke at udgive dette symbol i sine symbolbøger, men der foreligger en originaltegning udført af Martinus, samt et prøvetryk som Martinus nære ven Per Thorell har foræret forfatteren, og som er brugt som forlæg til forsidebilledet.

Martinus nåede ikke at skrive en forklaring til symbolbilledet, men han forklarede hvordan symbolet skal forstås til sin daværende elev Per Bruus-Jensen.

Per Bruus-Jensen har på min opfordring velvilligt nedskrevet hvad Martinus forklarede, og denne redegørelse vises efterfølgende.

Symbolforklaring

Symbolet viser det fysiske inkarnerede jordiske menneske i dets ufuldkomne vekselvirkning med verdensenergien og den hermed forbundne kosmiske verdensorden.

I Martinus' fremstilling er verdensenergien opbygget af 7 kosmiske grundenergier, hvoraf de seks avles af den syvende - moderenergien - der samtidig er ansvarlig for den kosmiske verdensorden.

Hos Martinus symboliseres moderenergien ved violet farve, og det ses, at symbolet er domineret af denne farve i venstre og højre side af symbolet i hele dets højde, samtidig med at den resulterende verdensorden kommer til udtryk gennem den måde, de andre farver er organiseret på; rød, orange, gul, grøn, blå og lys indigo. De nævnte farver følger efter hinanden i denne orden i hele symbolets højde, og da de hver især udtrykker én af de seks øvrige grundenergier, viser symbolet, at disse seks supplerende grundenergier er organiseret på en måde, der minder om tangenterne på et klaver: i en slags oktaver.

I praksis svarer disse oktaver til det, Martinus omtaler som spiralafsnit eller spiraltrin, og hvor det samtidig gælder, at hvert spiraltrin udtrykker sig igennem ét ud af syv mulige organismeprincipper, der også gentager sig selv i en særlig rækkefølge nedefra og opad. Det drejer sig om: 1. elementarpartiklens princip; 2. cellens princip; 3. organets princip; organismens princip; 5. klodens princip; 6. solsystemets princip og 7. galaksens eller mælkevejsystemets princip, og hvor hvert princip har fået sin egen særlige signatur, vist ved de cirkulære ikoner i de violette felter i højre og venstre side af symbolet i hele dets højde (reddegørelse for de enkelte ikoner er givet af Martinus selv i forbindelse med hans spiralsymbol - symbol nr. 14 i

førsteudgaven af Det Evige Verdensbillede). Endelig skal der peges på, at de enkelte spiraltrin er opdelt i en mørkeepoke og en lysepoke, vist ved de sort/hvide felter, der i hele symbolets højde er indskudt mellem den violette moderenergizone og de øvrige grundenergizoner i begge sider af symbolet.

Midt i symbolet ses det fysiske inkarnerede menneske i dets samspil med sin egen personlige, åndelige struktur, der er repræsenteret ved syv åndelige legemer med instinktlegemet yderst (rødt) og det personlige evighedslegeme inderst (violet). Og som resultat af dette samspil mellem den fysiske og den åndelige del af mennesket ses yderst den menneskelige aura, der med sit farvespil spejler karakteren og kvaliteten af det pågældende samspil, og hvor de grumsede områder symbolsk skal vise, at dette samspil ikke på alle punkter er harmonisk og hensigtsmæssigt og derfor giver anledning til forskellige problemer - herunder forskellige sygdomme i både sjæl og legeme.

Endelig ses inderst på overgangen mellem netop sjæl og legeme en takket figur. Denne symboliserer det særlige organiske system, der overhovedet muliggør et samspil mellem den finstofflige åndelige struktur og det grovstofflige fysiske legeme - det såkaldte koblingslegeme, der også spiller en rolle som overlevelselselegeme i den første tid efter døden fra det fysiske plan og i samme forbindelse rummer programmerne for den såkaldte vanebevidsthed i den første sfære.

Til sidst skal peges på, at det fysiske legeme også er opdelt i zoner med hver sin grundenergifarve. Dette skal udtrykke, at den fysiske organisme dybt nede i mikrokosmos (10 spiraltrin under menneskets eget) direkte næres og påvirkes af menneskets åndelige aktivitet; dvs. af aktiviteten i menneskets åndelige legemer, der hver for sig står i forbindelse med en bestemt zone i det fysiske

menneskelegeme: instinktlegemet med huden og muskulaturen (rødt område); tyngdelegemet med fordøjelsessystemet (orange område); følelseslegemet med blod- og åndedrætssystemet (gult område); intelligenslegemet med hjerne- og nervesystemet (grønt område); intuitionslegemet med kønsorganerne og hormonsystemet (blåt område); hukommelseslegemet med skelettet, tænder og negle (indigo område); og endelig

evighedslegemet med den genetiske kode og tilhørende oversættelsessystem (violet område; kun indirekte vist).

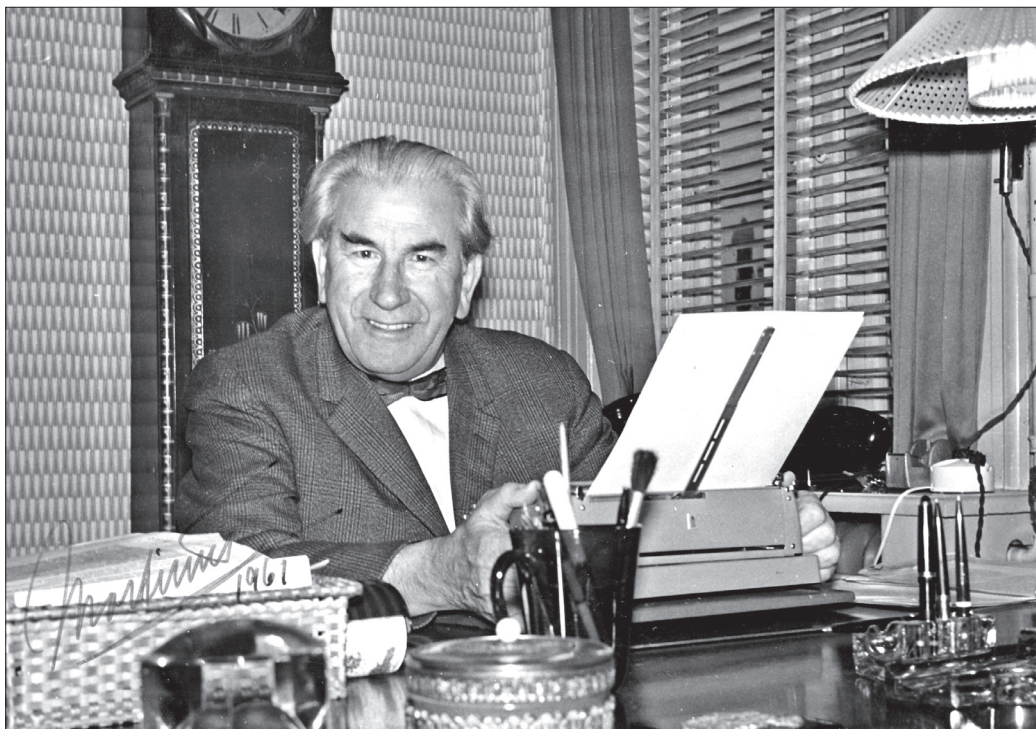
(Nærværende symbolforklaring hviler på Martinus' egen redegørelse over for undertegnede sidst i 1960'erne.)

PBJ

1968. Martinus arbejder i sit lille arbejdsrum på Martinus Åndsvidenskabelige Institut på Mariendalsvej, Frederiksberg, men sit symbol: "Det ufuldkomne menneske".

**Martinus arbejder ved sin skrivemaskine.
Martinus Institut, Mariendsalsvej. 1955**

“J-mennesket” Martinus på sin 50 års fødselsdag.
Fotograferet i Villa Rosenberg i Klint, 1940.

Forord

Det er iøjnefaldende for enhver, at mennesker, specielt i den vestlige verden, i nutiden har store problemer med deres parforhold. Skilsmisser er en helt almindelig foreteelse, og mange mennesker lever i lange perioder af deres liv, ja en del mennesker hele deres liv, som singler.

Homoseksualitet bliver mere og mere almindelig, eller kommer i hvert fald mere synligt frem på overfladen i samfundet, og udlevs mere frit, end den har været udlevet tidligere.

Er disse to parametre i menneskets udvikling et tegn på degeneration af menneskeheden, en dekadance, eller er det et udtryk for en udvikling som menneskene nødvendigvis skal gennemgå for at komme videre i deres naturlige udvikling? Begge synspunkter er baseret på opfattelser der har været oppe i samfundsdebatten.

De nævnte ændringer i samfundsstrukturen har gjort mange mennesker ængstelige og utrygge hvilket der ikke er noget overraskende i.

På denne baggrund er det interessant at se nærmere på hvad Martinus siger om denne udvikling, som i øjeblikket specielt er meget aktuel. Er det muligt via Martinus redegørelser for udviklingen at berolige mennesker der lider under sådanne forhold så de kan se udviklingen som en naturlig udvikling frem imod en, på længere sigt, mere kærlig væremåde blandt mennesker?

Går vi ind i Martinus tekster for at finde en forklaring er det naturlige sted at søge, i Martinus omtale af polforvandlingen som mennesker nødvendigvis må gennemgå for at udvikle sig til alkærlige væsener som kan være til fuldkommen glæde for sine medvæsener.

Denne udviklingsproces som kun er en ganske lille del af den udvikling som Martinus beskriver som tilhørende et enkelt spiralkredsløb, er derfor meget aktuel i netop vores tidsalder hvor vi er i de begyndende faser af denne udvikling.

Dette medfører naturligvis at der holdes mange foredrag og kører mange studiekredse for at belyse Martinus forklaring på disse forhold. På grund af min kontakt med mennesker såvel blandt underviserne som blandt ”studenterne” er jeg imidlertid blevet klar over at der er forskellige opfattelser af hvad Martinus forklarer om denne udvikling, specielt om ”homoseksualiteten” i denne sammenhæng.

Denne usikkerhed om den rigtige forståelse af hvad Martinus siger om disse tilstande er måske forståelig ud fra to forhold.

For det første siger Martinus noget om disse forhold i flere forskellige artikler og bøger, og i flere forskellige sammenhænge, hvorfor det kan være svært at holde alle oplysningerne sammen til et hele.

For det andet udtrykker Martinus sig ikke altid helt klart, idet han i visse sammenhænge underforstår at man er klar over hvordan man skal forstå hans udsagn, afhængig af hvilket udviklingstrin han taler om.

Det er min opfattelse at det er disse to hovedproblemer der er skyld i den divergerende opfattelse af hvad Martinus mener blandt såvel undervisere som deres ”studenter”.

For om muligt en gang for alle at afhjælpe dette dilemma, har jeg i nærværende bog sammenstillet de mest betydende tekstafsnit hvori Martinus har beskrevet polforvandlingen, og i denne sammenhæng også ”homoseksualiteten”, og samtidig analyseret helt nøje hvad Martinus mener med sine forskellige udsagn desangående.

Martinus har i et forsøg på at gøre stoffet mere tilgængeligt, opdelt udviklingen af mennesker i forskellige kategorier som han betegner med bogstaverne fra A til K.

Såvel en nu afdød underviser (Mogens Møller) som en nulevende underviser (Svend Åge Rossen) har opstillet disse mennesketyper i et udviklingsskema, og placeret de enkelte kategorier hvor de mener de befinder sig i udviklingsforløbet.

Disse to skematiske opstillinger har jeg diskuteret i to appendiks bagest i bogen.

Til bearbejdning af stoffet til denne bog har jeg fået mange værdifulde input via et utal af dybtgående samtaler og diskussioner med Ingrid Holck og Søren Ingemann Larsen. Jeg er dem dybt

taknemmelig for deres medleven og interesse i bogens problemstilling.

Jeg er Svend Åge Rossen meget taknemmelig for at han har stillet sit skema over mennesketyperne til min rådighed, og redegjort for sine synspunkter.

Jeg er Per Bruus-Jensen meget taknemmelig for at han har stillet Martinus forklaring til forsidesymbolet i nedskrevet form, til rådighed for mig.

Jeg er endvidere Søren Ingemann Larsen dybt taknemmelig for at han med sin videnskabelige sproglige ekspertise, ikke alene så kritisk på min kommasætning, som jeg aldrig rigtig har fået lært, men også tilbød at tilrette kommasætningen og samtidig læse korrektur på teksten. En hjertelig tak til alle mine gode venner.

Klint den 15. maj 2006

Kurt Christiansen

Soluret på grundejerforeningens fællesareal foran Martinus Center i Klint. Billedet skal minde os om betydningen af tiden som den fjerde dimension på det fysiske plan

1. Afsnit

Indledning og ordforklaring

Der har været skrevet en del og undervist meget omkring Martinus beskrivelse af polforvandlingen i relation til menneskets udvikling. Blandt andet har Mogens Møller (1914 til 1980) behandlet emnet i Julekosmos 1962. Denne artikel blev genoptrykt i Temahefte nr. 1 udgivet af Kosmologisk Information i 1987 og 1990.

Man kan nok diskutere, om det skal hedde polforvandling eller poludvikling. Logisk set er der reelt tale om en poludvikling mere end om en polforvandling. Det drejer sig jo om det forhold, at vi alle er udstyret med såvel en maskulin som en feminin pol. Polerne er imidlertid ikke lige stærkt udviklet hos menneskene på vores nuværende udviklingstrin. Hos manden er den maskuline pol stærkere udviklet end den feminine. Hos kvinden er den feminine pol stærkere udviklet end den maskuline. I udgangsstadiet bevirker dette, at vi optræder og reagerer som typiske hankøns- og hunkønsvæsener. Martinus kalder denne type mennesker for enpolede/enkeltpolede.

Den udvikling, som Martinus beskriver i detaljer, og kalder ”den seksuelle polforvandling”, tager sit udgangspunkt i ovennævnte poltilstand hos det ufuldkomne menneske, hvor den ene pol er fuldt udviklet, og den anden nærmest latent. Dette menneskestadie kalder Martinus som sagt for det enpolede/enkeltpolede menneske.

Polforvandlingen sker fra dette stadie og frem til det stadie, hvor mennesket er blevet til det rigtige menneske i det rigtige menneskerige. På dette stadie

har den latente pol udviklet sig til en styrke på linie med den fra starten dominerende pol, og mennesket har ændret seksuel adfærd således, at parringsakten med dens ekstaseoplevelse er ophørt med at eksistere. Seksualiteten står ikke mere i formeringens tjeneste, da mennesket på dette tidspunkt frit kan inkarnere og diskarnere efter ønske.

Ekstaseoplevelsen, som oplevedes i parringsakten, er på dette stadie erstattet af en ekstaseoplevelse, der opstår ved blot at berøre et andet væsen. Denne nye seksualitet kalder Martinus oplevelsen af ”den højeste ild”. Han betegner ekstaseoplevelsen i parringsakten i den enpolede tilstand som den højeste ild ”på vågeblus”, altså en miniudgave af den ”højeste ild”, og antyder at den nye tilstand vil være en langt mere intens oplevelse end den ordinære parringsekstase.

Denne mere altfavnende ekstaseoplevelse opleves imidlertid først i sin fulde styrke, når mennesket har gennemgået en betydelig åndelig udvikling, er blevet alkærlig, og har fået kosmisk bevidsthed, samtidig med at menneskelegemerne har udviklet sig til en langt større sensitivitet end den nuværende, hvor ekstaseoplevelsen alene er knyttet til kønsorganerne og kønsaktens oplevelse.

Polerne vil på det afsluttende udviklingsstadie være jævnbyrdige, og væsenerne/menneskene er dermed nået til en tilstand, hvor de som nævnt er blevet alkærlige. I denne tilstand betegner Martinus menneskevæsenerne som dobbeltpolede/topolede.

Martinus beskriver formålet med og resultatet af polforvandlingen/poludviklingen i Livets Bog 2,

afsnit 361 på en meget smuk måde og i ganske få ord:

”... selve Polforvandlingen, hvilket vil sige, Væsenets Overgang fra „Dyreseksualisme” til „Menneskeseksualisme”, der igen er det samme som, at det skønneste i Kvindens feminine og Mandens maskuline mentale Naturer og fysiske Linier er forenet til en guddommeligt Sammensætning i eet Væsen, bliver det rigtige Menneskes Organisme saaledes selve Kulminationen af, hvad der kan præsteres af Skønhed og Fuldkommenhed i Skabelse af fysiske Organismer eller Redskaber for intellektuel Manifestation.”

I Livets Bog 3 afsnit 852 forklarer Martinus at denne udvikling er baseret på ændringen af en organfunktion i væsenerne, og han beskriver i malende sætninger den turbulens, der opstår ved denne menneskets omdannelse fra at være et enpolet til at blive et dobbeltpolet væsen. Han skriver:

852. Men hvorledes skal en Intelligensfunktion bevidsthedsmæssigt kunne finde Sted, hvis ikke Individet havde Hjerne? – Hvorledes skulde et Væsen kunne se, hvis det ikke havde Øjne? – Hvorledes skulde Moralvognernes egne stærke Følelse for det modsatte Køns Væsener vel kunne eksistere eller blive til, hvis den ikke netop beroede paa deres særlige seksuelle Organfunktion? – Beror Mandens Dragning imod Kvinden og Kvindens Dragning imod Manden ikke paa den Omstændighed, at han er et ”Hanvæsen” og hun er et ”Hunvæsen”? – Og beror Graden af deres ægteskabelige Lykke ikke fuldstændig paa Graden af deres Fremtræden som henholdsvis ”Hanvæsen” og ”Hunvæsen”? – Og er denne ”Han-” og ”Huntilstand” ikke forlængst erkendt som et Organproblem? – Er

Organerne ikke netop udgørende en af de Faktorer, hvorpaa man kender Forskel paa ”Han” og ”Hun”? –

Men naar en Kærlighed, der er af en saa ringe Udstrækning, at den kun strækker sig til det modsatte Køn, i saa høj Grad er betinget af en Organfunktion, i hvor meget større Udstrækning maa saa en Kærlighed, der strækker sig til alle levende Væsener uafhængigt af Køn, saa ikke være baseret paa Organfunktion? – Paa hvad skulde den ellers være baseret? – Tror man en saa vældig Sympatitilkendegivelse, at den er lig Guddommens eget straalende Kærlighedsvæld, er noget, der springer frem af ”Ingenting”? – Saa vilde den jo ligesaa godt kunne være til Stede i det ene Væsen som i det andet. Tror man, at man kan opfylde Paabudet om at ”vende den højre Kind til, naar man bliver slaaet paa den venstre”, uden i Kraft af en i Forvejen i sin Bevidsthed fremtrædende særlig Kombination af Organfunktioner? – Og er disse Organfunktioner ikke af en saadan Art, at de paa en eller anden Maade maa have kollideret med den rent ægteskabelige Kønsfære og derigennem mildnet ”Hanvæsenet”s og ”Hunvæsenet”s Indstilling til deres eget Køn? – Hvorledes skal disse Væsener ellers komme til at opfylde det store Bud om at ”elske Næsten som sig selv”? – Den Is eller Kulde, der oprindelig er mellem Væsener af samme Køn maa dog fjernes. At fjerne den kan kun ske ved Organfunktion. Denne Organfunktion maa derfor være af en saa overdaadig sympati- eller kærlighedsvækkende Natur, at den helt kan overtrumfe den ægteskabelige Kønsfæres Funktion til Fordel for Opfyldelsen af Guds Plan med Mennesket, hvilket vil sige: Skabelsen af ”Alkærligheden” i Væsenets Indre. Tror man ikke, det er det, der gør sig gældende, naar vi ser, at den saakaldte ”naturlige” Kønstilstand hos Væsenerne og den hermed forbundne ægteskabelige Tilstand

degenererer? – Hvorledes skulde denne Omskabelse eller Udvikling af Mennesket ellers ytre sig? – Maa denne Omskabelse ikke efterhaanden forandre ”Hanvæsenet”s Syn paa ”Hanvæsenet” og ”Hunvæsenet”s Syn paa ”Hunvæsenet”? – Og maa dette Syn, for at være i Kontakt med den førnævnte guddommelige Plan eller Udvikling af ”Alkærligheden”, ikke netop være en voksende ”Sympati” for sit eget Køn? – Hvor skulde Forandringen ellers sætte ind? – Hele Fuldbyrdsen af den guddommelige Plan beror netop udelukkende i Forandringen af dette Syn. Hvorledes skulde Isen mellem Væsener af samme Køn ellers smelte? – Og er det ikke netop denne Smeltning, der er den ”ny Himmel”s og ”Ny Jord”s første begyndende Vaarbrud? – Og er det ikke rimeligt, at dette Vaarbrud ved sin Fremfærd ogsaa maa skabe Lavineskred, igennem Tøbrud, Slud og Isslag. Hvad er de degenererende Ægteskaber, seksuelle Oversvømmelser af smeltende mentalt Is og Sne eller paa mange andre Maader skabe stærk mental Uro? – Overgangen fra Frost- og Snevintre kan ikke foregaa uden Abnormiteter, Perversiteter, Forelskelser i Væsener af samme Køn o. s. v. andet end dette voldsomme mentale Tøbrud, igennem hvilket Menneskets dyriske Vintertilstand larmende forkynder eller tilkendegiver sin egen Undergang og dermed indirekte varsler Foraarets Komme eller ”det rigtige Menneskerige”s gryende Indtog i jordiske Sfærer, Kontinenter og Zoner? – Er det ikke en Opfyldelse af de almindelige Naturlove, der her finder Sted for vore Øjne? – Tror man Omskabelsen af Jordens Millioner af inkarnerede og diskarnerede Sjæle kan gaa stille eller lydløst af? – Tror man indgroede Vaner og Tilbøjeligheder, der har været autoriserede Livsidealer gennem Aartusinder pludseligt kan accepteres af alle som noget, der er paa Retur, noget der er degenererende?

– Maa ikke mange af disse Livsidealer staa for en anseelig Hob af Mennesker som ”hellige” og urokkelige Foreteelser eller evige Forskrifter, selv om Verdensgenløserne har til Opgave at vise det modsatte. Blandt nævnte Hob finder vi de nidkære Moralvogtere og Dogmeforkyndere. Disse udgør alle mere eller mindre en Slags Keruber, der forsvarer det Paradis, de umærkeligt allerede selv er i Færd med at forlade og ikke kan forhindre andre i at forlade, dertil er Spisningen af ”Kundska-bens Træ” (Undervisningen paa Skoler, Universiteter og Lærestalter i ”Godt og Ondt”) altfor dominerende. Kirkerne og andre Omraader for deres Domæne bliver mere og mere forladt.

Til at beskrive denne udvikling, og for at gøre den mere overskuelig for læseren, inddeler Martinus, i Livets Bog 5, udviklingen i udviklingsstadier, som han giver betegnelserne fra A- til K-mennesker. Det drejer sig om 11 forskellige stadier. Det er ikke alle stadier, som alle mennesker gennemgår. Han betegner nogle af tilstandene som afsporede stadier, som ikke alle mennesker vælger at gennemgå, men uanset den vej der vælges, når alle væsener frem til målet, som er at blive et K-menneske. Den tid der hængsler med denne udvikling anslår Martinus til at være mindst 3000 år, idet han siger, at efter dette tidsrum vil det rigtige menneskerige findes på jorden. I det rigtige menneskerige er menneskene i det mindste nået til J-menneskestadiet. På J-menneskestadiet mangler der kun lidt af den kropslige udvikling for at nå til K-menneskestadiet.

Denne udviklingsproces har gennem årene interesseret de mennesker der har studeret Martinus åndsvidenskab særdeles meget, for ogsaa i disse kredse interesserer mennesker sig meget for seksualitet, såvel for deres egen som for andres. Specielt synes der at herske nogen usikkerhed omkring nødvendig-

1. Afsnit Indledning og ordforklaring

heden af at være homoseksuel i traditionel forstand i indtil flere inkarnationer, før det er muligt at nå målet og blive helt dobbeltpolet og dermed være udviklet til at opnå kosmisk bevidsthed.

Nogle mennesker fastholder, at det er en nødvendighed at have gennemlevet flere homoseksuelle inkarnationer. De personer, der plæderer for dette synspunkt, henviser til specielle steder i ”Martinus-litteraturen”, særlig den nyudgivne bog med titlen ”Det Tredje Testamente” med undertitlen ”Den Intellektualiserede Kristendom”, Borgens Forlag 2004. Andre finder på grundlag af andre tekster i Martinus-litteraturen, at homoseksualitet er en form for afsporing, der for nogle mennesker forekommer i en periode i udviklingen.

For at forholde sig til sådanne udtalelser og til Martinus tekster desangående, er det først og fremmest vigtigt, at man får slået helt fast, hvad man skal forstå ved betegnelsen ”homoseksuel” og ”homoseksualitet”, da jeg, som jeg har beskrevet i det efterfølgende, har den opfattelse, at Martinus lægger helt andre betydninger i disse ord end deres traditionelle betydning. De fleste mennesker, og nok også de mennesker der reagerer negativt overfor ovennævnte udsagn om, at man skal være homoseksuel i flere inkarnationer, inden man kan få kosmisk bevidsthed, opfatter ordene ”homoseksuel” og ”homoseksualitet” i traditionel forstand, hvor de tænker på personer, der lever i homoseksuelle/lesbiske forhold, hvor parterne lever sammen og omgås hinanden, som almindelige ægtefæller gør i et heteroseksuelt forhold. Det vil sige simulere parringsakter og omgås hinanden med følelser som skinsyge, jalousi og ejertendenser, som det er ret almindeligt i traditionelle heteroseksuelle parforhold. Vi skal senere se, at Martinus opfatter mennesker, som befinder sig i sådanne specielle tilstande, som ”afsporede”. Martinus redegør også klart for, hvad der normalt har bragt mennesker i sådanne tilstande.

Martinus bruger ikke betegnelsen ”homoseksualitet” ret ofte. Der er blot det problem, at han i nogle situationer bruger ordet i traditionel forstand for at redegøre for sine synspunkter i relation til almindelige menneskers opfattelse af ordenes betydning. I andre situationer bruger han ordene i forhold til sin egen opfattelse af disse ords betydning, som har et helt andet sigte og indhold. Egentlig bruger han det ikke så meget om traditionelle homoseksuelle tilstande, hvor enpolede mennesker lever i traditionelle homoseksuelle parforhold. Han bruger det fortrinsvis om mennesker, der er nået så langt i deres udvikling, at de så småt er begyndt at reagere alkærligt og derfor viser kærlige attituder overfor væsener af dets eget køn, uden at det bunder i en fysisk seksuel kønslig interesse, som kan henføres til parringsakten, men hvor disse mennesker udviser følelser og væremåde, som kun er et udtryk for åndsstyret kærlighedstilkendegivelse overfor mennesket bag ved manden eller kvinden.

En skelnen mellem sådanne to meget forskellige tilstande af sympati mellem mennesker af samme køn er et meget væsentligt led i forståelsen af Martinus budskab. Når Martinus bruger ordet ”homoseksuel” eller ”homoseksualitet”, gør han ikke altid rede for hvad han lægger i ordet i den givne sammenhæng. Man må nok også forstå, at Martinus, uden at sige det direkte, antager at der godt kan være overgangstadier i udviklingen, hvor mennesker er nået frem til en udvikling hvor den enpolede tilstand er i aftagende, idet den modsatte pol er vokset i styrke, men at der ikke er en absolut ligevægt mellem de to poler, så der derfor kan forekomme overgangssituationer, hvor mennesker stadig søger den ekstaseoplevelse der følger med den enpolede parringsakt samtidig med, at mennesket nærer en mere ophøjet alkærlig indstilling til sin partner, som i nogle tilfælde kan være af det samme køn. Her vil jalousi, skinsyge og ejertendenser imidlertid ikke eksistere som i det almindelige enpolede parforhold, eller i det mindste være mindre udtalt, og derfor vil det ikke være så synligt for omverdenen. Dette specielle forhold

gælder nok under visse omstændigheder hos E-mennesket (se efterfølgende), men er absolut ikke en helt nødvendig tilstand for den videre udvikling.

Netop på grund af denne ”forvirring” omkring emnet har jeg følt, at jeg måtte søge at beskrive situationen omkring poludviklingen, så denne kommer til at stå så klart og entydigt som muligt. Det vil jeg efterfølgende gøre. Jeg vil gøre det ved at vise og analysere Martinus tekster, og føje mine egne synspunkter og analyser til disse.

I min efterfølgende undersøgelse af Martinus redogørelse for disse forhold, har jeg taget mit udgangspunkt i de tekster, Martinus har skrevet i sidste halvdel af bind 5 i Livets Bog. Livets Bog må med rette siges at være det basale materiale i Martinus åndsvidenskab og må derfor tillægges den største betydning og bruges som den egentlige retningsviser og som det suverænt autoritative materiale.

Det er også her, at Martinus gennemgår menneskets udvikling i den klareste form. Det er her Martinus karakteriserer de forskellige mennesketyper og giver dem betegnelserne fra ”A-mennesket” til ”K-mennesket”.

Jeg vil som sagt i det efterfølgende gengive udvalgte afsnit fra Martinus tekster til at belyse forholdene. Jeg har udvalgt det som jeg mener er det vigtigste for at forstå polforvandlingens forskellige aspekter. Den der vil gennemgå hele materialet, må selv gå ind i værkerne og studere de fuldstændige tekster.

I slutningen af min gennemgang vil jeg også vise og kommentere et skema, som blev fremstillet af Mogens Møller. Skemaet stammer som foran nævnt fra en artikel som Mogens Møller skrev i Julekosmos i 1962, altså medens Martinus levede. Skemaet giver et let tilgængeligt overblik over sammenhængen mellem de forskellige mennesketyper, som Martinus beskriver i Livets Bog bind 5.

Med tilladelse fra Svend Aage Rossen vil jeg også vise et skema som Svend Aage Rossen har fremstil-

let. Et skema som ikke er offentliggjort, men som han bruger i sin undervisning i dette emne. Dette skema afviger fra Mogens Møllers skema.

1.1 Er poludviklingen en udvikling vi kan styre med vores vilje?

Inden jeg går videre, er det interessant at blive klar over, om mennesket selv har indflydelse på denne poludvikling, om vi helt kan vælge den fra, eller vi kan forcere den, så vi hurtigt kan gennemleve den. Da det er en uafviselig del af vores udvikling, kan den ikke fravælges. Vi har imidlertid, som i alle livets forhold, langt hen ad vejen en frihed til at vælge, hvordan vi vil reagere i enhver situation. Denne frihed kan, i en vis udstrækning, være med til at påvirke vores oplevelser og lidelser og bringe os glade og lykkelige oplevelser eller det modsatte i andre situationer.

Om lidelsernes betydning skriver Martinus i afsnit 33.26 i bogen ”Det evige verdensbillede 3” under omtalen af symbol nr. 35 følgende om dobbeltpolet-hedens udvikling:

”Da dobbeltpoetheden udgør fundamentet for alkærligheden og således er en evne, der ikke opretholdes på kunstig basis, men er blevet til gennem væsenets oplevelser af lidelser eller mørk karma, udgør den en særlig bevidsthedstilstand, der føler frastødning ved at gøre ondt imod sin næste, ondt imod nogen eller noget.”

Med hensyn til vores overordnede muligheder, siger Martinus noget meget vigtigt desangående. I ovennævnte bog afsnit 33.2 siger han:

33.2 Menneskenes forvandling fra dyr til menneske er ikke en viljesakt således som dette at gå og stå eller løbe, sige ja eller nej, eller

bestemme hvornår man vil spise og drikke. Nævnte fundamentale forvandling er derimod en vækstakt eller et udviklingsspørgsmål ligesom dette at blive geni i musik, malerkunst eller anden form for genialitet. At kunne elske sin næste som sig selv og dermed Gud over alle ting er det samme som at være et moralsk geni. Denne genialitet kan således også kun tilegnes ved udvikling. Og det er netop denne udvikling til at blive et moralsk geni, der foregår med det ufærdige menneske i dyreriget. At blive til et moralsk geni er det samme som at blive til et menneske, hvis væremåde er alkærlighed, og det derfor fremtræder som mennesket i Guds billede efter hans lignelse.

Vi får her en klar tilkendegivelse af, at vi ikke kan undgå at skulle mobilisere vore bedste evner og arbejde intenst med os selv for derigennem at søge at komme den mest lige vej gennem denne udviklingsproces. Når vi kender grundelementerne i processen, har vi imidlertid en større mulighed for at forstå hvad vi oplever og reagere positivt på disse oplevelser og tilstande.

1.2 Hvordan skal man forstå Martinus når han bruger ordet "Homoseksualitet"?

I min gennemgang vil jeg specielt, i hvert enkelt tilfælde, se på, hvad Martinus mener, når han bruger ordene "homoseksualitet" og lignende udtryk for på den måde at blotlægge eventuelle misforståelser. Jeg vil tage stilling til dette ud fra Martinus egne tekster, hvor han gør rede for sit syn på situationen, og ud fra Martinus egen samlede beskrivelse af den kontinuerede udviklingsbane gennem menneskets poludviklingsfaser.

For at læseren allerede her fra starten kan være klar over, hvad jeg mener, når jeg efterfølgende siger, at ordet homoseksualitet på et givet sted skal forstås i den traditionelle betydning eller i Martinus betydning af ordet, giver jeg allerede på nuværende tidspunkt en definition af den måde, som ordet homoseksualitet normalt bruges på, og den måde som Martinus bruger begrebet. I teksten længere fremme begrundes jeg yderligere min opfattelse af Martinus måde at forstå ordet på.

1.2.1 Den traditionelle/almindelige opfattelse af, hvad man forstår ved homoseksualitet:

Den Store Danske Encyklopædi, 1. udgave, Gyldendal 2004 giver følgende definition på homoseksualitet.

Homoseksualitet, (af homo- og afledn. af lat. *sexus* 'køn'), seksuelle og erotiske forhold mellem personer af samme køn.

En homoseksuel betegner et menneske, som overvejende har erotiske følelser for eller foretrækker at have sex med personer af sit eget køn.

Vi ser her at definitionen **helt og alene** hviler på det erotiske og seksuelle forhold menneskene imellem. Vi er samtidig klar over, at når man her taler om seksualitet og erotik, skal det forstås i den form, som man oplever hos det enpolede menneske.

1.2.2 Martinus måde at forstå og bruge ordet homoseksuel:

I Livets Bog 1 til 7 bruger Martinus kun ordene "homoseksuel" og "homoseksualitet" i alt 4 gange, som gengives efterfølgende.

I Livets Bog, i slutningen af afsnit 857 og begyndelsen af afsnit 858 skriver Martinus:

”...Det er denne af overdreven Sympati for sit eget Køn og mangelfuld Sympati for det modsatte Køn, der har affødt Begreberne „Kvindehader og „Mandfolkehader”. Selv om et saadant Væsen ikke ligefrem hader det modsatte Køn, vil det naturligvis i visse Situationer her paa Begyndelsesstadiet for sin seksuelle Forvandling ikke kunne undgaa at føle en vis Uvillie imod det andet Køns Væsener. Det er stadig disse Væsener, der er Rivalerne i dets Liv. Det er disse Væsener, der Gang paa Gang kommer til at gribe ind i dets Forhold og hjemfører den „elskede” Ven eller Kammerat som forlovede eller Ægtefælle. Og det er igennem den heraf opstaaede ulykkelige Kærlighed og Jalousi, at Væsenet opdager, „at det ikke er som de andre”. At det som før nævnt, for at undgaa at røbe sin „Abnormitet” og den hermed forbundne Kompromittering, ikke ret godt kan lade sine Følelser komme til Udbrud, gør ikke Sagen bedre. Først maa det bekæmpe en altfor voldsom Sympatifølelse overfor Vennen og holde den nede paa et Niveau, hvor denne ikke kan „opdage” den „abnorme” Tilstand, og dernæst, naar Vennen eller Kammeraten er blevet forlovet, maa det kæmpe af al Kraft for at undertrykke sin Sorg og Jalousi herover saa meget, at han heller ikke her opdager den „abnorme” Tilstand. At en saadan indestængt ulykkelig Tilstand ikke er holdbar for Individet er naturligvis givet. Før eller senere maa det give op. Det gaar mere og mere op for det, at det er „homoseksuel” eller tilhører den mentale Sfære, der udtrykkes under Begrebet „Homoseksualitet”.

858. „Homoseksualitet” er i Virkeligheden Almenhedens Udtryk for hele det før beskrevne „Vaarbrud” med alle dets Forgrenin-

ger af Afvigelser fra den saakaldte „naturlige” Seksualisme. Da denne Almenhed hidtil ikke har haft den allermindste Evne til at trænge ind i, hvad det var, den i Virkeligheden her var Vidne til, og derfor kun var i Stand til at opfatte alt, hvad der afveg fra dens egen Seksualisme som „Vildfarelser”, der af al Magt maatte bekæmpes næsten endnu mere end Røvere....”

I den ovenfor viste tekst ser vi, at Martinus bruger ordene “homoseksuel” og “homoseksualitet” om mennesker, der er på niveau med C-mennesket på den lige udviklingsvej. De mennesketyper, som han taler om, er dem, han anbringer under betegnelsen “afsporede”. Den mest iøjnefaldende afsporede mennesketype, der passer med hans beskrivelse, er D-mennesket.

Når han taler om “vårbrud”, mener han, at de beskrevne tilstande findes i begyndelsen af polforvandlingen, hvor mennesket endnu er udpræget enpolet i sine følelser for en partner.

Det er også værd at lægge mærke til, at Martinus her sætter de to ord i citationstegn. Det er min opfattelse, at han gør det for at tilkendegive, at de benyttede udtryk ikke svarer til det, som han selv lægger i disse ord. Han påpeger jo netop også, at det er “almenhedens udtryk”.

I Livets Bog 5 afsnit 1788 siger Martinus følgende.

1788. De eenpoledede Væsener, Hankønsvæsenerne og Hunkønsvæsenerne, er saaledes ufærdige Væsener, naar der er Tale om „Mennesket i Guds Billede”. At gøre den særlige organiske Struktur, som fastholder en Psyke, der kun kan udløse en delvis Sympati for Omgivelserne eller en Sympati for en særlig i Forvejen tilpasset uundværlig Næste, nemlig Væsenet af det modsatte Køn, men Rivalisering og Had til Væsenerne af sit eget Køn, som en evig fast med Dødsstraf opret-

holdt Moralbasis, kan kun i allerhøjeste Grad være at trodse Naturen, Livet eller Guds Villie eller Hensigt med Mennesket. Dette kan ikke undgaa i Længden at blive en Sabotering af Guds Skabelse af "Mennesket i sit Billede". **Tiden er derfor kommet, da man maa se lidt paa Kredsløbet angaaende Jordmenneskets seksuelle, organiske Struktur.** Igenem hele denne Jordmenneskenes nuværende psykiske og sjælelige Tilstand er deres seksuelle Trang eller Behov ikke blevet mindre. Der er ikke noget som helst her, der viser, at selve det seksuelle Princip er i Færd med at ophøre. Det er derimod en Kendsgerning, at den seksuelle Tilfredsstillelse udløses i en Maalestok, der umuligt kan rummes indenfor den opsatte autoriserede religiøse Moraldyds Grænse. Millioner af Parringsakter befordres saaledes under befrugtningforhindrende Former, **rent bortset fra det Ocean af kønslige Tilfredsstillelser, der forekommer helt udenfor de almindelige eller saakaldte „naturlige“ Parringsmetoder i Form af de saakaldte „unaturlige“ eller „homoseksuelle“ Foreteelser.** Moralforskrifter, juridisk Forfølgelse og Straf, Sladder, Haan og Spot har altsaa ikke paa nogen som helst Maade kunnet standse Jordmenneskets seksuelle Udvikling eller har kunnet holde den seksuelle Tilfredsstillelse indenfor de foreskrevne autoriserede Morallove. Disse Morallove er forlængst blevet svækket, sprængt og for Millioner af Jordmennesker blevet betydningsløse. **At juridiske eller politimæssige Foranstaltninger og Indgreb har været og stadig er nødvendige her ligesom i saa mange andre af Livets førende, sjælelige eller psykiske Anlæg er naturligvis givet.** Saalænge Menneskene i saa stor Udstrækning, som Tilfældet er, endnu har dyriske Tendenser og ikke viger tilbage for Opnaaelsen af deres Begærs Tilfredsstillelse ved Magt og Terror, Mord og

Drab, ligesom deres seksuelle Drifts midlertidige Hjemløshed har bragt mange af Individerne til unaturlige Tilbøjeligheder, gjort dem til Sadister, Pyromaner eller Væsener med andre alvorlige Afsporinger af den normale seksuelle Udvikling, er Beskyttelsesforanstaltninger jo absolut nødvendige. Saadanne abnorme Væsener kan jo være en Fare for Samfundet og ikke mindst for disse Væsener selv, hvis ikke der blev sat en beskyttende, juridisk Mur op imod Afsporingen og dens Virkninger.

Martinus indleder afsnittet med at sige:

De eenpolede Væsener, Hankønsvæsenerne og Hunkønsvæsenerne, er saaledes ufærdige Væsener, naar der er Tale om „Mennesket i Guds Billede“.

Dette udsagn antyder, at vi skal opfatte det, han efterfølgende siger som værende relateret til disse enpolede mennesketyper. Han går imidlertid også lidt videre, når han derefter siger:

Tiden er derfor kommet, da man maa se lidt paa Kredsløbet angaaende Jordmenneskets seksuelle, organiske Struktur.

Dette sidste udsagn antyder, at det, han siger efterfølgende, omfatter såvel de enpolede mennesker, der findes, men også de mennesker, der er blevet videreudviklet imod en alkærlig natur, der ikke kun ser på det fysiske, men i særdeleshed ser på mennesket bag det fysiske medmenneske, hvorfor det ydre køn er blevet af mindre eller ingen betydning (se en nøjere forklaring længere fremme i bogen, og i LB afsnit 1874 og 1899). På denne basis siger han så følgende:

...rent bortset fra det Ocean af kønslige Tilfredsstillelser, der forekommer helt udenfor

de almindelige eller saakaldte „naturlige” Parringsmetoder i Form af de saakaldte „unaturlige” eller „homoseksuelle” Foreteelser.

Martinus tænker her såvel på det enpolede menneske som på det menneske, der er højere udviklet, som jeg har nævnt ovenfor. Vi ser her, at Martinus sætter ordene ”naturlige”, ”unaturlige” og ”homoseksuelle” i citationstegn for at antyde, at disse ords indholdsværdi i traditionel opfattelse ikke fuldstændigt svarer til hans egen opfattelse af ordenes betydning, da han her inkluderer såvel de enpolede mennesker som de højere udviklede menneskers tilstand. Heraf opfatter Martinus de enpolede homoseksuelle mennesker som afsporede (unormale), medens de højere udviklede mennesker ikke af Martinus opfattes som afsporede som sådan, og at det hos disse mennesker ikke er en kønsorienteret akt på linie med det enpolede menneskes ditto (se omfattende forklaringer længere fremme i bogen).

Efterfølgende nævner Martinus:

...ligesom deres seksuelle Drifts midlertidige Hjemløshed har bragt mange af Individerne til unaturlige Tilbøjeligheder, gjort dem til Sadister, Pyromaner eller Væsener med andre alvorlige Afsporinger af den normale seksuelle Udvikling, er Beskyttelsesforanstaltninger jo absolut nødvendige.

Det, han her siger, hentyder direkte til situationer, som Martinus har omtalt andre steder, og som er beskrevet senere i bogen. Disse situationer er såvel enpolede mennesker, der er afsporet som D-, F- og G-mennesker, men også tilfælde, hvor højt åndeligt udviklede mennesker er blevet frustrerede og afsporede på grund af, at omgivelserne ikke forstår deres tilstand, og at de derfor undertrykker specielle sider af deres seksuelle behov. Tilstande som de imidlertid ikke har styrke til at håndtere på sund vis (se: Det evige verdensbillede 3, afsnit 33.21).

Vi ser her hvor svært det kan være, helt i dybden at forstå, hvad Martinus mener, hvis man ikke har et meget stort overblik over hvad Martinus har sagt i forskellige sammenhænge.

Det sidste sted, hvor Martinus bruger ordene ”homoseksuelle” og ”homoseksualisme”, er i Livets Bog 5 afsnit 1871. Her siger Martinus.

1871. Som vi her har set, ligger Kulminationen af Spiralkredsløbets Mørke i selve polforvandlingen eller i Hankøns- og Hunkønsområdet. Vi møder her de sjælelige eller aandelige Lidelser af enhver Slags. Vi møder først de ulykkelige Ægteskabers Zone. Derefter møder vi de andre endnu mere fra Flokken afvigende Væseners Sfærer og Typer, som hver især er blevet betegnet ved Bogstaverne A-B-C-D-E-F og G. Og det, vi i disse Sfærer og Typer har set, har ikke været særligt opmuntrende. Det er ikke saa mærkeligt, at mange Mennesker spørger med Frygt og Afsky i Stemmen, om alle Mennesker virkelig skal igennem disse Sfærers Tilstande, før de naar Indvielsen. Spørgsmaalet formes som Regel meget konkret i Ordene: „Skal alle Mennesker blive **homoseksuelle**?” Det, der indgyder Spørgerne den Foragt for **Homoseksualismen**, som Tilfældet er, er ikke saa vanskeligt at forstaa, naar man kender foranstaaende Analyser. Det er, som om Begrebet „**Homoseksualisme**” for Flertallet eller Flokkens Væsener er blevet Indbegrebet af alskens seksuelle Abnormiteter. Alene dette at se „den kvindelige Mand” og „den mandlige Kvinde”, at se Væsenerne blive prostituerede for deres eget Køn, at se Væsenerne blive energiløse eller kronisk arbejdsløse grundet paa seksuelle Forvirringer, indre psykopatiske Tendenser eller sygelige Tankearter, er jo mere end tilstrækkeligt til at forvirre det endnu kosmisk uvidende, men saakaldte „normale” Menneske. **Men Sagen er den, at Offentligheden eller Flokken i**

Virkeligheden slet ikke faar set og derved heller ikke faar Kendskab til den virkelige og fuldt normale seksuelle Forvandlings Væsener, idet disse som Regel er saa gennemført kultiverede og indforstaaet med Flokkens totale Uvidenhed paa det seksuelle Omraade og store Tendens til Misforstaaelse af Problemet, at de ikke naivt eller dumt blotter deres Psyke for Flokkens Væsener. De er alt for indforstaaet med Verdensgenløserens Ord om, at man ikke skal kaste Perler for Svin. De ved, at Svine tygger de kostbare Perler i Stykker, uden at de derved faar nogen Næring eller Nytte. De af den seksuelle Forvandlings Væsener, Flokken eller Offentligheden faar Kendskab til, er som Regel kun de mere eller mindre afsporede Væsener. Det er alle de Væsener, der paa enhver Maade har mistet deres moralske Hæmninger paa det seksuelle Omraade og derfor befinder sig i deres afsporede alt for stærke Drifters Vold. Naturligvis kan der her forekomme enkelte Undtagelser, hvor den normale Forvandlingszones Væsener bliver opdaget af uvedkommende, men det er som Regel i Situationer, hvor disse er blevet forraadte af uværdige eller primitive Kammerater eller Venner, der har opdaget de nævnte Væsens intime Situation. Det Indblik, som Flokken eller Offentligheden faar i den seksuelle Forvandlingszone og dens Væsener, er saaledes kun det afsporede Omraade og de her forekommende Væsener. Dette Omraade kan naturligvis ikke udtrykkes eller erkendes som den normale Vej, men er kun en Vej, der danner sig i Kraft af de Væsener, hvis seksuelle Drift er vokset stærkere end deres Moral og etiske Kapacitet. Ligesom der indenfor Flertallets eller Flokkens Omraade forekommer en normal og en unormal Sfære, saaledes forekommer der naturligvis ogsaa en normal og en unormal Sfære indenfor den seksuelle

Forvandlings Omraade. Ligesom det vilde være taabeligt at bedømme Flokken eller Almenheden efter dens unormale Væsener og gøre de her forekommende sindssyge Væsners Analyse gældende for Flokken, saaledes vil det naturligvis ogsaa i allerhøjeste Grad være aldeles taabeligt at lægge den seksuelle Forvandlingszones abnorme Væsners Analyse til Grund for den samme Zones normale Væsener. Det vil da i en kulminerende Grad være uvidenskabeligt for ikke at sige uretfærdigt at gøre de syges eller unormale Væsners Analyse identisk med de sunde og normale Væsners. Ikke desto mindre er det denne store Fejltagelse, Almenheden eller Flokken principmæssigt gør sig skyldig i, naar den opfatter den seksuelle Forvandlingszones afsporede Væsener som denne Sfæres normale Væsener. Men det er undskyldeligt grundet paa den totale Uvidenhed og Naivitet, der i Aartusinder, ja, igennem hele Bibelens Epoke har behersket Almenheden paa det seksuelle eller den højeste Ilds Omraade. Allerede selveste Moses svingede Dødssvøben over enhver, der maatte have seksuelt betonedede Følelsesudslag, der er udenfor den autoriserede Opfattelse af Hankøn og Hunkøn i Renkultur.

I denne tekst stiller Martinus selv spørgsmålet: „Skal alle Mennesker blive **Homoseksuelle**?”

Han giver ikke noget entydigt svar på spørgsmålet her, men påpeger, at det, som mennesker foragter, er de former, som de ser, i form af afsporede, stadig enpolede, mennesketyper, hvis væremåde får spørgeren til at nære afsky. Menneskets afsky er altså oplevelsen af de seksuelle abnormiteter. Det er altså sådanne abnormiteter, som det almindelige menneske ser som ”homoseksualitet”. Martinus har fuld forståelse for denne afsky, idet han selv opfatter sådanne menneskers seksuelle væremåder som

1. Afsnit

Indledning og ordforklaring

afsporede. Vi skal her igen være opmærksom på, at Martinus her igen bruger ordene ”homoseksuelle” og ”homoseksualisme” i den betydning, som det almindelige menneske forstår dem.

Han lukker imidlertid på dette sted lidt op for sin egen opfattelse af ordet ”homoseksuel” ved at sige:

Men Sagen er den, at Offentligheden eller Flokken i Virkeligheden slet ikke faar set og derved heller ikke faar Kendskab til den virkelig rene og fuldt normale seksuelle Forvandlings Væsener, idet disse som Regel er saa gennemført kultiverede og indforstaaet med Flokkene totale Uvidenhed paa det seksuelle Omraade og store Tendens til Misforstaaelse af Problemet, at de ikke naivt eller dumt blotter deres Psyke for Flokkens Væsener.

Her antyder han, hvad han selv opfatter som homoseksualitet, en form, som ikke fokuserer på paringsakten og den dermed oplevede seksuelle ekstase i dens enpoledede form, men en åndelig oplevelse mellem mennesker, der har så høj en åndelig udvikling, at de ikke ser personen som sådan, men mennesket bag personen. Den oplevede ekstase er her en oplevelse, hvor den enkelte i en vis udstrækning vender bevidstheden indad. Martinus kalder denne oplevelse for en imaginær oplevelse. På dette stade i udviklingen er det ikke et spørgsmål, om det er en mand eller en kvinde, der er partneren. På dette stadium er der nemlig følelsesmæssigt ingen forskel på, af hvilket køn partneren er, det er blot et sympatisk medmenneske. Dette er mere udførligt beskrevet senere i bogen.

Det er ud fra denne betragtning, at Martinus ikke giver et entydigt svar i form af et ja eller et nej. Det vil man til fulde kunne forstå, når man har studeret hele polforvandlingen.

I Martinus artikel i Kosmos 1969 med titlen ”Ægteskabet og alkærligheden” giver han os nogle vigtige og mere klare oplysninger om, hvad han forstår ved homoseksualitet. Specielt i afsnittet ”Det homoseksuelle eller dobbeltpolede menneske og almenheden”.

Martinus siger:

“Og man vil komme til at erkende, at dette at være ”homoseksuel”, der er det samme som at være dobbeltpolet, ikke behøver at betyde, at man er en paria, at man er en afsporet, man er pervers, man er en seksualforbryder, man ligger under for en fejlagtig vane, man er en særling, man er abnorm eller er befængt med nogle af de andre mentale særheder, menneskene synes at koble til den homoseksuelles eller det dobbeltpolede menneskes mentalitet og psyke.”

Martinus siger:

“Så længe det homoseksuelle eller dobbeltpolede væsen ikke er et færdigt menneske, kan det naturligvis være behæftet med laster og afsporinger lige såvel som de enpoledede væsener. Men at betragte laster og afsporinger eller andre ufærdige sider ved mennesket som særligt hørende det dobbeltpolede menneske til er absolut forkert og er i sig selv en afsporet opfattelse.”

Martinus siger:

“Homoseksualitet i renkultur er således ikke nogen last eller afsporing. Den er organisk forankret i dobbeltpoletheden og næstekærligheden og er det livets fundament, uden hvilket en virkelig lysets verden i total renkultur ville være en absolut umulighed.”

1.2.3 Af de viste tekstafsnit kan vi udlede, hvad Martinus indbefatter i sit udtryk "homoseksualitet".

1. Sjældent bruger han ordet med samme betydning som den almindelige opfattelse af dette ord, og da kun når han skal beskrive afsporede tilstande (jfr. de fire citater fra Livets Bog).

2. Herudover opfatter han homoseksualitet som synonymt med dobbeltpolethed. Dette er for Martinus det vigtigste aspekt i ordets betydning og er helt forskellig fra den traditionelle definition, henset til Martinus beskrivelse af dobbeltpolethedens væsen.

Herved udvider han ordets betydning til at omfatte tilstande, der ikke i sig selv er kønsorienteret, men tilstande, som er udtryk for en alkærlig følelestilstand mennesker imellem, baseret på en alkærlig indstilling til sine medmennesker, og som naturligvis lige så godt kan være rettet mod mennesker af eget køn som mod mennesker af det modsatte køn.

Vi skal jo være opmærksomme på, at han med den færdige dobbeltpolede tilstand henviser til J- og K-mennesker, hos hvem den seksuelle tiltrækning mod sine medvæsener ikke mere eksisterer i den enpolede parringskærligheds form. Vi skal dog her have i erindring, at den højeste ild ikke er mindre kraftigt virkende på disse udviklingsstadier, selv om den ikke udmønter sig i den ordinære kønsorienterede parringstrang og parringsakt.

Man kan måske udtrykke det således, at Martinus har udvidet/ændret betydningen "homo-" i ordet "homoseksualitet" til også/fortrinsvis at henhører til begrebet "ens mennesker i absolut forstand", forstået på den måde, at vi er omgivet af ens mennesker, som ikke mere opfattes som han- og hunvæsener, altså hvor kønnet ikke mere

er gældende, i det mindste forstået sådan, at kønnet ikke er af betydning.

Dette i modsætning til den enpolede tilstand, hvor man kun opfatter sine medmennesker som værende han- og hunmennesker, hvilket medfører, at man i den traditionelle opfattelse af ordet homoseksualitet reserverer begrebet til situationen, hvor det er to mennesker af samme køn, der har et seksuelt forhold til hinanden, og som udspiller sig i et miljø, hvor der absolut er to mennesketyper, hankønsvæsener og hunkønsvæsener. Om det udviklede, nær dobbeltpolede, menneskes kærlighed til sine medmennesker siger Martinus i artiklen "Ægteskabet og alkærligheden" i afsnittet "Den begyndende alkærlighed og dens forfølgelse", følgende:

Da det ikke er en ægteskabskærlighed, væsenet søger udløsning for, er den ikke stilet imod noget modsat køn. Det vil altså sige, at dens objekt ikke er noget hankøn eller hunkøn. Det er ikke selve "manden" eller "kvinden", der er det animerende kærtegnobjekt for det udviklede menneske. Det er i realiteten væsenet bag det kvindelige eller det mandlige legeme, der animerer kærtegnslysten.

Måske er det i realiteten sådan, at Martinus slet ikke indbefatter den enpolede homoseksualitet under sin egen forståelse af ordet homoseksualitet, men derfor i alle tilfælde, hvor han nævner det, bruger ordet som gældende "ens mennesker".

Denne min opfattelse stemmer godt overens med, at Martinus i sin beskrivelse af de afsporede D-, F-, og G-mennesker slet ikke bruger ordet homoseksualitet i sin omtale af disse kategorier.

Hvis denne min opfattelse er rigtig og acceptabel for almenheden, kommer vi helt uden om den løbende debat om, hvorvidt man skal eller ikke skal være homoseksuel i mange inkarnationer.

ner, før man kan få kosmisk bevidsthed derved, at hvis man opfatter ordet i traditionel forstand, skal man absolut ikke gennemløbe sådanne faser, men i Martinus anvendelse af ordet skal man gøre det, men det, der her er tale om, er noget helt andet end traditionel homoseksualitet og absolut noget positivt, som enhver kan glæde sig til, fordi det er alkærlighedsorienteret og ikke kønsorienteret.

Martinus udtrykker sin holdning til den traditionelle form for homoseksualitet i småbog nr. 5 (nu 13) "Juleevangeliet", kapitel 31 med titlen "Seksuelle vildfarelser og abnormiteter under jordmenneskets poludvikling", hvor han indleder med at sige:

Nu er der måske læsere, der her vil spørge, om det virkelig er meningen, at en mand skal elske en anden mand, ligesom han plejer at elske en kvinde, og om en kvinde skal elske en anden kvinde, ligesom hun ellers plejer at elske en mand. Og her må svaret naturligvis i allerhøjeste grad blive afkræftende.

Længere fremme siger Martinus:

At påbyde, at et hanvæsen skal elske et hanvæsen og et hunvæsen skal elske et hunvæsen, eller at en mand skal elske en mand og en kvinde elske en kvinde, er lige så tabeligt, som at påbyde en fisk at skulle leve i luften og en fugl at leve i vandet.

Længere fremme siger Martinus:

Men her kan det ikke noksom slås fast, at denne ny sympati for sit eget køn er midlevdt borte fra sin bestemmelse, hvis den ytrer sig som et glødende begær efter at be-

sidde det eller det væsen af eget køn for sig selv alene og dermed afslører sit ophav som et tilsvarende glødende »forelsket« væsen.

Disse udsagn bekræfter min opfattelse af Martinus indstilling til den traditionelle homoseksualitet. Udsagn som klart tilkendegiver Martinus opfattelse af sådanne tilstande som rene afsporinger.

Jeg skal i det efterfølgende tilstræbe at skelne mellem de forskellige former, hvori ordet bruges, og påpege, hvilken form ordet dækker i den givne situation.

1.3 Forskellige udtryk som Martinus bruger, og deres betydning for forståelsen af poludviklingen.

I Martinus terminologi forekommer udtryk som "topolet" og "dobbeltpolet". Disse to udtryk skal opfattes som to udtryk for den samme tilstand. Ligeledes vil der forekomme udtryk som "enpolet" og "enkeltpolet". Disse udtryk skal også opfattes som dækkende over samme tilstand.

Vi skal imidlertid erindre os, at der ikke findes mennesker der absolut kun har én pol, da alle mennesker har én kraftigt udviklet pol, den maskuline hos manden og den feminine hos kvinden, og en mere eller mindre latent pol, den feminine hos manden og den maskuline hos kvinden. Det er jo samspillet mellem disse to poler vi skal beskæftige os med gennem hele dette arbejde.

I Martinus beskrivelse af polforvandlingen benytter han forskellige specialudtryk som det kan være svært for læseren at dechiffrere umiddelbart og uden specielle forudsætninger. For at gøre det lettere for læseren har jeg nedenfor givet en forklaring på dem, jeg mener er de vanskeligste. For det første har læseren en mulighed for at læse og forstå dem straks,

men det er nok mere gavnligt, at man, når man møder dem i teksten, straks kan gå tilbage hertil og få forklaringen uden at skulle lede efter den i materialet.

Den ordinære pol (den i det eenpolede væsen stærkest udviklede pol) har sit sæde i **kønsorganet** hos såvel manden som kvinden. Det er den feminine pol hos kvinden og den maskuline pol hos manden (LB5 afsnit 1935). **Dette er det ene af de to seksuelle centre.**

Den modsatte pol (den latente til svagt udviklede pol hos det eenpolede væsen) har sit sæde, sit udløsningscenter - i hjerneorganerne - i **det seksuelle hjernecenter**. Det er den feminine pol hos manden og den maskuline pol hos kvinden (LB5 afsnit 1935). **Dette er det andet af de to seksuelle centre.**

De to polers forhold til hinanden.

I det eenpolede væsen er de to poler helt adskilt fra hinanden. Den svagt udviklede pol i det seksuelle hjernecenter er af væsenet ikke erkendt som værende af seksuel karakter. Det er kun den dominerende pol i kønsorganet, der er oplevet som seksuel (LB5 afsnit 1935).

Når den latente pol udvikles gennem poludviklingsfasen, vokser der en udløber fra hvert af polcentrene ind i rygmarvsområdet. Vækstretningerne er imod hinanden (opad fra kønsorganet og nedad fra det seksuelle hjernecenter) (LB5 afsnit 1935).

Bliver væsenet ikke seksuelt afsporet under poludviklingen, vil væsenet ikke blive bevidst i sin pol fra det seksuelle hjernecenter, før de to udløbere når sammen. Dette sker da først i J-menneskestadiet (LB5 afsnit 1935).

Bliver væsenet seksuelt afsporet undervejs i sin udvikling, bliver væsenet for tidligt bevidst i sin modsatte pol, hvorved denne risikerer at overskygge den

ordinære pol. Dette medfører, såfremt det sker på et tidligt stadium af udviklingen, at væsenet bliver homoseksuel i ordets ordinære betydning (LB5 afsnit 1935).

De to polers kvantitative udvikling.

I teksten læser man hovedsagelig, at der findes en, i forvejen udviklet pol, og en latent pol, hvor den sidste specielt udvikler sig gennem polforvandlings-/poludviklingsperioden. I virkeligheden sker der en vækst af begge poler, men for at forstå poludviklingen, er det vigtigst at forstå udviklingen af de to poler i forhold til hinanden.

I symbol nr. 35 kan man imidlertid se den enkelte pols udvikling igennem et helt spiralkredsløb, og i symbol nr. 33 kan vi se polernes relative og kvantitative udvikling i perioden fra omkring begyndelsen af dyreriget til et stykke ind i det rigtige menneskerige.

Hvad man kan aflæse om den enkelte pols udvikling i disse to symboler, vil blive gennemgået i et specielt afsnit sidst i bogen.

Det dobbeltpolede menneskes seksuelle centre/seksuelle poler.

Under poludviklingen sker der som nævnt ovenfor det, at der vokser en udløber fra hver af de to centre gennem rygsøjlen imod det andet center. Denne proces sker ganske umærkeligt og langsomt. Når poludløberne når hinanden, forbinder de sig straks, og væsenet bliver samtidig bevidst i sin modsatte pol (LB5 afsnit 1935). Denne udvikling er fuldstændig ufarlig, hvis den sker gradvis, og fører til alkærlighedstilstanden. Man kan med rette kalde denne udvikling for en **kundalinirejsning**. En betegnelse der bruges af andre åndsretninger, bl.a. i klassisk tantrisme. Se "Politikens bog om det alternative", Politikens forlag 2002. Denne tilstand kan accelereres ved forskellige øvelser og fører da oftest til

alvorlige skader i menneskets mentale tilstand, fordi mennesket under disse omstændigheder ikke endnu er tilstrækkeligt bevidsthedsmæssigt udviklet.

”Frikøn”, ”helkøn”.

Martinus bruger disse betegnelser om det væsen der er udviklet til et J/K-menneske (er dobbeltpolet), og hvor væsenerne er nået så langt i udviklingen at de ikke fødes på traditionel vis, men materialiserer og dematerialiserer sig selv efter eget ønske (LB5 afsnit 1936).

De sympatiske anlæg.

Martinus bruger begrebet i flertal, idet han samtidig ser på det sympatiske anlæg hos såvel manden som kvinden (altså to sympatiske anlæg med modsat fortegn) på nogenlunde samme udviklingsstade i poludviklingsforløbet.

De sympatiske anlæg er Martinus udtryk for den modtagerenhed hos mand og kvinde, der formidler de åndelige energier til de to seksuelle organer/centre (kønsorganet og det seksuelle hjernecenter). De sympatiske anlæg har deres sæde i disse to seksuelle områder/organer (LB5 afsnit 1922 og 1928). Et væsens sympatiske anlæg (ental) består af to store **”organregioner”**, et til hver af de to seksuelle centre (LB5 afsnit 1928). De sympatiske anlæg fordeler energierne (via organregionerne) på en måde, der er bestemt af **”modertalentkernen”**, som er bestemmende for det sympatiske anlægs aktuelle formåen/funktion. I Det evige verdensbillede afsnit 33.3 vedrørende symbol 33 siger Martinus, at de sympatiske anlæg er det samme som organstrukturen for den højeste ild.

Hovedorganer.

Den højeste ilds to store hovedorganer er et andet udtryk, som Martinus bruger, og som blot er et andet udtryk for de to seksuelle poler hos hvert væsen,

den maskuline pol og den feminine pol (Det evige verdensbillede 3 afsnit 33.4).

”Organsæt” i Martinus sprogbrug. Når Martinus taler om organsæt, **hvoraf der findes to**, udgør **det ene sæt** den ”ordinære” pol hos såvel manden som kvinden. Begrebet ”sæt” betyder derfor de to varianter af den ordinære pol, den maskuline pol hos manden og den feminine pol hos kvinden. **Det andet sæt** er den ”modsatte” pol hos såvel manden som hos kvinden. Begrebet ”sæt” betyder derfor også her de to varianter af den modsatte pol, den feminine pol hos manden og den maskuline pol hos kvinden (LB5 afsnit 1928).

Modertalentkernen ”den evige livskerne”.

Modertalentkernen har sit sæde i skæbneelementet i væsenets overbevidsthed (X2). Modertalentkernen manifesterer og regulerer det seksuelle polprincip og dermed kredsløbet for selve manifestationen af ”den højeste ild” i alle faser af væsenets udvikling gennem spiralkredsløbet (LB5 afsnit 1929). Dette sker som sagt ved en regulering af de sympatiske anlæg hvilket betyder regulering af de to store organregioner som nævnt ovenfor.

”Provinser” i de fysiske organismer (her specielt i relation til mennesker, menneskelegemer). Når Martinus omtaler forskellige provinser i de fysiske væsens organisme, mener han i almindelighed væsenets organer/organvæsener, som han med dette udtryk tillægger deres ”eget liv”, men naturligvis i samspil med de andre ”provinser”, og hermed beskriver Martinus det mellemkosmiske væsens legeme som makrovæsen for disse ”provinser”/organer (LB5 afsnit 1924).

”Den højeste ild”.

Den højeste ild er Martinus udtryk for den universelle seksualenergi, der eksisterer til enhver tid og i ethvert levende væsen, også uanset om væsenet er enpolet eller dobbeltpolet. Denne ild er den energi/drivkraft, der driver væsenet frem af dets udviklingsbane og derfor også er med til at skabe væsenets sult for oplevelse og udvikling. Den højeste ild kan udmøntes på forskellig måde. Vi kender den hos det eenpoledede væsen i form af den meget specielle seksuelle drivkraft, der får os til at søge parringsekstasen. Martinus kalder denne tilstand for ”den højeste ild på vågeblus”. Når vi er udviklet til det fuldkomne dobbeltpoledede menneske, er den højeste ild mere bredspektret, og vi oplever da bevidst den højeste ild i form af ekstasen ved den alkærlige tilstand der på dette stadie udledes i forbindelse med at kærtegne ethvert andet væsen. Dette er blot et par enkle eksempler. I artiklen ”Ægteskabet og alkærligheden” siger Martinus i afsnittet ”Alkærligheden og himmerigetets rige”, at gennem oplevelsen af ”den højeste ild” oplever vi Guds ånd. I afsnittet ”Alkærligheden vil afløse ægteskabskærligheden” i samme artikel siger Martinus, at den enpoledede parringsakts ekstaseoplevelse er oplevelsen af Guds ånd. I ”Det evige verdensbillede 3” afsnit 33.28 ”Den højeste ild i parringsakten eller enpoledheden” siger Martinus:

”Hvad er det for en guddommelig gensidig vellyst eller allerhøjeste behagsfønmelse der udløses og opleves af samlejets to partnere i den énpoledede parringsakt? Det er et glimt af den allerhøjeste sjælelige og åndelige kraft, der eksisterer. Det er intet mindre end selve Guds ånd, der i form af de to væseners højeste sympatiske følelse for hinanden kommer til udløsning og gennemstrømmer deres organisme og sjæl. De går bogstaveligt talt sjæleligt ind i hinandens sjælelige og åndelige organisme. Deres varme følelse for hinanden smelter

dem i kulminationsøjeblikket sammen til én flamme. Denne flamme er den højeste ild.”

Se også Martinus beskrivelse i småbog nr. 28 ”To slags kærlighed”, kapitel 53.(Førsteudgaven trykt i 1967) gengivet længere fremme i nærværende bog. Martinus udtaler sig mere bredt og dermed mere generelt om den højeste ild i sin omtale af symbol 33 i ”Det evige verdensbillede 3”. I afsnittet ”Den højeste ild” afsnit 33.3 siger han:

33.3 Det bærende kosmiske, organiske fundament for det levende væsens livsoplevelse, dets bevidstheds mange stadier, dets forvandling fra dyr til menneske er væsenets sympatiske anlæg, der er det samme som organstrukturen for den højeste ild, og som ligger til grund for væsenets kredsløbspassage gennem lys- og mørkeområdet. Det beforder væsenets fremtræden som hankønsvæsen, hunkønsvæsen og som menneskekønsvæsen, hvilket sidste vil sige: det færdige menneske i Guds billede. Den højeste ild ligger til grund for såvel krig som fred og bliver derved hovedorganet for væsenets skæbnedannelse. Den har sit sæde i væsenets overbevidsthed og beforders ved urbegæret og moderenergien og udløses herfra igennem de seks grundenergier, vi allerede kender som instinkt-, tyngde-, følelses-, intelligens-, intuitions- og hukommelsesenergien. Den beforder kontrastprincippet ved hvilket muligheden for enhver form for sansning eksisterer.

Energien i den højeste ild.

Den energi, som betegnes ved ”den højeste ild”, er hos de fysiske væsener en indstrømning af energier på det fysiske plan. De indstrømmende energier kommer som overskudsenergier fra de åndelige planer (visdomsriget, den guddommelige verden og

salighedsriget). Energierne tilføres som overskudsenergi fra salighedsvæsenernes oplevelser ved deres "genoplevelse", i form af guldkopier, af deres gennemlevede spiralkredsløb (LB5 afsnit 1922). Disse energier kan ikke som sådan afstedkomme dannelsen af fysiske væsener. De går derfor i forbindelse med de energier, der er tilstede i væsenerne i øvrigt, og udledes/manifesteres derigennem.

Sult og mættelse.

I LB5 afsnit 1904 siger Martinus, at sult og mættelse er den egentlige drivkraft i udviklingen gennem polforvandlingen. Vi ved jo at sult- og mættelsestilstanden er den drivende kraft for al gøren, men Martinus siger i ovennævnte afsnit, at sult og mættelse i forbindelse med den seksuelle tilstand er grundstammen i denne mekanisme, og at alle andre sult og mættelsessituationer kun er forgreninger af denne grundkraft.

"Forelskelse" kontra "kærlighed".

Specielt når vi i Martinus tekster møder ordet "forelskelse", må vi huske på, at dette ord dækker den forelskelsestilstand, der udelukkende forekommer i det enpolede væsens bevidsthed og er rettet mod væsener af det modsatte køn, hvis det enpolede væsen ikke er blevet afsporet, og mod væsener af/(også af) sit eget køn, hvis væsenet er afsporet. Forelskelse er en udpræget egoistisk følelse, der kræver noget af modparten og afstedkommer jalousi, krav på ejendomsret over modparten og flere andre egoistiske krav.

Ordet "kærlighed" brugt som sådan, er et udtryk for en begyndende alkærlighedsfølelse, der ikke kræver noget til gengæld for kærligheden og dermed er et udslag af følelsen "hellere at give end at tage". Dette ord kærlighed hører ikke hjemme i den rene enpolede tilstand, idet denne følelse hos det enpolede væsen er aldeles latent. Kærlighedsfølelsen kan

først begynde at manifestere sig i takt med at den modsatte pol begynder at udvikle sig.

"Kysset" som begyndende dobbeltpolet kærlighedstilkendegivelse. I LB5 afsnit 1915 til 1917 beskriver Martinus "kysset" som den første spæde begyndelse for de nye seksuelle kærlighedstilkendegivelser hos det dobbeltpolede menneske.

Det enpolede og det dobbeltpolede menneskelegeme.

J-mennesket er på en vis måde disharmonisk, fordi dette menneske er fuldt åndeligt udviklet som dobbeltpolet, medens dets legeme endnu ikke er omdannet fra det enpolede stadie til det dobbeltpolede. Denne omdannelse sker med lidt forsinkelse, og J-mennesket bliver derved til et K-menneske.

Denne legemsomdannelse består i, at kønsorganerne bliver rudimentære, og legemets følsomhed i almindelighed stiger i styrke, så hele legemet kan fungere i oplevelsen af seksualiteten, som nu betegnes som "den højeste ild".

Denne omdannelse beskriver Martinus i LB5 afsnit 1913 og afsnit 1914.

Det dobbeltpolede I-menneske og J-menneskes seksuelle indstilling til en eventuel partner og udlevelsen af seksualiteten på dette udviklingstrin.

Martinus omtaler disse forhold stykvis mange forskellige steder, men den mest dækkende beskrivelse af det dobbeltpolede menneskes indstilling til en eventuel partner findes i LB5 afsnit 1881.

Det dobbeltpolede menneskes udlevelse af sin seksualitet med et andet dobbeltpolet menneske, inden kroppen er udviklet til den rigtige dobbeltpolede ekstase i K-menneskestadiet, findes i LB5 afsnit 1902 og 1909.

Det færdigt udviklede dobbeltpolede K-menneskes oplevelse af alkærlighedens kulminationsakt.

Martinus beskriver denne i ”Det evige verdensbillede 3”. I afsnit 33.31 ”Kærlighedens kulminationskontakt i dobbeltpoletheden”:

”Hos de dobbeltpolede færdige mennesker kommer Guds ånd til gensidig personlig lysglimtsoplevelse igennem parternes gensidige almindelige kærtegnsløsning overfor hinanden. Her vil en omfavelse, et kys, et varmt håndtryk eller anden mild gensidig berøring af hinandens organisme eller legeme være i stand til at frembringe den guddommelige lysglimtsoplevelse af den højeste ild eller lyset fra Guds evige ånds strålevæld, som tidligere i en meget begrænset form kom til udløsning i de énpolede væseners parringsakt. Denne oplevelse udgør den absolut største og altgennemtrængende behags- og velværefornemmelse igennem de to parter hele organisme, sjæl og bevidsthed, der overhovedet eksisterer.”

”Fødselsporten” og dennes åbning.

I afsnit 1885 taler Martinus om ”fødselsportens” åbning. Han taler her om, at det slør, der har holdt den modsatte pols tilstand borte fra væsenets vågne dagsbevidsthed hos I-mennesket, går i opløsning, så væsenet bliver reelt dagsbevidst, også i den modsatte pol. Denne opløsning af dette slør kalder Martinus ”fødselsportens åbning”. Han siger:

”Derimod afføder dette mentale Slørs eller Dækkes Opløsning for Væsener af I-Menneskets Type ”den store Fødsel” eller den organiske ”store Indvielse”. Dette Slør eller Dække, dette den seksuelle Forvandlingsepokes Beskyttelsesorgan vil vi derfor her i Livets Bog kalde ”Fødselsporten”. Ligesom

den kvindelige Jomfrudom er bestemt til at beskytte Kvinden imod Samleje i hendes Barneaar og først bliver svag og naturlig bristefærdig ved hendes Kønsmodenhedens Indtræden, saaledes er ”Fødselsporten” ligeledes et Beskyttelsesorgan mod for tidlig Opvaagen i og Udvikling af den modsatte Pols Teræner.”

Fødselsporten er således det organ, der indeholder de omtalte slør, som dækker over den modsatte pols tilstand som sådan. Åbningen af ”fødselsporten” består i disse slørs opløsning.

Når disse slør rives i stykker i utide, sker der det, at væsenet bliver seksuelt interesseret i sit eget køn og derfor bliver homoseksuel i ordets traditionelle betydning. Læs mere herom i afsnit 1885.

Gud og ”gudesøn”. I LB5 afsnit 1903 viser Martinus på en kort og præcis måde, hvordan disse to begreber skal forstås i forhold til hinanden.

Fra hjerte – til –

Midt mellem hjernen og hjertet er munden placeret – og skal jeg fortælle dig grunden: at blomsten af alt, hvad vi si'er til hinanden har grobund i hjertet og lys fra forstanden.

2. Afsnit

Poludviklingen som Martinus beskriver den i Livets Bog

Martinus beskriver i LB5 polforvandlingen fra afsnit 1828 og bogen ud, til og med afsnit 1938. Sidetallene er ikke praktiske at bruge, da de er forskellige fra det ene oplag til det andet, men det drejer sig om ca. 110 sider. De viste tekster er hentet fra 1. udgaven af Livets Bog, hvilket betyder, at teksten er den originale, og derfor ikke har været udsat for senere tilpasning og ændringer.

I afsnit 1831 definerer Martinus A-mennesket som er udgangspunktet/udgangsmaterialet for den efterfølgende udvikling, og som repræsenterer ”de lykkelige ægteskabers periode”.

1831. Vi kan saaledes her indenfor den jordmenneskelige Parrings- eller Ægteskabstilstand og øvrige seksuelle Tilstand inddele Væsenerne i visse Kategorier. Den første Kategori udgøres af de Væsener, der endnu kun lever for deres Ægtemage og Afkom, og for hvem alt i Livet her udenfor totalt er uden Interesse, med mindre det er stærkt paakrævede Foreteelser i Ægteskabets Favør. Disse Væsener kan vi kalde „A-Mennesker”. Indenfor denne Kategori af Væsener er der endnu Mulighed for, saavidt deres Livserkendelse paa det ægteskabelige Omraade er Monogami, at skabe lykkelige, ægteskabelige Samliv. Her kan Hvedebrødsdagene endnu saa at sige vare hele Livet.

I afsnit 1832 beskriver Martinus den første mennesketype i den kategori, han forstår som afsporede mennesketyper. Det drejer sig om mennesker, der har fået udviklet deres intelligens, men hvor de tager den i egoismens tjeneste til skade for deres medmennesker og for dem selv. Martinus kalder denne første afsporede mennesketype for B-mennesker.

Som vi ser, er denne type mennesker en afsporing af A-mennesker, hvor gudløsheden og egoismen er dominerende. Martinus siger at denne type mennesker danner grundlaget, er spirene, for hovedparten af de andre typer afsporede mennesker, som vi skal se lidt senere.

1832. Dernæst kommer vi til det Omraade, hvis Væsener har faaet en vis Intelligensudvikling, der helt og holdent bliver taget i deres Egoismes Tjeneste. Og da deres ægteskabelige Tendens er noget degenereret, bliver de baade indenfor og udenfor Ægteskabet meget amoralske i deres Fremtræden, bliver ofte til Gangster- eller Banditnaturer. De tager hensynsløst alle de Kvinder, de finder for godt, og viger ikke tilbage for Alfonseri, Befordring af hvad Slavehandel eller Bordelvirksomhed. De udnytter saaledes økonomisk alle de Kvinder, de kan faa i deres Magt. Saadanne Væsener er altsaa meget lidt til Glæde for det modsatte Køn og er nærmest hadefulde overfor deres eget Køn. De er til en vis Grad til Gene og

Ulykke baade for deres eget og det modsatte Køn og dermed for Samfundet. Da de nærmest er totalt gudløse eller irreligiøse, udgør de Repræsentanterne for „den kosmiske Død”. Enhver Form for Tænkning i religiøs Retning, enhver Forestilling om Sjæl og Aand, om Udødelighed og Begrebet Gud saavel som de store Verdensreligioners humane Forskrifter er for dem kun taabelig Overtro og Naivitet. De kulminerer saaledes i „kosmisk Bevidstløshed”. De er „kosmiske Lig” i Renkultur. De udgør Kernen i den Gruppe Væsener indenfor Jordmenneskeheden, hvor det dræbende Princip eller det saakaldte „Onde” kulminerer. De udgør selve Kratermundingen for Helvedes eller Ragnaroks altødelæggende mentale Lava eller dræbende Udflod. Denne Kategori af Væsener vil vi kalde „B-Mennesker”.

I afsnit 1833 og 1834 omtaler Martinus den tredje mennesketype som han kalder for C-mennesker. Han betegner dem som ”højdegenererede”. Udtrykket her dækker imidlertid kun deres situation i ægteskabelig henseende, og det indebærer, at Martinus giver denne zone betegnelsen ”de ulykkelige ægteskabers zone”. De er endda specielt skabende og kreative. Det er disse nyudviklede tendenser, der nedbryder deres evne for ægteskabstilstanden. Vi ser også her de første tegn på at mennesket udvikler mere human kærlighed til sine medvæsener. C-mennesket er det næste skridt på den lige udviklingsbane for menneskets udvikling, der netop skal ske, bort fra den enpolede parringskærlighed og hen igennem alkærlighedsevns opbygning til dens kulmination.

1833. Efter denne Gruppe kommer vi til det tredje Omraade indenfor den jordmenneskelige Seksualisme. Her finder vi alle de i Ægteskabet eller Parringstilstanden

højdegenererede Væsener. De er ægteskabeligt eller parringsmæssigt hvileløse. De vandrer fra Ægteskab til Ægteskab. De lever stadig i Skilsmissesfæren og de hermed forbundne Genvordigheder. Naar disse Væsener kan holde det samme Ægteskab ved lige hele Livet, er det ikke af en naturlig Drift, eller fordi de i det indgaaede Ægteskab lever i særligt vedvarende Hvedebrodsdage, men fordi de af en sand og højere udviklet menneskelig Følelse eller virkelig Kærlighed ikke nænner at iværksætte en Skilsmisse eller Opløsning af Ægteskabet, dels af Hensyn til Børnene og dels ogsaa af Hensyn til Ægtefællen, hvem Skilsmissen eventuelt vilde volde Sorg og betyde en ulykkelig Tilstand. Ofte hænder det ogsaa, at en ønsket Skilsmisse undgaas, fordi denne vilde afføde uheldige økonomiske Omstændigheder for Parterne. Men et Ægteskab, der kun er baseret paa Medlidenhed, er ikke et Ægteskab, ligesaa lidt som et Ægteskab, der kun er baseret paa økonomiske Foretelser, er et Ægteskab. Det første Tilfælde er en Korsfæstelse af den kærlige Part, medens det sidste Tilfælde er Prostitution. **Men et Ægteskab skal hverken være Korsfæstelse eller Prostitution. Det skal udelukkende være baseret paa den rene Parringssympati, der giver sig Udslag i „Forelskelse”. Denne af Kirtelfunktioner opretholdt Salighedsrus er det eneste retmæssige Fundament for et Ægteskab. Det er saaledes det absolut eneste, ved hvilket et seksuelt Samliv kan være et virkeligt Ægteskab.** I enhver Situation, hvor Ægteskabet ikke er baseret paa dette Fundament, er det trods Vielsesattest og anden Form for Velsignelse af Staten og Kirken kun et Skinægteskab, en Camouflage og opretholdes kun i Kraft af, at denne Camouflage er et mindre Onde, end en Skilsmisse vilde være. Man forstaar

saaledes, at „de ulykkelige Ægteskabers Zone” ikke er noget falsk Udtryk, men her indtil hundrede Procent betegner Sandheden i den jordmenneskelige, ægteskabelige Degeneration. Det er indenfor denne Gruppe af Væsener, som vi vil kalde „C-Mennesker”, at vi i omfattende Grad finder den ægteskabelige Degeneration og en vis Form for Amoralitet indenfor det ægteskabelige Omraade, samtidigt med, at de samme Væsener, som vi allerede har nævnt, udenfor dette Omraade i deres Forhold til Samfundet undertiden er overordentlig opofrende og positivt skabende. Flere af disse Væsener fremtræder som Genier i Kunst, Litteratur, Musik, Videnskab og Teknik. I disse deres skabende Felter kan de udvise en meget stor Humanitet eller høj samfundsgavnlig Moral og Opofrelse. Vi ser saaledes, at disse Væsener udgør dem, i hvilke Jordmenneskets store Forvandlingsproces er mest tydelig. Deres Bevidsthed er i Kraft af deres Geni kommet til at rumme et gigantisk kulturelt, samfundsgavnligt Felt, i Kraft af hvilket de er med til at bære Samfundet frem imod en højere Kultur, højere Kunst, højere genial Skabelse og dermed imod en skønnere fysisk Verden end den nuværende. Deres svage Felt er altsaa deres ægteskabelige Tilstand. Her kan de ikke maale sig med „A-Menneskene”, for hvem Ægteskabsfeltet udgør det fundamentale Omraade af deres Bevidsthed. Men sidstnævnte Mennesker er saa til Gengæld med deres egoistiske og fjendtlige Væsen overfor deres eget Køn næsten blottet for Næstekærlighed. Disse Væseners svage Side er altsaa deres Forhold til Staten, Nationen eller Samfundets Retsvæsen, der er blevet til for at være en Beskyttelse og et Værn for disse Væsener imod deres egen egoistiske eller dyriske Natur og til Beskyttelse af de andre Mennesker, de højkulturelle og humane, imod førstnævnte primitive

Væseners endnu vilde eller ukultiverede og dermed umenneskelige eller dyriske Natur.

Det er interessant at Martinus i afsnit 1833 definerer *ægteskabet* som institution, som en ren enpolet foreteelse idet han siger:

”Men et Ægteskab skal hverken være Korsfæstelse eller Prostitution. Detskaludelukkende være baseret paa den rene Parrings sympati, der giver sig Udslag i „Forelskelse”. Denne af Kirtelfunktioner opretholdte Salighedsrus er det eneste retmæssige Fundament for et Ægteskab. Det er saaledes det absolut eneste, ved hvilket et seksuelt Samliv kan være et virkeligt Ægteskab.”

1834. Udviklingen viser os saaledes igennem de forskellige Grader af den jordmenneskelige Psyke, at Ægteskabs- eller Parringsfuldkommenheden ikke kan holde Trit med den i Jordmennesket fremvoksende Udvikling af Skabeevnen eller Skabefuldkommenheden. Samtidig med Udviklingen af den store geniale Viden og Kunnen degenererer den fra Dyreriget nedarvede Parrings- eller Forplantningstilstand. Samtidig med at Jordmenneskene bliver Genier eller store Skabere, bliver de tilsvarende mere og mere uformuende som Ægtefæller baseret paa de overleverede Moselove eller Forskrifter for Ægteskab, Parringstilstand eller Seksualisme.

I afsnit 1835 gør Martinus status over de tre nævnte områder, der tilsammen udgør alt, hvad der har med det egentlige ægteskabsområde at gøre. Det vil sige det område, hvor ægteskabet reelt har en mulighed for at bestå på sit naturlige grundlag, som Martinus definerede i afsnit 1833, nemlig parringskærligheden og ekstaseoplevelsen i parringsakten. Martinus

siger, at det i de efterfølgende stadier vil være en vildfarelse at søge at indgå ægteskab.

Martinus gennemgår her den kraft, der ligger i parringsakten og dens ekstasetilstand. Hvordan netop denne er i stand til at give mennesket på dette udviklingsniveau en lykkefølelse, som driver det videre i udviklingen, og som er kraften bag ved menneskets stræben og dets aktiviteter på dette stadium.

Dette afsnit er det sted, hvor Martinus mest udførligt redegør for betydningen af ekstaseoplevelsen i parringsakten og redegør for dens betydning som drivkraft for væsenernes videre udvikling.

1835. Med disse nævnte Kategorier af Jordmennesker er vi nu kommet saa langt frem i vore Analyser af det jordmenneskelige Udviklingsstadium, at vi er naaet til Vejs Ende med Hensyn til Jordmenneskets Parrings- eller Ægteskabstalant. Indenfor de nævnte tre Kategorier eksisterer Ægteskabet eller de eenpoledede Menneskers Parringstilstand. Vi ser denne Tilstand i sin fuldkomneste Form hos "A-Menneskene", og hvorledes den saa degenererer hos de næste to Kategorier. "B- og C-Menneskene" repræsenterer saaledes de sidste Stadier for Ægteskab. Ægteskabet er hos de næste Stadiers Væsener saa degenereret, at det her vil være en Vildfarelse og en uundgaelig Fiasko der, hvor det indgaas. Vi vil derfor nu, inden vi forlader dette guddommelige Princip's Omraade og gaar videre frem til Analyserne af de næste Kategorier, dvæle lidt ved dette Princip's særlige Kulminationsfønmelse, selve Parringsakten. Det er denne Akt, der har været den fundamentale Lyskilde, Drivfjeder og Aarsag til alt bærende indenfor hele det Afsnit i Spiralkredsløbet, der maa beregnes

som Livets Nat- og Vinterzone, der igen er Livsoplevelsens Dødszone. En større Lysoplevelse eller Fornemmelse af Salighed indenfor nævnte mørke Omraade end Hankøns- og Hunkønsvæsenets Oplevelse af at være sammensmeltet til "eet Kød" igennem Parringsakten, eksisterer ikke. Denne Oplevelse udgør der, hvor Religion, Overtro og uvidenskabelig Moralopfattelse endnu ikke har skabt Hæmninger eller Degeneration, Livsoplevelsens Kulmination. Den er Ungdommens Drøm om Livet, den er Manddommens fundamentale Lyskilde og Alderdommens skønneste Erindring. Den har befordret Hjernens Udvikling, den har skabt Talenter for Villie, Mod og Magterobring, den har skabt Mænd og Kvinder af Staal, udstyret dem med robust legemlig Skønhed, overlegen Intelligens og fysisk Handlemaade. Den har bragt et Riges bærende Principper, et Spiralkredsløbs absolutte livsbetingende mørke Kontraster frem til Kulmination og Blomstring, den har skabt Paradiset midt i Dødens Zone, den har været Guds Røst i et Rige fyldt med Dæmoner og Djævle. Den har været en isoleret Lysstraale fra Kærlighedens eller Himmeriges Rige midt i Helvede eller Hadets Sfærer. Den har været Guds førende Haand igennem Universets Afgrunde, Katastrofer, Storme og Slagmarker, ja, den har været selve det evige Livs latente Tilstedeværelse i Dødens Domæne. Den er det levende Væsens ubevidste Fornemmelse af Guds Nærhed i Kød og Blod. Ja, i Sandhed, de to modsatte Kønsvæseners Forening til eet Kød i den virkelige Elskovs Salighed er den evige Guds Aand over Vandene. Midt i Kulminationen af det dræbende Princip, midt i Jordmenneskets Helvede eller Ragnarok, dets Krige, Mord og Lemlæstelsesprocesser, midt i dets næsten totale næstekærlighedsløse Livsterræn, midt i Livskredsløbets koldeste

Vinterzone og mørkeste Midnat eksisterer saaledes Parringsakten som den højeste Ilds eller Livets evige Flamme. Selv her, begravet i Tilværelsens fortættede mentale Is og Mørke, kan den funkle Salighed, Lys og Varme nok til sit Ophav, den evige Gudesøn, saa at denne i Kraft heraf kan bane sig Vej ud af Mørket, fremad og opad mod Livets højeste Tinder til Udødelighedens, Almagtens, Uendelighedens og Evighedens Sfære, Livets Kulmination, Spiralkredsløbets Sommer- eller Middagshøjde og her blivende eet med den evige Fader.

De levende Væseners Parringsakt i Spiralkredsløbets kolde Vinter- eller Natzone er altsaa en overjordisk Ild eller Kraft, igennem hvilken enhver Skabelse, enhver Oplevelse af Livet iværksættes og aabenbares. Den er Guds modellerende eller skabende Haand i Mørkets Sfære, den er den fundamentalt stimulerende Lysets Engel i ethvert Getsemane og er selve Kærligheden i sit inderste Væsen. Det er netop derfor, at Guddommen igennem dens organiske Struktur i Form af Polkonstellationen kan formindske eller forstærke selve Kærlighedens Flamme og dermed skabe de tilsvarende formindskede eller forstærkede Oplevelser af Livssfærene, som udgør Kredsløbsprincippet Aarstider eller forskellige Kontrastepoker, der atter igen er Betingelsen for selve Livsoplevelsen. Igennem Polkonstellationen i Individets Organismestruktur regulerer den evige Guddom saaledes sin evige Søns Oplevelse af Lys og Mørke, Oplevelse af Liv og Død, Oplevelse af Tid og Rum og skaber dermed Sansningen eller Oplevelsen af den Modsætning i Tid og Rum, til Mørke og Lys, til Liv og Død, som Guddommen og Gudesønnen i sig selv er. Uden Skabelsen af denne Sansning vilde hverken Guddom eller Gudesøn nogen Sinde kunne opleve dette

sit eget altoverstraalende og altbeherskende Væsen udenfor Tid og Rum, udenfor Død og Undergang, udenfor Lys og Mørke og dermed Oplevelsen af deres egen Identitet som ”det evigt uforgængelige, altbeherskende, levende Noget”.

Martinus beskriver i afsnittene 1846 til 1850 nødvendigheden af polforvandlingen.

1846. Som dominerende Hankøns- og Hunkønsvæsen vil man altsaa aldrig nogen Sinde komme længere end til Mørkets Kulmination i Livet. Disse to Væsenstilstande er, som vi nu igennem mange kosmiske Analyser har set, udstyret med en mental og legemlig Struktur, der paa Forhaand gør det umuligt for Væsenerne at praktisere eller overholde Kærlighedslovenes store Bud: „Du skal elske din Næste som dig selv”. Et Hankønsvæsen og et Hunkønsvæsen er i Kraft af deres indre Polkonstellation i Overbevidstheden prædestineret til kun at kunne elske Væsener af det modsatte Køn. Denne Polkonstellation er Organet for den højeste Ild eller al Sympatieregulering og dermed for Kærligheden. Naar dette Organ i en vis Periode af Kredsløbet former Væsenets Sympatiudløsning paa en saadan Maade, at den kun kan udgøre den virkelige Oplevelse, den virkelig skønne, livsbefordrende Glæde, Lykke og Velsignelse for Væsenet igennem Kærligheden til det modsatte Køn, vil Kærlighedsbudet jo være lige saa umuligt og meningsløst for det hundrede Procents ægteskabeligt indstillede Hankøns- eller Hunkønsvæsen, som det femte Bud: „Du skal ikke dræbe”, er umuligt at overholde for Rovdyret. Hedder det ikke ogsaa her, at en Mand skal forlade Fader og Moder og holde sig til sin Hustru?—Han skal altsaa ikke elske

denne sin Fader og Moder saaledes, som han elsker sig selv. Han gaar til Hustruen, fordi der faar han Tilfredsstillelsen af sit eget Begær, faar opfyldt sin Kærlighed til sig selv. Ægteskabsloven, der paabyder, at de to Ægtefæller skal holde sig til hinanden og gensidigt foretrække hinanden frem for noget andet Væsen, og at en Afgang herfra er et Troskabsbrud, er at bedrive Hor, kan jo umuligt samtidigt forenes med den Lov, der siger: Du skal elske din Næste som dig selv — altsaa uafhængigt af, hvem denne Næste saa end er. Der staar ikke, at det er en Betingelse, at denne Næste er ens Ægtefælle, Broder, Søster, Fader eller Moder. Gennem Lignelsen om den barmhjertige Samaritan bliver det yderligere vist, at ens Næste oven i købet godt kan være ens Fjende. Samaritanerne og Jøderne var jo ikke Venner, men ikke desto mindre vises den overfaldne Jøde som Samaritanens Næste, som denne ifølge Næstekærlighedsbundet altsaa i Virkeligheden havde Pligt til et hjælpe.

Som vi ser i dette afsnit påpeger Martinus at det er **”polkonstellationen i overbevidstheden”, som han samtidig siger, er organet for ”den højeste ild”, der er bestemmende for om man kun kan elske væsener af modsat køn eller man er alkærlig, og dermed kan elske sin ”Næste” som sig selv uden hensyn til køn, og uden nogen parringstrang.**

1847. Bliver det saaledes igennem ovenstaaende ikke til Kendsgerning, at Ægteskabsbudet og Næstekærlighedsbudet er Udtryk for to store, højt forskellige Udviklingssepoker, hvis Væsener umuligt kan være under samme fundamentale Livs- eller Kulturlov?— Udgør Ægteskabets Bud ikke Loven eller Fundamentet for en særlig Kultur- eller Livsoplevelsesepoke, og er Næstekærlighedsloven ikke paa

samme Maade Fundamentet for en anden særlig Livs- eller Kulturoplevelsesepoke? - I den ene Epoke er Ægteskabet og dets Forplantningsmetode den højeste Fornemmelse af Livet, ja, som vi allerede har vist, Paradiset eller en Straale fra Himlen midt i Spiralkredsløbets Midvinter eller Natzone. I den anden Epoke har Ægteskabets budet tabt sin Magtstilling, i modsat Fald kunde denne Epoke umuligt blive til, da Ægteskabets budets totale Overholdelse forhindrer Overholdelsen af Næstekærlighedsbudet, der betinger, at alle skal elskes, ikke blot og bar med en Smule tillært Høflighed eller Dannelse, men med en Kærlighed, der er paa Højde med den Kærlighed, hvormed man elsker sig selv. Man skal altsaa i Virkeligheden have den samme Interesse i at beskytte, hjælpe, hæge over og hygge om ethvert andet Medvæsen som den, man har i at manifestere de samme Ting omkring sin egen Person.

I dette afsnit viser Martinus forskellen mellem at elske det modsatte køn (være enpolet) og at være alkærlig og elske sin ”Næste” som sig selv (være topolet/dobbelpolet).

1848. I Biblen har vi en overordentlig stor Repræsentant for hver af disse to store Kulturrepoker. For den første Epoke, altsaa Ægteskabets, har vi Moses, og for den anden, Alkærlighedsepoken, har vi selvste Verdensgenløseren Jesus Kristus. Den første er en saa udpræget Ægteskabets og de hermed forbundne Loves Profet, at han ligefrem paabyder Dødsstraf for enhver højere udløst Sympati mellem Væsener af samme Køn, medens Kristus paaberaaber den allerhøjeste Sympati mellem Væsenerne ganske uafhængigt af Køn som det eneste fundamentale Fremtidsideal for Menneskene paa hans Tid og frem efter og bebuder

dermed Vejen til Fuldkommenheden eller Vejen til Himmeriges Rige og Faderen. Vi ser i disse to store, guddommelige Udsendinge til Menneskeheden to meget stærkt lysende Stjerner paa den jordmenneskelige Udviklings Vej. Deres Lys er hver for sig saa forskelligt i Farve og Glans, at det er let at se, at de tilsammen markerer en mental Svingning eller Forvandling indenfor den jordmenneskelige Psykes Udvikling. Paa Moses Tid har Ægteskabsloven været et meget aktuelt og magtpaaliggende Problem. Der var paa denne Tid ikke Brug for Kristus eller en Fortolker af en Sympati, der laa udenfor Ægteskabet eller Folkets racemæssige Forplantning og Bestaaen. Senere skulde der altsaa vise sig Tendenser i Folket, der fik Ægteskabet til at svækkes i sin Grundvold, fik det til at udvise en begyndende Degeneration. Denne Degeneration har man hverken med Moselove, Dødsstraffe eller teologiske og gejstlige Forbandelser kunnet ændre.

Vi får her en klar redegørelse for, hvorfor der nødvendigvis må ske en ændring af menneskers følelser for hinanden, fra den traditionelle parfølelse i ægteskabet baseret på ægteskabsbudet og den fysiske seksuelle tiltrækning ægtefællerne imellem, og frem til kærligheden til ens "Næste", alkærligheden, som er baseret på den, ikke i traditionel forstand, seksuelle tiltrækning mellem væsener uanset køn, men en kærlighed som stadig er aktiveret af den "højeste ild" uden at indeholde den seksuelle tiltrækningsfaktor, som består i trangen til parringsakten og den dermed følgende ekstase. Martinus beskriver senere, hvordan man vil fremkalde og opleve ekstasetilstanden i alkærlighedstilstanden.

Martinus beskriver yderligere denne udviklings nødvendighed i den følgende tekst.

1850. Nej, Livet har et større Maal med Gudesønnen end den jordiske, fysiske Kønsbestemmelse. Gudesønnen skal ikke blive ved med kun at kunne opleve Guddommen eller det største Lys som en kønsbetonet erotisk Oplevelse, hvad enten den forekommer som en legal, præsteindviet Velsignelse eller som en blot og bar med Mønt betalt Fornøjelse paa samme Maade, som man køber en Teaterbillet eller en Ferierejse. Oplevelsen af det guddommelige Lys, det virkelige Himmeriges Rige har et langt større Straalevæld end den Gnist, der kan opleves i den legale eller illegale Brudeseng eller den Tilfredsstillelse af erotisk Sult, der kan købes paa et Bordel. Himmeriges Rige kan kun ske Fyldest der, hvor alt er Gave, der hvor Ejendomsret og dermed Undertrykkelse og Skinsyge over Væsener og Ting er udelukket. Der eksisterer Mennesket i Guds Billede. Det er dette Maals gærende Kræfter, der i Dag er med til at forcere Udviklingens Tempo og dermed er en medvirkende Faktor i Udløsningen af Helvede eller Ragnarok og faar Ægteskaberne til at degenerere, skaber alles Krig imod alle som en Kamp om den evige Fred, der udelukkende kun kan være Næstekærligheden. Her hjælper hverken Moselove eller Dogmer. Her kræves en saa raffineret, forfinet Intellektualitet og Hjernefunktion, at den kun kan beforders, bæres og udvikles af en forfinet, logisk Fortolkning af intet mindre end selve Evigheden, Universet og Almagten og det heraf udløste Facit: "Alt er saare godt". En ny Verdenspøke er altsaa ved at opstaa og bringer den gamle til at degenerere. Opfyldelsen af Verdensgenløserens Forjættelse af en ny Himmel og Jord er i Færd med at manifestes. Et Rige, som ikke var af denne Verden, da Kristus talte med fysisk Røst, er ved at fødes og er saaledes nu paa Vej til at blive af denne

2. Afsnit

Poludviklingen som Martinus beskriver den i Livets Bog

Verden. Dette Rige er nemlig intet mindre end Himmeriges Rige.

Efter at have beskrevet A-, B- og C-mennesket som vist ovenfor med afsnittene 1831 til 1834 går Martinus nu videre med at beskrive D-mennesket.

Denne type mennesker er karakteristiske derved, at deres modsatte pol (den feminine pol hos manden og den maskuline pol hos kvinden) er blevet alt for kraftigt udviklet på et tidspunkt i det enkelte menneskes udvikling, hvor dette menneske ikke er åndeligt udviklet til, at dette burde ske og derfor ikke kan håndtere denne tilstand på den rette måde.

Martinus gør meget ud af at beskrive D-mennesket. Han beskriver udførligt D-menneskets tankegang og væremåde og beskriver årsagerne til, at mennesket er blevet afspoeret og havnet i D-tilstanden. Martinus beskriver D-mennesket i afsnittene 1852 til 1865 (15 sider). Jeg viser kun lidt af teksten her.

1851. Efter at vi nu har passeret A-, B- og C-Omraadet og den her fremtrædende Kulmination og begyndende Degeneration af Dyreriget eller de eenpoledede Væsners Gren af den højeste Ild, skal vi nu gaa videre til Analyserne af det næste Omraade, som vi vil kalde "D-Omraadet" og hvis Væsener vi vil kalde "D-Mennesker". **I dette Omraade er Væsenerne næsten totalt blottet for Interesse for det normale, ægteskabelige Samliv. Deres Evne til at blive forelsket i det modsatte Køn eksisterer ikke mere, eller i bedste Tilfælde kun som en rudimentær Foreteelse.** Af ydre fremtræder de ganske vist endnu som Mænd og Kvinder, men i disse Mænd og Kvinder er den modsatte Pol saa fremtrædende, at den dominerer Væsenet. Vi ser derfor her i denne Zone Mænd, der er

alt for feminine eller kvindelige, og Kvinder, der er alt for maskuline eller mandlige i deres daglige Fremtræden.

1852. Der forekommer saaledes her Mænd, hvis Væsen i overvejende Grad bliver dikteret af deres feminine Tendenser indtil en saadan Grad, at de undertiden, hvis de var iført Kvindeklæder, næsten ikke er til at skelne fra de normale Kvinder. Det er saaledes ikke blot mentalt eller psykisk, men ogsaa i det ydre kropslige, at de udviser en overdimensioneret Feminisme. Der forekommer Eksempler paa, at disse Væsener i Virkeligheden allerhelst vilde gaa i Kvindeklæder, hvis ikke det var stridende imod de gængse juridiske Love. Med Hensyn til Stemmen eller Talen hos nævnte Væsener er den i overvejende Grad feminin eller kvindelig. I Henhold til at saadanne Væsners feminine Pol har faaet en alt for dominerende Forbindelse med den fysiske Hjerne eller vaagne Dagsbevidsthed, føler disse Væsener sig i tilsvarende Grad seksuelt som Kvinder. De føler saaledes en stærk seksuel Dragningskraft imod den maskuline Mand, en Dragningskraft, der skaber umaadelig Lidelse og Ulykke for de fleste. Den endnu robuste og maskuline Mand er i Virkeligheden denne feminine eller kvindelige Mands svorne Fjende.

Martinus beskriver her de karakteristiske træk ved D-mennesket. Det karakteristiske træk er, at disse mennesker har fået deres "modsatte pol"/"latente pol" for kraftigt udviklet, så den stærkt påvirker deres fysiske hjerne, og dermed præger deres lyster, såvel med hensyn til deres seksualitet som deres udseende. Deres bevidsthed i den modsatte pol påvirker endda også deres udseende og talens toneleje.

Efterfølgende (afsnit 1855) beskriver Martinus en tilsvarende uharmonisk udvikling hos kvinder, som den han har beskrevet for mænd.

I afsnit 1856 beskriver Martinus at der er en disharmoni mellem den stærkt udviklede modsatte pol og menneskets udvikling i øvrigt.

1856. For begge disse overdimensionerede Poltyper, ”den mandlige Kvinde” og ”den kvindelige Mand”, gælder det, at det nye Væsen i deres Bevidsthed ikke er nær saa udviklet som deres mange Inkarnationer gamle normale Pols Væsen, der nu er trængt altfor meget tilbage af den modsatte Pols altfor stærkt fremtrædende Overdimensionering og dens heraf følgende Føring af Væsenets Dagsbevidsthed. Denne Overdimensionering er altsaa ikke baseret paa Udvikling, saa vilde den netop ikke have været abnorm. Den er derimod baseret paa den Omstændighed, at dens Ophav paa et eller andet Tidspunkt i tidligere Liv har været Genstand for **en seksuel Forføring eller et andet abnormt Forhold, der har været i Stand til at sætte det paagældende Væsens seksuelle Tankebane i en forceret Aktivitet og Flugt fra den normale Udviklingslinie.** Denne heraf opstaaede særlige seksuelle Indstilling er derved efterhaanden blevet til Vanebevidsthed, ligesom f. Eks. Drik eller Tobaksrygning eller andre bevidsthedsmæssige Abnormiteter kan blive til en Vane, blive til et overdrevent Begær, der i vanskeligste Tilfælde kun kan bekæmpes efter at de har udløst sig i en Katastrofe. Denne seksuelle Forførelse eller anden Aarsag til Afsporingen kan f. Eks. være foregaaet paa den Maade, at et voksent Menneske, hvis Tilbøjelighed til at søge kønslig Tilfredsstillelse hos sit eget Køn, har udartet sig til en saadan Dimension, at det

ikke har nok i Samkvemmet med Voksne, men er saa afsporet, at det begærer seksuelt Samkvem med det umodne, med mindreaarige eller Børn. **Da Jordmenneskeheden er langt fremme i dens seksuelle Forvandlingsproces, og den modsatte Pol er mere eller mindre i Udvikling og fremme hos alle Kulturmennesker, bør der allerede en tilsvarende om end ubevidst Tendens til at fornemme Sympati for sit eget Køn dybt i hvert eneste Menneske, men den kommer ikke og skal helst ikke komme frem til sit Ophavs Kundskab eller vaagne Dagsbevidsthed paa anden Maade end som en af Naturen selv diskret og lempeligt eller umærkeligt befordret normal Poludvikling. Da vil den, som vi senere skal se, ikke forvolde alle disse Kvaler og Abnormiteter, som den nu afstedkommer ved den af Mennesker selv iværksatte altfor forcerede Udvikling.**

Martinus anfører her, at denne unormale udvikling, der har fundet sted her, hvor den modsatte pol hos mennesker er blevet udviklet, så den overskygger den normale pol, specielt forekommer, når et menneske i et tidligere liv har været udsat for:

”en seksuel Forføring eller et andet abnormt Forhold, der har været i Stand til at sætte det paagældende Væsens seksuelle Tankebane i en forceret Aktivitet og Flugt fra den normale Udviklingslinie”.

En sådan forførelse kan forekomme, hvis en voksen søger seksuel samkvem med et barn af samme køn som forførelsen selv.

Vi skal også lægge mærke til, at Martinus i afsnit 1851 om D-menneskene sagde:

”I dette Omraade er Væsenerne næsten totalt blottet for Interesse for det normale, ægteskabelige Samliv. Deres Evne til at blive forelsket i det modsatte Køn eksisterer ikke mere, eller i bedste Tilfælde kun som en rudimentær Foreteelse.”

Vi skal lægge mærke til at Martinus siger det samme om meget højere udviklede mennesker. Hos disse højt udviklede mennesker har Polerne afstedkommet den samme manglende interesse for det normale ægteskabelige samliv og manglende evne til forelskelse. Dette skyldes imidlertid, at mennesket der længere fremme har udviklet en meget fremskreden tilstand af alkærlighed og derfor har helt andre følelser for sine medmennesker, såvel til sit eget som til det modsatte køn. Martinus antyder det i følgende sætninger i afsnit 1856:

”Da Jordmenneskeheden er langt fremme i dens seksuelle Forvandlingsproces, og den modsatte Pol er mere eller mindre i Udvikling og fremme hos alle Kulturmennesker, bor der allerede en tilsvarende om end ubevidst Tendens til at fornemme Sympati for sit eget Køn dybt i hvert eneste Menneske, men den kommer ikke og skal helst ikke komme frem til sit Ophavs Kundskab eller vaagne Dagsbevidsthed paa anden Maade end som en af Naturen selv diskret og lempeligt eller umærkeligt befordret normal Poludvikling. Da vil den, som vi senere skal se, ikke forvolde alle disse Kvaler og Abnormiteter, som den nu afstedkommer ved den af Mennesker selv iværksatte altfor forcerede Udvikling.”

Det er vigtigt at lægge mærke til, at Martinus udtaler, at menneskene generelt er på et stade, hvor den modsatte pol er vokset, og den nye bevidsthed derfor ligger latent i bevidstheden. Dette bevirker således, at mennesket på dette tidspunkt er stærkt

udsat for at få den modsatte pol aktiveret med disse uheldige tilstande til følge.

Den grundlæggende forskel mellem D-mennesket og det højtudviklede alkærlige menneske er, at hos de højt udviklede mennesker er hele forelselsesfasen gennemlevet og fuldt afviklet. Hos D-mennesket er det således, at disse mennesker fortsat føler den samme forelskestilbøjelighed som et almindeligt enpolet menneske, men gennem afsporingen bliver denne tilbøjelighed specielt rettet mod dets eget køn, samtidig med at det har mistet den samme tilbøjelighed i forhold til det modsatte køn.

Martinus siger i slutningen af afsnit 1960 følgende:

Ved den normale Poludvikling vil Forelskestendensen være totalt udlevet, inden Væsenet bliver fuldt vaagen dagsbevidst i sin modsatte Pols Domæne. Det vil derfor ikke besidde nogen Evne til at blive forelsket i sit eget Køn. Dets Sympatiudløsning vil være en i absolut Renkultur fremtrædende virkelig Næstekærlighed. Og vi har saaledes her det fuldkomne Menneske, der af Naturen som en virkelig medfødt organisk Funktion kan opfylde det store Bud: „Du skal elske din Næste som dig selv”.

I afsnittene 1857 til 1865 gennemgår Martinus de mange facetter i denne ulykkelige afsporingstilstand som D-mennesket repræsenterer.

I afsnit 1857 – 1858 og 1859 beskriver Martinus den afsporingproces, der foregår i barnets bevidsthed, hvis det bliver forført af et væsen af samme køn.

I afsnit 1858 siger Martinus følgende:

1858. Dette overdimensionerede modsatte Pols Domæne og det heraf følgende hæmmede eller tilbagetrængte naturlige Pols Om-

raade i det forførte Væsen vil altsaa efterhaanden i en lidt for stærk Grad omdanne det fysiske Legeme i den overdimensionerede modsatte Pols Favør. Det oprindelige mandlige Legeme faar derved et tilsvarende for stærkt feminint Anstrøg, ligesom det oprindelige kvindelige Legeme faar et tilsvarende for stærkt maskulint Præg. De paagældende Væsener bliver derved til en vis Grad hjælpeløst blottede for den paa dette Felt totalt uforstaaende Almenhed. Deres Krops Tegning, deres Bevægelsesart og Stemmeklang i den modsatte Pols Prægning kan ikke skjules, ligesom de i værste Tilfælde heller ikke magter at bekæmpe deres Tendens til at forelske sig i Væsener af deres eget Køn, samtidigt med at de udviser en altfor stor Ligegyldighed og Ignorering af det modsatte Køn. Disse Væsener har saaledes efterhaanden faaet mange Betingelser for at komme i Almenhedens Ugunst. Dennes Uforstand, Forargelse, Vrede, Forfølgelse, Bagtalelse, Haan og Spot har da ogsaa i Forbindelse med de paagældende Væseners egne indre Bekymringer, ulykkelig Kærlighed, Resignation, Mindreværdskomplekser, Livslede og Selvmordstanker undertiden været den fremherskende Atmosfære i disse ulykkelige Væseners Skæbne. Vi ser saaledes her, hvorledes Livet selv igennem nærværende Analyser formaner Mennesket til at betragte det seksuelt umodne eller mindreaarige som helligt og urørligt.

Det seksuelle Princip eller den højeste Ild er Skabelsens Rat. Ved Hjælp af dette Rat styres alt i Universet. En forkert Drejning her bliver en Afsporing i Skabelsen. En total seksuel Forførelse af en mindreaarig er det samme som Plantningen af et Frø, der kan vokse og blive til et stort Lidelsens Træ, hvis Stamme og Grene breder sig op igennem og udover flere Inkarnationer eller Jordliv for de paagældende Væsener.

Det der er særlig vigtig at bemærke her er, at Martinus siger:

”Det seksuelle Princip eller den højeste Ild er Skabelsens Rat. Ved Hjælp af dette Rat styres alt i Universet. En forkert Drejning her bliver en Afsporing i Skabelsen.”

Vi får herigennem en klar fornemmelse af hvor vigtig ”det seksuelle princip”, ”den højeste ild” er for væsenernes udvikling. Vi får at vide, at det reelt er den højeste ild der styrer hele vores udvikling i spiralkredsløbet.

1859. En seksuel Forførelse af en mindreaarig kan altsaa føre til uanede Dimensioner af Lidelse. **Lidelsen opstaar da hovedsageligt i den Omstændighed, at Barnets modsatte Pol, hvorigennem Sympati eller Kærlighedsindstillingen til dets eget Køn skal udvikles, bliver sat i Aktivitet og Udvikling længe før Tiden, hvilket vil sige, længe før Barnet i Virkeligheden er modnet eller udviklet til at bære en saadan Sympatievne eller Kærlighedstilstand med moralsk eller kulturel Anstand og Værdighed og dermed uden Gene og Ubehag for dets Omgivelser.** Dets naturlige Pol, hvilket for Hankønnets Vedkommende er den maskuline og for Hunkønnets Vedkommende er den feminine, bliver altsaa efter Forførelsen og den herefter tiltagende Forandring af seksuel Indstilling distanceret af den modsatte Pols nu tiltagende unaturlige Vækst. Væsenet bliver vaagent dagsbevidst i sin modsatte Pols organiske Funktioner og Virkninger paa et Tidspunkt, hvor det endnu er en Hovedbetingelse for det kun at være bevidst i sin naturlige Pols Domæne. Der begynder med denne Opvaagnen af en fremmed Bevidsthedstendens at opstaa

Forvirring. Væsenet faar Perioder, hvor dets bevidsthedsmæssige Forbindelse med dets naturlige Pol er meget tilsløret og ude af Funktion, medens dets Tanke- eller Bevidsthedsforbindelse med den nye eller modsatte Pol er stærkt overdimensioneret. Og denne Pols Natur og Væsen bliver da i en tilsvarende Grad den altbeherskende Faktor i Væsenets Psyke. Da Mandens maskuline Væsen og Kvindens feminine Væsen under saadanne Perioder saaledes næsten er sat ud af Funktion, maa Manden naturligvis blive feminin og Kvinden maskulin, og vi bliver saaledes her Vidne til, hvorledes „den mandlige Kvinde” og „den kvinde lige Mand” opstaar.

I afsnit 1859 siger Martinus klart, at det er vores modsatte pol, der alene er ansvarlig for, at vi får sympati for vores eget køn, og det er meget vigtigt, at vi er tilstrækkeligt udviklet dertil, inden det sker. Det vil sige, at vores udvikling skal være sådan, at vi håndterer denne nye sympati på den rigtige måde. Det vil specifikt sige, at vi har udlevet vores enpolede parringstrang. Martinus siger det på denne måde i afsnit 1859:

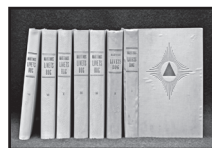
Lidelsen opstaar da hovedsageligt i den Omstændighed, at Barnets modsatte Pol, hvorigennem Sympati- eller Kærlighedsindstillingen til dets eget Køn skal udvikles, bliver sat i Aktivitet og Udvikling længe før Tiden, hvilket vil sige, længe før Barnet i Virkeligheden er modnet eller udviklet til at bære en saadan Sympatievne eller Kærlighedstilstand med moralsk eller kulturel Anstand og Værdighed og dermed uden Gene og Ubehag for dets Omgivelser.

I afsnit 1860 til 1865 beskriver Martinus tilstandene hos ”den kvindelige mand” og hos ”den mandlige kvinde” og gør rede for de muligheder, disse

afsporede D-mennesker har for at gennemleve deres liv i forhold til deres medvæsener.

1860. Det abnorme i den kvindelige Mands og den mandlige Kvindes Psyke bestaar deri, at de faar en livsvigtig Organfunktion sat altfor meget ud af Funktion, hvorved de paagældende Væsener bliver unddraget den Kontakt med deres egen naturlige og bærende Pols regulerende Indflydelse, som de i Virkeligheden slet ikke kan leve foruden, uden i en tilsvarende Grad at udvise mental Invaliditet. Den normale Hankønsorganisme og den normale Hunkønsorganisme kan ikke pludselig unddrages deres ordinære, henholdsvis maskuline og feminine, bærende Pols Indflydelse uden at forkrøble og blive et mangelfuldt Redskab for Oplevelsen af Livet paa de Trin, de paagældende Væsener endnu ikke har udlevet og som derfor udgør deres mentale eller psykiske Hjemstavn. Saaledes vil Forelskelsestendensen f. Eks. udgøre et af de endnu uudlevede Felter, der betinger at den kvindelige Mand og den mandlige Kvinde er prædestineret til at leve i ulykkelig Kærlighed. **Ved den normale Poludvikling vil Forelskelsestendensen være totalt udlevet, inden Væsenet bliver fuldt vaagen dagsbevidst i sin modsatte Pols Domæne. Det vil derfor ikke besidde nogen Evne til at blive forelsket i sit eget Køn. Dets Sympatiudløsning vil være en i absolut Renkultur fremtrædende virkelig Næstekærlighed. Og vi har saaledes her det fuldkomne Menneske, der af Naturen som en virkelig medfødt organisk Funktion kan opfylde det store Bud: „Du skal elske din Næste som dig selv”.**

Martinus påpeger her det fatale i, at den modsatte pol er blevet for tidligt udviklet. Han sammenligner her denne tilstand med den, der findes hos det normalt

udviklede, højtudviklede, menneske, hvor denne pol er lige så kraftigt udviklet. Forskellen er at:

”Ved den normale Poludvikling vil Forelskelsestendensen være totalt udlevet, inden Væsenet bliver fuldt vaagen dagsbevidst i sin modsatte Pols Domæne. Det vil derfor ikke besidde nogen Evne til at blive forelsket i sit eget Køn. Dets Sympatiudløsning vil være en i absolut Renkultur fremtrædende virkelig Næstekærlighed.”

I den forskel, som Martinus beskriver mellem det afsporede D-menneske og mennesket med den normale poludvikling, skal vi bemærke ordet **”forelsket”**, som hentyder til den enpolede parringsforelskelse, som er dominerende hos det afsporede D-menneske, men som ikke forekommer hos det højtudviklede dobbeltpolede menneske.

I afsnit 1861 beskriver Martinus bl.a. de kræfter, der fører det afsporede D-menneske tilbage til den rette vej.

1861. „Ulykkelig Kærlighed”, der er det samme som ulykkelig Forelskelse, udgør altsaa en af de store, ubehagelige Gener, som overskygger store Dele af den kvindelige Mands og den mandlige Kvindes Domæne. Da den kvindelige Mands feminine Pol er den største regulerende Faktor i samme Væsens Psyke og dermed i dets Følelsesliv, drages samme Væsen uvægerligt imod et Væsen, i hvem den maskuline Pol i en normal maskulin Organisme i særlig Grad er fremherskende. Et saadant Væsen er Idealobjektet for den kvindelige Mands Forelskelse. Men her har det ingen Chance for at blive genelsket. Det normale maskuline Væsen har ingen som helst Evne til at kunne blive forelsket i sit eget Køn, og navnlig da slet ikke i den kvindelige Mand, der ved sit abnorme Anstrøg appellerer

til hans Foragt, Vrede og Had. Hvis en saadan af Naturen robust Mand alligevel indlader sig med en i sig forelsket kvindelig Mand, skyldes det absolut ikke en Genelskelse i den kvindelige Mand, men sker derimod som Regel for Vindings Skyld eller for at udnytte den forelskede kvindelige Mand økonomisk. Det er slet og ret Prostitution. Den maskuline Mand, der her i dette Tilfælde nærmest hører til Alfonstypen, er jo et Væsen, der i Virkeligheden har en stærk Aversion imod Forholdet, men paa Grund af Udsigten til Profit eller materiel Vinding indsmigrer han sig hos den forelskede eller interesserede kvindelige Mand. Og denne sidste havner saa som Regel ikke blot i ulykkelig Kærlighed, men bliver undertiden totalt udplyndret. Frygten for Skandale og Politianmeldelse har gjort ham til et let Bytte eller Offer for Pengeafpresning. Og de hermed forbundne sjælelige Kvaler og Mindreværdskomplekser, kan undertiden bringe den ulykkeligt forelskede til total Livslede og Selvmord. **Igennem dette Livets eget Tilbageslag og Opbremsningen af Væsenets Overtrædelse af Naturens Love bliver denne kvindelige Mands afsporede Begær atter i kommende Liv neddæmpet og en normal Udviklingsproces atter sat i Gang. Den maskuline Pol kan atter komme i Funktion og færdigudleves, og den normale Poludvikling atter komme i sit rette Leje.**

Vi skal her være særlig opmærksom på de sidste sætninger:

”Igennem dette Livets eget Tilbageslag og Opbremsningen af Væsenets Overtrædelse af Naturens Love bliver denne kvindelige Mands afsporede Begær atter i kommende Liv neddæmpet og en normal Udviklingsproces atter sat i Gang. Den maskuline Pol kan atter

komme i Funktion og færdigudledes, og den normale Poludvikling atter komme i sit rette Leje.”

Martinus beskriver her vejen tilbage til den normale tilstand samt de kræfter, der fører det afsporede D-menneske tilbage til den lige vej.

Martinus betegner her D-mennesket som et alvorligt afsporet væsen. Afsporet fra den lige udviklingsbane, men dog ikke sådan, at det ikke kan komme tilbage på sporet igen. Det kan imidlertid i svære tilfælde tage flere inkarnationer, før kursen igen er rettet op.

Martinus siger sidst i afsnit 1864 følgende, hvor han beklager og fordømmer den forfølgelse som disse D-mennesker udsættes for:

1864.Forfølgelsen er her lige saa meningsløs og grusom eller satanisk som Heksebrænderiet i Jesu Navn eller Døden paa Baalet for alle dem, der i Kraft af deres Aands Udvikling begyndte at kunne skimte igennem Religionens eller Sekterismens fordummende Røgsværtning af de faktiske, guddommelige Forhold eller den absolutte Visdom eller Sandhed. Hvad kan det dog skade, at to Væsener, der grundet paa Samfundets Mangel paa Beskyttelse engang i en svunden Tid er blevet forførte og paa Grund af Virkningerne heraf nu er stødt ud i Abnormitetens Sideveje, søger Kontakt og - i en gensidig Forstaaelse og Sympati ligesom giver hinanden en Støtte? — De faar herved en Slags Krykke for deres ægtekabelige Invaliditet, ved Hjælp af hvilken de nogenlunde kan leve Livet videre. Disse Væsener er jo blottet for Ægteskabtalent for det modsatte Køn og maa derfor savne de Kærtegn, den Lykke og Varme fra en kærlig Ægtefælle, Børn og Familieskab, som det normale, ægtekabeligt indstillede Jordmenneske i et normalt Ægteskab kan

svælge i og derved opnaa at faa hele sin Livslyst, Inspiration og Glæde ved at være til, befordret og næret.

Den, der af Naturen er afskaaret fra denne Normalitet eller denne Livsinspiration, maa nødvendigvis paa anden Maade søge at erstatte eller bøde paa denne Invaliditet. Ligesom et Menneske hjælper sig med et kunstigt Ben, naar det paa en eller anden Maade har mistet sit naturlige Ben, og derved mere eller mindre kan ophæve sin Invaliditet, saaledes maa det jo ogsaa paa alle andre Maader afhjælpe kronisk invaliditet med „Krykker”. Og derfor vil det være ganske normalt, at Væsener, der ikke har Evne til at befordre et ægtekabeligt Forhold med et Væsen af modsat Køn, søger Kontakt med et Væsen af sit eget Køn, i hvem det finder gensidig Forstaaelse og i den heraf opstaaede Ligesindethed opnaar noget af den Kærlighed eller Sympati, som intet Jordmenneske kan leve foruden. Hvor skal et Væsen, der af Naturen afviger fra Flokken, finde Forstaaelse og Kærlighed indenfor en Flok Væsener, der ganske vist kalder sig „Mennesker”, men endnu i stor Stil lever under den instinktmæssige Junglelov, der gaar ud paa at hakke alt Liv i Stykker, der afviger fra Flokkens Liv og derfor menes uberettiget til at leve?

Martinus ser her i afsnit 1864 på det naturlige i at det afsporede D-menneske søger at afhjælpe sit handicap.

Vi skal også lægge mærke til, at Martinus omtaler det afsporede D-menneske således, at han antyder, at hvis det samme menneske ikke havde været afsporet (hvilket det er, fordi det endnu ikke er kommet ud af den enpoledede tilstand), ville det kunne have været en naturlig del af et normalt heteroseksuelt parforhold. Udviklingsmæssigt må vi derfor tillægge D-mennesket en ”udviklingsposition”, der hører ind

under området, hvor et naturligt ægteskab stadig ville kunne have været etableret.

Martinus afslutter sin lange omtale af det afsporede D-menneske med afsnit 1865, hvor han pålægger mennesker at være forstående overfor det afsporede D-menneske.

1865. Som tidligere nævnt, er Anvendelsen af den dyriske Junglelov ganske vist en Beskyttelse, en Art Barmhjertighedsgerning hos det uintellektuelle Dyr, der kun paa denne Maade kan hjælpe sine syge Kammerater eller Medvæsener, men Mennesket er ikke et Dyr i Renkultur. Det er ikke uintellektuelt. Det er ikke saa fattigt eller primitivt, at det ikke har andre Hjælpemidler, med hvilke det i en langt højere Grad kan udøve Barmhjertighed mod de fra Flokken afvigende Væsener. Derfor vil Benyttelsen af den dyriske Junglelov indenfor Menneskets Omraade ikke under nogen som helst Form være naturlig, men derimod mere eller mindre være en Overtrædelse af det femte Bud: „Du skal ikke dræbe”, eller Næstekærlighedsloven. Det, der for Dyret er Overholdelsen af Næstekærlighedsloven, er altsaa en Overtrædelse af den samme Lov, naar det drejer sig om Mennesket. Dyret kan ikke hjælpe eller bøde paa Kammeraternes eller Medvæsenernes Invaliditet paa anden Maade end netop ved at hjælpe dem til at dø. Men Mennesket har en anderledes fremragende Evne til at kunne hjælpe sine stærkt invalide Medvæsener. Det kan i større eller mindre Grad forstaa Invaliditetens Natur og derefter være med til at afbøde dens værste Hæmninger eller Gene. Hvis Mennesket derfor ikke søger at forstaa sine syge Medvæsener og med sin Forstands yderste Kløgt søger at hjælpe disse, men blindt overleverer dem til alskens Lidelser, til Flokkens Antipati, Bagtalelse og Forfølgelse, handler det imod Naturens

Love. Dets Fremtræden bliver derved ringere end Dyrets. Denne lavpsykiske Fremtræden vil derfor retsmæssigt være at udtrykke som „umenneskelig”. Det er denne lavpsykiske Side ved Jordmennesket, der i særlig grad besjæler Sladderens laveste Dunstøle og stinkende Taagedannelser.

Hermed har Martinus afsluttet sin omfattende gennemgang af D-mennesket, årsagen til dets opståen, dets tilstand og dets videre udvikling. Det er min opfattelse, at Martinus netop har brugt så megen spalteplass på denne mennesketype, fordi det er et godt eksempel på en afsporet mennesketype, som netop svarer til det, man i traditionel forstand opfatter som det homoseksuelle menneske.

Vi skal være opmærksom på, at D-mennesket, ifølge Martinus, kan være en videreudvikling af B-mennesker (afsnit 1832), men kan også i stor udstrækning opstå ved afsporing af C-mennesker.

Det er imidlertid interessant at lægge mærke til, at Martinus i denne sin lange udredning af D-mennesket overhovedet ikke bruger betegnelsen ”homoseksualitet” eller ”homoseksuel” eet eneste sted.

Der kan være to årsager.

For det første, at Martinus føler ordet ”homoseksuel” som så følelsesladet, at han ikke vil bruge det her, idet det vil være ukærligt overfor den type mennesker som han beskriver. I sidste afsnit maner han jo til forståelse overfor disse afsporede mennesker. Ved brug af ordet ville han skabe en antipati hos nogle mennesker mod disse afsporede mennesketyper, hvilket han jo netop advarer imod i sit sidste afsnit. Martinus bruger kun ordene ”homoseksuel” og ”homoseksualitet” fire gange i hele Livets Bog (se afsnit 1.2.2 foran i bogen).

For det andet, kan det også være, at han egentlig gerne vil reservere begrebet "homoseksuel" til de mennesker, som er blevet dobbeltpolede, og derved har opnået en afbalanceret alkærlig indstilling til sine medmennesker uanset køn, fordi disse højtudviklede mennesker ikke ser manden eller kvinden i deres omgivelser, men kun ser menneskene bag ved personerne og bag kønnene. Denne opfattelse kan begrundes deri, at Martinus egentlig opfatter ordet "homo" som ligeværdigheden i mennesket bag manden og kvinden, set fra et højt udviklet medvæsens synspunkt. Hvis denne tanke er rigtig, har Martinus taget det følelsesladede negative indhold bort fra ordet, selv om han ikke har forkastet den traditionelle betydning/forståelse af ordets betydning, men som så kun hentyder til afsporede tilstande.

Martinus beskriver i begyndelsen af afsnit 1910 entydigt, hvad der styrer "homoseksualiteten", når begrebet opfattes i den traditionelle betydning. Han siger:

1910. Naar Væsener seksuelt drages mod sit eget Køn, er det naturligvis grundet paa en Hunger udløst af dets modsatte Pol. Dets ordinære Pol vil jo aldrig kunne drage Væsener seksuelt imod dets eget Køn.

Når Martinus her taler om en dragning, der *specielt* er rettet mod sit eget køn, er det ikke et udtryk for en oplevelse af mennesket bag ved kønnet, som er det, der driver det dobbeltpolede menneske, men en enpolet dragning baseret på parringsforelskelse.

Altså kan egentlig "homoseksualitet" i ordets traditionelle betydning kun forekomme, når menneskets modsatte pol er blevet for stærkt udviklet i forhold til dets normale pol.

Derfor er ordet "homoseksualitet", brugt i alle andre sammenhænge (hvor det drejer sig

om højere udviklede menneskers "alkærlige" sympati for sit eget køn, og hvor Martinus sætter lighedstegn mellem dobbeltpolethed og homoseksualitet) egentlig uheldigt brugt, når begrebet opfattes og misforstås af læseren som svarende til sin traditionelle betydning, og derefter let give anledning til alvorlige misfortolkninger af teksten.

Det næste udviklingsstadium i den lige udviklingslinie fra C-mennesket kalder Martinus E-mennesket. Dette stadium behandler Martinus ret kortfattet i afsnit 1866.

1866. Den næste Type Væsener i den jordmenneskelige Seksualismes, Forvandlingszone vil vi kalde "E-Mennesker". De udgør Væsener, hvis seksuelle Indstilling svinger mellem deres eget Køn og det modsatte Køn. De kan have Perioder, hvor de er indstillede paa deres eget Køn for derefter at have Perioder, hvor de er indstillede paa det modsatte Køn for atter at svinge tilbage til deres eget Køn og saaledes fortsættende. Det er yderst sjældent, at disse Væsener stifter ægteskabeligt Samliv. Og i de Tilfælde, hvor dette sker, bliver de naturligvis ikke særligt lykkelige, ligesom de heller ikke er lykkelige udenfor Ægteskabet. **De udgør Væsener, i hvem den modsatte Pols Struktur er ved at trænge ind i deres vaagne Dagsbevidsthed.** Manden er saaledes her ved at blive bevidst i sin egen feminine Natur, ligesom Kvinden paa samme Maade her er ved at blive bevidst i sin maskuline Natur. Denne Udviklingstilstand er i sig selv ganske normal og vil ikke skabe nogen særligt ubehagelige Situationer for det Menneske, hvis Intellektualitet, Moral og Gudsforhold er Situationen overlegen. Et saadant Menneske kommer ikke til at forarge sine Medmennesker med sin særlige Natur. Det er alt for klogt til ikke at

kunne skabe en vis Kontakt imellem sig og Omgivelserne, saa dets Natur ikke bliver alt for iøjnefaldende og vækkende Antipati og Lede hos andre Mennesker eller de saakaldte „Normale”. Ja, Omgivelserne vil næsten slet ikke opdage disse Væseners Natur ud over dette, at de som Regel lever ugift. Grundet paa denne deres vaagnende modsatte Pol har de store Interessesfærer i Kunst, Litteratur og Musik og undertiden ogsaa Videnskab. Mange af disse Væsener fremtræder derfor som store Kunstnere, Genier eller Virtuoser, medens andre undertiden i særlig Grad har kastet sig over det religiøse, bliver Præster eller Ledere af religiøse Bevægelser etc. **for dem alle gælder det her, at deres moralske Standard og Gudsforhold er af en saadan Struktur, at den beskytter dem imod enhver Afsporing og saaledes holder dem indenfor den lige og naturlige Udviklingslinie. Hvis disse Væsener har seksuelt Samkvem med Væsener af deres eget Køn, sker det meget intimt og uselvsk og uden nogen som helst Forelskelsestendens, Samlivslyst og de heraf følgende Kvaler.**

Vi ser her Martinus beskrivelse af E-mennesket i en form, som er meget kortfattet.

Specielt i indgangsfasen fra C-mennesket til E-menneskets udvikling synes mennesket at være i en tilstand, der netop er det vanskelige stadie, hvor det ikke fuldt og helt har sluppet det fysiske i parringstilbøjeligheden (der er en lille reminiscens tilbage, men den er så lille at der ikke kan blive tale om egentlig parringsforelskelse og lignende følelser)

”Hvis disse Væsener har seksuelt Samkvem med Væsener af deres eget Køn, sker det meget intimt og uselvsk og uden nogen som helst Forelskelsestendens, Samlivslyst og de heraf følgende Kvaler.”

Det må betyde, at E-mennesket må have udviklet sig til et stade, hvor dets modsatte pol er aktiveret så meget, at den rækker ind i dagsbevidstheden som en vægtig faktor, men at det udviklede E-menneskets kærlighedsfølelse er udviklet til at være af en *uselvsk* karakter. Den begynder så småt at ligne alkærlighed. Det vil sige, at den åndelige udvikling er løbet lidt hurtigere end den fysiske udvikling, som er lidt bag efter. Et forhold som vi også lidt senere skal se, at Martinus nævner for højere udviklede menneskestadier.

Skal man fuldt ud forstå det, Martinus skriver om E-mennesket, må det betyde, at det ikke er nogen særlig seksuel parringstrang, der får E-mennesket til at udvælge en partner som sådan, men det vælger måske nok en ven eller veninde, som det er åndeligt på bølgelængde med, uden at det nødvendigvis medfører en egentlig seksuel tiltrækning, og derfor gør det sig ikke bemærket i forhold til sine omgivelser, hvis denne ”ven” er en af samme køn som det selv. Er denne ven af det modsatte køn, vil omgivelserne jo opfatte det som helt normalt. Vi må her se det sådan, at det udviklede E-menneske søger mennesket i sit medvæsen, ikke manden eller kvinden. Hvis det vælger en partner at leve sammen med, er valget derfor ikke bestemt af, om den valgte partner er mand eller kvinde, men at det er et medvæsen, som det er i en åndelig harmoni med. Seksualenergien bliver ikke rigtig udløst ved en kønsorgansmæssig udløsning, som den gør i den enpolede tilstand. Til gengæld bruges ”seksualenergien” til andre interessesfærer, som Martinus omtaler. Martinus siger, at hvis der er rudimenter af en parringstrang, som endnu er tilbage og bliver udlevet, vil det ikke skabe nogen lykkefølelse hos dette menneske. Det er imidlertid heller ikke så påkrævet, da den begyndende alkærlighedsfølelse er ved at tage over. ”Væsenet ønsker mere at give end at tage”.

Denne tilstand er den ideelle tilstand på dette niveau i udviklingen, og denne tilstand må siges at ligge på den lige vej frem ad udviklingsstigen, som vi lidt senere i teksten skal se, også omfatter H-mennesket

og I-mennesket, alt efter hvordan vi vil vælge at opfatte E-mennesket. Vi skal også lægge mærke til at Martinus siger:

”...for dem alle gælder det her, at deres moralske Standard og Gudsforhold er af en saadan Struktur, at den beskytter dem imod enhver Afsporing og saaledes holder dem indenfor den lige og naturlige Udviklingslinie.”

Vi skal dog være opmærksom på, at muligheden for at opnå denne ideelle tilstand, som findes hos E-mennesket, er betinget af, at ”Menneskets Intellektualitet, Moral og Gudsforhold er Situationen (den lille ubalance) overlegen”. Det vil sige, at det er et højt udviklet E-menneske.

Vi ser også her, at fra og med dette stadie er der ikke nogen risiko for at mennesket efterfølgende kan blive afsporet, men udvikler sig nu ad den lige vej videre imod K-mennesket.

Vi må her konkludere, at det Martinus omtaler som E-menneskets skiftende seksuelle indstilling mellem sit eget og det modsatte køn ikke opfattes af Martinus som en afsporet tilstand. Det svarer også fuldt ud til, at han efterfølgende antyder det samme for højere udviklede mennesketyper. Det svarer også til, at jeg tidligere har nævnt, at Martinus ikke opfatter situationen som afsporet, når mennesker er nået til det udviklingsstadie hellere at give end at tage, hvor den enpolede parringsforelskelse helt er afviklet.

Som vi ser, nævner Martinus, at der er en fare for at menneskets intellektualitet, moral og gudsforhold, når det befinder sig lige før E-menneskets udviklingsstadie, ikke er af en sådan styrke, at det kan balancere den sidste rest af seksualdriften. En sådan mangel i den åndelige udvikling kan så bevirke, at mennesket udvikler sig til det, Martinus kalder et F-menneske, som er en afsporet type, der forud ikke helt har nået idealudviklingen, som findes

hos E-mennesket, i hvert fald ikke på det åndelige felt, og derfor kan bøje af og afspores, inden E-mennesketilstanden helt er opnået. (Det er måske derfor, at den pil der peger fra E-menneske til F-menneske er fjernet i skemaet over mennesketyperne i ”Temaheftet”, der er et genoptryk af Mogens Møllers artikel).

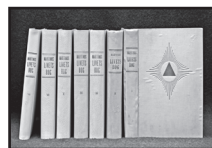
Vi ser, at E-mennesket er det første i rækken af udviklingsstadier, der repræsenterer en menneskestype, der nu er så højt åndeligt udviklet, at det begynder hellere at ville give end tage, og at den enpolede parringsforelskelse derfor kun er ganske rudimentær, hvorfor det herfra går den lige vej gennem resten af udviklingen frem til K-mennesket.

Ser vi på hvilke mennesketyper, der har mulighed for at blive til E-mennesketyper, må det nok antages, at C-mennesker er de mest nærliggende. Det er imidlertid også muligt, at D-mennesker, der søger tilbage til den lige vej og samtidig er blevet højere udviklet, åndeligt set er kandidater til at blive E-mennesker. Endelig er der også mulighed for, at F-mennesker, der skal omtales efterfølgende, som har den nødvendige åndelige udvikling og søger tilbage fra sin afsporede tilstand, vil være kandidater.

Den næste menneskestype, som Martinus beskriver, er F-mennesket.

Martinus beskriver det afsporede F-menneske og den glidende overgang til en endnu mere afsporet menneskestype G-mennesket i afsnittene 1867 til 1869.

1867. Der, hvor den moralske Udvikling og Gudsforholdet er den seksuelle Drift i Væsenet underlegen, saaledes at det i større Grad bliver denne Drift end Moral, der behersker Væsenets Villie, fremkommer der en anden Type Mennesker. Vi vil kalde denne Type for „F-Mennesker”. Denne Types Polstruktur er ligesom hos den

fornævnte Type skiftende. Da de hverken har noget stærkt Gudsforhold eller nogen Moral som skærmende Bolværk imod deres overdimensionerede vildfarne, seksuelle Villieføring, er de helt i deres seksuelle Drifters Vold De er saaledes udsat for alle mulige Slags Afsporinger fra den lige normale Udviklingslinie eller Vej. Hos disse Væsener er Ægteskabet ikke mere noget bærende Livsfundament. Nogen særlig Lyst til at skabe Hjem og Familie forekommer ikke hos dem. De udgør Væsener, for hvem Forlovelser i særlig Grad gaar i Stykker. Da de i nogen Grad ogsaa er ved at blive bevidst i deres modsatte Pol, skejer de ofte ud i Prostitution med deres eget Køn. Denne obskure Levevej fører en Tendens i disse Væsener til Lede ved normalt og sundt Arbejde. Vi finder derfor mange af disse Væsener som „kronisk arbejdsløse”, permanente Lediggængere, der i særlig Grad har deres Gang omkring Storbyernes Nødtørftshuse for her at søge seksuelle „Kunder” og Jordbund for Alskens økonomiske Fiduser eller Plattenslagerier, ved hvilke de søger at finde en Slags Erstatning for den Økonomi, de ikke ved ærligt eller moralsk, sundt Arbejde ønsker at opretholde. Hos nogle af denne Gruppes Mennesker forekommer der, grundet paa deres Poltilstand, en livlig Fantasivirksomhed. Men da denne er udenfor nogen overlegen moralsk og intellektuel Styring, bliver „F-Menneskene” ikke saaledes som „E-Menneskene” til Genier, Virtuoser eller fremragende Ledere, men derimod til Psykopater, til Væsener, der i en altfor overdreven Grad i deres egen Opfattelse og Udtale er Helte i alle Situationer. De fortæller lange opdagede Fantasihistorier, i hvilke de selv er alle Tiders Helte. De fusker meget med Kunst. Ja, nogle vil for enhver Pris være Kunstnere, selv om de hverken har Talent eller Raad til at være det. Det er

i sig selv ikke saa meget selve Kunsten, der er Objektet for deres Ønske, som det er selve dette i Folks Øjne at blive betragtet som Kunstner. Vi ser derfor i nogle Tilfælde disse Væsener udvise et stort Opbud i Skabelsen af en ydre Camouflage, der kan bibringe deres Medvæsener den Opfattelse, at de udgør den store Kunstner. Man ser dem med vældigt fremtrædende Malerudstyr, stor Kunstnerhat, Fuldskæg og hele den øvrige Maskerade, i Kraft af hvilken de mener i særlig Grad at kunne give det Udseende af at være det store Geni. Der er blot den Forskel, at de virkelige Genier som Regel er temmelig almindelige i deres Ydre. Ja, undertiden er disse Væsener saa optaget af selve deres Kunst, at de mere eller mindre forsømmer deres Ydre og ikke tager det saa nøje med deres Udseende. De er for længst vokset ud over Folks Meninger og er aldeles ganske uberørt af, om man mener, de er Kunstnere eller Fuskere. Kun i denne Suverænitæt kan det virkelige Geni trives og udfolde sig. For de førømtalte Væsener, der ønsker at beundres og hædres for en Genialitet, de ikke i mindste Maade besidder, er den ydre Camouflage jo saare nødvendig. Men denne Camouflage er altsaa opsat omkring en Manifestation af Talenthed. De paagældende Væsener kommer derfor ikke foreløbig op paa Kunstens højeste Tinder. De bliver i heldigste Tilfælde kun Fuskere, i hvad de end foretager sig. Da de ikke kan leve af at være Fuskere, og de samtidig mener at have alt for stort et Talent til, at de skal leve som almindelige Arbejdere, havner de altsaa ogsaa i „F-Gruppen”s økonomiske Uføre med dens Sfære af obskure Selvopholdelsesdrifter og Leveveje. Dette medfører igen tilsidst, at disse Væsener havner i Livslede og derfor i værste Tilfælde maa stimulere sig ved Drik, bliver Drankere, Alkoholister eller Slaver af andre livsødelæggende Produkter og ender

dermed som rene Menneskevrag. I kommende Liv vil disse Væsener igen vise sig som mere eller mindre aandssvage, som Særlinge, som „Sinker” i Skolen, som fysiske Svæklinge, alt efter deres Afsporingens Karakter.

Under hele dette brogede Panorama af mentale og fysiske Udslag skjuler sig altsaa Væsenets Poltilstand som den dybeste og sande Aarsag. Disse Væsener har alle mere eller mindre mistet den Inspiration og Livslyst og den heraf følgende Stimulans til at skabe Ægteskab, Hjem og Familie, der opretholder den saakaldte „normale” Mands og Kvindes Arbejdslyst, sunde Fornuft og normale Levevis. Og da de i Moral og Gudsforhold endnu er næsten døde Væsener, kan de heller ikke her faa nogen Inspiration eller særlig Arbejdslyst udover Tendensen til at spille Helte og synker ogsaa her ned i deres psykopatiske Illusioners Skuffelser, Nedværdigelse og økonomiske Misere, der igen i værste Tilfælde betyder Livslede og Selvmord i dette Liv, og en Tilværelse i det næste, der, som før nævnt, betyder Aandssvaghed eller en unormal Tilstand for de samme Væsener.

Vi skal i dette afsnit bemærke, at Martinus siger at:

”Der, hvor den moralske Udvikling og Gudsforholdet er den seksuelle Drift i Væsenet underlegen, saaledes at det i større Grad bliver denne Drift end Moralen, der behersker Væsenets Villie, fremkommer der en anden Type Mennesker.”

Det er her klart, at Martinus taler om et seksuelt udviklingsstadium, det vil sige udviklingen af den modsatte pol, der ligger nogenlunde på linie med det egentlige C-menneskestadium. Om den seksuelle drift og poltilstand siger Martinus:

”Denne Types Polstruktur er ligesom hos den førnævnte Type (E-mennesket, kc) skiftende.”

Det betyder, at F-mennesket har et udviklingsniveau af den modsatte pol, som gør dem lidt bevidst i denne pol, der peger mod væsenets eget køn. Sådan var det også hos E-mennesket, men her hos F-mennesket mangler moralen, som skal justere mennesket reaktioner på oplevelsen af den modsatte pol, og derfor sker F-mennesket ud i alle former for afsporinger, såvel seksuelt som på andre måder. Martinus opremser en lang række udskjelser, der ikke alle primært er af seksuel natur, selv om den seksuelle side ofte bliver brugt i umoralens tjeneste.

Vi skal derfor være opmærksom på, at den seksuelle afsporing på dette sted ikke nødvendigvis skyldes et misbrug som barn af et voksent menneske af eget køn, men at deres afsporing kan skyldes, at de to poler i mennesket er ved at nærme sig samme størrelse, og at den modsatte pol derfor på naturlig vis gør sig gældende i menneskets dagsbevidsthed ligesom i det udviklede E-menneske, hvor denne tilstand balanceres af den tiltagende alkærlighedsfølelse, men her, på grund af det svage åndelige fundament, kommer til at give anledning til afsporethed i seksuel retning.

I afsnittene 1868 og 1869 beskriver Martinus hvordan F-mennesket kan blive yderligere afsporet og havne i en tilstand, som Martinus kalder G-mennesket, som er en svært forværret tilstand af afsporingen hos F-mennesket.

I afsnit 1868 forklarer Martinus, hvorfor faren er så stor for en alvorlig afsporing på dette stadie, og i afsnit 1869 beskriver Martinus G-menneskets opståen.

1868. Der er saaledes ikke særligt lyse Udsigter for den, der i Dag er skødesløs overfor sin seksuelle Poltilstand. Gudløshed og Uvidenhed paa dette Felt vil være Nutidsmenneskets største og farligste Skavank i Dannelsen af dets kommende Skæbne. Det vil være godt her at komme det gamle Ord i Hu: „at hver den, som synes at staa, se vel til, at han ikke falder”. En her fra F-Menneskenes Sfære videre udløbende Tilstand afslører et endnu mere drastisk Billede af, hvorledes det gaar, naar Mennesket lever uden Forstaaelse af Bønnens Kraft og i det hele taget er uden nogen som helst aandelig Interesse eller Hunger samtidig med, at det ogsaa har mistet den Livsbasis, der er Inspirationskilde eller befordrer Livslysten for Flertallet eller Flokken, nemlig det intime Samliv med det modsatte Køn. I ingen som helst Zone er Væsenet saa udsat for at blive afsporet som netop i den seksuelle F-Zone. Noget intimt Samliv kan F-Mennesket heller ikke hente hos sit eget Køn, idet dets Forhold til dette Køn forlængst mere eller mindre er blevet en vanemæssig Prostitution, og som her i heldigste Tilfælde kun er en videreført Onani.

1869. Denne videreførte Onani kan ikke vedblivende være tilfredsstillende. Den maa stadig føres videre og videre ud i nye Eksperimenter, hvorved dens Ophav bliver tilsvarende mere og mere afsporet. Den normale seksuelle Reaktion ved et naturligt Samleje eller ved en almindelig Onani kan saaledes ikke mere bringe Væsenet tilstrækkelig seksuel Udløsning. De seksuelle Organer kan ikke mere reagere tilstrækkeligt ved en normal seksuel Paavirkning. Væsenet maa derfor, for at kunne faa seksuel Udløsning, skabe en større og større Spænding omkring sin seksuelle Oplevelse. Denne større Spænding kan ikke opnaas ved de almindelige Kærtegn,

Kys og Smil, som danner Grundlaget for den naturlige Seksualisme, tværtimod. For det afsporede Væsen kan denne sympatiske Holdning være saa overdimensioneret udlevet, at den ligefrem virker afspændende i Stedet for animerende. Væsenet kan derfor ved den alene umuligt komme i den Affekt, der skal til, for at den seksuelle Udløsning kan finde Sted. Det afsporede Væsen maa derfor nu gribe til Midler, der lige akkurat virker i modsat Retning. Da det modsatte af Kærtegn er Brutalitet, begynder Brutalitet og Vold herefter i stigende Grad at danne Grundlaget for dette Væsens Seksualisme. Ja, det kan tilsidst slet ikke mere faa nogen som helst seksuel Udløsning uden igennem Brutalitet og Vold imod sin seksuelle Partner under Samlejet, der i Virkeligheden slet ikke bliver noget Samleje, men et Mordforsøg der, hvor det netop ikke bliver et Mord. Væsenet er blevet „Sadist”. Kvælderdramaer og andre sadistiske Udslag flourer stærkt i denne Del af den seksuelle Forvandlingszone. Den højeste Nydelse eller Oplevelse af Livet er blevet dette at øve Vold og Tortur, at myrde og dræbe. Denne Afsporing eller Udskejelser har mange Forgreninger og individuelle Udslag alt efter de forskellige afsporedes særlige Psyke, Milieu og Begavelse, ligesom der ogsaa er Væsener, der har vænnet sig til selv at skulle torteres eller piskes for at faa seksuel Udløsning. Det er i denne Afsporingens mildere Stadier, at Pyromaner har hjemme. Den overdimensionerede unaturlige Nervepirring danner ogsaa her Grundlaget for de paagældende Væsners seksuelle Udløsning. Men Spændingen eller Nervepirringen ved at se Ild, ved at være hemmelig Brandstifter bliver ikke ved med at være tilstrækkelig. Tilsidst skal helst nogle Dyr eller Mennesker omkomme i de Baal eller Brande, de befordrer. Og Væsenet

er saaledes her blevet Mordbrænder. Det kulminerer i den seksuelle Sindsyges Tortur og Livsødelæggelse ligesom denne Sfæres øvrige kulminerende Sadister. Længere ud i Kulmination af Abnormitet og Mørke kan intet Væsen komme. Himlen er her ligefrem blevet af det onde, medens Helvede er blevet den største Livsoplevelse. Det vordende Menneske i Guds Billede passerer her et Djævlestadium. Disse af Djævlpsyke besatte Jordmennesker vil vi kalde „G-Mennesker“.

Her beskriver Martinus de værste udskjelser igennem polforvandlingen, fremkaldt af den frustration, der opstår, når væsenerne ikke får den eftertragtede udløsning og ekstase gennem en behersket seksualakt. En seksualakt dette menneske ikke rigtigt er disponeret for mere på grund af dets poludvikling.

Vi skal være opmærksom på, at der hos mennesker der er på den rette vej, og hvor poludviklingen er stærkt udviklet, men hvor væsenerne må afstå fra en udløsning, også kan opleve at blive afsporet til at handle på ekstrem uhensigtsmæssig måde (se: Det evige verdensbillede 3, afsnit 33.21). *Disse sidstnævnte afsporede typer må nok siges også at være kandidater til dette menneskestadium.*

I afsnit 1870 beskriver Martinus de kræfter der beforder det afsporede menneske tilbage imod den rette vej.

1870. Hvordan kommer disse afsporede Væsener tilbage til Normaliteten, tilbage til Guddommen, tilbage til Kærligheden? — Ja, hvordan kommer den fortabte Søn tilbage til sin Fader? — Naar en Krukke er fyldt med Vand, kan den ikke fyldes mere, idet Vandet da flyder over. Det er den samme Lov, der bevirker, at Træerne ikke vokser sig op i Himlen. Naar et Menneske har omdannet sin

Psyke til at fornemme Tortur, Myrderi og Drab som den højeste Nydelse, hvad enten det selv er Objektet for Sadismen eller det gør andre til Offer for den, er det kommet til selve Grænsen for Udfoldelsen af det dræbende Princip, det er kommet til selve Helvede, til selve Mørkets Kulmination. Hinsides denne Kulmination kan kun Kærlighedens Zone eksistere, ligesom det dræbende Princip eller Mørkets Zone kun kan eksistere hinsides Kærlighedens zonen. I Kredsløbets Omraade eksisterer jo kun de to store Kulminationer: Mørkets og Lysets og de herimellem fremtrædende Overgangszoner. Efter at have vænnet sig til en saa rædselsfuld Livsoplevelsesform som den sadistiske, er det ikke helt let igen at blive vænnet af med den. Men den Rædsel og Afsky man med sit syge eller afsporede Væsen efterhaanden indgyder sine Omgivelser og den frygtelige Karma, som dette igen bevirker, skal nok afføde Livslede og i værste Tilfælde Selvmord, rent bortset fra den Aandssvaghed eller psykiske Defekt, som man i de følgende Liv kommer ud for. Hele denne Kulmination af Lidelse og aandeligt Mørke kan ikke undgaa efterhaanden at bringe det altoverlevende Jeg i Væsenet til at skrige og raabe efter at komme tilbage til den normale Livslyst. Og ved Hjælp af dette tiltagende Begær efter den normale Tilværelse vil Væsenets psykiske eller aandelige Kurs uundgaaelig blive drejet. Og fra Helvedes, Sadismens Lidelser eller Skærsild vender den fortabte Søn nu atter tilbage til sin Fader, tilbage til Livet, tilbage til den sande Lykke og Glæde og kan herfra fortsætte sin Vej videre fremover i Spiralkredsløbets umaadelige Bane.

Vi ser, at Martinus ikke bruger megen spalteplads til at beskrive F-menneskets og G-menneskets egentlige vej tilbage. Så vidt jeg kan se, er denne bestemt af, hvor stærkt Mennesket er forankret i

den homoseksuelle tilstand, hvis det overhovedet er homoseksuel i traditionel forstand, og hvor alvorlig afsporingen måtte være i øvrigt. Det skal her bemærkes, at det ikke er et karakteristikum for F- og G-mennesker at de er homoseksuelle, men at det er en mulighed inden for disse mennesketyper. Hvis F-mennesket kun er ganske svagt forankret i homoseksualiteten og/eller kun lettere afsporet, kan mennesket sikkert vende tilbage til et stadie umiddelbart før E-mennesketilstanden ved at ændre sine behov til fornyet heteroseksualitet, samtidig med at det forhøjer sin moralkodeks.. Måske kan det i ganske lette tilfælde gå til E-mennesketilstand, når den åndelige tilstand er blevet tilstrækkelig videreudviklet. Hvis mennesket er dybt forankret i sin homoseksuelle tilstand og dybt afsporet på andre felter, er der mulighed for, at F-Mennesket bliver i denne tilstand i adskillige inkarnationer og havner i åndssvaghed og andre åndelige defekter i efterfølgende liv.

Vi skal imidlertid holde os for øje, at det ikke hos F- og G-mennesker er den seksuelle afsporede tilstand til traditionel homoseksualitet, der behøver at være den bestemmende faktor for disse menneskers tilstand. Det er nok i dybeste forstand deres moraltilstand i almindelighed, hvor seksualiteten så kan indgå som en faktor.

Årsagen til at mennesker netop kommer ud på en sådan glidebane mod de forfærdelige tilstande, som Martinus beskriver, skal imidlertid søges i de forhold, at mennesket her, hvor den modsatte pol er noget udviklet, så mennesket ikke kan holdes følelsesmæssigt knyttet til et normalt parforhold og derfor lever i et ingenmandsland, hvor det hverken er lykkeligt i et heteroseksuelt parforhold eller i et homoseksuelt sammenholdt med mennesket i øvrigt lave åndelige standard, netop danner grobunden for disse afsporinger.

I afsnittene 1871 til 1874 gennemgår Martinus meget grundigt det, der bør ske i mennesket, når det gennem udvikling ændrer sig fra at være enpolet til

den tilstand, hvor alkærlighedsfølelserne udvikler sig, samtidig med at den enpoledede tilstand ophører.

1871. Som vi her har set, ligger Kulminationen af Spiralkredsløbets Mørke i selve Polforvandlingens eller i Hankøns- og Hunkønsomraadet. Vi møder her de sjælelige eller aandelige Lidelser af enhver Slags. Vi møder først de ulykkelige Ægteskabers Zone. Derefter møder vi de andre endnu mere fra Flokken afvigende Væseners Sfærer og Typer, som hver især er blevet betegnet ved Bogstaverne A-B-C-D-E-F og G. Og det, vi i disse Sfærer og Typer har set, har ikke været særligt opmuntrende. Det er ikke saa mærkeligt, at mange Mennesker spørger med Frygt og Afsky i Stemmen, om alle Mennesker virkelig skal igennem disse Sfærers Tilstande, før de naar Indvielsen. Spørgsmaalet formes som Regel meget konkret i Ordene: „Skal alle Mennesker blive homoseksuelle?” Det, der indgyder Spørgerne den Foragt for Homoseksualismen, som Tilfældet er, er ikke saa vanskeligt at forstaa, naar man kender foranstaaende Analyser. Det er, som om Begrebet „Homoseksualisme” for Flertallet eller Flokkens Væsener er blevet Indbegrebet af alskens seksuelle Abnormiteter. Alene dette at se „den kvindelige Mand” og „den mandlige Kvinde”, at se Væsenerne blive prostituerede for deres eget Køn, at se Væsenerne blive energiløse eller kronisk arbejdsløse grundet paa seksuelle Forvirringer, indre psykopatiske Tendenser eller sygelige Tankearter, er jo mere end tilstrækkeligt til at forvirre det endnu kosmisk uvidende, men saakaldte „normale” Menneske. **Men Sagen er den, at Offentligheden eller Flokken i Virkeligheden slet ikke faar set og derved heller ikke faar Kendskab til den virkelig reneogfuldtnormaleseksuelleForvandlings Væsener, idet disse som Regel er saa**

gennemført kultiverede og indforstaaet med Flokkens totale Uvidenhed paa det seksuelle Omraade og store Tendens til Misforstaaelse af Problemet, at de ikke naivt eller dumt blotter deres Psyke for Flokkens Væsener. De er alt for indforstaaet med Verdensgenløserens Ord om, at man ikke skal kaste Perler for Svin. De ved, at Svinene tygger de kostbare Perler i Stykker, uden at de derved faar nogen Næring eller Nytte. De af den seksuelle Forvandlings Væsener, Flokken eller Offentligheden faar Kendskab til, er som Regel kun de mere eller mindre afsporede Væsener. Det er alle de Væsener, der paa enhver Maade har mistet deres moralske Hæmninger paa det seksuelle Omraade og derfor befinder sig i deres afsporede alt for stærke Drifters Vold. Naturligvis kan der her forekomme enkelte Undtagelser, hvor den normale Forvandlingszones Væsener bliver opdaget af uvedkommende, men det er som Regel i Situationer, hvor disse er blevet forraadede af uværdige eller primitive Kammerater eller Venner, der har opdaget de nævnte Væsens intime Situation. Det Indblik, som Flokken eller Offentligheden faar i den seksuelle Forvandlingssfære og dens Væsener, er saaledes kun det afsporede Omraade og de her forekommende Væsener. Dette Omraade kan naturligvis ikke udtrykkes eller erkendes som den normale Vej, men er kun en Vej, der danner sig i Kraft af de Væsener, hvis seksuelle Drift er vokset stærkere end deres Moral og etiske Kapacitet. Ligesom der indenfor Flertallets eller Flokkens Omraade forekommer en normal og en unormal Sfære, saaledes forekommer der naturligvis ogsaa en normal og en unormal Sfære indenfor den seksuelle Forvandlings Omraade. Ligesom det vilde være taabeligt at bedømme Flokken eller Almenheden efter dens unormale Væsener og gøre de her forekommende

sindssyge Væseners Analyse gældende for Flokken, saaledes vil det naturligvis ogsaa i allerhøjeste Grad være aldeles taabeligt at lægge den seksuelle Forvandlingszones abnorme Væseners Analyse til Grund for den samme Zones normale Væsener. Det vil da i en kulminerende Grad være uvidenskabeligt for ikke at sige uretfærdigt at gøre de syges eller unormale Væseners Analyse identisk med de sunde og normale Væseners. Ikke desto mindre er det denne store Fejltagelse, Almenheden eller Flokken principmæssigt gør sig skyldig i, naar den opfatter den seksuelle Forvandlingssfæres afsporede Væsener som denne Sfæres normale Væsener. Men det er undskyldeligt grundet paa den totale Uvidenhed og Naivitet, der i Aartusinder, ja, igennem hele Bibelens Epoke har behersket Almenheden paa det seksuelle eller den højeste Ilds Omraade. Allerede selveste Moses svingede Dødssvøben over enhver, der maatte have seksuelt betonedede Følelsesudslag, der er udenfor den autoriserede Opfattelse af Hankøn og Hunkøn i Renkultur.

I det ovenfor gengivne afsnit tilkendegiver Martinus selv, at interesserede i Martinus åndsvidenskab gør sig sine tanker om nødvendigheden af, at man skal være homoseksuel i traditionel forstand i flere inkarnationer, før man kan få kosmisk bevidsthed.

Martinus gør her helt klart, at dette ikke er tilfældet, hvis man ved homoseksualitet forstår tilstande, som de Martinus har beskrevet som anormale, altså tilstandene som D-, F- og G-mennesker.

Det er værd at bemærke, at Martinus her i begyndelsen af afsnittet tilkendegiver, at den almindelige opfattelse af homoseksualitet svarer til de afsporede tilstande, som Martinus har beskrevet.

I denne sammenhæng siger Martinus også:

”Men Sagen er den, at Offentligheden eller Flokken i Virkeligheden slet ikke faar set og derved heller ikke faar Kendskab til den virkelig rene og fuldt normale seksuelle Forvandlings Væsener, idet disse som Regel er saa gennemført kultiverede og indforstaaet med Flokkens totale Uvidenhed paa det seksuelle Omraade og store Tendens til Misforstaaelse af Problemet, at de ikke naivt eller dumt blotter deres Psyke for Flokkens Væsener.”

Vi skal her bemærke, at Martinus i denne tekst tilkendegiver underforstået, at de parforhold, hvor højt udviklede mennesker, som er langt i deres udvikling af dobbeltpoletheden og som ikke er afsporet, men ser mennesket bag manden og kvinden og i en alkærlig ånd føler sig tiltrukket af et andet menneske, der kan være af samme køn, ikke tiltrækker sig omgivelsernes opmærksomhed. Sådanne mennesker inddrager Martinus, som jeg har nævnt tidligere, under sin egen definition af homoseksualitet. Se afsnit 1.2.2 foran og Martinus artikel i Kosmos 1969 ”Ægteskabet og alkærligheden”. Her kan vi se, at det forholder sig sådan, uden at han nævner det direkte.

Samtidig kan vi også se, at Martinus reagerer på almindelige menneskers traditionelle opfattelse af begrebet ”homoseksualitet”, idet han opfatter denne sidste form som værende den form, som mennesker spørger om nødvendigheden af at skulle gennemgå i en eller flere inkarnationer.

Martinus svarer ikke her entydigt på spørgsmålet, men påpeger, at den traditionelle form for homoseksualitet er relateret til de afsporede tilstande, som han har beskrevet med grupperne D-mennesker, F-mennesker og G-mennesker, samtidig med at han antyder, at det naturligvis kun er visse mennesker der vil gå denne ”omvej”.

Han antydede dog tidligere, at der i tilstanden

som E-menneske kan opstå ganske svage ubalancer imellem menneskets fysiske og åndelige udviklingstilstand, så der hos nogle E-mennesker i en overgang kan forekomme en fysisk tiltrækning og parringstrang mellem mennesker af samme køn. Denne tiltrækning er imidlertid ikke dikteret af den gamle forelskelsestilbøjelighed med jalousi og ejendomskrav over modparten til følge, men vil, som han nævner, nærmest være usynlig for udenforstående og vil være administreret under følelsen af ”hellere at give end at tage”. For de mennesker, der kommer til at opleve dette, vil det derfor ikke være knyttet til en ”unormal” følelse, men vil i en overgang føles som helt normalt og balanceret. Det betyder altså at nogle mennesker, ud fra ønsket om at slutte sig sammen med et væsen af samme køn, vil indgå i et parforhold baseret på en begyndende alkærlighedstilstand. Dette parforholdsmønster vil ifølge sagens natur ikke være et homoseksuelt forhold i den traditionelle forstand, men være et forhold hvor parterne ser hinanden som værende mennesket i væsenet, og ikke manden eller kvinden som sådan.

Set i lyset af de anormale tilstande vil Martinus svar til spørgeren være et klart nej. Han siger imidlertid ikke et klart nej, fordi han inkluderer de ovenfor nævnte tilstande for højt udviklede mennesker i sin egen betegnelse for homoseksualitet, hvor han imidlertid lægger et anden forståelsesindhold i begrebet ”homo”. Derfor svarer han ikke med et enstavelsesord.

I Martinus artikel i Kosmos 1969 med titlen ”Ægteskabet og alkærligheden” giver han os nogle vigtige og mere klare oplysninger om, hvad han forstår ved homoseksualitet. Specielt i afsnittet ”Det homoseksuelle eller dobbeltpolede menneske og almenheden”.

Og i småbogen Juleevangeliet kapitel 31 ”Seksuelle vildfarelser og abnormiteter under jordmenneskets poludvikling”

Martinus skriver videre:

1872. Denne mentale Spændetrøje omkring den højeste Ilds Udvikling i Mennesket har i første Instans haft til Opgave at forhindre Væsenerne i at kunne forlade den ordinære ægteskabelige Hankøns- og Hunkønszone paa et alt for tidligt Tidspunkt. Var der ikke blevet lagt dette næsten uigennemtrængelige, mentale Jerntæppe omkring den ægteskabelige Hankøns- og Hunkønstilstand, vilde Adgangen til at blive seksuelt afsporet være blevet alt for let. Millioner og atter Millioner af Væsener vilde være blevet forfaldne til at søge seksuelle Forbindelser og Udløsninger med deres eget Køn, længe før dette nogen Sinde vor blevet en af Udviklingen medført indre organisk af Etik og Moral styret Trang. Det vilde saaledes kun være en af Forførelse paaført ydre Foreteelse, der efterhaanden ved Tilvænnning vilde være blevet en almen Vaneudskejlse paa samme Maade, som Tobaks- og Spiritusnydelse i Dag er en almen Udskejlse eller Last. Men den seksuelle Last vilde være en langt mere katastrofal Natur, ja den allerfarligste af alle Laster, thi den er i sig selv et Attentat paa eller en Sabotage af selve det skabende Princip i Væsenet. Hvis det førnævnte "Jerntæppe" ikke var blevet lagt om den jordmenneskelige, ægteskabelige Hankøns- og Hunkønstilstand, og Væsenernes seksuelle Samkvem med Væsener af deres eget Køn var blevet til en almen Last, vilde Jordkloden til sidst være blevet affolket. Den jordmenneskelige Forplantning kan som bekendt kun befordres i Kraft af et Hankøns- og et Hunkønsvæsens seksuelle Forbindelse. Men naar Hankønsvæsener seksuelt søger Hankønsvæsener, og Hunkønsvæsener paa samme Maade søger Hunkønsvæsener, maa det i dette Tilfælde uundgaeligt betyde Artens eller Slægtens Undergang. Men forinden

Menneskeheden paa Jorden saaledes grundet paa den seksuelle Last vilde uddø, vilde dens individer være nedsunket i alskens Abnormiteter. Den før saa straalende og forplantningsdygtige Menneskehed vilde saaledes til sidst kun repræsentere en Samling døende Psykopater. Men intet levende Væsen er bestemt til Undergang. Takket være den strenge Moselov og lignende Love angaaende Væsenernes Seksualisme, er Menneskehedens seksuelle Normalitet bevaret igennem den Epoke, i hvilken ethvert Væsens seksuelle Forbindelse med sit eget Køn uundgaeligt vilde have været en katastrofal Last, en Sabotage af Menneskehedens Videreførelse igennem Udlevelsen af den fra Dyreriget nedarvede, seksuelle hankøns- og hunkønsmæssige Seksualisme eller Forplantningsproces. Og uden denne Udlevelse vilde enhver Vej til Indvielse, til kosmisk Bevidsthed og den heraf følgende aandelige Suverænitet være totalt spærret. Mennesket i Guds Billede vilde være en Umulighed og Bibelens Forjættelse af denne for Jordmennesket saa lysende Tilstand kun en Utopi eller Frase.

I det ovenfor viste afsnit påpeger Martinus, ganske interessant, den absolutte nødvendighed af den meget strenge moralkodeks, som har været gældende, og som i almenhedens opfattelse stadig gælder overfor homoseksuelle forhold. Som Martinus siger, er det også kun et fåtal, der har følt denne kodeks som et snærende bånd. I dette afsnit tænker Martinus specielt på perioden inden den almindelige omsiggribende begyndende polforvandling.

Martinus skriver videre.

1873. Visse Love for det seksuelle Omraade har altsaa været en Beskyttelse for de saakaldte "normale" Væsener imod seksuelle Afsporinger. For disse Væsener har nævnte Love i Virkeligheden slet ikke kunnet føles

som en Gene. Det kan derimod ikke siges om den lille Procentdel af Jordmenneskene, der var foran Almenheden eller Flokken i seksuel Tilstand, hvilket altsaa vil sige, de Væsener, i hvem den ægteskabelige Tilstand var udlevet. For disse Væsener, i hvem en begyndende stærk Kærlighedsudvikling begyndte at gøre sig gældende, grundet paa den modsatte Pols fremskredne Udvikling, var Livet som tidligere nævnt undertiden et Helvede. En Afsløring af deres Tilstand vor jo nok til, at skabe Risikoen for Dødsstraf eller Henrettelse. Denne begyndende virkelige Næstekærlighed var jo ikke saaledes som Ægteskabskærligheden kønsbundet. Objektet for denne Sympati var ligesaa godt Væsenets eget Køns Væsener som Væsener af det modsatte Køn. Da det netop var denne Sympati eller virkelige Næstekærlighed, der straffedes med Døden, blev Resultatet et uudholdeligt Hemmelighedskræmmeri. Da der ingen Oplysninger for denne særlige psykiske Tilstand var at finde udover, at man var et abnormt Væsen, medførte Tilstanden naturligvis ogsaa Mindreværdskomplekser hos Væsenerne selv samtidigt med, at den utilfredsstillende seksuelle Trang førte dem ud i farlige seksuelle Eksperimenter, der næsten uundgaaeligt maatte ende med yderligere Afsporinger, Perversiteter eller hele det afsporede Omraade, som vi allerede har stiftet Bekendtskab med. Men dette Omraade er alligevel saa lille i Forhold til den samlede Jordmenneskeheds Omraade, at der ikke er nogen Fare for Menneskehedens materielle Undergang af Mangel paa den seksuelle kropslige Forplantning. Nu vil den realistiske, kosmiske Videnskab og de herunder henhørende kosmiske Analyser skabe en virkelig Forstaaelse af Forholdet og komme alle de Væsener til Hjælp, der ikke mere seksuelt han bindes hverken af Moselove eller

af andre diktatoriske Forbud mod naturlige, organiske Processer i Jordmennesket under dets Omskabelse til det virkelige Menneske i Guds Billede.

Her påpeger Martinus hvordan de enkelte mennesker, der var forud for den almene menneskemasses udvikling, naturligvis havde problemer, og Martinus nævner ogsaa her, at den frustration, der kunne opstå hos sådanne mennesker, kunne afføde alvorlige afsporinger. Det sidste er en væsentlig konstatering. Denne fare er dog ikke så stor i vores samfund i dag.

1874. Et Menneske, hvis Moral og Etik er stærkere end dets seksuelle Drift, behøver ikke i nogen Retning at frygte for, at dets kommende seksuelle Forvandlingszone skal blive en Ulykkessfære ud over de almindelige Veer, der altid ledsager en ny Epokes Fødsel. Selvfølgelig maa alle gennem den seksuelle Forvandling. Ingen kan vedblive at være et Han- eller Hunvæsen. Det evige Livsoplevelsesprincip opretholdes jo udelukkende i Kraft af den evigt skiftende Forvandling. Den naturlige, organiske Indvielse ” ikke den kunstige eller tekniske, der kan foretages af Mennesker - kan umuligt tilegnes af et eenpolet Væsen. Et saadant Væsens naturlige Psyke er antipati- og skinsygebefordrende overfor sit eget Køn. Et virkeligt af Naturen selv indviet Væsen kan ikke være et Individ, hvis organiske Struktur kun er formet til at udløse en egoistisk Sympati til et særligt bestemt Køn og Antipati og Skinsyge med den øvrige Del af Medvæsenerne, det saakaldte „eget Køn”. Det maa være et Væsen, hvis seksuelle Struktur er et organisk Fundament for Udløsningen af en Sympati og Kærlighed, der ikke er kønsbetonet. Kærligheden kan ikke vedblive at være saa elementær, at den kun er en Stimulans for Væsenernes kropslige Forplantning. En saa

indskrænket Kærlighed eller den saakaldte ”Forelskelse” kan kun udgøre det dyriske Paradis. Det himmelske Paradis kan ikke baseres paa Forelskelse. Det kan kun baseres paa virkelig Alkærlighed. Men Alkærlighed kan kun udløses af en Organstruktur, der ikke hæmmer Sympatien for Væsenets eget Køn. For at Alkærligheden kan komme til virkelig fundamental Udløsning, maa Hankøns- og Hunkønstilstanden udlignes. Kvindens maskuline Pol maa blive jævnbyrdig med hendes feminine Pol, ligesom Mandens feminine Pol maa blive jævnbyrdig med hans maskuline Pol, saa Væsenerne derved kan blive ens. Begge Parter vil derefter være forsynet med vaagen Dagsbevidsthed i baade det maskuline og det feminine Princip, som de har i harmonisk Udfoldelse saaledes, at de kan udløse seksuel Kontakt med hvem som helst. Her er ikke nogen forudgaaende Hankøns- eller Hunkønstruktur i adskilt Særmanifestation nødvendig eller betingende. **Her er Kærligheden ikke en kropslig Forplantningsakt, men en varmende Oplevelse af Parternes gensidige Aandsbesættelse af hinanden med hinandens inderste intimeste eller helligste Liv, Tanke og Sjæl. Her betinges Livslykken og Kærlighedsydelsen ikke af en ydre Kønsbetoning, Familieskab, Raceforhold eller social Position, men er udelukkende en guddommelig Genkendelses- og Sammensmeltningsproces af Væsenernes indbyrdes guddommelige Slægtskab.**

Hvis man grundigt studerer teksten, som ses ovenfor, er det soleklart, at Martinus gør alt for at skille den traditionelle opfattelse af homoseksualitet ud som noget af det, han betegner som en større eller mindre form for afsporing fra den lige udviklingsvej. Han påpeger her, at de traditionelle værdinormer parterne imellem i et traditionelt opfattet eenpolet homoseksuelt forhold, og som matcher/svarer

til de samme værdinormer i det almindelige heteroseksuelle forhold, er et udtryk for, at parterne i det homoseksuelle forhold er i en tilstand, som hører ind under det, han ser som en afsporing. Det ”homoseksuelle” forhold (i Martinus forståelse af ordet som han bruger det i artikel i Kosmos 1969 med titlen ”Ægteskabet og alkærligheden”), der kan opstå i den lige vej i udviklingen (specielt hos E-mennesket og videre frem ad den lige vej) er, som han siger, ikke dikteret af den fysiske trang til parring. Han siger netop til sidst:

”Her er Kærligheden ikke en kropslig Forplantningsakt, men en varmende Oplevelse af Parternes gensidige Aandsbesættelse af hinanden med hinandens inderste intimeste eller helligste Liv, Tanke og Sjæl. Her betinges Livslykken og Kærlighedsydelsen ikke af en ydre Kønsbetoning, Familieskab, Raceforhold eller social Position, men er udelukkende en guddommelig Genkendelses- og Sammensmeltningsproces af Væsenernes indbyrdes guddommelige Slægtskab.”

Vi skal være klar over, at i sådanne forhold, som Martinus nævner her ovenfor i 1874, indbefatter han netop sin egen definition af ordet homoseksualitet, selv om han ikke bruger ordet her. Det gør det lidt svært for ham klart at redegøre for sit syn på homoseksualitet, når han taler med mennesker der opfatter begrebet traditionelt.

Hvordan det enkelte homoseksuelle par har det med hinanden, er ikke noget omverdenen skal tage stilling til eller blande sig i, med mindre forholdet er totalt afsporet og til fare for andre mennesker. I det stille forhold må man sige, at enhver selv svarer for sig og gør klart for sig selv, hvilke kræfter der er de drivende i parforholdet. Denne erkendelse vil naturligvis være forskellig fra menneske til menneske, og være afhængig af udviklingsniveauet. Man må dog opfatte det sådan, at hvis det drejer

sig om ikke enpolede mennesker, vil seksualiteten i forholdet ikke være af parringsakts natur, men være af mere åndelig karakter, hvor det mere drejer sig om at give end at tage.

Man skal bemærke, at Martinus ikke siger, at det homoseksuelle parforhold er en nødvendighed for en videre udvikling imod kosmisk bevidsthed. Han siger, at man er nødt til at gennemgå en udvikling, hvor man bliver dobbeltpolet og derfor på det åndelige plan kan have lige så stor kærlighed til mennesker af sit eget køn som mennesker af det modsatte køn. Dette er imidlertid ikke, hvad vi i traditionel forstand forstår ved homoseksualitet.

Martinus antyder også, at det kan forekomme i denne tilstand, at seksualiteten ikke er helt udlevet og derfor i visse tilfælde kan overføres til det samme køn. Det er imidlertid vigtigt at bemærke, at det i sådanne tilfælde er den åndelige harmoni parterne imellem, der alene er det ledende motiv for den manifesterede sammenslutning af parterne i et parforhold. Samtidig med dette må man imidlertid også have i erindringen, at udviklingen fra enpolet tilstand til dobbeltpolet tilstand sker som en jævn udvikling, også seksuelt.

Selv om Martinus ikke specielt nævner det, er det, så vidt jeg kan se, lige så sandsynligt, at et menneske på et højt åndeligt plan, som vi her taler om, vil finde et åndsfællesskab med et andet menneske af sit eget køn som med et menneske af det modsatte køn og i begge tilfælde, med den reminiscens af det fysiske behov afvikler resterne af parringstrangen i samvær med dette menneske, men at det i begge tilfælde er det åndelige fællesskab, der er den drivende kraft.

Det at man kan komme til at gennemleve en homoseksuel periode i traditionel forstand er netop et udtryk for, at man endnu ikke rigtigt har nærmet sig den dobbeltpolede tilstand, men blot er blevet "træt" af det modsatte køn, specielt "via ydre påvirkninger" og derfor føler, at det er bedre med

mennesker af sit eget køn. Først når man slet ikke ser på kønnet, men kun på det væsen, der står bag den fysiske manifestation, er man nået til denne tilstand, vi her taler om, og så må man nok statistisk sige, at muligheden for at finde harmoni med et andet menneske på samme udviklingsstade, nok er lige så stor for at finde denne hos en mand som hos en kvinde.

Martinus beskriver denne situation, dog i en lidt anden sammenhæng, i afsnit 1740 hvor han skriver:

"Hvordan skal en Religion, hvis absolutte Grundlov og bærende Fundament er dette, "Du skal elske din Næste som dig selv", kunne blive andet end en Fiasco, naar den i sine hellige Dogmer og Læresætninger paaberaaber Dødsstraf for enhver Kærlighed, der ligger uden for den hankøns- og hunkønsbetonede og betragter enhver Kulmination af Sympati mellem Væsener af samme Køn **eller rettere, uafhængig af Køn**, som Vejen til det yderste Mørke og yderligere forfølger disse Væsener som Pariaer, som "Forbrydere", som "abnorme" eller "syge" Væsener?-"

Martinus beskriver også indgående under sin redegørelse for H-Mennesket, at den lige vej i udviklingen er den, hvor mennesker lever i heteroseksuelle parforhold, hvis de overhovedet lever i parforhold, helt frem til, at den seksuelle parringstrang helt er forsvundet og erstattet af en anden form for "Den højeste ild", der ikke fokuserer på parringsekstasen (den enpolede oplevelsesform).

Der er således intet belæg for at påstå, at man nødvendigvis må være homoseksuel, i traditionel forstand, i en til flere inkarnationer, før man kan udvikle sig til de højeste udviklingsstilstande, som Martinus betegner som J- og K-mennesker.

Det næste udviklingstrin i den lige linie af udviklingen er H-mennesket. Martinus behandler dette stadium i afsnit 1875 til 1880.

1875. Til denne Livsoplevelse eller Indvielse er alle uindviede Jordmennesker paa Vej, men paa denne Vej kan man, saaledes som vi har set, blive afsporet. Vi bliver derfor Vidne til to Grupper Jordmennesker: „de afsporede” og „de ikke-afsporede”. Vi har i D-, E- og F-Mennesket set de særligt graverende Afsporinger.

Det skal her bemærkes, at der i teksten i Livets Bog er en trykfejl på dette sted, idet der skal stå ”D-, F- og G-Mennesket”. Trykfejlen er helt indlysende, da E-mennesket ikke er en afsporet mennesketype, hvilket man umiddelbart kan erkende, når man læser teksten.

Trykfejlen har fejlagtigt været rettet i 1972-udgaven til ”D-, E- og G-Mennesket” hvilket også er forkert. I de efterfølgende udgaver er den så blevet rettet tilbage til den oprindelige fejl. (kc bemærkninger !)

Som Repræsentant for de ikke-afsporede Væsener har vi tilbage to Typer, som vi vil kalde „H-Mennesker” og „I-Mennesker”. Disse to Jordmennesketyper er Udtryk for den normale Vej indenfor den seksuelle Polforvandlingsepoke. I H-Mennesket har vi et Væsen, der ikke i sine tidligere Liv har været udsat for eller paavirket af seksuel Forførelse eller Foreteelser, der har kunnet sætte dets modsatte Pols Udvikling op i et forceret Tempo. Denne Side ved dets Udvikling har derfor ikke kunnet udvide sig til en Kapacitet

og Magtside i dets Væsen, der laa over eller var stærkere end dets Moral. Det har derfor ikke haft nogen særlig Vanskelighed ved at være i Kontakt med Flokkens saakaldte „normale” seksuelle Liv eller den eenpolede Seksualisme. Da dets Poludvikling ikke foregaar i noget unaturligt hurtigt Tempo, vokser denne Side i dets Psyke kun ganske umærkeligt og gradvis frem og naar derfor først Kontakten med Væsenets vaagne Dagsbevidsthed i dets allersidste Inkarnationer før dets Indvielse eller Oplevelse af den store Fødsel. Og saalænge Væsenets Poludvikling ikke er naaet frem til Udløsningen af denne Kontakt, har det absolut ingen seksuel Dragning imod sit eget Køn. Naar et Væsen føler seksuel Dragning imod sit eget Køn, er det Udtryk for, at dets seksuelle Poludvikling er naaet frem til Hjernen og dermed til Dagsbevidstheden. Individet kan saaledes her ganske svagt begynde bevidst at føle eller fornemme i Kraft af den modsatte Pol, hvilke Fornemmelser før var ubevidste. Naar den modsatte Pols Vibrationer har begyndt at faa Indpas i Hjernen, afføder den her det, der er dens virkelige Mission, nemlig en tilsvarende begyndende Sympati for vedkommende Væsens eget Køn. **Manden opdager, at han i Dybet af sin Bevidsthed svagt begynder at føle det samme for Mænd, som en Kvinde føler. Paa samme Maade opdager Kvinden, at der i hende bor noget i Retning af den samme Dragning imod Kvinden som den, der ellers kun findes i Mandens Psyke.** Men da H-Menneskets Moral er denne Udvikling saa overlegen, at den ordinære Pol aldrig vil kunne blive distanceret af den nye Pol og de af denne affødte Fornemmelser, kan nævnte nye Pol aldrig komme til at dominere saa overlegent i Væsenets Psyke, at samme Væsen kommer til at fremtræde som en kvindelig Mand eller en mandlig Kvinde. H-

Mennesket bevarer derved sit normale Præg helt frem igennem den seksuelle Afsporing's Farezone.

Martinus siger her helt klart, at *den lige vej gennem udviklingen* er den, at mennesket hele vejen igennem har været heteroseksuelt orienteret, så længe mennesket overhovedet har været kønsorienteret i sine fysiske behov. Han siger også, at dette kun kan ske, hvis mennesket hele vejen igennem har haft en moral, der har haft styrke nok til at håndtere den modsatte pol på en afbalanceret måde (holde den anden pols påvirkning af væsenets dagsbevidsthed på sin naturlige plads) gennem hele polforvandlings processen. Når Martinus skriver:

”Manden opdager, at han i Dybet af sin Bevidsthed svagt begynder at føle det samme for Mænd, som en Kvinde føler. Paa samme Maade opdager Kvinden, at der i hende bor noget i Retning af den samme Dragning imod Kvinden som den, der ellers kun findes i Mandens Psyke.”

udtrykker Martinus sig meget forsigtigt omkring den vågnende sympati. Han antyder dermed, at der måske nok kan være en slags svag dragning af sympati og af kærlighed, og med de samme undertoner af seksuel karakter mod sit eget køn på grund af, at legemet endnu ikke er indstillet på andet end en søgen mod parringsekstaseoplevelsen, men at den ikke bliver fuldt erkendt og slet ikke udlevet i forbindelse med væsener af samme køn, fordi den ordinære pol stadig er den, der styrer slagets gang. Det vi ser Martinus her beskriver, er overgangen imod den alkærlige tilstand, hvor parringsforelskelsen er helt udlevet og dermed degenereret og erstattet af et ingenmandsland, hvor legemet og udviklingen er lidt i disharmoni, indtil udviklingen er løbet videre, og den fysiske side er kommet med i udviklingen. Denne tilstand opnås først i fuldt omfang som K-menneske.

Martinus uddyber netop dette i det følgende afsnit hvor han også gennemgår den videre udvikling af H-menneskestadiet.

1876. Da H-Mennesket ikke er blevet paavirket af nogen Art seksuel Forførelse eller andre Foreteelser, der forcerer den modsatte Pols Udvikling paa Bekostning af den endnu uudlevede ordinære Pols organiske Funktion, bliver denne Funktion saaledes ikke paa noget Tidspunkt unaturligt afbrudt grundet paa en alt for tidligt omsiggribende modsat Pols Funktioner. H-Menneskets Manifestation vil derfor i Virkeligheden i hele dets Poludviklingsepoke blive behersket af sin ordinære Pol dog med den Ændring i Næstekærlighedens Favør og kosmisk Indsigt, som den naturlige og harmoniske Udvikling af den modsatte Pol afføder. Den ordinære Pol vil saaledes stadig være den øverste Faktor i det samme Væsens Fremtræden. Dette vil, som før nævnt, bevirke, at nævnte Væsen meget langt frem i sin Poludvikling stadig bevarer Skinnet af at tilhøre de saakaldte ”normale” paa det seksuelle Omraade. Det kan have en meget stor Evne til at føle Sympati for sit eget Køn, men da den sidste lille Udvækst af de Nervetraade i den modsatte Pols organiske Struktur, der skal forbinde den samme Pols Funktioner med den fysiske Hjerne og dermed indføre disse Funktioner som Tanker i Væsenets vaagne fysiske Dagsbevidsthed, endnu mangler eller er ganske ufærdige, bliver denne Sympati endnu ikke iblandet bevidste seksuelle Vibrationer. Nævnte Sympati kommer derfor ikke til at føles som nogen seksuel Dragning imod eller Længsel efter en seksuel Tilfredsstillelse eller Udløsning med Objektet for den omtalte Sympati. Det modsatte Køns Væsener er stadig Objektet for H-Menneskets seksuelle Dragning, skønt det i Virkeligheden kan omfatte mange af

sit eget Køns Væsener med en Sympati og Hengivenhed, der undertiden i visse Situationer er meget nær beslægtet med den, det nærer for det modsatte Køn. Ja, det kan endog her føle noget af den samme Jalousi eller Skinsyge, som det ellers kun føler i sin Forbindelse med det modsatte Køn. Naar Ejendomsbegær over nære Venner og Paarørendes Liv og Færden saaledes mere eller mindre kommer til Udtryk i H-Menneskets Psyke, skyldes det netop den modsatte Pols Funktioner, som grundet paa dets endnu ufærdige Særoplevelsessevne paa dette Felt ubevidst er til Stede i dets Psyke. Det kan derfor i tilsvarende Grad kun fornemme disse Funktioners Impulser eller Virkninger igennem den ordinære Pols Virkninger, med hvilke de føles eet. Den modsatte Pols Virkninger kan derfor paa dette Stadium ikke skabe noget kønsligt Begær eller Krav om Udløsning med Væsenets eget Køn, saaledes som Tilfældet er, naar den samme Pols Virkninger har udviklet sig til det Stadium, hvor disses Forbindelse med Hjernen opstaar. **Gennem en særlig Specialoplevelsessevne bliver den modsatte Pols Virkninger nu efterhaanden udskilt fra den ordinære Pols Virkninger og bliver ligesom disse til en selvstændig Særmanifestation i Væsenets vaagne Dagsbevidsthed og udgør her en tilsvarende vaagen bevidst ny afgørende Faktor i Væsenets seksuelle Struktur og ændrede psykiske Indstilling til sit eget Køn.** Men Væsener er da ikke mere et H-Menneske, men tilhører den næste Kategori af Væsener paa den normale Udviklingslinie i den seksuelle Polforvandlings Epoke.

I afsnit 1876 beskriver Martinus, som vi kan se, meget fint den overgang, der sker fra den fysisk orienterede parringstrang til den mere alkærlighedsbestemte trang til kontakt med sine medmennesker. Gennem Martinus redegørelse får vi indsigt i, hvordan dette

kan foregå uden at mennesket bliver afsporet og uden at det er knyttet til en parringstrang. De sidste faser af denne udvikling beskriver Martinus således:

Gennem en særlig Specialoplevelsessevne bliver den modsatte Pols Virkninger nu efterhaanden udskilt fra den ordinære Pols Virkninger og bliver ligesom disse til en selvstændig Særmanifestation i Væsenets vaagne Dagsbevidsthed og udgør her en tilsvarende vaagen bevidst ny afgørende Faktor i Væsenets seksuelle Struktur og ændrede psykiske Indstilling til sit eget Køn.

Det Martinus her beskriver, er altså et af de allersidste trin i den åndelige og fysiske udvikling. Han siger samtidig, at når dette er sket, er mennesket ikke mere et H-menneske, men er netop dermed blevet til et I-menneske.

I afsnit 1886 siger Martinus, at denne periodevis, delvise bevidsthedserkendelse af den modsatte pol hos det udviklede H-menneske bevirker, at dette H-menneske får kosmiske glimt ligesom I-mennesket.

1877. At H-Mennesket ogsaa er en Repræsentant for "de ulykkelige Ægteskabers Zone", hvor enhver Sympati, der ligger udenfor Ægteskabet og Familielivet, altid vil være paa det absolut "normale" Ægteskabs Bekostning, er naturligvis en Selvfølge. Men grundet paa, at H-Mennesket er et Væsen, der har gennemgaaet en Serie af Inkarnationer med megen Lidelse plus den fremskredne Poludvikling (heraf den store Medfølelsesevne eller begyndende Næstekærlighed, som mere eller mindre kendetegner dette Væsen), er det meget hemmet i at gøre andre Væsener ulykkelige. Hvis Manden og Kvinden i et Ægteskab er H-Mennesker, kan et saadant Ægteskab i bedste Tilfælde blive endog meget lykkeligt, da de begge er saa kærlige, at de ikke nænner at gøre hinanden bedrøvet,

og begge er af en saa intellektuel Standard, at de kan dyrke fælles kulturelle Interessesfærer og gøre deres Samliv overordentlig rigt og nyttigt for hinanden og dermed for Omgivelserne, selv om den seksuelle Dragning slet ikke er af nogen overvældende gensidig Kraft eller maaske ligefrem totalt mangler. Men det er ikke almindeligt, at et Ægteskab netop bestaar af to H-Mennesker. I de fleste Tilfælde bliver H-Mennesker gift med et Væsen fra de andre seksuelle Kategorier eller Typer. Da Væsenerne fra disse Grupper jo endnu i særlig Grad kun kan leve paa eller finde Lykken i Besiddelsen af Ejendomsretten overfor Ægtefællen samtidig med, at de samme Væsener repræsenterer en større eller mindre aandelig Primitivitet, fører dette Ægteskab før eller senere Ulykken med sig. For H-Mennesket, der i visse Tilfælde ikke i ret stort Omfang nænner at forsvare sig og ikke kan fordrage Ufred, betyder det en Resignation og Eftergivenhed, der næsten kan gøre samme Væsen til en Slave under en saadan primitiv Ægtefælles Tyranni. I andre Tilfælde kan en endnu fremtrædende ulykkelig Forelskelse i Ægtefællen være Aarsag til haabløs Resignation og Tolerance overfor Tyranniet.

H-Mennesket faar igennem Ægteskaber af den Slags oplevet sin egen Psykes Uformuenhed eller begyndende Uegnethed til Ægteskab. Og dets stærke Sympati- eller Næstekærlighedsevne og den heraf affødte Hunger efter at give og faa Kærtegn bliver dermed ledet ind i de nye Baner og Veje, der fører direkte imod den store Fødsel.

1878. Naar H-Mennesket kan komme i saa drastiske ægteskabelige Forhold, skønt dets Forelskelsessevne, grundet paa dets høje Udviklingsstandard og Intellektualitet kun udgør nogle sidste og saa svage tynde Traade,

at det kun drejer sig om et Tidsspørgsmaal, hvornaar de brister, og Væsenet ikke mere tilhører Dyreriget, men er blevet et virkeligt Menneske, skyldes det den Omstændighed, at H-Mennesket er saa langt fremme i Udviklingen, at Ægteskabsstadiet i Virkeligheden kun er en Repetition eller Genoplevelse af noget, som det i Virkeligheden allerede i tidligere Liv har udlevet. Som vi allerede ved, er det levende Væsens Jordlivsstadier: Barndommen og Ungdommen kun Repetitionsstadier, i hvilke Manifestationerne hovedsageligt kun er Genoplevelser af Bevidsthedstendenser, det samme Væsen allerede har overvundet i tidligere Jordliv. Naar denne Repetitionsperiode er udløbet, hvilket for Jordmenneskets Vedkommende sker ved dets tredivte Aar, indtræder dets Manddom. Da er dets Bevidsthed i dets nuværende Inkarnation bygget færdig og fremtræder i den Standard, Væsenet igennem tidligere Livs Udvikling har været i Stand til at bringe den op paa. Herefter indgaar Væsens videre Udvikling i nye Bevidsthedsfelter, hvis Overvindelse og Beherskelse samme Væsen nu begynder at tilegne sig. Enhver saadan Overvindelse af Bevidstheds- eller Manifestationsfelter vil atter i det næste Jordliv paany blive en Kamp, men kun en forholdsvis let Genoplevelse, igennem hvilken Væsenet derved bliver vaagen dagsbevidst i denne sin Position eller Overlegenhed i Forhold til det givne Bevidsthedsfelt, der repeteres. Paa denne Maade bliver alle baade fysiske og psykiske Talenter overført fra den ene Inkarnation til den anden. Enhver tilegnet Overvindelse af Tankeklimaerne, Materien eller Stoffet i Manddoms- og Alderdomsstadiet genopleves henholdsvis i den ny kommende Inkarnations Barndoms- og Ungdomsstadium. Denne Overførelse af Oplevelserne fra Manddomsstadiet til det næste Livs Ungdomsstadium foregaar ganske gradvis. De sidst overvundne

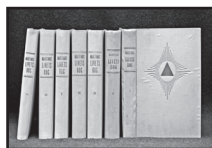

Stadier i forrige Liv repeteres i den nuværende Inkarnation lige umiddelbart før Manddommens Indtræden, altsaa i Væsenets Alder sidst i Tyverne. Stadier, der er overvundne i Liv, der ligger endnu længere tilbage, repeteres i tilsvarende Grad tidligere i Væsenets Ungdom, hvilket vil sige i dets Alder midt i Tyverne alt efter det Livs Plads i Rækken af Inkarnationer forud, i hvilket de var fremme som Skæbne og blev overvundet.

1879. Med Hensyn til Væsenets ægteskabelige Talent er det ligesom alle de øvrige Bevidsthedstendenser underkastet Repetitionsloven. Naar et Menneske er naaet frem til Ægteskabets Degeneration eller ligefrem totale Overvindelse, hvilket vil sige: Væsenets totale Frigjorthed fra Ægteskabets Krav eller Begær i sin nuværende Manddom, saa vil denne Overvindelse genopleves i Væsenets næste Liv som dets sidste Repetitioner umiddelbart før Manddommens Indtræden, hvilket vil sige: sidst i Tyverne. Men i Aarene forud for denne Repetition af Ægteskabsovervindelsen, repeterer Væsenet altsaa den Del af sin ægteskabelige Skæbne, som ligger forud for den sidste Inkarnation. Og jo længere vi derved kommer tilbage i Rækken af Væsenets tidligere Liv eller Inkarnationer, desto mere ægteskabeligt indstillet var Væsenet. Dette giver sig saa igen Udslag i det nuværende Livs Repetitioner, saaledes at Væsenet i dette Liv er mere ægteskabeligt indstillet, jo yngre det er. Det er dette, der ligger til Grund for, at et Væsen, der er atten Aar, kan være glødende forelsket og tror, at den opnaaede Genelskelse fra den anden Parts Side er noget evigt urokkeligt, er en evig Kærlighed etc. for derefter, alt som Aarene gaar, at opleve, at denne Forelskelse ligefrem smuldrer væk, er hurtigt døende. Blot

efter en fire, fem Aars Samliv er Ægteskabet blevet en Lede for et saadant Væsen. Ja, selv i saadanne Situationer, hvor Genelskelsen fra den anden Parts Side ikke engang er ophørt, og der saaledes ikke har været Utroskab eller ægteskabelig Forsømmelse fra denne Parts Side. Naar der saaledes ikke foreligger nogen som helst ydre for Ægteskabet nedbrydende Grund, kan Aarsagen derfor kun være at søge i den Omstændighed, at Samlivet for den ene Parts Vedkommende udelukkende kun kan været baseret paa en Repetition af et forlængst døende ægteskabeligt Talent. Naar H-Mennesket ogsaa kan komme i ægteskabelige Konflikter, skyldes det altsaa i høj Grad dette, at Ægteskabsrepetitionen først kommer i selve Ungdomsstadiet og der, saalænge den staar paa, overskygger eller behersker hele Væsenets Villieføring. Ved et længere fremskredent Menneske kommer Ægteskabsrepetitionen allerede i Barndommen og har da ingen særlig Kraft til at udvikle seksuelle ægteskabelige Begær eller Krav. Og Væsenet er saaledes næsten helt fri af Ægteskab, Forelskelsestendens og seksuelle Ejendomsbegær, naar det naar frem til den Alder, i hvilken de normale ægteskabelige Tendenser og Krav ellers begynder at røre paa sig i Individets Psyke. Hos det indviede eller kosmisk fødte Væsen er Ægteskabsrepetitionen gledet saa langt tilbage, at dette Væsen slet ikke har nogen af dennes Udslag eller Tendenser i sit nuværende Liv.

I afsnittene 1877, 1878 og 1879 giver Martinus os et godt indblik i, hvilke problemer der kan opstå i heteroseksuelle parforhold gennem de mere fremskredne faser af poludviklingen. Han beskriver her, hvordan problemerne opstår i forbindelse med repetitionsfaserne i menneskenes første 30 år i

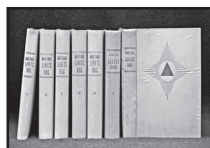

hver inkarnation, hvor mennesket reagerer, som det gjorde i tidligere liv, inden det var nået til det, i indeværende inkarnation, aktuelle udviklingsniveau. Martinus forklarer også om forskellige problemer i ægteskaberne afhængig af, hvilket udviklingsstadiet partneren i ægteskabet har. Det er således klart, at disse faser i polforvandlingen ikke er nogen let sag, og kan give ret meget lidelse.

1880. I det fremskredent udviklede H-Menneske har vi saaledes det Jordmenneske, der har bevaret sin oprindelige Normalitet igennem den seksuelle Poludviklingsepoke. Dets ordinære Pol har derfor hele Tiden Føringen, medens den modsatte Pols Udvikling kun har fundet Sted indenfor Rammer eller et Omraade, der er den ordinære Pol saa underlegen, at den ikke har kunnet distancere denne. Individet har derfor kunnet bevare sin ydre Fremtræden, sit kropslige Udseende, sin Holdning, Gang og Bevægelse og ogsaa til en vis Grad sin Stemme indenfor den ordinære Pols Rammer. Og da det heller ikke er vaagen dagsbevidst i den modsatte Pol, og dets Sympati derfor ikke udløser seksuel Dragning imod dets eget Køn, kendes denne Pols fremskredne Virkning i Mennesket kun som dette Væsens store Talenter i Skabelse, det være sig baade fysisk og aandeligt. Et H-Menneske er altid meget virksomt og produktivt. Hvad det har med at gøre bringes til Udvikling og Vækst. Intet bliver her forsømt og intet gaar til Spilde. Enhver Bagatel bliver frugtbargjort i Væsens Skabelsesprocesser eller Foretagender. Da H-Mennesket mere eller mindre befinder sig i Rækken af Jordens mest udviklede Mennesker, har det stor aandelig Interesse. Det har udlevet alt, hvad der forekommer af Trosreligiositet og kan derfor umuligt blive Tilhænger af Dogmer, Sekter eller religiøse Samfund. Forskningens Vej er den eneste acceptable Vej for dette Væsen. Det

udgør derfor den absolutte Aandsforsker og bliver her i bedste Tilfælde en kolossal Kraft baade som Lærer, Skribent og Taler. Da dets fremragende Medfølelsesevne eller Sympati udenfor den eenpoledede Seksualisme ikke har nogen Forbindelse med Hjernen og den vaagne Dagsbevidsthed, og den derfor ikke er seksuelt præget, giver det samme Væsen en overordentlig stor Uskyldighedsglans eller Udstraaling lig den, der præger alle smaa Børn, saavel indenfor Dyrenes som indenfor Menneskenes Verden. H-Mennesket udstråler i større eller mindre Grad denne Atmosfære eller Aura som en altbesejrende Charme. Det har overordentlig let ved at vinde andre Mennesker for sine Ideer og Planer. Men disse, den modsatte Pols foreløbige Goder og affødte manifestationsmæssige Overlegenhed, skaber ogsaa mange Misundere, hvis Antipati ligefrem skaber Fjendtlighed og Forfølgelse mod H-Mennesket. Ligesom alle andre Forgrundsfigurer bliver H-Mennesket et Yndlingsobjekt for Bagtalelse. Men dets store Aandelighed, geniale Skabeevne, Sympati-Medfølelse- og Indlevelsessevne fører det sejrrikt gennem alle Genvordigheder og lige ind i den store Fødsels Forgaard. Her vil det uden Fare for Afsporing faa fjernet den sidste lille Rest af den seksuelle Slør, der holdt den modsatte Pols seksuelle Funktioner udenfor dets vaagne Dagsbevidsthed. Det er da ikke mere et H-Menneske, men et I-Menneske, for hvem Indvielsens Port er ved at aabne sig. Det skal dog bemærkes, at H-Mennesker af den høje aandelige Standard, som her til Slut er omtalt, endnu er meget sjældne paa Jorden.

Ser vi hen over de sidst viste afsnit, ser vi at Martinus i afsnit 1875 indledningsvis tilkendegiver, hvilke mennesketyper han definerer som "afsporede" og hvilke mennesketyper han opfatter som "ikke-afsporede". De "ikke-afsporede" er de mennesker

2. Afsnit

Poludviklingen som Martinus beskriver den i Livets Bog

som udvikler sig helt efter den lige linie for udvikling.

Han nævner efterfølgende, at der ved den normale udvikling vil forekomme følelser i menneskene, der også giver en vis tiltrækning mod dets eget køns mennesker, men at dette ikke fører til nogen tiltrækning, der er stærkere end tiltrækningen mod det modsatte køn. Alt afbalanceres (equilibreres), og overlejres af den nu høje åndelige udvikling hos denne mennesketype, som han betegner som "H-Mennesker", et udviklingsniveau som tangerer alkærlighedsniveauet. Det betyder, at en egentlig elementær seksuel tiltrækning får mindre og mindre betydning som bindingsmoment ægteskabeligt set. Denne nye form for tiltrækning, som også svagt kan ske imod ens eget køn, men som efter hvad Martinus siger, ikke har egentlige seksuelle undertoner, kan man ikke kalde homoseksualitet i almindelig forstand. Den må nok nærmere betegnes som en venskabstilstand som lige så godt kunne være rettet mod et menneske af det modsatte køn, ligeledes uden den elementære seksuelle tiltrækning.

Vi skal her være opmærksom på, at den videre udvikling ændrer den fysiske trang til parringsakten hen til, at kærtegn af "overfladisk" art, en anden form af "Den højeste ild", efterhånden giver menneskene en lige så stor lykkeoplevelse som den tidligere kønsakt. Da den nye "oplevelsesform" ikke er specielt rettet mod specielle "attributter", men mere er en oplevelse af "sjælsfællesskab", som lige så godt kan være knyttet til mennesker af det ene som det andet køn, kan det af disse årsager ikke opfattes som en traditionel homoseksuel tilstand, som det opleves i forhold til et menneske af samme køn i den enpolde tilstand. Man skal dog erindre, at den legemlige udvikling er lidt bag efter den åndelige og derfor kan give lidt ubalance, som dog kan håndteres af det højt åndeligt udviklede menneske. Vi vil længere fremme se, at denne ubalance mellem det åndelige og legemlige stadie først endelig udlignes ved overgangen fra J-menneske til K-menneske.

Ud over disse forhold gør Martinus meget ud af at forklare, at repetitionsfasen, de første 30 år af menneskets liv, vil have en vis indvirkning på de tendenser, som det enkelte menneske udviser med hensyn til ægteskabstilbøjelighed. Han påpeger at denne 30-årsperiode i det enkelte liv godt kan give problemer. Udefra ser det ud som hurtige karakterskift, som med Martinus forklaring imidlertid er let forståelige, men nok ikke så acceptable for de implicerede, der muligvis ikke har kendskab til Martinus fortolkning, og som sandsynligvis er på et andet sted i poludviklingen.

I afsnit 1880 beskrives det højt udviklede H-menneske som et menneske, der bruger en stor del af den ikke helt forløste seksualenergi til at være åndelig og intellektuel meget produktiv. En væremåde der skaffer denne mennesketype mange misundere.

Martinus gennemgår i disse afsnit hvordan "H-Mennesket" udvikler sig gennem fortløbende inkarnationer, og sluttelig når frem til at blive et "I-Menneske", men det er værd at lægge mærke til, at Martinus skriver, at selv det højt udviklede "H-Menneske" endnu er meget sjældent her på jorden.

Det skal også bemærkes, at den lige udviklingslinie faktisk ikke har været gennemløbet af mennesker, der har været homoseksuelle i traditionel forstand. Mennesker, der har været traditionelt homoseksuelle, udvikler sig fortrinsvis videre ud fra D- og F-Mennesket til E-mennesket, en udviklingslinie der er parallel med udviklingen fra C- til H-Mennesker og som naturligvis ikke er en "dårligere" udviklingsbane, men måske mere lidelsesfuld og anderledes end den lige bane. Denne udviklingsbane viser imidlertid, at disse mennesker nok oftest forbliver i en reel homoseksuel tilstand gennem den nævnte udviklingsperiode eller "udviklingsafsnit", men kan vende tilbage til den lige udviklingsvej. Det er dog et spørgsmål, om

den modsatte pol, der i en periode har været for stærkt bevidst i væsenets hjerne, helt går tilbage til det normale balancepunkt, eller der stadig vil være en lille reminiscens af den homoseksuelle tilstand tilbage under den videre udvikling. Det sidste virker på mig meget sandsynligt derved, at Martinus i sin beskrivelse af H-mennesket påpeger, at det drejer sig om mennesker, der aldrig har været afsporet, så oplevelsen af deres modsatte pol har været trængt ind i deres vågne dagsbevidsthed og der fremkaldt en enpolet homoseksualitet af traditionel art.

Hvis den modsatte pol kunne trække sig tilbage i styrke og bevidstheden derefter kunne vende tilbage til den normale tilstand, hvor den modsatte pol ikke giver seksuelle undertoner i bevidstheden, ville der jo ikke være grund til at skelne mellem mennesker, der tidligere har været afsporet, og mennesker der ikke har været afsporet. Ergo må man formode, at en afsporing af seksuel art ikke kan tilbageføres i fuld udstrækning, at noget sket kan gøres usket i bevidstheden.

Vi bemærker, at Martinus har brugt megen spalteplads til at gennemgå de forskellige sider af H-menneskets tilstand og væremåde. Det gør han sikkert, fordi H-mennesket er det udviklingsstadium, som er overgangen fra de meget "følsomme" stadier, hvor afsporing af enhver art let kan forekomme, til de efterfølgende stadier inklusive H-menneskestadiet, hvor der ikke mere kan ske afsporinger, fordi den åndelige udvikling, alkærlighedsfølelsen, nu er så udviklet på grund af væksten af den modsatte pol, at væsenet er så konsolideret i sin voksende alkærlighedsevne at den er i stand til at holde væsenet bundet og på rette vej.

Om det fremskredne H-menneskes videre udvikling skriver Martinus i afsnit 1881.

1881. Det fremskredne H-Menneske glider efterhaanden umærkeligt over til at blive et „I-Menneske”. Dette

Væsen kulminerer i human, moralsk Fremtræden. Dets Næstekærlighedstalent er saa overvældende dominerende, at en Afsporing her er totalt umulig. Det kan simpelt hen ikke nænne under nogen som helst Form at skabe Ulykker, Sorg eller Lidelse for andre Væsener. Det betragter det som en Selvfølgelighed selv at resignere, undvære og lide, hvis det derved kan gøre andre lykkelige. Denne dets humane og næstekærlige Fremtræden i Forbindelse med dets totale Mangel paa Evne til at blive forelsket afslører, at dette Væsen er meget langt fremme i sin seksuelle Polforvandling. **Dets modsatte Pol er næsten ligesaa fremtrædende i dets Psyke som dets ordinære Pol. Det sidste seksuelle Slør, der før var et Værn imod den modsatte Pols seksuelle Funktioners Indtrængen i den vaagne Dagsbevidsthed, er nu faldet.** Væsenet er dermed blevet bevidst i sin modsatte Pol og kan nu fornemme eller sansse særskilt i denne Pols Domæne. Men grundet paa dets overlegne Kærlighedstalent og den heraf følgende humane Indstilling til Næsten og Omgivelserne kommer det ikke til at genere nogen som helst med sin særlige seksuelle Indstilling. Dets seksuelle Krav vil aldrig i noget som helst Tilfælde blive udløst eller opfyldt paa Grundlag af Omstændigheder, der betyder Ubehag, Sorg og Lidelse for noget andet Væsen. Det betragter det som en Selvfølgelighed selv at resignere, undvære og lide, hvis det er i Forhold, hvor dette kræves for at gøre andre lykkelige. **Denne dets humane og næstekærlige Fremtræden i Forbindelse med dets totale Mangel paa Evne til at blive forelsket afslører netop Væsenets fuldførte totale seksuelle Forvandling. Dets sympatiske Struktur og Indstilling er nu ikke mere begrænset til den ordinære Pols eller det modsatte Køns Omraade.**

2. Afsnit Poludviklingen som Martinus beskriver den i Livets Bog

Det kan nu ogsaa vaagen bevidst føle seksuelt Velvære igennem den modsatte Pols Funktioner. Men dets heraf affødte seksuelle Krav vil aldrig i noget som helst Tilfælde blive opfyldt paa Bekostning af andres seksuelle og materielle Lykke og Velvære. Det undgaar hellere at faa sit seksuelle Begær tilfredsstillet, end at det indlader sig i seksuelle Foreteelser af tvivlsom Karakter. Og skulde det trods alt alligevel blive indviklet i en seksuel Situation, hvor Disharmoni, Ubehag og Nedværdigelse dominerer, kan man være forvisset om, at dette er sket under Forudsætninger baseret paa Forstillelse, egoistisk Indsmigring og ikke helt ærligt opfyldte Løfter eller holdte Aftaler fra den anden Parts Side. En saadan raffineret seksuel Hykler er som Regel at finde blandt Pengeafpressere, Plattenslagere eller kronisk, moralsk afsporede Væsener af begge Køn. Disse Væsener er alle mere eller mindre Virtuoser i at forstille sig, naar det derved drejer sig om at kunne tilegne sig materiel Gevinst. Intet er helligt for disse associalle eller moralsk defekte Eventyrere, ikke engang Vold og Mord. Det kan undertiden kræve overordentlig stor Menneskekundskab og aandelig Stabilitet for ikke at falde for en saadan amoralsk Kamæleon, og navnlig da et saadant Væsen, trods sin mere eller mindre fremtrædende Afsporing dog er saa eenpolet, at det stadig bevarer Skindet af at tilhøre de saakaldte seksuelt „normale” Væsener.

Martinus begynder med at konstatere at:

Det fremskredne H-Menneske glider efterhaanden umærkeligt over til at blive et ”I-Menneske”. Dette Væsen kulminerer i human, moralsk Fremtræden. Dets Næstekærlighedstalant er saa overvældende

dominerende, at en Afsporing her er totalt umulig.

Det Martinus her siger er, at H-mennesket ikke har andre muligheder end at udvikle sig videre til et I-menneske. Og med I-mennesketilstanden er mennesket på sin udviklingsvej næsten nået til toppen/nået målet, på det humane og moralske område.

Martinus nævner også:

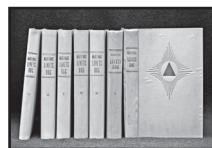
”Dets modsatte Pol er næsten ligesaa fremtrædende i dets Psyke som dets ordinære Pol. Det sidste seksuelle Slør, der før var et Værn imod den modsatte Pols seksuelle Funktioners Indtrængen i den vaagne Dagsbevidsthed, er nu faldet.”

Og Martinus fastslår:

”Denne dets humane og næstekærlige Fremtræden i Forbindelse med dets totale Mangel paa Evne til at blive forelsket afslører netop Væsenets fuldførte totale seksuelle Forvandling. Dets sympatiske Struktur og Indstilling er nu ikke mere begrænset til den ordinære Pols eller det modsatte Køns Omraade.”

Det er vigtigt at lægge mærke til, at Martinus her oplyser om, at **først på dette sted i udviklingen (som I-menneske) er mennesket på en naturlig måde blevet fuldt bevidst i den modsatte pols område.** Det er netop naturligt og forsvarligt på dette sted, da der samtidig er sket det, at mennesket totalt har mistet evnen til at blive forelsket (den eenpoledede seksuelt betonedede forelskelse).

Martinus erkender, at der stadig kan forekomme et vist seksuelt begær af en vis art, men forskellig fra parringstrangen (da den fysiske udvikling frem imod evnen til at opleve ”den højeste ild” endnu ikke er tilendebragt). Det sker først ved J-menneskets

overgang til K-menneske). Martinus beroliger os imidlertid, idet han siger:

”Det kan nu ogsaa vaagen bevidst føle seksuelt Velvære igennem den modsatte Pols Funktioner. Men dets heraf affødte seksuelle Krav vil aldrig i noget som helst Tilfælde blive opfyldt paa Bekostning af andres seksuelle og materielle Lykke og Velvære. Det undgaar hellere at faa sit seksuelle Begær tilfredsstillet, end at det indlader sig i seksuelle Foreteelser af tvivlsom Karakter.”

Vi må her konstatere, at de seksuelle relationer på dette stade lige såvel kan være rettet mod mennesker af ens eget køn som mod mennesker af det modsatte køn. Men man må her gøre sig klart, at det drejer sig om en seksuel relation, der helt er behersket af den udviklede alkærlighed hos I-mennesket og derfor ikke, uanset om partneren er af samme eller modsatte køn (se afsnit 1883), svarer til den traditionelle form for henholdsvis homoseksualitet eller heteroseksualitet, hvor det er parringsakten, der er målet, idet denne trang jo er fuldstændig udlevet. Martinus antyder i senere afsnit lidt af, hvad den seksuelle udløsning kan bestå i. Læs herom i afsnit 1902 og afsnit 1909. Han udtrykker det ikke særlig konkret, men det er måske også noget, der er individuelt for hvert menneske.

Dette forhold, som her er beskrevet, svarer imidlertid til det Martinus forstår ved homoseksualitet i hans udvidede opfattelse af ordets betydning. I Martinus forstand er den *rigtige* homoseksualitet jo netop en tilstand knyttet til det fuldstændige dobbeltpolede menneske, hvad I-mennesket er meget tæt ved at blive på dette stadium. Denne tilstand er karakteristisk ved, at parterne ikke ser de fysiske attributter ved hinanden, men kun oplever mennesket bag ved kroppen og derfor udveksler en dybere indre oplevelse af alkærlighed med sin partner udmundende i en slags ekstaseoplevelse.

I afsnit 1882 og 1883 går Martinus videre med at forklare tilstandene omkring I-menneskets væremåde.

1882. I-Mennesket er det fuldkomneste eller mest udviklede af de endnu uindviede Jordmennesker. Det staar over alle andre Jordmennesker i næstekærlig Moral og Væremaade. Det kan simpelt hen ikke nænne at gøre noget Væsen Fortræd, hverken Dyr eller Mennesker, ja, ikke engang Planter. At et saadant Væsen er Vegetar er naturligvis en Selvfølge. **Det staar højt hævet over det juridiske Retsvæsen, dets Love og Forskrifter. Hvis Jorden udelukkende var befolket med I-Mennesker, vilde nævnte Retsvæsen være totalt overflødig, da disse Mennesker lever og aander i en Moral, der er kulminerende Retfærdighed og bærer i deres Hjerter en Næstekærlighed, der kun kan bringe dem til at manifestere Fred, Glæde, Lykke og Velsignelse for alt og alle.** Grundet paa denne deres høje Udvikling i Moral og Kærlighed, er I-Menneskene ikke Tilhængere af nogen som helst religiøs Sekt. De kan ikke bindes ved Dogmer, der staar under deres egen Kærlighedsfornemmelse eller sympatiske Talent. De har forlængst gaaet hele Tvivlens og Materialismens Stadier og den hermed forbundne Kulmination af Lidelse eller Oplevelse af mørk Skæbne igennem. De har en intuitiv Fornemmelse af en Guddoms Eksistens, og at der saaledes maa være en virkelig Styrelse bag Universet. De føler, at alt i Virkeligheden maa repræsentere et nyttigt Formaal, ligemeget hvor ufuldkomment og ondt det saa end maatte se ud til at være. Igennem denne sin stærkt udviklede intuitive Evne vil I-Mennesket før eller senere begynde at modtage ”kosmiske Glimt”, hvilke jo er Forløbere eller begyndende Tendenser til Oplevelsen af den store Fødsel eller

Indvielse, der afføder permanent kosmisk Bevidsthed. Da samme Væsen er meget kærligt anlagt og hellere selv vil tage Besvær og Lidelser, end at andre skal bebyrdes med saadanne Foreteelser, finder vi dem ikke i de Stillinger eller Positioner, der i væsentlig Grad tilegnes i Kraft af stærke Albuer, Hensynsløshed og Ufølsomhed, Ærgerrighed og Havesyge, men derimod ofte i ganske ubetydelige Stillinger og næsten slet ikke i Stillinger, hvor der kræves Udfoldelse af Magt og Tvang over underordnede Væsener, Tyende, Tjenere og Slaver. De udgør alle Væsener, for hvem enhver overordnet Stilling med Magtudfoldelse og Tvang overfor andre Væsener vil være et Kors at bære. Paa samme Maade vil enhver anden Form for overlegen synlig Position for de samme Væsener ligeledes kun være et Kors at bære. Kort og godt, de har alle lige akkurat den aandelige Modenhed og psykiske Indstilling, der afslører, at Indvielsen eller den store Fødsel er indenfor Synsvidde, er ved at gaa op over deres mentale eller aandelige Horizont, med andre Ord, disse Væsener er stærkt fremskredne Aspiranter til ”Den store Fødsel” eller ”Kristi Genkomst i Skyerne”. Nævnte Genkomst er jo Væsenernes egen Oplevelse af Indvielse eller den store Fødsel og den heraf affødte permanente vaagne dagsbevidste ”kosmiske Bevidsthed” og ikke Jesu af Nazarets Fødsel i et nyt fysisk Legeme, og en heraf affødt ny Tilbagekomst til det jordisk fysiske Plan, saaledes som mange fejlagtigt tror.

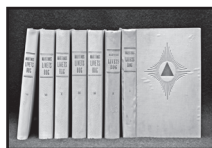
Når Martinus i dette afsnit siger: ”Det staar højt hævet over det juridiske Retsvæsen, dets Love og Forskrifter.” mener Martinus naturligvis ikke at det er frit stillet i forhold til retsvæsenet. Han mener at et menneske på dette udviklingstrin er så højt udviklet, at det aldrig ville kunne gøre noget, der var

forkert, og derfor kunne blive udsat for og mærke retsvæsenets restriktioner. Dette understreger Martinus også i de næste sætninger.

”Hvis Jorden udelukkende var befolket med I-Mennesker, vilde nævnte Retsvæsen være totalt overflødigt, da disse Mennesker lever og aander i en Moral, der er kulminerende Retfærdighed og bærer i deres Hjerter en Næstekærlighed, der kun kan bringe dem til at manifestere Fred, Glæde, Lykke og Velsignelse for alt og alle.”

Det Martinus her siger, er store ord at sige om andre mennesker.

1883. Det er Væsener af I-Menneskets Type, der i Orienten lever som Vismænd og Eremitter i afsidesliggende Egne. De forekommer naturligvis ogsaa indenfor selve Civilisationens eller Kulturens tæt befolkede Omraader, men lever da her beskedent og med deres virkelig høje aandelige Standard i det skjulte. De mærkes da som umaadeligt hjælpsomme og kærlige Mennesker. Bag deres beskedne ydre Fremtræden skjuler der sig ofte, foruden deres store aandelige Modenhed, store kunstneriske Talenter saaledes, at man ogsaa undertiden kan finde I-Mennesket indenfor de store Kunstneres Rækker. Men det er imod enhver Form for Smiger og Dyrkelse fra Medvæsenernes og Offentlighedens Side. Det har intet Ønske om at gøre sig bemærket. Det har stor Forstaaelse af og Kærlighed til alle Mennesker og finder den største Glæde i at udføre en eller anden Mission eller Tjeneste for Menneskeheden i dens humane og kulturelle Udvikling. I-Mennesket saavel som H-mennesker er saaledes selvskrevne Disciple og Hjælpere indenfor Verdensgenløsningens Omraade. I-Menneskets Polforvandling er saa langt

fremme og saa harmonisk udviklet, at det ikke mere kan blive forelsket hverken i det modsatte eller eget Køn.

Martinus fastslår, at I-mennesket er den højst udviklede mennesketype af de endnu ikke indviede mennesketyper. I-mennesket står umiddelbart for at få kosmisk bevidsthed. Den starter i det små med kosmiske glimt.

Martinus siger også om I-menneskene, at de ofte er store kunstnere på forskellig måde. For at gøre det helt klart slutter Martinus med at sige:

”I-Menneskets Polforvandling er saa langt fremme og saa harmonisk udviklet, at det ikke mere kan blive forelsket hverken i det modsatte eller eget Køn.”

Hermed udtrykker Martinus helt klart, at parringsakten med sin ekstase, som sådan er fuldstændig udlevet og ikke mere kommer på tale.

I afsnit 1884 gør Martinus rede for, hvordan I-mennesket kan være fuldt bevidst i den modsatte pol uden at ændre kropskarakterer, som vi så hos D-mennesket.

Hos I-mennesket sker der ikke denne kropsændring, fordi disse menneskers karaktertræk er meget mere bredspektrede, således at karakteren indeholder såvel maskuline som feminine karakterer på en så balanceret måde og med en så stor styrke, at disse af mennesket kan tages i brug efter behov og i den styrke, der er nødvendigt i den givne situation.

1884. I-Menneskets overlegne Moral har bevirket, at dets modsatte Pols Udvikling er holdt i et normalt Forhold til den ordinære Pol. Indenfor I-menneskenes organiske Omraade ser vi derfor ikke det Særsyn, som gør sig gældende paa mange af de andre

af Polforvandlingens Trin, at en maskulin Organisme eller mandlig Krop dirigeres eller ligefrem er overdimensioneret besat af Feminisme, eller at en Kvindeorganisme er besat eller behersket af en relativ overdimensioneret udviklet Maskulinisme. I-Mennesket er derfor ikke et Væsen, der tilsyneladende fremtræder som en Kvinde i en mandlig Organisme eller som en Mand i en kvindelig Organisme. Det er ganske vist meget nær det Stadium, i hvilket Polerne er jævnbyrdige, men de feminine og de maskuline Anlæg er her meget naturligt organiseret og er kun i Anvendelse i de for de samme Anlæg særligt bestemte Felter i Psyken eller Bevidstheden. Vi ser derfor, at I-Mennesket kan have en endog meget maskulin Betoning i særlige Situationer, hvor der kræves en stærk Haand eller en stor Myndighed samtidig med, at samme Væsen ogsaa har en tilsvarende stærk og fuldkommen feminin Betoning i de særlige Situationer, hvor der kræves en meget følsom, blid og varsom Haand. I-Menneskets Bevidsthed spænder saaledes over et kolossalt Register af maskuline og feminine Tangenter. Det kan i humane, moralske Skabelsesprocesser udvise en Frygtløshed og en gennemført Villiesakt, der i Fasthed og Urokkelighed ikke kan overtrumfes af selv den mest maskuline Mand samtidig med, at det i de samme Processer kan mildne Situationer og fjerne alle farlige skarpe, mentale Kanter og Splinter med en kærtegnende Haand, der i Hjertevarme undertiden overstråler en Moders Kærlighed.

I afsnit 1885 gør Martinus rede for den normale og den unormale tilstand i forbindelse med udviklingen af de to poler og fødselsportens åbning.

1885. Grundet paa sin harmoniske og under Villiens Kontrol fremtrædende

Poltilstand behersker I-Mennesket saaledes sin modsatte Pols Talenter i samme Grad, som det behersker de Talenter, der bæres af den ordinære Pol. **Denne dets begyndende seksuelle eller kønslige Suverænitet skyldes den Omstændighed, at den sidste Rest af det Slør, der hidtil igennem den seksuelle Polforvandlings Sfære har holdt den modsatte Pols Funktioner borte fra Væsenets vaagne Dagsbevidsthed, nu paa naturlig Maade er i Opløsning.** Men Væsenet er nu saa aandeligt modent og i naturlig human Moral saa stærkt, at den ved denne Opløsning affødte vaagne dagsbevidste seksuelle Fornemmelse igennem den modsatte Pol ikke mere er farlig. Den kan aldrig føre I-Mennesket ud i Afsporing. Det har passeret Afsporingernes Farezone eller Epoke. **Derimod afføder dette mentale Slørs eller Dækkes Opløsning for Væsener af I-Menneskets Type "den store Fødsel" eller den organiske "store Indvielse". Dette Slør eller Dække, dette den seksuelle Forvandlingsepokes Beskyttelsesorgan vil vi derfor her i Livets Bog kalde "Fødselsporten". Ligesom den kvindelige Jomfrudom er bestemt til at beskytte Kvinden imod Samleje i hendes Barneaar og først bliver svag og naturlig bristefærdig ved hendes Kønsmodenheds Indtræden, saaledes er "Fødselsporten" ligeledes et Beskyttelsesorgan mod for tidlig Opvaagnen i og Udvikling af den modsatte Pols Terræner. Men ligesom et Barn rent fysisk kan voldtages og faa Jomfrudommen sprængt, saaledes kan det under Polforvandlingen endnu meget umodne Menneske ligeledes ved en energisk, unaturlig mental Indgriben (Forførelse og andre afsporende uheldige Paavirkninger fra Omgivelser i et primitivt og umoralsk Milieu) faa aabnet Fødselsporten altfor tidligt. Det begynder**

da at tænke og opleve i den modsatte Pols Funktioner paa et Tidspunkt, hvor disse Funktioner endnu er højst umodne og uden normal Bærekraft rent bortset fra den Omstændighed, at den samme ny og for tidligt indførte Interessesfære umuligt kan foregaa uden at være paa den endnu uudlevede ordinære Pols Funktioners Bekostning. Der opstaar da her den seksuelle Invaliditet, der giver sig Udslag i Form af seksuelle Abnormiteter, Perversiteter, Sadisme, overdreven Feminisme hos Manden og overdreven Maskulinisme hos Kvinden, samt alle de øvrige seksuelle Afsporinger og de heraf affødte mentale Tilstande, der mere eller mindre gør deres Ophav til Psykopater, Sinker og aandssvage. Alle disse Forekomster kan altsaa som nævnt ledes tilbage til en i tidligere Liv altfor tidligt og derfor paa unaturlig Maade aabnet Fødselsport i de paagældende Væseners Psyke.

Martinus forklarer her noget meget vigtigt for forståelsen af den dagsbevidste indlevelse i den modsatte pols tilstand. Han siger om I-menneskets vågnende dagsbevidsthed i den modsatte pol:

"Denne dets begyndende seksuelle eller kønslige Suverænitet skyldes den Omstændighed, at den sidste Rest af det Slør, der hidtil igennem den seksuelle Polforvandlings Sfære har holdt den modsatte Pols Funktioner borte fra Væsenets vaagne Dagsbevidsthed, nu paa naturlig Maade er i Opløsning."

Det er altså disse omtalte slør, der har beskyttet væsenet imod at blive dagsbevidst i sin modsatte pols seksualitet, der af naturen er rettet mod væsenets eget køn. Der er nu hos I-mennesket ingen fare for at blive afsporet ved denne seksualitets tilstedeværelse

i bevidstheden. Derfor kan slørene nu opløses. Det er ikke farligt på dette udviklingstrin. Martinus siger derefter:

”Derimod afføder dette mentale Slør eller Dækkes Opløsning for Væsener af I-Menneskets Type ”den store Fødsel” eller den organiske „store Indvielse”. Dette Slør eller Dække, dette den seksuelle Forvandlingsepokes Beskyttelsesorgan vil vi derfor her i Livets Bog kalde ”Fødselsporten”.”

Martinus indfører her et nyt begreb ”fødselsporten”, som det organ, der indeholder disse slør, der her ertale om. Han indfører også her et begreb for disse slørs opløsning, idet han kalder det for ”fødselsportens åbning”.

”Ligesom den kvindelige Jomfrudom er bestemt til at beskytte Kvinden imod Samleje i hendes Barneaar og først bliver svag og naturlig bristefærdig ved hendes Kønsmodenheds Indtræden, saaledes er ”Fødselsporten” ligeledes et Beskyttelsesorgan mod for tidlig Opvaagnen i og Udvikling af den modsatte Pols Terræner.”

Martinus beskriver også her den egentlige årsag til, at der på tidligere stadier af polforvandlingen kan opstå seksuelle afsporinger, der fører til den traditionelle form for homoseksualitet. Det sker netop ved at disse slør fjernes, fødselsporten åbnes, for tidligt, inden væsenet er blevet tilstrækkeligt åndeligt udviklet, og har opnået mættelse i den enpolede parringstrang med den dertil knyttede ekstaseoplevelse som mål.

”Men ligesom et Barn rent fysisk kan voldtages og faa Jomfrudommen sprængt, saaledes kan det under Polforvandlingen endnu meget umodne Menneske ligeledes ved en energisk, unaturlig mental Indgriben

(Forførelse og andre afsporende uheldige Paavirkninger fra Omgivelser i et primitivt og umoralsk Milieu) faa aabnet Fødselsporten altfor tidligt. Det begynder da at tænke og opleve i den modsatte Pols Funktioner paa et Tidspunkt, hvor disse Funktioner endnu er højst umodne og uden normal Bærekraft rent bortset fra den Omstændighed, at den samme ny og for tidligt indførte Interessesfære umuligt kan foregaa uden at være paa den endnu uudlevede ordinære Pols Funktioners Bekostning.”

I afsnit 1886 beskriver Martinus for det første mekanismen bag de kosmiske glimt, der kan opleves af såvel H-mennesker som I-mennesker. Disse glimt er en forløber for det Martinus kalder for ”fødselsportens permanente åbning”, der på dette udviklingsstadium hos I-mennesket medfører, at I-mennesket får permanent kosmisk bevidsthed. Med oplevelsen af permanent kosmisk bevidsthed har I-mennesket udviklet sig til et J-menneske.

1886. Normalt skal denne Fødselsport altsaa først paa I-Menneskets Stadium naa sin permanente Aabning. Denne Aabning vil da være et naturligt udviklet Slutresultat af nogle allerede i H-Menneskets Epoke af den modsatte Pols Funktioner affødte Tilløb til Indtrængen i Hjernens og dermed ind i Væsenets vaagne Dagsbevidsthed. Deter disse den modsatte Pols Domænes momentvise Tilløb til Indtrængen i Dagsbevidstheden i det dertil modnede H- og I-Menneskes Psyke, der afføder Oplevelsen af det, vi her i Livets Bog udtrykker som ”Kosmiske Glimt”. Kosmiske Glimt er altsaa naturlige organiske Tilløb og Forberedelser til Fødselsportens normale Aabning og den heraf fremtrædende permanente Overskygning af Individet med ”Kosmisk Bevidsthed”. Denne Bevidsthedstilstand er det samme

som den, der er udtrykt i Bibelen som "Talsmanden den hellige Aand", "Kristi Genkomst i Skyerne" og "Himmeriges Rige". Det er denne Fødselsportens permanente Aabning, der gør Væsenet til en Kristus, hvilket vil sige: til et Væsen, der er eet med Faderen og dermed udgør Vejen, Sandheden og Livet. Og Væsenet fremtræder nu som det færdige eller fuldkomne Menneske i Guds Billede. Den fortabte Søn er vendt tilbage til sin Fader og lever nu vaagen dagsbevidst sammen med Guddommen i Evigheden, Udødeligheden og den herigennem aabenbarede Kulmination af Kærlighed. Med denne Udvidelse af I-Menneskets Mentalitet er dette Væsen ikke mere at betegne som et "I-Menneske", men tilhører nu det næste Trins Epoke paa Udviklingsstigen. Og vi vil derfor betegne dette Væsen som et "J-Menneske", der igen er det samme som det organisk, kosmisk indviede Væsen.

I afsnit 1887 beskriver Martinus i ganske få ord, hvad der skal forstås ved et J-menneske. Han siger egentlig ganske kort, at det nu indviede J-menneske egentlig kun er et fremskredent I-menneske. Det vil altså sige, at J-mennesket kun afviger fra et fuldt udviklet I-mennesket ved at have opnået kosmisk bevidsthed. I praksis er I-mennesket og J-mennesket det samme menneske før og efter, det har fået kosmisk bevidsthed, ved at fødselsporten er blevet fuldt åbnet.

1887. J-Mennesker eller alle de Væsener, der lever i Selvoplevelsen af denne kosmiske Viden eller Bevidsthed, er altsaa Væsener, der har oplevet den store Fødsel. De udgør det absolut fuldkomne Menneske. Da deres Indvielse eller store Fødsel organisk er vokset frem som et Resultat af deres fremtrædende udviklede Kærlighedsevne, adskiller den sig i allerhøjeste Grad fra alle eventuelle

fysisk-tekniske Indvielser, der er overført paa Mennesker ved Hjælp af Mennesker. Den store Fødsel kommer ikke ved noget menneskeligt Bud eller nogen menneskelig Villie eller Tilskyndelse. Paa samme Maade som den fysiske Fødsel er en Proces, der indtræder, naar Fosteret har naaet den dertil egnede Modenhed, saaledes er den kosmiske Indvielse eller Fødsel ligeledes en organisk Proces, der indtræder i Menneskets Psyke, naar denne har naaet den herfor egnede Modenhed. Det er denne Modenhed, der begynder at vise sig i H- og I-Mennesket. Det indviede Væsen er derfor i Virkeligheden kun et fremskredent I-Menneske.

I afsnittene 1888 til 1893 fortæller Martinus, at tidligere kunne det højt udviklede I-menneske ikke reinkarnere på jorden, idet det mentale klima ikke var et passende miljø for et så højt udviklet menneske. Det ville på dette tidspunkt være i for stor en kontrast til det almene menneske. Menneskemasserne ville ubevidst påvirke det højt udviklede menneske med en suggestiv påvirkning baseret på disse menneskers almene udviklingsniveau, så det højt udviklede menneske ville tage skade heraf. Denne overflytning til andre lokaliteter i universet, som Martinus her nævner, skete for I-mennesket, inden det opnåede at få tilført sin permanente kosmiske dagsbevidsthed. Sådant er det imidlertid ikke mere, nu kan det godt lade sig gøre, fordi udviklingen i gennemsnitsmenneskevæsenet er mere fremskredent henset til den åndelige udvikling.

Martinus gør i disse afsnit også rede for begrebet "Kristi Genkomst"

Martinus er nu i sin gennemgang af menneskets udvikling nået frem til de tilstande, der svarer til hans egen tilstand som kosmisk bevidst verdensgenløser. I afsnit 1894 og 1895 beskriver Martinus netop, hvad der forstås ved en verdensgenløser, og hvad en verdensgenløseres opgave her på jorden består i, samt

hvilken åndelig udvikling sådan en verdensgenløser (et J-menneske) må være i besiddelse af.

1894. Med Hensyn til den store Fødsel har den som nævnt ikke hidtil været tilgængelig paa Jorden. Den hører en højere Verden til. Denne højere Verden er altsaa en Verden, hvor Almenheden forlængst er blevet til J-Mennesker eller Kristusvæsener. Det er denne Verden Kristus hentyder til der, hvor han siger: „Mit Rige er ikke af denne Verden”. Men fra denne Verden kan man sende Væsener ned til lavere Verdener for at nedplante eller befrugte disse med denne højere Verdens mentale Impulser. Det er saadanne højere Verdener humane og kærlige Indvirkning paa og Føring af de lavere Verdener psykiske og fysiske Udvikling, vi kalder „Verdensgenløsning”. Og de J-Mennesker, igennem hvilke denne kosmiske Bevidsthedsforplantning finder Sted, kalder vi „Verdensgenløserer”.

1895. Et helt igennem synligt eller fuldkomment J-Menneske har vi i Jesus af Nazaret eller Verdensgenløseren Kristus. Et J-Menneske kan altsaa i Kraft af Verdensgenløsningsprincippet atter fødes paa Jorden, naar det i en højere Verden har oplevet den store Fødsel og den heraf affødte kosmiske Bevidsthed og åndelige Suverænitet. Med denne Bevidsthedstilstand er Væsenet blevet absolut immun overfor alt, hvad der kan betyde Fristelser eller Tendenser, der er af underminerende Art for Bevarelsen af det paagældende Væsens hundrede Procents kosmiske Kapacitet. Verdensgenløseren kan ikke være en Person, der kan fristes af den eenpoledede Sfæres dødbringende Tendenser og derved føres nedad. Hans Mission kan kun befordres af et Væsen, der i en hvilken som helst nedvær-

digende Situation, der maatte paaføres ham af de Væsener, han skal forløse eller frelse, stadig staar aandeligt suveræn og ubesmittet. Bag enhver Korsfæstelse, ligegyldigt af hvilken Art, ligegyldigt om det er en Spigring af hans kødelige Legeme til et Kors, eller det er en Besudling eller løgnagtig Forvanskning af Sandheden om hans Ord og Væremaade, affødt af Intolerancens og Bagtalesens mentale Forraadningsfantasier, staar Verdensgenløserens Mentalitet urokkelig. Igennem ham udstråler Livets Lys direkte fra Gud. Det er netop Uovervindeligheden og Uforgængeligheden af dette Lys i ham, der garanterer Menneskehedens Forløsning. Der, hvor Guds Straaleglans direkte, klart og ufarvet lyser, kan ingen Undergang finde Sted. Der opstaar Visdom, Velsignelse, Skabeevne, Fred og Glæde ganske uafhængig af fysisk og psykisk Korsfæstelse, Tortur og Lemlæstelse. For dette guddommelige Straalevæld i Psyke, Tale og Væremaade maa Nattens Domæne vige.

I afsnit 1896 og 1897 forklarer Martinus i detaljer, hvorfor vores jordklode tidligere ikke var et egnet sted for opnåelse af kosmisk bevidsthed. Vi kan læse mellem linierne, at der gennem Martinus arbejde med beskrivelse af åndsvidenskaben, således at denne videnskab er blevet tilgængelig for jordmenneskets bevidsthed, netop er skabt mulighed for, at den videre udvikling af I-mennesket og samtidig oprettelse af det rigtige menneskerige kan finde sted her på vores klode. I denne sammenhæng skal vi jo netop huske på, at Martinus arbejde har bestået i at transformere denne åndsvidenskabelige impuls ned på frekvenser (udtrykt i såvel tekst som symboler), der kan forstås af mennesker på vores niveau.

1896. Naar I-Menneskets Forvandling til J-Menneske hidtil ikke har kunnet finde Sted paa Jorden, og denne Forvandling saaledes kun kunde opnaas paa en anden og endnu

højere udviklet Klode end Jordkloden, skyldtes det foruden det tidligere nævnte ogsaa den Omstændighed, at det særlige Forhold, af hvilket den videre Udvikling eller den totale Oplevelse af den store Fødsel betingedes, ikke fandtes i Jordsfæren. Det, der saaledes manglede, var Livsmysteriets Løsning aabenbaret som konkret og absolut Videnskab. Og da en saadan Videnskab var det absolut eneste, der kunde tilfredsstille det nu paa alle Felter modne I-Menneske, var der saaledes ikke paa Jorden nogen som helst Mulighed for I-Mennesket til at opnaa denne Tilfredsstillelse. Livsmysteriets Analyser og den her igennem aabenbarede Løsning eller Afsløring kunde umuligt blive til konkret eller absolut A-Viden, hvilket vil sige: vaagen dagsbevidst Kendsgerning. Og naar den ikke kunde blive til A-Viden, kunde den heller ikke blive til B-Viden, der er det samme som vaagen dagsbevidst Praksis. Men naar den ikke kunde blive til Praksis, kunde den ikke blive til C-Viden, hvilket vil sige: til Vane eller Talent. Den paa Livsmysteriets sande Løsning eller Tilværelsens absolutte Sandhed baserede Væremaade kunde saaledes umuligt paa Jorden blive til et fuldkomment Talent for I-Mennesket. Og da dets Forvandling til J-Menneske netop urokkeligt betingedes af dette Talent, forstaar man, at Væsenernes Reinkarnation i Jordsfæren, som tidligere nævnt, maatte standse her.

1897. Ved den næste Inkarnation maatte I-Mennesket da fødes i en Sfære, hvor den absolutte Sandhed ikke blot var Dogmer, men ogsaa eksisterede som konkret, dagsbevidst, almen Videnskab. Nu er dette Forhold imidlertid ved at blive ophævet. Nu behøver de jordiske I-Mennesker ikke mere at fødes paa en anden Klode for at opnaa den store Fødsel. Fra og med Verdensgenløsningen

nuværende store Impuls og Indsats er Livsmysteriets Løsning eller Verdensbilledets konkrete Analyser i sin Helhed i Form af Aandsvidenskab nu blevet født og manifesteret i Jordsfæren. Hele Verdensbilledets Struktur, baade dets timelige og dets evige Detailler forekommer nu i kosmiske Analyser, der udgør sammenhængende Tankerækker, logisk opbyggede som konkret Næring for Intellectet eller Forstanden. I Kraft af Væsenernes egne Erfaringer sammenholdt med disse Analyser bliver den virkelige Sandhed om Verdensbilledet til levende konkret Virkelighed. Den udviklede eller aandelige modne Forsker kan saaledes ved Hjælp af sit eget Erfaringsmateriale eftertænke og derved kontrollere enhver førende Detaille, enhver førende Foreteelse i Verdensbilledets kosmiske Analyser og derved naa frem til ved Selvsyn at opleve disse som konkret Viden, Sandhed og Virkelighed. **Disse Verdensbilledets kosmiske Analyser iklædt Intelligensmaterie og dermed gjort tilgængelige for almindelige intellektuelle Sanser som kontrollabel Videnskab er dermed blevet overført fra Følelsens og Instinktets Domæne, hvor de kun var tilgængelige som ukontrollable Trosdogmer eller profetiske Postulater, til Forstandens og den vaagne Dagsbevidsthedsklare realistiske Omraade.** Hele Verdensbilledet, dets psykiske eller aandelige saavel som dets materielle eller fysiske Side er dermed blevet til haandgribelig eller konkret Virkelighed. Og da denne Viden kun kan afføde Væremaaden: at elske sin Næste som sig selv og Forstaaelsen af, at „Alt er saare godt“, samt Klarsynet af Væsenernes egen Udødelighed eller evige Eksistens som eet med Guddommen, forstaar man, hvordan det nuværende Udslag af den kosmiske Verdensimpuls eller Verdensgenløsning har banet Vej for I-Menneskets Forvandling fra at

være et uindviet til et indviet Jordmenneske. Nu da Livsmysteriets Løsning er blevet tilgængelig paa Jorden som A-, B- og C-Viden, vil Jordmenneskeheden i de kommende Aarhundreder blive Vidne til mange I-Menneskers Forvandling til begyndende J-Mennesker. Den store Fødsel vil efterhaanden blive til en almen Begivenhed i Jordsfæren, noget lignende som Tilfældet er med den almindelige fysiske Fødsel.

Det er interessant at se hvad Martinus her siger om sine kosmiske analyser:

”Disse Verdensbilledets kosmiske Analyser iklædt Intelligensmaterie og dermed gjort tilgængelige for almindelige intellektuelle Sanser som kontrollabel Videnskab er dermed blevet overført fra Følelsens og Instinktets Domæne, hvor de kun var tilgængelige som ukontrollable Trosdogmer eller profetiske Postulater, til Forstandens og den vaagne Dagsbevidstheds klare realistiske Omraade.”

Han påpeger netop her, at verdensbilledet, som det tegner sig i det enkelte menneskes bevidsthed, er flyttet fra ”Følelsens og Instinktets Domæne” til ”Forstandens og den vaagne Dagsbevidstheds klare realistiske Omraade”.

I afsnit 1898 beskriver Martinus den nye måde, som det udviklede I-menneske betragter sine medmennesker på, og som er basis for den måde, hvorpå J-mennesket kan forholde sig seksuelt til sine medmennesker.

1898. Men Dyrets Forvandling til Menneske er ikke blot et Spørgsmaal om kosmisk Bevidsthed eller Evnen til at opfatte eller sanse i Kraft af kosmisk Klarsyn. Den er ogsaa, som vi allerede ved, en Forvandling af Væsenets sympatiske Anlæg eller kønslige Struktur. **Ja,**

det er jo netop denne Forvandling af Væsenets seksuelle Struktur, der er den sande og virkelige Aarsag til Væsenets mentale eller bevidsthedsmæssige Omskabelse fra „Dyr” til „Menneske” og forøvrigt til absolut alle de øvrige særlige mentale Stadier i det kosmiske Spiralkredsløb. **Med Væsenets Forvandling fra den seksuelle Eenpoletthed til den seksuelle Dobbeltpoletthed ophører det altsaa med at være et specielt Hankøn- eller et specielt Hunkønsvæsen.** Naar denne Forvandling er sket, og Væsenet derved ikke længere hverken er „Mand” eller „Kvinde”, men fremtræder med begge sine Poler, den maskuline og den feminine, i fuldstændig Jævnbyrdighed eller Balance, da indtræder den store Fødsel i dets Psyke. Denne Polernes Jævnbyrdighed var jo netop Betingelsen for, at den store Fødsel kunde blive til Virkelighed. **Med nævnte Jævnbyrdighed er ikke blot Evnen, men ogsaa Begæret efter at elske den tidligere seksuelle Rival og Fjende, Væsenet af eget Køn, opstaaet.** Individets sympatiske eller seksuelle Anlæg har udviklet sig til en Struktur, der saaledes bringer det til at kunne elske alle uafhængigt af den gamle kønslige Indstilling, som det ikke mere besidder. Det kan altsaa i Ordets virkelige Forstand rent organisk opfylde Næstekærlighedslovens store Paabud, „Du skal elske din Næste som dig selv”. Da dette i Virkeligheden ogsaa betyder, at man elsker Gud over alle Ting, bliver man saaledes i Kraft af den seksuelle Forvandling fra Eenpoletthed til Topoletthed identisk med Inkarnationen af alle Loves Fylde. J-Mennesket adskiller sig saaledes fra det uindviede Jordmenneske ved, mentalt eller aandeligt set, ikke at være en ”Mand” og kan derfor ikke være partisk for en Kvinde, ligesom det ogsaa adskiller sig fra Jordmennesket ved heller ikke at være en „Kvinde”. Det kan derved heller ikke være partisk for

nogen Mand. Det ser og elsker det guddommelige, det virkelige evige Noget, det absolut gudesønlig, der i ethvert Jordmenneske begynder at aabenbare sig hinsides, og dermed uafhængig af Organstrukturen for den dyriske Mentalitet og Livsudfoldelse eller den eenpoledede Seksualisme. Det er ikke den ydre eenpoledede, kropslige Struktur, det er ikke det specielle Hankønsvæsen eller det specielle Hunkønsvæsen, der er det endelige og virkelige Objekt for J-Menneskets eller det indviede og kosmisk fødte Menneskes seksuelle Dragning. Det er det begyndende gudesønlig Væsen eller „Mennesket i Guds Billede” bag Manden og Kvinden, der er Udløsningsobjektet for det kosmiske, topolede Væsens Kærlighed. **At den dobbeltpolede eller rettere sagt topolede Seksualisme i første Instans bringer Individet til at drages imod sit eget Køns ydre seksuelle Struktur er naturligvis en Selvfølge og ændrer ikke foranstaaende Princip.** Hvis den skabte, seksuelle Tiltrækning eller Dragning ikke netop var en Sympati for Væsenets eget Køn, var den jo ikke en ny Sansetilstand eller Kærlighedsevne. **Den vilde slet og ret kun være Eenpoledeth eller en Evne til at elske det modsatte Køn. Da en saadan Evne i Forvejen eksisterer helt op til overdimensionerede Former, vilde Væsenets Udvidelse med en saadan ny Evne være totalt meningsløs og absolut stridende imod den urokkelige Logik, der danner det faste Grundlag i alle andre Former for Naturens Skabelse.** Det er Livets Mening eller guddommelige Hensigt med Jordmenneskehedsens nuværende og kommende Udviklingspøke at sætte dens Individier istand til netop at kunne elske hele den Serie af Væsener, der udgør deres eget Køn, og som de i Dag mere eller mindre maa føle som Rivaler og som en medvirkende Hindring for Opnaelsen af den for dem gældende højeste Form

for Livets Gunst eller Lykke, nemlig Besiddelsen af eller Ejendomsretten over det modsatte Køn. Kun Evnen til at elske dette deres eget Køn kan fjerne al Rivalisering og den heraf affødte Skinsyge, som er Sædkimen til absolut alt, hvad der kommer ind under Begreberne Antipati, Vrede, Had, Krig, Mord og Drab etc.

I afsnittet 1898 begynder Martinus med at fastslå, at der er to med hinanden sammenkoblede elementer, der skal med i udviklingen af J-mennesket. Begge er naturligvis koblet til den poludvikling, der sker.

Det ene element er, at den åndelige/fysiologiske udvikling skal være således fremskreden, at væsenet er istand til at tåle og kunne modtage den kosmiske bevidsthed. Den anden er som Martinus siger:

”...en Forvandling af Væsenets sympatiske Anlæg eller kønslige Struktur. Ja, det er jo netop denne Forvandling af Væsenets seksuelle Struktur, der er den sande og virkelige Aarsag til Væsenets mentale eller bevidsthedsmæssige Omskabelse fra „Dyr” til „Menneske”...”

Det er vigtigt at bemærke, at Martinus siger:

”Med Væsenets Forvandling fra den seksuelle Eenpoledeth til den seksuelle Dobbelpoledeth ophører det altsaa med at være et specielt Hankøns- eller et specielt Hunkønsvæsen.”

Dette indebærer, siger Martinus:

”Med nævnte Jævnbyrdighed er ikke blot Evnen, men ogsaa Begæret efter at elske den tidligere seksuelle Rival og Fjende, Væsenet af eget Køn, opstaaet.”

Martinus nævner her, at der opstår et *begær* efter at elske sit eget køn. Det skal således ikke forstås som et abstrakt ønske om at elske sit eget køn, men som et realistisk ønske. Det er jo helt naturligt, idet væsenet i sin enpolede tilstand har haft et begær efter at elske det modsatte køn. Dette begær er nu af samme størrelse, rettet mod sit eget køn.

Denne beskrivelse skal ikke opfattes, som at begæret nu er rettet mod ens eget køn i stedet for imod det modsatte, men lige stærkt imod begge køn. Måske i starten med en svag overvægt imod sit eget køn. Denne betragtning er imidlertid lidt abstrakt, idet det højt udviklede menneske ikke ser sine medmennesker som han- og hunvæsener, men kun ser væsenet bag ved kroppen. Martinus begrundet denne tilstand med følgende udsagn:

”Da en saadan Evne i Forvejen eksisterer helt op til overdimensionerede Former (evnen til at elske det modsatte køn, kc), vilde Væsenets Udvidelse med en saadan ny Evne være totalt meningsløs og absolut stridende imod den urokkelige Logik, der danner det faste Grundlag i alle andre Former for Naturens Skabelse.”

Martinus antyder her, at for at få situationen i balance med hensyn til de to køn, er det nødvendigt at svinge en smule over midten af vejen for derefter at finde midten og den rigtige balance.

Hvis det ikke var således, ville det jo betyde, at væsenet var kørt over i den anden grøft og derfor endnu ikke kunne anses for at være dobbeltpolet. Formuleringen omkring kønnet er imidlertid, som tidligere sagt, lidt hypotetisk, idet vi må huske på, at det dobbeltpolede menneske ikke ser manden eller kvinden i sin nærhed, men det ser kun ”mennesket”, sin næste, uanset køn. Vi skal også huske på, at selve det dobbeltpolede J-menneske heller ikke kan siges kun at være mand eller kvinde med hensyn i sit inderste væsen, endskønt kroppens udvikling halter

lidt bag efter i udviklingen indtil K-menneskestadiet er opnået. Når Martinus siger:

”At den dobbeltpolede eller rettere sagt topolede Seksualisme i første Instans bringer Individet til at drages imod sit eget Køns ydre seksuelle Struktur er naturligvis en Selvfølge og ændrer ikke foranstaaende Princip.”

Dette udsagn skal ikke misforstås, for som sagt, hvis væsenet svingede over imod sit eget køn *på bekostning af det modsatte*, ville det jo ikke være dobbeltpolet i den absolutte kvalitet. Martinus påpeger blot det nye i situationen. Stadig må vi holde os for øje, at det er mennesket bag personen/kønnet, det dobbeltpolede menneske forholder sig til, og overhovedet ikke om det tilfældigvis er et væsen i en mandskrop eller kvindekrop. Vi skal også stadig huske på, at tiltrækningen til et andet væsen ikke i sig selv er kønsorienteret på dette udviklingsstade. Når jeg skal være helt ærlig synes jeg at Martinus, som jeg ser det, udtrykker sig lidt uklart på dette sted, men Martinus forklarer lidt mere i det efterfølgende afsnit..

I afsnit 1899 beskriver Martinus kort hvordan J-mennesket ser på sine medmennesker.

1899. Da Udviklingen af den modsatte Pol, i Kraft af den kosmiske Indsigt samme Udvikling medfører, ikke blot bringer Væsenet til at elske seksuelt eller kønsligt, men ogsaa i højeste Grad intellektuelt, vil den Sympati, der tidligere igennem den eenpolede Seksualisme manifesteredes som en uintellektuel og dermed primitiv eller selvisk Følelsesudladning, vi kender som „Forelskelse”, nu igennem den topolede Seksualisme udløse sig som en i allerhøjeste Grad fremtrædende, højintellektuel reguleret og dermed uselvisk formet Bevidsthedsudladning og Væremaade, vi

kender under Begrebet „Kærlighed“. Med denne sidste Form for Sympatiudløsning bliver Væsenet altsaa i Stand til at elske uden noget som helst betingende Krav hos Objektet for dets Sympati eller virkelige Kærlighed. Det finder den store Glæde eller Lykke i med sin kosmiske Evne helt at kunne forstaa Objektet for sin Kærlighed og i Kraft af denne Forstaaelse helt at kunne elske dette Væsen som sig selv. Det kan saaledes elske Medvæsenet uafhængigt af eventuelle skønne eller uskønne ydre Former eller karmamæssige, kropslige Forringelser eller Skavanker. **Det er det, i det ydre af nævnte skæbnemæssige Forkrøblinger og forsumpede Legeme boende, indre gudesønlige Væsen, Jeg og Aand, der er det sande Objekt for det færdigudviklede, topoledede Væsens Seksualisme.** Med den topoledede Seksualismes Udvikling i det levende Væsen fjernes enhver Form for Skinsyge. Og Urkilden til alt aandeligt Mørke i Væsenet er dermed fjernet fra dets Psyke. Det kulminerende topoledede Væsen eller færdigtudviklede J-Menneske kan saaledes udelukkende kun være et virkeligt Kærlighedsvæsen. I Sandhed, det dødbringende Dyr er her igennem Guds Modelling blevet til et livgivende Menneske. Gud har formet sit eget Billede i Kød og Blod.

Martinus antyder her, at den seksuelle tilstand med udløsning ikke er ophørt, men Martinus beskriver hvilke følelser der driver denne seksualitet som ikke er kønsbestemt, men rent kærlighedsmæssigt dikteret. Martinus siger:

”Da Udviklingen af den modsatte Pol, i Kraft af den kosmiske Indsigt samme Udvikling medfører, ikke blot bringer Væsenet til at elske seksuelt eller kønsligt, men ogsaa i højeste Grad intellektuelt, vil den Sympati, der

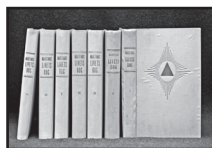
tidligere igennem den eenpoledede Seksualisme manifesteredes som en uintellektuel og dermed primitiv eller selvisk Følelsesudladning, vi kender som „Forelskelse“, nu igennem den topoledede Seksualisme udløse sig som en i allerhøjeste Grad fremtrædende, højintellektuel reguleret og dermed uselvisk formet Bevidsthedsudladning og Væremaade, vi kender under Begrebet „Kærlighed“.”

Martinus opfatter den seksualitet, som han her beskriver, som homoseksualitet i den form, som han selv opfatter dette begreb, idet vi her ser en beskrivelse af seksualiteten/kærligheden mellem to næsten dobbeltpoledede mennesker. Vi kan og må opfatte det således, henset til at Martinus sætter lighedstegn mellem sin egen opfattelse af ”homoseksualitet” og dobbeltpolethed. Det er ogsaa meget forståeligt hvis vi ved ”homo” forstår en seksualitet der ikke ser på om det er mand eller kvindekrop, men kun ser væsenet, Jeget, bag ved kroppen. Det skal blot ikke sidestilles med den almindelige opfattelse af begrebet ”homoseksualitet”. Martinus siger:

”Det er det, i det ydre af nævnte skæbnemæssige Forkrøblinger og forsumpede Legeme boende, indre gudesønlige Væsen, Jeg og Aand, der er det sande Objekt for det færdigudviklede, topoledede Væsens Seksualisme.”

I dette afsnit fik vi ikke en klar fornemmelse af, hvordan den egentlige seksuelle udløsningsfunktion foregår på dette udviklingsstadium. Det beskriver Martinus nærmere i afsnit 1909 og 1900. Martinus redegør ogsaa i afsnit 1881 for det udviklede menneskes seksuelle indstilling til en eventuel partner.

1900. Men selv om I-Menneskets seksuelle Struktur er naaet saa langt frem i Udvikling, at det i Kraft af Aandsvidenskaben eller den kosmiske Viden, som nu er manifesteret og gjort tilgængelig paa Jorden, kommer til at

2. Afsnit

Poludviklingen som Martinus beskriver den i Livets Bog

fremtræde som begyndende J-Menneske, er nævnte seksuelle Struktur endnu langt fra færdigudviklet paa Jorden. **Der vil gaa endnu Hundreder og atter Hundreder af Aar, før J-Menneskets uselviske og ophøjede seksuelle Drift kan bringes til at give sit Ophav en saa fuldkommen Kulminationsudløsning som den, den eenpoledede Seksualisme i sin Renkultur kan give sine Ophav.** Men som vi allerede ved, degenererer denne sidste Udløsningsform samtidig med den modsatte Pols Udvikling i Individet. Denne Degeneration fornemmes som en Slags seksuel Mættelse eller Overmættelse. Og med denne Mættelse aftager Dragningen imod den eenpoledede Udløsning. Samtidig med, at Dragningen imod den eenpoledede eller saakaldte „normale” seksuelle Akt mellem to Væsener af modsat Køn svækkes eller aftager, opstaar Begæret, Lysten eller Længselen imod en Ændring i den seksuelle Oplevelse. Det seksuelle Begær eller Længselen efter seksuel Udløsning tager nemlig ikke af, selv om den kropslige Struktur ændres. Svækkelsen gælder kun Længselen eller Dragningen imod den ordinære eller tusindaarigen normale Akt. **Denneny Dragning er altsaa ikke rettet imod det modsatte Køns Væsener. Det er jo Besiddelseslysten til disse Væsener, der er mættet. Naar det modsatte Køns Væsener ikke er Objektet for den ny seksuelle Dragning, kan det kun være de andre Væsener af Racen eller Arten. Og disse andre kan jo igen kun være Individerne af Væsenernes eget Køn. Denne begyndende Fornemmelse eller Længsel imod at kærtegne sit eget Køns Væsener er, naar den da ikke forekommer paa et for denne seksuelle Form fremtrædende for tidligt Stadium, som Tilfældet er ved de tidligere omtalte Afsporinger, en allerførste begyndende**

virkelig - ikke dyrisk - men menneskelig Tendens. Det er den allerførste svage Dæmring af den virkelige menneskelige Mentalitets Lys. Det er dette Lys, der kommer til at blafre, ose og stinke ved Afsporingerne. Det bliver derved i Kontakt med og en Forøgelse af det dræbende Princip, afføder Sorg, Lidelser efter at have affødt Laster, Perversiteter eller andre psykiske Abnormiteter. Men denne Anvendelse af den topoledede eller virkelige „menneskelige” seksuelle Kraft er naturligvis i allerhøjeste Grad unaturlig.

I afsnit 1900 taler Martinus om mennesker, der er kommet meget langt i deres polforvandling, idet han taler om I-mennesket og J-mennesket. Han taler om de kræfter (drifter, motiver), eller hvad vi skal kalde det, som danner grundlag for, at mennesket på dette udviklede stadium også har trang til at kærtegne sine medvæsener, såvel af det modsatte som af sit eget køn.

Martinus påpeger også her, at selv om de åndeligt er udviklet, er deres fysiske, eller skal vi sige kropslige, struktur endnu ikke ombygget til at fungere på de åndelige præmisser. Martinus siger:

“Der vil gaa endnu Hundreder og atter Hundreder af Aar, før J-Menneskets uselviske og ophøjede seksuelle Drift kan bringes til at give sit Ophav en saa fuldkommen Kulminationsudløsning som den, den eenpoledede Seksualisme i sin Renkultur kan give sine Ophav.”

Det Martinus siger er, at mennesket på dette stadie er i et “vadested”, hvor det har forladt den eenpoledede seksualisme. Den er degenereret i takt med den modsatte pols udvikling. Det bliver af mennesket oplevet som en mættelse til overmættelse. Denne overmættelse får mennesket til at drages imod en forandring, der så er repræsenteret ved en dragning imod ens eget køn. Det er forståeligt, at der skal

2. Afsnit

Poludviklingen som Martinus beskriver den i Livets Bog

en speciel følelsesmæssig konstruktion til for at få væsenet til reelt at drages mod sit eget køn, når det ikke har været disponeret for noget sådant tidligere. Det kan imidlertid ikke tænkes, at det oplever denne dragning kombineret med, at det frastødes følelsesmæssigt af det modsatte køn. Det ville betyde at mennesket var kørt i den anden grøft. Det kan man ved en overfladisk gennemlæsning godt tro når man læser:

“Denne ny Dragning er altsaa ikke rettet imod det modsatte Køns Væsener. Det er jo Besiddelseslysten til disse Væsener, der er mættet. Naar det modsatte Køns Væsener ikke er Objektet for den ny seksuelle Dragning, kan det kun være de andre Væsener af Racen eller Arten. Og disse andre kan jo igen kun være Individerne af Væsenernes eget Køn.”

Det må imidlertid opfattes som en normalisering “ligestilling “ med følelser for væsener af det modsatte køn. Denne ligestilling kan muligvis hurtigere opnås ved en bevidst eller ubevidst stærkere dragning mod det “nye”.

Vi skal også stadig holde os for øje, at Martinus her isoleret taler om et behov for den fysiske kulminationsudløsning, som tidligere var opnået med det modsatte køn. En kulminationsudløsningsmulighed, der nu er degenereret og derfor ikke mere rigtig fungerer, samtidig med at den nye form ikke er nået at blive udviklet i kroppen ved dennes omstrukturering til oplevelsen af den højeste ild i renkultur.

Man skal også være opmærksom på, at man på dette stadie famler sig frem for at finde en ny udløsningsform uden at vide, hvad denne form egentlig består i.

Martinus siger hertil:

“Denne begyndende Fornemmelse eller Længsel imod at kærtægge sit eget Køns Væsener er, naar den da ikke forekommer paa et for denne seksuelle Form fremtrædende for tidligt Stadium, som Tilfældet er ved de tidligere omtalte Afsporinger, en allerførste begyndende virkelig - ikke dyrisk - men menneskelig Tendens.”

Som sagt er det det rent kropslige aspekt, Martinus her omtaler. Vi ser her, at Martinus straks skelner mellem de afsporede mennesker og deres tilstande på den ene side, og på den anden side de mennesker, hvor de dyriske tilstande ikke mere har nogen betydning og er blevet rudimentære i deres karakter. For den sidste type menneskers vedkommende, skal vi være opmærksom på, at det, der reelt driver denne søgen efter udløsning, nu er styret af væsenets højt udviklede alkærlighedstilstand, hvorfor den ikke ligner den eenpolede form, men er en allerførste begyndende virkelig “menneskelig” tendens. Det har således, selv om det er en fysisk funktion, som Martinus her taler om, ikke noget med traditionel homoseksuel tilbøjelighed, som indbefatter egoistisk følelse og ejertendenser, at gøre, men er den begyndende tilstand af alkærlighed overfor sin næste, som er indbegrebet af dobbeltpolethed, en dobbeltpolethed, hvor Martinus sætter lighedstegn mellem denne og sin opfattelse af begrebet “homoseksualitet”.

Martinus taler sikkert om dette her på dette sted, fordi vi skal være opmærksom på, at der er denne forsinkelse i menneskets fysiske udvikling (i omdannelsen af legemet til at opleve den ny form for ekstase ved berøringsformer, der slet ikke har noget med den enpolede seksuelle forelskelse at gøre). Han nævner, også andre steder, at netop på dette sted i udviklingen skal legemet udvikles til den nye tilstand, nu hvor den gamle parringstrang

er degenereret. Det må imidlertid slås fast, at mennesker på dette udviklingsstade aldrig vil søge den enpolede form for parringsekstase. Dertil er de blevet alt for højt åndeligt udviklet, og hvad vigtigst er, forelskelsestilbøjeligheden er helt forsvundet. Væsenet kan på dette tidspunkt heller ikke opnå den almindelige form for parringsekstase, dertil er legemets kønssystem allerede for degenereret. Det som kan opnås på dette stadium af udviklingen er en oplevelse, som Martinus kalder for "en imaginær oplevelse" baseret på en i mennesket indadvendt åndelig oplevelse (afsnit 1909).

I beskrivelsen af de ovenfor omtalte tilstande undgår Martinus helt at bruge udtrykket "homoseksuel" og "homoseksualitet". Det er karakteristisk, at Martinus så vidt muligt undgår at bruge disse begreber. Det er jo også meget forståeligt, når man ser, hvor svært det kan være at forstå, hvilke følelser der ligger i den seksuelle oplevelsesform på de forskellige udviklingsniveauer. Erfaringen viser dog, at uanset, om Martinus bruger betegnelserne eller ej, katalogiserer læseren alligevel for sig selv, hvordan det beskrevne relaterer til homoseksualiteten i almindelighed og får derved ikke altid de finere nuancer med, hvilket er ubetinget nødvendigt for fuldt ud at forstå, hvad der foregår.

Læs mere om denne overgangsform for seksualitet i afsnit 1909 senere i teksten.

I afsnit **1901** omtaler Martinus, at det dræbende princip netop forstærkes, hvor den dyriske væremåde hos mennesket bliver forstærket ved, at den åndelige udvikling ikke sker i takt med at den modsatte pol og dermed intelligensen udvikles. Martinus beskriver netop også her den begrænsning, som det guddommelige har indbygget i universets love, og som giver en absolut begrænsning for hvor langt væsenerne kan bevæge sig bort fra den sunde vej i udviklingssystemet. Et fænomen som jeg efterfølgende omtaler, når vi skal se på Mogens Møllers skema for polforvandlingen.

I fortsættelse af afsnit 1901 hvor Martinus slutter med at omtale tilstanden, hvor den menneskelige bevidsthed bliver den dyriske eller dræbende mentalitet overlegen, siger han i afsnit 1902.

1902. Da vil J-Menneskets kønslige Struktur være naaet til en saadan Fuldkommenhed, at dets særlige seksuelle Liv ogsaa kan finde Kulminationsudløsning i en herfor passende intim Akt med et andet J-Menneske. Men denne intime, seksuelle Udløsning er altsaa en ganske anden end den dyriske intime, seksuelle Akt mellem et Hankøns- og et Hunkønsvæsen. Den er i allerhøjeste Grad uselvvisk eller af modsat Natur og fordrer ikke noget Samliv, Ægteskab eller anden Organisering af Ejendomsbesiddelsen af den seksuelle Partners Liv og Væremaade saaledes, som Tilfældet er med den enpolede Seksualismes Udfoldelse. Medens den dyriske seksuelle Akt mere eller mindre er baseret paa Forelskelse, en Slags mobiliseret eller forstærket egoistisk Sympati, hvilket vil sige: en Sympati, der fordrer tilsvarende Sympati eller Genelskelse, forekommer der ikke nogen Forelskelse eller egoistisk Sympati i den menneskelige seksuelle Akt. Den er en guddommelig Velsignelse, en kulminerende og inspirerende Kærlighedsakt mellem to Væsener, der organisk er opbygget til kun at kunne kulminere i Uselvviskhed eller dette kun at leve for at tjene. Det er denne Tilstand Verdensgenløseren var besjælet af, da han udtalte „ . . . og hvo, som vil være den ypperste blandt Eder; han være Eders Træl, — ligesom Menneskenes Søn ikke er kommen for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til Genløsning for mange.” Her er intet Ejendomsbegær, her er intet Begær efter et egoistisk Samliv med den seksuelle Partner. Her kan Organfunktionerne kun give sig Udslag i at give, i at udløse

Lykke, Velvære, Inspiration og Glæde for nævnte Partner uden nogen som helst Art af Krav eller Frihedsberøvelse for noget andet Væsen. Efter enhver saadan seksuel Udløsningsakt mellem to J-Mennesker eller kosmisk fødte Væsener kan disse seksuelt, suveræne og frie Mennesker gaa styrket, lykkelige og glade videre til nye skønne Oplevelser og befrugtende Inspirationer ved en seksuel Kontakt med nye Partnere og saaledes fremdeles. **I det fuldkomne Menneskes Sfære eksisterer kun en kulminerende Kærlighed. I den topolede Seksualismes Sfære kulminerer den højeste Ild. Her maa alle elske alle.** Da den kropslige Forplantning er fjernet fra den menneskelige Seksualisme, vil der ikke kunne opstaa nogen Frygt for „Følger” i Form af Befrugtning, saaledes som Tilfældet er ved Tusinder og atter Tusinder af Jordmenneskers kønslige Samvær. Da Ægteskabet ikke eksisterer i Forbindelse med den „menneskelige” seksuelle Akt, kan der heller ikke her opstaa ulykkelige Ægteskaber, Troløshed eller Parternes Svigten overfor hinanden. Da Væsenernes seksuelle Dragning rent organisk er baseret paa en seksuel Indstilling til alle Medvæsener af deres egen Art eller Race og dette er gensidigt, og der saaledes ikke eksisterer noget særligt rivaliserende Køn, kan der ikke opstaa Skinsyge. Medens den dyriske, eenpolede Seksualismes Grundprincip er dette, at et Væsen kun kan give sig hen til et særligt Væsen af en modsat seksuel Natur, saa vil den rent „mennekelige” eller topolede Seksualismes Grundprincip udelukkende være dette, at alle giver sig hen til alle. Dette skaber saa igen den Vanefølelse, at alle igennem denne store herskende, organiske Kærlighedskulmination rent frivilligt har seksuel Adgang til alle. Her kan kun Glæden og Lykken have til Huse. Her er det sande Himmeriges Rige. Her

elsker alle sin Næste som sig selv. Her er den evige Faders Nærhed aabenbaret i alt Kød og Blod. Det jordiske Menneske er blevet Guddommens færdigtmodellerede levende Kunstværk. Der lyser og funkler hans Aands altoverstraalende kosmiske Klarhed, Visdom, Velsignelse, Fred og Glæde ud over alt og alle i Jordmenneskehedens fysiske Terræner. I Sandhed, et skønnere Objekt for Beundring, kulminerende Kærlighed, seksuel Sympati eller den højeste Ilds Dragning end denne vor Næste aabenbaret som Guds Søn eksisterer ikke. Kun igennem vor egen Kærlighed til denne Guds Søn bliver vi bevidst i vort Familieskab med Gud. Og kun igennem denne vor kulminerende Kærlighedsforbindelse eller dette vort kosmiske Ægteskab med enhver Næste bliver vi eet med den evige Fader.

I begyndelse af afsnittet definerer Martinus den nye kønslige struktur og udløsningsform:

”Da vil J-Menneskets kønslige Struktur være naaet til en saadan Fuldkommenhed, at dets særlige seksuelle Liv ogsaa kan finde Kulminationsudløsning i en herfor passende intim Akt med et andet J-Menneske. Men denne intime, seksuelle Udløsning er altsaa en ganske anden end den dyriske intime, seksuelle Akt mellem et Hankøns- og et Hun-kønsvæsen. Den er i allerhøjeste Grad uselvvisk eller af modsat Natur og fordrer ikke noget Samliv, Ægteskab eller anden Organisering af Ejendomsbesiddelsen af den seksuelle Partners Liv og Væremåde saaledes, som Tilfældet er med den eenpolede Seksualismes Udfoldelse.”

Martinus taler her om et forhold til et andet J-menneske. Udløsningsformen er en ny form og baseret på uselvvisk natur og kræver ikke noget

2. Afsnit

Poludviklingen som Martinus beskriver den i Livets Bog

egentligt parforhold. I det efterfølgende uddyber Martinus den nye tilstandsform. Han siger det i al korthed:

”I det fuldkomne Menneskes Sfære eksisterer kun en kulminerende Kærlighed. I den topoledede Seksualismes Sfære kulminerer den højeste Ild. Her maa alle elske alle.”

Når vi her læser ”Her maa alle elske alle”, skal det forstås ud fra den synsvinkel, at der jo ikke mere findes han- og hunkønsvæsener. Parringsfænomenet som sådan eksisterer ikke mere. Den enpoledede opfattelse af medmennesket er helt ophævet, men den højeste ild, som er den nye form for ”seksualitet”, eksisterer med fuld styrke og kræver sin egen form for ekstaseoplevelse. Ekstaseoplevelsen opleves ved at udvise den absolutte næstekærlighed mod sine medvæsener for dermed, uden at ønske noget til gengæld, at give sit medvæsen den største lykkefølelse. Ved kontakten med sin næste oplever væsenet imidlertid selv samtidig en tilsvarende ekstatisk lykkefølelse, netop fordi den højeste ild brænder i væsenets indre. Det er det Martinus mener med udtrykket: ”Her maa alle elske alle.” Læs også i LB5 afsnit 1881 og afsnit 1909.

Martinus påpeger således her i dette afsnit, som andre steder i sit værk, at seksualiteten i form af ”den højeste ild” ikke i sig selv vil være mindre i det dobbeltpoledede stadie, men at seksualiteten vil være af en helt anden natur end den traditionelle i det eenpoledede stadie.

I afsnit 1903 beskriver Martinus J-mennesket som det fuldkomne åndeligt udviklede menneske og som gudesønnen.

1903. Det psykisk færdige J-Menneske er altsaa et Væsen, hvis sympatiske Anlæg eller seksuelle Struktur er naaet frem til et Stadium, i Kraft af hvilket den bringer Individet til rent

organisk, seksuelt at kunne elske sin Næste som sig selv. Dets Polstruktur har gjort det til et suverænt Væsen. Det er ikke mere et Væsen, hvis Sympati kun kan udløses af et modsat Køn. **Det er ikke mere en „Mand” og er derfor ikke bundet til de Begær, hvis Tilfredsstillelse er Livsbetingelsen for et saadant kønsligt Væsen. Da det heller ikke er en „Kvinde”, er det saaledes ogsaa her ganske fri af de Begær, hvis Tilfredsstillelse er Livsbetingelsen for denne Art kønslige Væsener. I de fuldkomne J-Menneskers Livssfære: det helt færdige Menneskerige, eksisterer de to Slags Væsener: „Mænd” og „Kvinder” saaledes ikke. Her forekommer der kun een Slags Væsener, nemlig den til færdigudviklet seksuel Topoethed forvandlede „Mand” og „Kvinde”. Det maskuline og det feminine Princip er altsaa i dette nye topoledede Væsen gaaet op i en harmonisk Enhed.** De er blevet to store regulerende Bevidsthedsfaktorer i det paagældende Væsens Psyke. Det kan nu til Fuldkommenhed reagere baade feminint og maskulint og afviger derved fra det eenpoledede Væsen. Dette sidstnævnte Væsen kan til Fuldkommenhed kun reagere eenpolet, fordi dets ene Pol mere eller mindre endnu er ufærdig og derfor i tilsvarende Grad endnu er en ubevidst Faktor i dets Psyke. Det er jo kun fuldkommen vaagen dagsbevidst i sin ordinære Pol eller den, igennem hvilken det oplever Livet. For „Manden” er det, som vi allerede ved, den maskuline, og for „Kvinden” den feminine Pol, der er Livsoplevelsens Fundament. Men for det psykisk færdige J-Menneske er det, altsaa baade den feminine og den maskuline Pol i skøn harmonisk, organisk forenet Samarbejde, der er Livsoplevelsens store Fundament. Idet disse to store Livsoplevelsesfaktorer ifølge Kredsløbsprincippet Love bringer Individet

2. Afsnit Poludviklingen som Martinus beskriver den i Livets Bog

til i en særlig Epoke at opleve Livet i Kraft af disse to Poler, ordnede i en organisk Enhed eller gjort til eet Organ, faar det i Kraft af dette Organ Evne til at opleve lige vaagent dagsbevidst i begge disse to store Polers Omraade i Universet. Det er lige bevidst baade i den feminine og den maskuline Side i Altets eller Universets Struktur. Dette betyder igen, at Væsenet er ligesaa bevidst i Mørket som i Lyset og ligesaa bevidst i Lyset som i Mørket. Det er i Kraft heraf, at det gennemskuer Livsmysteriets eller Universets Gaade og ser alle dens Løsninger i kosmisk Klarsyn. Det er blevet Herre over alle Universets eller Livets Kontraster. Det behersker Lyset saavel som Mørket. Det kan derved opleve Livets Kulmination, og i Kraft af denne sin vaagne dagsbevidste Beherskelse af alle Kontraster vil det, i hvad det end foretager sig, skabe i Genialitetens Kulmination. Det kulminerer saaledes i absolut al Fuldkommenhed. Et Væsen, for hvem Livet ikke mere er noget Mysterium, er jo Guddommen saa lig, som det overhovedet kan blive. Naar dette Væsen i Kraft af denne sin Viden og det heraf affødte Herredømme over alle Kontraster har Evne til selv at skabe hundrede Procent fuldkomment eller nøjagtig efter samme Logik som Guddommen, og i Kraft af hvilken Fuldkommenhed dets Frembringelser er tilsvarende hundrede Procent til Glæde og Velsignelse for Omgivelserne, udgør samme Væsen her Højdepunktet af selve Guds Aabenbaring, levendegjort i Vand og Aand, eller Guds Væremaade aabenbaret i Kød, Blod og Bevidsthed.

Der er altsaa ingen Principforskel i dette Væsens Oplevelse og Skabelse og Guddommens Oplevelse og Skabelse. Den eneste Forskel, der er mellem disse to Aabenbaringer eller Tilkendegivelser af Liv, er udelukkende kun den, at det ene Væsen

totalt hviler i det andet. I det ene Væsen lever, røres og er det andet. Og her har vi den dybeste Aarsag til Begreberne „Gud” og „Gudesøn”. Det Væsen, i hvilket det andet Væsen hviler, er saaledes Guddommen, medens det i denne Guddom hvilende Væsen er Gudesønnen. Begge disse Væsener er gennemstrømmet af den samme Viden, den samme Salighed, den samme Lykke og Glæde, men vaagen dagsbevidst direkte vendt mod hinanden. Gudesønnen er her eet med Guden, og Guden er eet med Gudesønnen. Dette saaledes i Guddommen direkte bevidst hvilende Væsen udgør altsaa mentalt eller psykisk det færdige Menneske i Guds Billede eller det virkelige „Gudemenneske”.

I begyndelsen af afsnittet slår Martinus fast, at J-mennesket ikke er hverken mand eller kvinde. Ethvert J-menneske indeholder begge disse egenskaber i sig. Han siger:

”Det er ikke mere en „Mand” og er derfor ikke bundet til de Begær, hvis Tilfredsstillelse er Livsbetingelsen for et saadant kønsligt Væsen. Da det heller ikke er en „Kvinde”, er det saaledes ogsaa her ganske fri af de Begær, hvis Tilfredsstillelse er Livsbetingelsen for denne Art kønslige Væsener. I de fuldkomne J-Menneskers Livssfære: det helt færdige Menneskerige, eksisterer de to Slags Væsener: „Mænd” og „Kvinder” saaledes ikke. Her forekommer der kun een Slags Væsener, nemlig den til færdigudviklet seksuel Topolethed forvandlede „Mand” og „Kvinde”. Det maskuline og det feminine Princip er altsaa i dette nye topolede Væsen gaaet op i en harmonisk Enhed.”

I slutningen af afsnittet definerer Martinus, som vi ser, begrebet ”Gudesøn” og beskriver forholdet mellem Guddommen og Gudesønnen.

”Der er altsaa ingen Principforskel i dette Væsens Oplevelse og Skabelse og Guddommens Oplevelse og Skabelse. Den eneste Forskel, der er mellem disse to Aabenbaringer eller Tilkendegivelser af Liv, er udelukkende kun den, at det ene Væsen totalt hviler i det andet. I det ene Væsen lever, røres og er det andet. Og her har vi den dybeste Aarsag til Begreberne „Gud” og „Gudesøn”.”

I afsnit 1904 beskriver Martinus poludviklingen som fremkaldt af og drevet frem af sult og mættelsesprincippet. Han siger, at netop poludviklingen er det grundlæggende arbejdsområde for dette princip. I afsnittene 1905 til 1907 beskriver Martinus det forhold, at den fysiske krop ikke helt har fulgt med den åndelige udvikling, idet J-menneskets krop endnu ikke er færdigudviklet til at være et organ for udveksling af den højeste ild med tilsvarende udviklede J-mennesker. **Når den efterfølgende fuldkomne omdannelse af kroppen til et organ for denne udveksling også er afsluttet, kalder Martinus det endelige såvel åndeligt som fysisk fuldkomne menneske for et K-menneske.** Denne sidste udviklingsetape, siger Martinus i afsnit 1900, vil tage flere hundrede år.

1904. Ligesom enhver anden organisk Funktion i det levende Væsen udløser sig i en organisk Hunger og Mættelse, saaledes udløser det store seksuelle Princip sig ogsaa i en evig skiftende Hunger og Mættelse. Ja, det er saa at sige Grundstammen i selve Hunger- og Mættelsesprincippet, medens alle andre Former for Udløsning af Hunger og Mættelse kun er Grene paa denne Urstamme. Vi ved saaledes, at Livsfundamentet for det maskuline Væsen er Tilfredsstillelsen af dets Hunger efter seksuel Udløsning med et Væsen af det modsatte Køn, ligesom det samme jo

er Tilfældet med det feminine Væsen. Her er Livsfundamentet for samme Væsen den Livsopfattelse, der kulminerer i den seksuelle Udløsning med et maskulint Væsen.

1905. For Dyrerigets Væsener, hvilket vil sige: for de eenpoledede Væseners Vedkommende, eksisterer det feminine og det maskuline Princip jo hvert især i sin Specialorganisme som eneherkende Faktor. Det er dette, der betinger de to seksuelle Væsensformer „Hankøn” og „Hunkøn”. Vi ved, at i hvert af disse Væsener er den modsatte Pol til Stede, men forekommer kun mere eller mindre i en latent Form. Og Væsenernes Sansning igennem denne modsatte Pol er derfor tilsvarende latent og udenfor Dagsbevidsthedens Omraade. Den er saaledes allerhøjest kun en meget ringe og ubevidst Underbevidstheds funktion i Forhold til den Pol, i hvilken Væsenet er vaagen dagsbevidst, og som derfor bliver den herskende, og efter hvilken Individet bliver fremtrædende som Hankønsvæsen eller Hunkønsvæsen alt efter denne Pols Natur som maskulin eller feminin.

1906. Vi kender nu hele Poludviklingen i Epoken fra „Dyr” til „Menneske” og ved, at det netop er den modsatte Pols Vækst fra sit latente Stadium og frem til en med den ordinære Pol jævnbyrdig dagsbevidst Livsfaktor i J-Mennesket, og i Kraft af hvilken Polforvandling „Dyret” er blevet til „Menneske”. Dette nye Væsen, det rigtige Menneske, adskiller sig altsaa fra „Dyret” derved, at dets seksuelle Hunger ikke mere er en eenpolet Hunger eller Mættelse. Dets dagsbevidste Oplevelse og Manifestation af Liv er en harmoniseret, forenet, jævnbyrdig, feminin og maskulin Udfoldelse. At disse to Livsfaktorer i Væsenet stadig fremtræder i Hunger- og Mættelsesprincippet er

naturligvis en Selvfølge. I modsat Fald vilde det jo kun betyde Stilstand. Alt i Livet gaar netop fra en latent til en kulminerende og fra en kulminerende til en latent Tilstand. Denne rytmiske Bevægelse bæres udelukkende af Hunger- og Mættelsesprincippet. Men da Væsenet nu paa een Gang baade er Hankøn og Hunkøn, kan det afføde baade en hankøns- og en hunkønspræget Hunger og Mættelse. At denne seksuelle Form, der er det virkelige og totalt over Dyret ophøjede Menneskes Livsform, ikke kan komme til normal eller fuldkommen værdig Udfoldelse i et specielt Hankønslegeme eller i et specielt Hunkønslegeme er naturligvis givet. Da J-Mennesket maa leve i et saadant Legeme, er det fysisk endnu et ufærdigt Væsen. Igennem Analyserne af den kvindelige Mand og den mandlige Kvinde og de Øvrige seksuelle Afsporingers Væsener har vi allerede set, hvor uheldigt de to Polers Udvikling i et Legeme, der kun er beregnet eller formet som Organ for den ene Pols Udfoldelse, kan være.

1907. I Henhold til foranstaaende ligger der derfor ogsaa hinsides Afsporingerne en ordinær Udviklingslinie for det specielle Hankønslegemes og det specielle Hunkønslegemes Forvandling fra dets eenpoledede til dets topoledede Tilstand og dermed til at blive et passende værdigt og fuldkomment Redskab eller Organ for den topoledede Livsudfoldelse. Og først naar Hankønsorganismen og Hunkønsorganismen er blevet omdannet eller forvandlet til at være et ligesaa fuldkomment Organ for Udløsning af den topoledede seksuelle Akt, som de før var geniale Redskaber eller Organer for Udløsning af den eenpoledede seksuelle Akt, da udgør J-Mennesket, der jo allerede psykisk er færdigudviklet og har kosmisk Bevidsthed, ogsaa det helt færdige Kristusvæsen kropsligt

eller legemligt set. Og vi vil herefter udtrykke saadanne fysisk og aandeligt færdige Mennesker som „K-Mennesker”.

I afsnit 1908 siger Martinus indledningsvis, at det såvel åndeligt som fysisk fuldkomne menneske vil findes på jorden som væsener, der befolker det rigtige menneskerige. Han beskriver derefter, hvordan næstekærligheden, som vi viser alle vore medvæsener, vil være noget, vi ikke behøver at arbejde på, men er en kvalitet, der er indbygget i vor bevidsthed.

1908. Og først naar Jordmenneskets nuværende fysiske, eenpoledede Legeme er forandret til at udgøre Redskabet for den topoledede Seksualismes fysiske Kulminationsakt, eksisterer det færdige eller fuldkomne Menneskerige eller „Himmeriges Rige” ikke blot i psykisk eller aandelig Form, men ogsaa i rent fysisk Form paa Jordens Terræner. Jordmenneskeheden begynder da at bestaa af Individier, der organisk er hundrede Procent skabt til at elske hverandre. Næstekærligheden er ikke mere en tvungen Villiesakt, der udløses af Skræk for en Skærsild eller et Helvede, men er et uden om Villien udløst organisk Produkt, der i en kosmisk, kemisk harmonisk Forbindelse med Væsenets Intellektualitet (Intelligens og Intuition) dirigerer Villien. Næstekærligheden er da ikke mere noget, der møjsommeligt udløses efter andres Forskrifter, men er en naturlig Bevidsthedsfunktion paa samme Maade som Hjertefunktionen, Syn og Hørelse eller andre organiske Funktioner. Næstekærligheden er ikke mere noget, man maa tilegne sig ved Træning og Efterligning af andres Efterlevelse af Moralforskrifter. Den er en levende Ild, der flammer ud fra vort eget Indres største Dybder. Og dens almindelige Objekt og Næring er alle levende Væsener. Dens Kulminationsobjekt

2. Afsnit

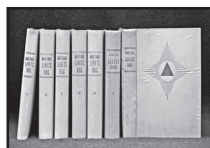
Poludviklingen som Martinus beskriver den i Livets Bog

er et hvilket som helst topolet Medmenneske. Man elsker alle, som man elsker sig selv. Den evige højeste Ild, der igennem Eenpoletheden gjorde os til brølende, dræbende og myrdende vilde Dyr, har nu igennem Topoletheden forvandlet os til straalende, lysende og varmen- de Kærlighedssole i Guds Straaleglorie. Vi er organisk vaagen dagsbevidst bygget sammen med den evige Fader. Igennem os planter Gud sit eget højeste Liv ind i alle andre levende Væsener. Vi er, som allerede tidligere nævnt, blevet eet med Vejen, Sandheden og Livet. Vi er Forsynet, Retfærdigheden og Kærligheden. Vi er det levende i det levende. Dødsriget er forlængst passeret. Vi er Guds Lys og Straa- levæld i Universet, Tiden og Rummet. Vor Identitet er Evigheden og Uendeligheden. I Sandhed, vi er blevet til Guder paa Jorden. Guds Billede funkler igennem vore Hjerner og Nerver. Det lyser og varmer i vort Kød og Blod, i vor Tanke og Villie. Alle møder i os Ham, i hvem vi alle leve, røres og ere.

Vi ser her i afsnit 1907 og 1908 at Martinus klart skelner mellem poludviklingen på det åndelige plan og poludviklingen på det fysiske plan i mennesket. Disse to parallelt løbende sider af poludviklingen skal så vidt muligt forløbe synkront, det vil sige i en bestemt harmoni med hinanden. Hvis ikke det sker, er det netop, at der opstår afsporinger af forskellig art til stor gene og lidelse for det aktuelle menneske. Årsagen hertil er jo netop, at menneskets reaktionsmønster er styret af både de fysiske behov og den åndelige udvikling.

I afsnit 1909 beskriver Martinus det problem, der opstår ved, at den fysiske krop ikke helt er fulgt med den åndelige udvikling. Han giver os imidlertid en vis mulighed for at forstå, hvordan seksualiteten i denne overgangsfase opleves.

1909. Saalænge den for seksuel Topolethed beregnede Organisme endnu ikke forekommer i en for Udløsning af denne Topoletheds Kulminationsakt færdige Tilstand, kan Individet endnu kun faa seksuel Udløsning igennem de fra Dyreriget nedarvede eenpolede Kønsorganer. Men denne Udløsning kan altsaa efter Væsenets aandelige Struktur og Kapacitet i normal Topolethed kun være en imaginær Oplevelse, formet i Tankerne saaledes som det ordinære topolede Begær fordrer det. Den fysiske Udløsning, der finder Sted med et Væsen af gensidig seksuel Tiltrækning mellem Væsener af samme Køn, bliver saaledes her, set fra Topolethedens Side, kun en aandelig Kontakt. Den absolutte ”menneskelige”, hvilket igen her vil sige den absolutte topolede seksuelle Oplevelse, vil saaledes kun kunne være til Stede i Fantasien, saalænge de to Væsener endnu kun kan faa seksuel Udløsning igennem de nedarvede eenpolede Kønsorganer. Naar den seksuelle Kulminationsakt mellem to een polede Væsener af samme Køn udløses, vil den kun kunne fornemmes som en topolet Akt ved Hjælp af Forestillingsevnen. Hovedprincippet i denne Akt vil være dette, at begge Parter forestiller sig deres forenede seksuelle Udløsningsakt som en normal Akt mellem Mand og Kvinde. Enhver af Parterne forestiller nemlig sig selv som en modsat Partner til den, med hvem Akten udløses. Hvis det er to Kvinder, der søger seksuel Udløsning med hinanden, vil de begge forestille sig selv som den maskulint udøvende Partner. De forestiller sig begge at være den mandlige Partner i Akten og det andet Væsen som den feminine eller kvindelige Partner. Hvis det er to Mænd, der søger Udløsning af en seksuel Akt med hinanden, vil de

2. Afsnit

Poludviklingen som Martinus beskriver den i Livets Bog

begge forestille sig som den feminine eller kvindelige Partner i Akten og den anden Part som det maskuline eller mandlige Væsen i den samme Akt. Hvis dette ikke var Tilfældet, vilde der absolut ikke være noget som helst Grundlag for Akten. Den vilde blive totalt meningsløs, hvis den da overhovedet kunde bringes til Udløsning. Det er jo netop den begyndende nye Pol, der danner Væsenets seksuelle Dragning imod sit eget Køn. Her regnes naturligvis ikke med de ved Afsporing og Prostitution manifesterede unaturlige Akter. Her er kun Tale om den seksuelle Akt, der udelukkende hviler paa den af den begyndende Topolethed affødte Tiltrækning mellem Væsenet og dets get Køn.

Martinus begynder med at sige noget meget centralt for situationen. Han siger:

”Saalænge den for seksuel Topolethed beregnede Organisme endnu ikke forekommer i en for Udløsning af denne Topoletheds Kulminationsakt færdige Tilstand, kan Individet endnu kun faa seksuel Udløsning igennem de fra Dyreriget nedarvede eenpoledede Kønsorganer.”

Det betyder, at så længe legemet ikke er ombygget til den topolede tilstands udfoldelse på en for denne tilstand normal vis, kan den fysiske udløsning med tilhørende ekstaseoplevelse kun ske gennem de enpoledede kønsorganer, som legemet er i besiddelse af.

Han siger imidlertid straks derefter:

”Men denne Udløsning kan altsaa efter Væsenets aandelige Struktur og Kapacitet i normal Topolethed kun være en imaginær Oplevelse, formet i Tankerne saaledes som

det ordinære topolede Begær fordrer det. Den fysiske Udløsning, der finder Sted med et Væsen af gensidig seksuel Tiltrækning mellem Væsener af samme Køn, bliver saaledes her, set fra Topolethedens Side, kun en aandelig Kontakt. Den absolutte ”menneskelige”, hvilket igen her vil sige den absolutte topolede seksuelle Oplevelse, vil saaledes kun kunne være til Stede i Fantasien, saalænge de to Væsener endnu kun kan faa seksuel Udløsning igennem de nedarvede eenpoledede Kønsorganer.”

Det betyder, at den ekstatiske oplevelse som det topolede væsen oplever, så længe kroppen ikke endnu er blevet færdigombygget, kun vil være en indbildt oplevelse, som kun eksisterer i fantasien, formet af væsenets dobbeltpoledede bevidsthed. En fantasioplevelse der netoperi overensstemmelse med det topolede væsens ”topolede forestillingsverden”. Hvis denne fysiske udløsning for det topolede menneske sker med et andet topolet menneske af samme køn, bliver oplevelsen også kun en oplevelse af en åndelig kontakt væsenerne imellem.

Det er denne tilstand og oplevelsesform, man skal tænke på, når jeg i forskellige afsnit her i bogen henviser til de seksuelle relationerne mellem ”homoseksuelle” mennesker, som er længere fremme i udviklingen end det, man opfatter som traditionelt homoseksuelle par. Det typiske tilfælde er nok at finde hos E-mennesker, H-mennesker, I-mennesker og J-mennesker.

Vi har her fået Martinus egen fortolkning af det, der såvel fysisk som følelsesmæssigt sker, når højt udviklede mennesker får sympati/kærlighed til et lignende højt udviklet menneske af modsat såvelsom af samme køn. Det er således denne form for kærlighedsforhold, som Martinus forstår ved det, han kalder for ”homoseksualitet”, idet han

sætter lighedstegn mellem dobbeltpoethed og sin egen opfattelse af homoseksualitet.

I modsætning hertil beskriver Martinus efterfølgende en tilstand, hvor to eenpoledede mennesker af samme køn søger udløsning. En udløsning på et plan hvor de ikke blot tænker rent énpole, og derfor er helt afsporet, men, skal vi kalde det rent venskabsmæssig, og dermed er lidt på vej imod det topolede stadie. Det vil sige et traditionelt homoseksuelt par af høj åndelig udvikling, men en udvikling som endnu ikke nærmer sig det rigtige topolede udviklingsstadie, det kunne være to E-mennesketyper men sikkert også højere udviklede C- og D-mennesker. Om sådan en udløsning siger Martinus:

Naar den seksuelle Kulminationsakt mellem to een poledede Væsener af samme Køen udløses, vil den kun kunne fornemmes som en topolet Akt ved Hjælp af Forestillingsevnen. Hovedprincippet i denne Akt vil være dette, at begge Parter forestiller sig deres forenede seksuelle Udløsningsakt som en normal Akt mellem Mand og Kvinde. Enhver af Parterne forestiller nemlig sig selv som en modsat Partner til den, med hvem Akten udløses. Hvis det er to Kvinder, der søger seksuel Udløsning med hinanden, vil de begge forestille sig selv som den maskulint udøvende Partner. De forestiller sig begge at være den mandlige Partner i Akten og det andet Væsen som den feminine eller kvindelige Partner. Hvis det er to Mænd, der søger Udløsning af en seksuel Akt med hinanden, vil de begge forestille sig som den feminine eller kvindelige Partner i Akten og den anden Part som det maskuline eller mandlige Væsen i den samme Akt. Hvis dette ikke var Tilfældet, vilde der absolut ikke være noget som helst Grundlag for Akten. Den vilde blive totalt meningsløs, hvis den da overhovedet kunde bringes til Udløsning. Det er jo netop den begyndende nye Pol, der

danner Væsenets seksuelle Dragning imod sit eget Køen.

Som vi her kan læse, vil mennesker der endnu ikke er nær ved at være dobbeltpolet, altid opfatte akten som en fysisk akt hvor kønsoplevelsen er dominerende.

1910. Naar Væsenet seksuelt drages mod sit eget Køen, er det naturligvis grundet paa en Hunger udløst af dets modsatte Pol. Dets ordinære Pol vil jo aldrig kunne drage Væsenet seksuelt imod dets eget Køen. Den ordinære Pol i Manden er den maskuline, medens den modsatte og nye Pol i Manden er den feminine. Men da en maskulin Pol umuligt kan afføde Dragning imod det maskuline i et andet Væsen, kan det udelukkende kun være den begyndende feminine Pol i Manden, der skaber hans seksuelle Dragning imod sit eget Køen. Da Kvindens feminine Pol ligeledes umuligt kan afføde seksuel Dragning imod det feminine i et andet Væsen, men udelukkende kun kan af føde seksuel Dragning imod det maskuline, vil det saaledes her udelukkende være hendes begyndende nye maskuline Pol, der afføder hendes seksuelle Tiltrækning mod sit eget Køen. Her regnes naturligvis ikke med den Situation, der kan opstaa, naar Væsener af samme Køen i længere Tid er henvist til Samvær uden nogen som helst Adgang til Samkvem med Væsener af modsat Køen, saaledes som det undertiden er Tilfældet med Soldater ved Fronten og Fanger i Fangelejr og Fængsler. Denne Hindring for den naturlige Tilfredsstillelse af deres seksuelle Trang fører jo uvægerligt til Onani. At denne seksuelle Trang kan føre Væsenerne til at hjælpe hinanden med denne Onani, betyder ikke, at disse Væsener seksuelt er indstillet paa deres eget Køen. Tværtimod, de maa i Fantasien tænke sig et eller andet Væsen af

modsat Køn som den seksuelle Partner. Det samme gælder ogsaa mange af de Væsener, der kun gaar med til den toplede Akt for Penge eller Vindings Skyld. De tænker naturligvis kun paa et Væsen af modsat Køn som Udløsningsobjekt for Akten og ikke paa den Partner af deres eget Køn, med hvem Akten udløses. Akten bliver derfor kun en imaginær Oplevelse, en kunstig Akt, en lidt mere udvidet Onani end den enlige Akt, som Væsenet ellers maa foretage med sig selv, og i hvilket Tilfælde det naturligvis kun kan have den modsatte, kønslige Partner i Fantasien. Saadanne Væsener er i Virkeligheden endnu saakaldt ”normalt” seksuelt indstillet og vil, saa snart Lejlighed gives, søge den for dem helt naturlige Akt med Væsener af modsat Køn.

I afsnit 1910 siger Martinus noget meget vigtigt i begyndelsen af afsnittet:

”Naar Væsenet seksuelt drages mod sit eget Køn, er det naturligvis grundet paa en Hunger udløst af dets modsatte Pol. Dets ordinære Pol vil jo aldrig kunne drage Væsenet seksuelt imod dets eget Køn.”

Han slår her fast, at al homoseksualitet i normal forstand er fremkaldt af at væsenerne har fået en tilbøjelighed til sit eget køn baseret på den modsatte pols for tidlige udvikling.

Martinus nævner efterfølgende nogle tilfælde, som ikke kan opfattes som værende af homoseksuel karakter. I afsnit 1911 fortsætter Martinus med at omtale sådanne grænsetilfælde og faren for, at de kan føre til en afsporing.

I afsnit 1912 vender Martinus tilbage til J-mennesket, som endnu ikke har fået sit fysiske legeme udviklet til at fungere som et legeme beregnet for den ægte toplede tilstand. Talentkernerne for dette legeme

skal først opbygges, og disse talentkerner er baseret på den modsatte pols tilstedeværelse i fuldt udviklet form. Dette er den egentlige årsag til den forsinkede fysiske udvikling.

1912. Som vi i det foregaaende har set, faar Væsenet kosmisk Bevidsthed paa det Tidspunkt, hvor dets modsatte Pol naar at blive jævnbyrdig med den ordinære Pol, og Væsenet er da et kosmisk bevidst Væsen. Det har Kristusbevidsthed. Det er et Menneske i Guds Billede. Men dette betyder ikke, at dets fysiske Organisme pludselig er blevet et færdigudviklet Organ eller Redskab for Topoletheden. Forvandlingen af Jordmenneskets fysiske Organisme fra at være Eenpolet til Topolet kan naturligvis kun være et Resultat af Væsenets indre sjælelige eller psykiske Forvandling fra Dyr til Menneske. Den fysiske Organismes Forvandling maa derfor være et vist Stykke Tid bag efter den aandelige Fødsel. Dette betyder saa igen, at et kosmisk bevidst eller indviet Væsen kommer til at leve i en Epoke, indenfor hvis Omraade dets fysiske Organisme ikke er færdigforvandlet, saa den helt passer for den toplede seksuelle Udløsning. Den vil derfor i tilsvarende Grad stadig fremtræde som et Organ eller Redskab for Eenpoletheden indtil den modsatte Pols Talentkerner for Skabelsen af en toplede Organisme er saa fundamental, at de i en ny Inkarnation overtager den totale Opbygning af den fysiske Organisme. Da bliver denne Organisme ikke mere eenpolet, men toplede. Paa dette Tidspunkt kommer det kosmisk bevidste Væsen til at opleve den sidste Fase i sin kosmiske Indvielse. Denne Fase af Indvielsen er Væsenets begyndende totale toplede Udløsning og Oplevelse af den højeste Ild i sit fysiske Legeme. Og først her er nævnte fysiske Legeme blevet til det helt færdigt udviklede rigtige Menneskelegeme.

I afsnit 1913 beskriver Martinus forskellen på det eenpoledede menneskelegeme og det topoledede menneskelegeme.

1913. Forskellen paa det færdige Menneskelegeme og det almindelige jordmenneskelige fysiske Legeme er den, at førstnævnte Legeme **har en saa udviklet seksuel Følsomhed, at den højeste Ild flammerogstraaler,lyserogvarmerigennem alle dets Celler, ganske uafhængigt af hvilken animalsk Del af Organismen de saa end maatte repræsentere. Nævnte Legeme har en saa overdaadig forfinet Følsomhed, at det reagerer seksuelt i alle Situationer. Denne seksuelle Reaktion er ikke en selvisk Akt, der udløser sig i Individets Bevidsthed** i Ønsket om Besiddelsen af eller den totale Ejendomsret over den seksuelle Partner, saaledes som Tilfældet er hos det eenpoledede Menneske. **Den topoledede Akt udgør derimod en Reaktion, der kun kan udløse sig i en vidunderlig Glædesfornemmelse i Nydelsen af det andet Væsens Tilstedeværelse.** Da de eenpoledede Kønsgorganer her forlængst er blevet en Slags ligegyldige Rudimenter paa lignende Maade som Navlen hos det jordiske Menneske efter Fødslen, og Forplantningen ikke mere er indlagt i denne Organfunktion, er der ikke mere nogen Form for Kirtelsekreter, der animerer Væsenet til den eenpoledede seksuelle Udløsning eller Akt. Der er ingen Sædproduktion, der skaber Dragning imod en Udtømming hos den ene Part og en Hunger efter Optagelse af Sæd i den anden Parts Organer. Da der ikke mere er nogen Eenpoletthed tilbage i Væsenet, kan den overdimensionerede selviske Sympatimanifestation, vi kender som "Forelskelse", heller ikke finde Sted. **Den seksuelle Kraft kan derfor her i Topoletheden udelukkende kun give sig Udslag i ren Kærlighed.**

Vi kender jo alle det eenpoledede legemes funktioner. Om det topoledede siger Martinus, at det er et legeme der:

"...har en saa udviklet seksuel Følsomhed, at den højeste Ild flammer og straalere, lyser og varmer igennem alle dets Celler, ganske uafhængigt af hvilken animalsk Del af Organismen de saa end maatte repræsentere. Nævnte Legeme har en saa overdaadig forfinet Følsomhed, at det reagerer seksuelt i alle Situationer. Denne seksuelle Reaktion er ikke en selvisk Akt, der udløser sig i Individets Bevidsthed..."

Om selve den seksuelle akts udløsning siger Martinus:

"Den topoledede Akt udgør derimod en Reaktion, der kun kan udløse sig i en vidunderlig Glædesfornemmelse i Nydelsen af det andet Væsens Tilstedeværelse."

Han nævner, at de enpoledede kønsgorganer er blevet ganske rudimentære, og de hormoner, der animerer til enpolet seksualisme, ikke mere bliver produceret. Dette indebærer at:

"Den seksuelle Kraft kan derfor her i Topoletheden udelukkende kun give sig Udslag i ren Kærlighed."

Når legemet også er blevet udviklet til at fungere som et rent topolet organ, er J-mennesket blev omdannet til et K-menneske, som er det sidste trin i den udviklingsproces, som vi skal se på under begrebet poludvikling.

I afsnit 1914 beskriver Martinus K-mennesket, dets væremåde, dets omgang med sine lige så udviklede medmennesker og dets "seksualitet".

1914. Hos det helt fysisk og psykisk færdige Menneske, K-Mennesket eller Gudmennesket, eksisterer alt som seksuel Reaktion. Alt er her den allerhøjeste Ild i Renkultur. Alt ses derfor her i det tilsvarende højeste Lys, alt ses som saare godt, som guddommeligt eller som en i alt, over og under alt fremtrædende allestedsnærværende rindende Strøm af Kærlighed. Lys, Lys og atter Lys er der her overalt og i alle Væsener og Ting. Alle Væsener elsker alle. Alt er seksuel Nydelse. At møde et Væsen, at berøre dette, at kærtegne dette er en Lykke, en Salighed, der overgear al jordisk Forstand, al jordisk Nydelse. Her er kun gensidigt Begær efter at tjene hinanden, frigøre hinanden, løse eller forhindre Baand og Lænker. Her er kun Nydelse i at tjene, ikke i at lade sig tjene. Ethvert Kærtegn er en guddommelig Gave, det er en teknisk Overføring af sin Aands specielt farvede Lyseffekt i det andet Væsens Lyseglorie. Det er gensidigt at besætte hinandens allerhøjeste Guddomsfornemmelse, sin allerhøjeste Glædesfornemmelse, sin allerhøjeste Salighedsfornemmelse.

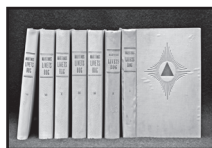
I afsnittene 1915 til 1918 beskriver Martinus K-menneskets alkærlighedstilstand. Martinus beskriver imidlertid også, at ”Kysset” er den første form for manifestation af en kærtegnberøring, der ikke er eenpolet, men er en begyndende udvidelse af kærtegn, der kulminerer i K-menneskelegemets følsomhedstilstand.

1915. Selv om denne Salighedsfornemmelse, denne Gudmenneskets Sympati- eller Kærlighedsoverføring finder Sted igennem hele Legemet, og det i Kraft heraf er overgaaet fra at være Hjernecelle til at være Seksuelcelle i Makrovæsenet, saa vil hele denne Overføringsakt i sin fuldkomneste

Form ligesom alle andre Manifestationer **udløse sig i en særlig Koncentrations- og Kulminationsfornemmelse.** Denne Kulminationsfornemmelse udløser sig gennem den organiske Fornemmelse, der i Dag er i Færd med at udvikle sig igennem det, vi kender som ”Kysset”. Menneskenes voksende Tendens til at kysse, hvilket jo er noget forholdsvis nyt i Udviklingen, hører oprindeligt ikke med til den eenpoledede Akt, og er saaledes en Udløsning af den modsatte Pols seksuelle Virkninger i Væsenet, der nu, om end ubevidst for Individet selv, begynder at gøre sig gældende. Det er en begyndende ny Kønsform, og alle Mennesker, der fornemmer Glæde og Behags fornemmelse i Kysset og udløser dette i Forbindelse med den eenpoledede seksuelle Akt, er forlængst ophørt med at være eenpoledede Væsener i Renkultur. I dette Topolethedens Begynderstadium er saa at sige alle udviklede Kulturmennesker, men endnu eenpoledede Væsener, indlemmet, medens det længere fremskredne topolede Stadium endnu kun er befolket af et i Forhold hertil meget underlegent Mindretal. Da Kysset som nævnt ikke hører med til den eenpoledede Seksualismes Omraade, vil ethvert eenpolet Væsen, der føler Trang til at kysse under den eenpoledede seksuelle Akt, allerede i tilsvarende Grad være afsporet fra den eenpoledede Seksualismes Omraade til Fordel for Topoletheden, for hvilken Kysset engang skal blive selve Udløsningsakten.

Læg mærke til at Martinus i afsnit 1915 siger:

”Selv om denne Salighedsfornemmelse, denne Gudmenneskets Sympati- eller Kærlighedsoverføring finder Sted igennem hele Legemet, og det i Kraft heraf er overgaaet fra at være Hjernecelle til at være Seksuelcelle i Makrovæsenet ...”

Det er interessant at se, at vi som mikrovæsener ændrer os fra at være jordklodens hjerneceller til dens seksualceller. Det vi ser her, er en parallel til, at vores egne nerveceller (formodentlig i huden), i overgangen fra enpolet væsen til topolet væsen, ændrer sig fra at være almindelige føleceller til også at stå i den højeste ilds tjeneste som en slags "seksualceller".

Martinus nævner også her, at den topoledede ekstaseoplevelse vil "udløse sig i en særlig Koncentrations- og Kulminationsfølelse", som han efterfølgende siger er af en natur, som den vi i dag oplever ved "kysset", der netop ikke er en til enpoledheden specielt knyttet oplevelse.

I afsnit 1916 og 1917 beskriver Martinus yderligere hvordan kysset fungerer som begyndende dobbelt-polet kærlighedstilkendegivelse.

1916. Dette, at Kysset er et Udslag af den begyndende Topoledethed, er Væsenerne endnu slet ikke bevidst i. Det opelskes og udvikles her i sit Begynderstadium som en animerende Indledning til den eenpoledede Kønsakts Udløsning. Her er Tendensen til at kysse umærkeligt opstaaet som en forøget Trang til Kærtegnudløsning. Men denne udvidede Trang eller dette Begær har intet med den eenpoledede seksuelle Kraft at gøre, da denne med Væsenets Forvandling fra Dyr til Menneske er degenererende og svækkes mere og mere. Den kan derfor ikke afstedkomme nogen forøget Form for sin Udfoldelse. Naar Væsenet ikke desto mindre bliver mere og mere seksuelt betonet, skyldes det altsaa den modsatte Pols begyndende Energiudvikling. Og denne Pols første Tendenser i Retning af Udløsning giver sig altsaa koncentreret Udtryk i Form af en udvidet Kærtegnstrang og en voksende Nydelse i at kysse. At denne Akt eller Kærlighedstilkendegivelse i sig

selv eller i sin egen Renkultur ikke er en Eenpolet Udstraaling af Kraft bliver ogsaa synligt derigennem, at Kysset kommer til Udløsning i alle Situationer, der ikke har med den eenpoledede Seksualisme at gøre, og som derfor ligger udenfor alt, hvad der har med den almindelige Parringsakt at gøre. Kysset kommer saaledes til Manifestation som en Kærtegnudløsning mellem Børn og Forældre, mellem Venner og gode Bekendte. Det kommer til Udløsning som Modtagelses- og Afskedskærtegn, som Godnat- og Godmorgenkærtegn. Kysset er saaledes allerede en meget universal Kærtegnssakt. Vi ser her, hvorledes denne Kærtegnssakt ligesom alle andre Former for Sympatiudløsninger er den højeste Ild og er saaledes i Bunden en seksuel Akt, der allerede her i sin første spæde Begyndelse udviser, at den ikke er hankøns- eller hunkønsbetonet, men har Tendens som en Universaludløsning. Her afviger den altsaa fra den eenpoledede Akt, der kan give sig Udslag i en ensrettet Kønsbetoning. Denne kan kun udløses i en Kontakt mellem to Væsener af modsat Køn, medens den færdigt udviklede topoledede Akt udløses som en Kærtegnskulmination baseret paa en seksuel Kontakt - ikke med et specielt Hankøns- eller Hunkønsvæsen, ikke med en absolut Mand eller Kvinde, men med det færdigudviklede topoledede Væsen, det i Guds Billede fremtrædende Gudemenneske.

1917. Den topoledede seksuelle Akts begyndende Udløsning i Form af Kysset har i sig selv som før nævnt ingen Hankøns- eller Hunkønsbetoning. Den søger ikke Kontakt med "Kvinden" eller "Manden", men med "Gudesønnen", "Gudemennesket" eller "Guddommen" i "Manden" og "Kvinden" og

for øvrigt i alle levende Væsener. Men den rent seksuelle Udløsning kan naturligvis kun komme til naturlig Kulmination indenfor den Væsensart, med hvilken det selv er helt eller delvis paa mental og seksuel Bølgelængde, hvilket vil sige Individer af dets egen Væsensart. Det topolede Menneskes seksuelle Udløsning igennem Kysset søges naturligvis ikke igennem en Kontakt med en Løve, en Tiger, en Hund eller Kat, en Fugl eller Fisk, en Plante, en Blomst, et Mineral eller lignende, selv om enhver Form for Sympati og Venlighed overfor disse Foreteelser hører under det topolede seksuelle Omraade. Nævnte Foreteelser er jo ikke paa en saadan forfinet Bølgelængde, at der mellem det virkelige Menneske og disse Foreteelser kan opstaa en gensidig seksuel Kontaktudløsning igennem Kysset. For at der kan blive Kontakt og seksuel Kulminationsudløsning igennem Kysset, kræves der naturligvis, at begge Parter er paa samme eller meget nær beslægtet seksuel Bølgelængde. En saa nær beslægtet seksuel Bølgelængde kan der kun eksistere mellem to topolede Menneskers Tunge- og Læbeceller suppleret af den topolede Følsomhed, som nu dominerer alle Organismens øvrige Mikro-væsener. Her kan der opstaa en saa gensidig beslægtet Reaktion af den gensidige Berøring mellem Parterne igennem Kysset, at denne kan blive den højeste og fuldkomneste seksuelle Kulminationsudløsning.

1918. Selv om forannævnte topolede seksuelle Kulminationsudløsning kun kan finde Sted indbyrdes mellem topolede Væsener eller de fysiske og psykiske legemlige fuldkomne K-Mennesker, de færdige Gudemennesker, er disse Væseners Sympati og Kærlighed af en saa overvældende Styrke eller Kapacitet for alle andre levende Væsener, at de umuligt bevidst kan gøre noget levende Væsen Fortræd.

Disse Væseners Organismer er baade fysisk og psykisk besjælede af den højeste Ild. De er blevet Celler i Makrovæsenets Kulminationsorganer for Udløsning af den højeste Ild eller Kærlighed. De besætter alt levende, der kommer i Berøring med denne deres Kærlighed. De er blevet til Væsener, der absolut kun kan elske, kun kan kærtegne, kun kan skabe Velsignelse, Glæde og Lykke for alt, hvad de kommer i Berøring med. De bærer Næstekærlighedslovens Væremaade i Hjerne og Hjerte, og den allerhøjeste Visdom i deres Psyke, Udødeligheden i deres Overbevidsthed og Evigheden i deres Jeg. I Sandhed, her er Guds Billede aabenbaret i Kød og Blod, i Vand og Aand. Vi er i Gudemennesket stedet for Guds Aasyns Straalevæld.

Martinus nævner i afsnit 1918 de karakteristiske træk ved K-mennesket:

”Disse Væseners Organismer er baade fysisk og psykisk besjælede af den højeste Ild. De er blevet Celler i Makrovæsenets Kulminationsorganer for Udløsning af den højeste Ild eller Kærlighed. De besætter alt levende, der kommer i Berøring med denne deres Kærlighed. De er blevet til Væsener, der absolut kun kan elske, kun kan kærtegne, kun kan skabe Velsignelse, Glæde og Lykke for alt, hvad de kommer i Berøring med. De bærer Næstekærlighedslovens Væremaade i Hjerne og Hjerte, og den allerhøjeste Visdom i deres Psyke, Udødeligheden i deres Overbevidsthed og Evigheden i deres Jeg.”

Martinus ser her på K-mennesket som et mikrovæsen i makrovæsenet, som isoleret betragtet er jordklodevæsenet. Vi skal her se på scenariet således, at det drejer sig om, at klodevæsenet (jorden) opnår at få kosmisk bevidsthed, og at K-mennesket indgår

som et mikrovæsen i jordklodevæsenets organisme, som seksualorgan/seksualcelle for klodevæsenet. Tidligere var Mennesket klodevæsenets hjernecelle. Måske er det her beskrevne skifte en parallel til det samme fænomen hos mennesket, hvor den modsatte pol udvikler sig fra hjernecenteret. Måske sker der også her en ændring af nogle af vore hjerneceller til seksualceller i forbindelse med den modsatte pols udvikling.

Dernæst beskriver Martinus K-mennesket som det ypperste væsen: ”I Sandhed, her er Guds Billede aabenbaret i Kød og Blod, i Vand og Aand. Vi er i Gudemennesket stedet for Guds Aasyns Straalevæld.”

I afsnit 1919 til 1921 beskrives mekanismerne omkring ekstaseoplevelsen på alle de fysiske udviklingstrin. Ved den eenpoledede parringsakt og ved oplevelsen af den højeste ilds kulmination i en endnu højere ekstasetilstand end den enpoledede ekstase.

1919. Med Hensyn til den seksuelle Udløsningsakt udgør den altsaa den allerhøjeste Sansefornemmelse, ja er selve Kulminationen af Behagsfornemmelse eller Salighed. Hos Plantevæsenerne er denne Akt endnu en ubevidst og svag Behagsfornemmelse, som automatisk udløser sig i Plantevæsenets instinktmæssigt førte svage fosteragtige, fysiske Tilværelse. Hos de lavere Dyrearter udvikler den seksuelle Drift sig mere og mere frem til at være et automatisk tilbagevendende Begær, der fordrer Tilfredsstillelse ligesom Hungeren efter Mad og Drikke. Men denne Tilfredsstillelse er den mest fundamentale og udgør som nævnt den allerstørste Nydelse af Væsenets Livsoplevelse. Til dette Begær er Dyrets fy-

siske Forplantningsevne automatisk knyttet. Den har sit Sæde i et særligt Organsæt, gennem hvis Kirtelfunktion de livsbefordrende Materier eller Sekreter bliver til. Hos Dyret vedligeholdes eller befordres denne Hunger- og Mættelsesdrift altsaa rent automatisk gennem det af Kønsorganerne frembragte seksuelle Begær. Dette Begær fornemmes som en Længsel efter en særlig Behagsfornemmelse eller Salighedsnydelse. Denne Behags- eller Salighedsnydelse kan her kun opnaas gennem en Forbindelse med et Væsen af modsat Køn og udgør altsaa den eenpoledede Seksualisme. Da det maskuline Princip her er det herskende, bliver det Hankønsvæsenerne, der er de førende og mest animerende i Driften. Hos Hankønsvæsenet udvikles med den seksuelle Kirtelfunktion et uimodstaaeligt Begær efter eller en Dragning imod en kønslig Berøring med et Hunkønsvæsen. Naar det faar Held til at faa denne Berøring med et Hunkønsvæsen, hvilket Væsen normalt er opfyldt af et tilsvarende Begær efter en kønslig Berøring med et Hankønsvæsen, afføder denne Berøring en Fornemmelse, til hvilken der ikke forekommer noget som helst Sidestykke. Det er en Kulmination af Velbehag, ikke blot rent legemligt, men ogsaa sjæleligt. Væsenet bliver indhyllet i en virkelig kulminerende Lysets Affekt, indtil den gensidige fysiske, seksuelle Berøring eller Akt mellem Parterne har udløst sig i en tilstrækkelig Mættelse af det kønslige Begær, der fremkaldte Akten.

I begyndelsen af afsnit 1919 beskriver Martinus den eenpoledede seksualisme som en automatfunktion styret af kirtelfunktioner knyttet til kønsorganerne. En automatfunktion der står i formeringens tjeneste. Som lokkemad/belønning er ekstaseoplevelsen, der er et fragment af den højeste ild, knyttet til denne parringsmekanisme.

2. Afsnit

Poludviklingen som Martinus beskriver den i Livets Bog

1920. Naar forannævnte gensidige seksuelle Akt kan afføde en saa fremtrædende Vellyst eller kulminerende Behagsfornemmelse, skyldes det naturligvis i særlig Grad de for denne Akt særligt skabte eller udviklede Organer. Ligesom en hvilken som helst anden Fornemmelse eller Sanseoplevelse kun kan finde Sted igennem nogle for hver Sanseart særligt egnede Organer, saaledes kan den seksuelle Kulminationsakt ligeledes kun sanses eller opleves igennem dertil særligt udviklede og egnede Sanser eller Organer. Det er disse Organer, vi udtrykker som „Kønsorganerne”. **Da Væsenet igennem disse Organer faar sin allerhøjeste Fornemmelse af baade fysisk og psykisk Velvære, ja oplever selve Kulminationen af Behagsfornemmelse eller Salighed, er disse Organer altsaa det allerhøjeste Redskab eller Sansesæt, der eksisterer.** Ligesom Øjnene er Sansorganer for Lys, og Ørene er Sanseredskaber for Lyd, saaledes er Kønsorganerne Sanseredskab for Sansning af den allerhøjeste Salighedsoplevelse eller for selve Livsoplevelsens Kulmination. Da denne Salighedsfornemmelse igennem Kønsorganerne kun kan komme til sin virkelige normale Kulmination igennem Berøringen med et andet Væsens tilsvarede Organer af modsat Køn, og denne Berøring i sit totale, normale Forløb udløser sig i den allerhøjeste Behagsfornemmelse, der psykisk i Udløsningsøjeblikket bliver en kulminerende Sympati for Partneren, og fysisk bliver en Kulmination af fysisk Behagsfornemmelse, **bliver denne seksuelle Akt saaledes i Udløsningsøjeblikket en Kærlighedsakt, i hvilken alle de udløsende Detailler er kulminerende Kærtegn. Kønsorganerne bliver saaledes her i absolut Forstand synlige som specielle Kærtegnorganer.**

I afsnit 1920 siger Martinus om Kønsorganerne: ”Da Væsenet igennem disse Organer faar sin allerhøjeste Fornemmelse af baade fysisk og psykisk Velvære, ja oplever selve Kulminationen af Behagsfornemmelse eller Salighed, er disse Organer altsaa det allerhøjeste Redskab eller Sansesæt, der eksisterer”.

Og derfor:

”...bliver denne seksuelle Akt saaledes i Udløsningsøjeblikket en Kærlighedsakt, i hvilken alle de udløsende Detailler er kulminerende Kærtegn. Kønsorganerne bliver saaledes her i absolut Forstand synlige som specielle Kærtegnorganer”.

Hermed tildeler Martinus den eenpoledede kønsakt, på trods af dens automatfunktionagtige karakter, en status og betydning som en kærlighedsakt.

Først i afsnit 1921 siger Martinus som fortsættelse af det, han sagde i foregående afsnit:

”Da Kønsorganerne som nævnt er Kærtegnorganer, udgør de dermed de højeste og fornemste Organer, et Væsen kan have”.

Hermed giver Martinus kønsorganerne den højeste status hos væsenerne på dette udviklingsniveau, og begrundet efterfølgende denne status.

1921. Da Kønsorganerne som nævnt er Kærtegnorganer, udgør de dermed de højeste og fornemste Organer, et Væsen kan have. De er selve Organerne eller Sanseredskaberne for Væsenets Afgivelse og Modtagelse af Sympati eller Skabelsen af selve den allerhøjeste fysiske og aandelige Forening eller Sammensmeltning af to Væseners Livsfornemmelse til een fælles Fornemmelse. Aand gaar her over i Aand. Parterne her besætter hinanden med hinandens Aand. Og de samme to Parter er

i de faa Sekunder Akten varer, forenede i Livsoplevelsens Kulmination. De er i denne Fornemmelse eet med Gud. Det er selve Guds Aura, der i det givne Øjeblik funkler i Parternes fysiske og aandelige Organisme. Det er Gud, der overskygger Adam og Eva. Selve Kulminationsfornemmelsen er ikke tids- og rumdimensionel. Den udgør ikke en hjernemæssigt detailleret Oplevelse. Den er bare en fuldstændig given sig hen i den kulminerende Behagsfornemmelse i den legemlige eller organiske Forbindelse og Kontakt med den anden Partner. Det er i denne organiske Sammensmeltning af Parterne, at den guddommelige Salighedsoplevelse udløses. Parterne bliver saaledes gensidigt, i Udløsningsøjeblikket af den fuldkomne seksuelle Akt, en Aabenbaring af Gud, ja, et rent haandgribeligt Samvær med den evige Fader. Parterne oplever sammen i Kød og Blod et Lysglimt af Himmeriges Rige. **Fornemmelsen af denne Akt i selve Udløsningsøjeblikket er saaledes suveræn i sin Natur. Overalt, hvor den normalt kommer til Manifestation, er den et Møde med det højeste Rige i Spiralkredsløbet. Den er et Møde med selve Guds egen Sfære: den guddommelige Verden, ganske uafhængigt af i hvilken af de øvrige Riger i Spiralkredsløbet den saa end kommer til Udløsning.** Den seksuelle Udløsning i Renkultur er en direkte Fornemmelse af Guds Nærhed eller Tilstedeværelse, ganske uafhængigt af, om Parterne er sig dette bevidst eller ikke bevidst.

Læg mærke til, at Martinus i afsnit 1921 siger om ekstaseoplevelse af enhver art:

”Fornemmelsen af denne Akt i selve Udløsningsøjeblikket er saaledes suveræn i sin Natur. Overalt, hvor den normalt kommer til

Manifestation, er den et Møde med det højeste Rige i Spiralkredsløbet. Den er et Møde med selve Guds egen Sfære: den guddommelige Verden, ganske uafhængigt af i hvilken af de øvrige Riger i Spiralkredsløbet den saa end kommer til Udløsning.”

Han siger her det samme, som han udtrykker andre steder med den sammenligning, at den eenpoledede parringsekstase er væsnernes oplevelse af et glimt af paradiset (Guds verden) på det udviklingsstadie, hvor de befinder sig i mørkets kulmination. Han siger endda:

”uafhængigt af i hvilken af de øvrige Riger i Spiralkredsløbet den saa end kommer til Udløsning.”

I den sidste sætning må man imidlertid underforstå, at Martinus taler om den højeste ild som sådan, da den enpoledede parringsakt i nævnte form kun forekommer i dyreriget.

1922. Med Hensyn til de seksuelle Organer vil de ligesom alle de øvrige Organer og Terræner i en Organisme være Naturomraader eller Livszoner for levende Mikrovæsener. Da disse Organer i særlig Grad er Specialorganer for Skabelse af **Behags- eller Salighedsfornemmelse i Renkultur eller uden intelligensmæssig Analyse, en intuitiv Impuls**, maa de samme Naturomraader i Organismen være Hjemstedet for levende Væsener, der i særlig Grad er besjælet med Evnen til at udstraale Behags- eller Salighedsatmosfære. Men da en saadan Atmosfære i sin højeste Renkultur kun kan være identisk med kulminerende Næstekærlighed, bliver de Naturomraader i Makrovæsenets Organisme, der udgør dette Væsensseksuelle Organer, saaledes Hjemstedet for de Mikrovæsener igennem hvilke, der

paa det fysiske Plan kan manifesteres eller udstraales den allerhøjeste guddommelige Energi eller Salighed i Berøringen med et andet levende Væsen. Dette vil igen sige, at her kulminerer Livets højeste Vellyst- eller Behagsfønnelse i Oplevelsen af et andet tilsvarende Medvæsen. **Organismen udgør altsaa en Region af Væsener, igennem hvilke Energier fra Spiralens sjette Rige, Salighedsriget, kan overskygge det fysiske Plan. De seksuelle Organer er Sædet for de sympatiske Anlæg. Mikrovæsenerne her er i Virkeligheden fysiske Væsener, der er Medier for Salighedsenergi. Det er Overskudsenergi fra Ekstasetilstanden ved Væsenets Guldkopioplevelser fra dets Eksistens i Spiralens femte Rige eller Sfære: Den guddommelige Verden. Dette er den højeste Livsoplevelse i fysisk Materie.**

I afsnit 1922 er det interessant at bemærke, at Martinus påpeger, at kønsorganerne er specialorgan for salighedsfønnelse, og at ekstaseoplevelsen er en "intuitiv impuls", hvilket vi jo let forstår derved, at det ikke er en oplevelse, der er underlagt vores vilje.

"Behags- eller Salighedsfønnelse i Renkultur eller uden intelligensmæssig Analyse, en intuitiv Impuls"

Martinus udtaler sig generelt om væsener på alle planer og niveauer, der indgår som mikrovæsener i ekstaseudløsende organer og formidler organets funktion. Om sådanne organer/mikrovæsener siger han:

"Organismen udgør altsaa en Region af Væsener, igennem hvilke Energier fra Spiralens sjette Rige, Salighedsriget, kan overskygge det fysiske Plan. De seksuelle Organer er Sædet for de sympatiske Anlæg.

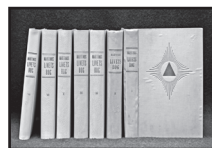
Mikrovæsenerne her er i Virkeligheden fysiske Væsener, der er Medier for Salighedsenergi. Det er Overskudsenergi fra Ekstasetilstanden ved Væsenets Guldkopioplevelser fra dets Eksistens i Spiralens femte Rige eller Sfære: Den guddommelige Verden. Dette er den højeste Livsoplevelse i fysisk Materie."

Martinus siger altsaa, at væsenerne i de ekstaseudløsende organer her på det fysiske plan er "medier" for energier udsendt af væsener i *Salighedsriget*. Energier disse sidstnævnte væsener har i overskud i forbindelse med de erindringer (guldkopierindringer), de har af de oplevelser, de har haft ved deres sidste ophold i *Det guddommelige rige*.

I afsnit 1923 fortæller Martinus mere om de ovenfor nævnte energier fra væsener i salighedsriget.

1923. Men da denne fra en tidligere Spiral fremtrædende højeste kosmiske Energi, Intuitionen, omformet igennem Væsenets Erindringer fra dets Eksistens i denne Verden til Saligheds- eller Behagsenergi **ikke i sig selv kan danne selvstændig fysisk Organisme, maa den gaa i Forbindelse med de Grundenergier, der er af en saadan Natur, at der af disse kan dannes fysisk Legeme. I dette fysiske Legeme kan disse Energier, naar de er i Flertal eller Overvægt, i tilsvarende Grad præge en Zone. Derfor bliver denne Zone, som udgør Væsenets seksuelle Organer, kun et lokalt Omraade eller en Provins i det levende Væsens Organisme.** Nævnte Organer udgør saaledes Jeg'ets første Port ud til al Skabelse og Oplevelse, Porten ind til alle Kontraster. Alle Livsfønnelser eller Arter af Oplevelse af Livet begynder her og slutter her. Det er det store kosmiske Kredsløbs Alfa og Omega.

I afsnit 1923 siger Martinus noget meget interessant

om den førnævnte energi, som han siger er intuitionen fra væsener i salighedsriget, men omformet til saligheds- og behagsenergi (ekstaseenergien). Han siger at, da denne:

”ikke i sig selv kan danne selvstændig fysisk Organisme, maa den gaa i Forbindelse med de Grundenergier, der er af en saadan Natur, at der af disse kan dannes fysisk Legeme. I dette fysiske Legeme kan disse Energier, naar de er i Flertal eller Overvægt, i tilsvarende Grad præge en Zone. Derfor bliver denne Zone, som udgør Væsenets seksuelle Organer, kun et lokalt Omraade eller en Provins i det levende Væsens Organisme.”

Med dette udsagn lægger Martinus en lille afstand mellem væsenets organisme i almindelighed og de seksuelle organer, idet han siger at de udgør en ”provins”, underforstået provinsfortilstedeværelse af salighedsenergiene fra salighedsriget. Denne provins er imidlertid meget vigtig for det levende væsen, idet han siger, at *den udgør en port ”Jeg ’ets første Port” ud til al skabelse og oplevelse*. Det vil sige en port, hvorigennem væsenet må vandre med henblik på al form for udvikling. *Indirekte siger Martinus, at denne ekstaseenergi er den drivende energi for al kreativitet*. Ud fra dette forstår vi nu, hvorfor Martinus i afsnit 1922 kalder ekstaseoplevelsen en ”intuitiv impuls”. Det er en energitilførsel af salighedsrigets overskudsenergi vi får foræret.

Når jeg siger, at Martinus med ordet provins lægger lidt afstand til det fysiske mellemkosmiske væsens krop i almindelighed, skal det ses som en tilkendegivelse fra Martinus om, at de enkelte organer i kroppen i en vis udstrækning lever deres eget liv, men naturligvis i ”symbiose” med de øvrige organer i det mellemkosmiske væsens krop, som for organvæsenerne er et makrokosmisk væsen. Se ordforklaringen i første afsnit i bogen.

1924. Men denne Grundenergi er ikke nok til at danne Betingelser for et levende Væsens Eksistens. Behagsfornemmelsen vil intet betyde, hvis den ikke kunde markeres i Kontraster. **Derfor er det levende Væsens Struktur og Fremtræden ikke blot en seksuel Organvirksomhed, men den betinges saaledes samtidig af andre Organvirksomheder.** Af disse bliver den næste den, der udtrykkes igennem Forstandvirksomheden og har sit Sæde i Organismens Hjerne- og Nerveorganer. Den Energi, der her er dominerende eller afgørende, er saaledes Intelligensen. Men Intelligensorganerne kan ikke leve som selvstændige Organismer. **De udgør derfor ogsaa kun en Provins i samme Organisme som de seksuelle Organer.** Men her er det Energierne i Spiralens fjerde Rige, der er den herskende Faktor. Paa samme Maade gør Grundenergien fra det tredje Rige i Spiralen sig ligeledes gældende. Denne Energi er Næstekærligheden, hvilket vil sige „Følelsesenergien” iblandet saa megen automatisk virkende Intelligensenergi, **at den altid skaber Væsenets Sympati for andre levende Væsener med en saadan human Kraft, at Væsenet udelukkende hellere selv vil lide end at skabe Lidelse for disse andre Væsener. Denne kultiverede eller fuldkommengjorte Følelsesenergi eller mentale Tilstand er det samme som Kærlighed. Denne Energi danner det kosmiske Mellemlid imellem fysisk og psykisk eller aandelig Tilværelse. Den kan komme til fuldstændig Kulmination paa det fysiske Plan og gør her det fysiske Væsen til det fuldkomneste, der eksisterer paa dette Plan.** Vi har for os i et saadant kulminerende Kærlighedsvæsen det fuldkomne eller færdige Menneske, Mennesket i „Guds Billede”. Og den Tilværelseszone eller den mentale Sfære,

som disse Væseners Liv og Bevidsthed er, udgør det rigtige Menneskerige. Og dette Rige er altsaa den sidste Livssfære i fysisk Materie. Det vil derfor ligeledes være det sidste Rige indenfor Reinkarnationen.

I afsnit 1924 taler Martinus nu om de energier, der er grundlaget for menneskets eksistens. Han siger, at salighedsenergien, som den opleves gennem kønsorganerne, ikke er nok, der må også være en energi i form af forstandsvirksomhed i hjerne- og nerveorganer. Den energi, han her taler om, er intelligensenergien fra visdomsriget.

Martinus definerer derefter hjerne og nerveorganer, der er bærere af intelligensenergien, som en anden selvstændig provins og ligeledes følelsesenergiens domæne.

Martinus siger dernæst, at intelligensenergien og følelsesenergien skal være blandet, eller skal vi sige, spille sammen på en sådan afbalanceret måde:

”...at den altid skaber Væsenets Sympati for andre levende Væsener med en saadan human Kraft, at Væsenet udelukkende hellere selv vil lide end at skabe Lidelse for disse andre Væsener. Denne kultiverede eller fuldkommengjorte Følelsesenergi eller mentale Tilstand er det samme som Kærlighed. Denne Energi danner det kosmiske Mellemlid imellem fysisk og psykisk eller aandelig Tilværelse”.

Det er interessant, at Martinus her definerer begrebet ”kærlighed” (alkærlighed). Vi skal være opmærksom på, at når Martinus efterfølgende taler om de to seksuelle poler, påpeger han, at den ene er knyttet til seksualorganerne, den mest udviklede, medens den anden er knyttet til intelligens og mental følelse. Det må være identisk med denne provins, som han har nævnt her. Vi kan her notere os, at ”kærlighed” ikke som sådan er noget, der isoleret kommer fra hjertet, som mange går og forestiller sig, men er

mere komplekst sammensat af kombinationen af intelligens og mental følelse og er styret og aktiveret fra den ene af de seksuelle centre. Vi skal forstå det således, at den modsatte pol i væsenerne, den der skal udvikles gennem poludviklingen, netop er den, der her nævnes som sædet for udviklingen af alkærlighedsfølelsen i væsenet, som jo først er fuldt udviklet i J-mennesket.

I de sidste kommentarer taler Martinus specielt om J- og K-menneskene, som jo er målet med poludviklingen, idet de er de eneste mennesketyper, der har disse to energier i det optimale blandingsforhold, som giver mulighed for en væremåde, som han efterfølgende beskriver. Hos disse mennesker er den anden pol (intelligens og mental følelse) jo blevet fuldt udviklet, og er vokset sammen med polen fra seksualorganet. Dette må siges at være den naturligt udviklede ”**kundalinitilstand**”. Se ordforklaringerne i bogens første afsnit.

Martinus taler her om det rigtige menneskerige som overgangstilstanden mellem det fysiske og det åndelige plan:

”Den kan komme til fuldstændig Kulmination paa det fysiske Plan og gør her det fysiske Væsen til det fuldkomneste, der eksisterer paa dette Plan”.

Det er også værd at lægge mærke til, at når Martinus her taler om de forskellige ”provinser” i væsenet, taler han faktisk om de forskellige almindelig kendte organer/organvæsener som de fysiske mellemkosmiske væsener er stykket sammen af.

1925. I dette Væsens Organisme dominerer Næstekærligheden eller den højeste Behagsfornemmelse igennem de levende Væseners mentale og legemlige Vekselvirkning og Samliv. I Makrovæsenets Organisme udgør disse Væsener og deres Rige eller Sfære dette Væ-

sens seksuelle Organer, der jo er de direkte Organer for dobbeltpolet Kærlighedsudfoldelse. De er, som tidligere omtalt, Kærtegnorganer. Under dette Rige har vi det jordiske Menneskes Zone, hvis Individ er Væsener, der endnu er i vild Kamp med Udryddelsen af deres dyriske Natur. Her er det Instinkt og primitiv Følelse, der gør sig gældende. Her er det kun den enpolede Sympatiudfoldelse eller den instinktmæssige Sympati, vi kender som „Forelskelse“, der gør sig gældende. Men denne kosmisk set primitive Seksualisme er altsaa en Udløber af den virkelige Energi fra det rigtige Menneskerige omdannet og tilpasset igennem Væsenets Enpoletthed til partisk eller selvisk Kærlighed, der er det samme som Egoisme eller Ejendomsbegær. Disse Væsener er altsaa dominerende fysiske Væsener, hvis Mentalitet er blottet for kosmisk Viden eller Indsigt. Deres religiøse Sans er kun Instinkt — ikke Forstand eller absolut Viden. Vi har her den kosmiske Dødszone, hvor det dræbende Princip er det altbeherskende. I Makroorganismen udgør disse Væsener og deres Rige Mave- og Fordøjelsesregionerne.

I afsnit 1925 definerer Martinus først de fuldt udviklede mennesker, mennesker der tilhører det rigtige menneskerige. Han betegner disse mennesker som klodevæsenets seksuelle organer, som han her kalder for ”kærtegnorganer”. Heroverfor stiller han dyrerigets væsener, inklusive det ufærdige menneske, som klodevæsenets mave og fordøjelsesorganer. Men vi er herudover hjerneceller for klodevæsenet i vores uudviklede tilstand, celler af samme kvalitet som vores egen hjerne, der danner basis for udviklingen af vores latente seksuelle pol (LB1 afsnit 58). Han siger dog her, at den enpolede seksualisme er en variant af den dobbeltpolede seksualisme, som er identisk med den højeste ild.

1926. Paa samme Maade udgør Planterigets Væsener, som udelukkende er Anelsesvæsener, idet de kun føler Smerte som Ubehagsanelse og Vellyst som Behagsanelse, det Omraade i Makrovæsenets Organisme, der udgør dets Muskulaturer. Her har Instinktenergien altsaa sit Hovedsæde. Paa samme Maade er Makroorganismens Skelet eller Ben- og Hornomraade, hvilket vil sige dens Mineralomraade, Sædet for total Ubevidsthed paa det ydre Plan. Nævnte Omraade bestaar altsaa af Overskudsenergi fra Salighedsriget, som her er blevet udløst og gaaet i Forbindelse med den ydre Verdens Materie. Det er denne Materieudløsning fra Salighedsriget, der begynder som Varme og lysende Taager eller begyndende Sol- eller Klodedannelse ude i Verdensrummet. Og det er denne Energi, der er knyttet til det levende Væsens Sæd- og Forplantningsprincip og her kommer til Udløsning som det primære i Fosterdannelsen i Moders Liv.

I Afsnit 1926 definerer Martinus planteriget som klodevæsenets muskulatur og mineralriget som dets skelet. Han siger ogsaa, at det er overskudsenergi fra salighedsriget, der er blevet ”stækket” ved at gå i forbindelse med den ydre verdens materie, der danner skelet-, ben- og hornområder i makrovæsenerne (ligesaa i dyrerigets væsener).

Han siger til slut, at det er den samme energiform, der er det primære energisystem i fosterdannelsen på dyrerigets niveau. Martinus peger her på de parallelle samspilsformer i de energier, der medvirker ved klodedannelser og de energier der medvirker ved fosterdannelsen i dyreriget.

I afsnit 1927 forklarer Martinus sammenfattende, hvordan de åndelige rigers energier skygger ind over de fysiske riger og er bestemmende for de fysiske væseners primære natur og væremåde.

2. Afsnit Poludviklingen som Martinus beskriver den i Livets Bog

1927. Vi har saaledes her set, hvorledes de højere Verdeners Energier skygger ind i et levende Væsens Organisme saavel i Makrokosmos som i Mikrokosmos. Som det fremgik af foranstaaende, overskygger den guddommelige Verdens Energi eller Intuitionen via Salighedsriget de seksuelle Organer. Energien fra Visdomsriget eller Intelligensenergien overskygger, ligeledes via Salighedsriget, Hjerne- og Nerveregionerne. Dernæst overskygger Energien fra det rigtige Menneskerige eller den fuldkomne Kærlighedsenergi Hjerteregion og Lungeregionerne, medens Energien fra det dræbende Principis Zone eller Dyreriget, Tyngdeenergien, overskygger Mave- eller Fordøjelsesorganerne. Planterigets Energi eller Instinktets overskygger Muskulaturen eller Kødets, medens Salighedsrigets Energi, som før berettet, overskygger Mineralriget. De højere Verdeners Energier overskygger saaledes de fysiske Regioner i de levende Væsners Organismer og bestemmer deres primære Natur. **Dadethøjeste fysiske Legeme, der eksisterer, er det rigtige menneskelige Legeme, bliver det dette Legeme, der bliver Sædet for Spiralkredsløbets højeste Energis Indtrængen i den fysiske Verden.** Disse højeste Energier er altsaa Hukommelsen, Intuitionen og Intelligensen. Dette vil igen henholdsvis sige, at Salighedsrigets, den guddommelige Verdens og Visdomsrigets Energier hver især opfylder ikke blot deres egen ordinære Verden paa det psykiske Plan, men trænger ogsaa ind i de levende Væsners Organismer paa det fysiske Plan. **Men det er denne de højeste Verdeners Energiers Indtrængen paa det fysiske Plan, der er organiseret igennem de seksuelle eller sympatiske Anlæg.**

Som en naturlig og logisk konklusion siger Martinus, at det er i menneskelegemerne i det rigtige menneskerige, at de højeste energier fra de ikke fysiske riger, i størst mængde/omfang opfanges og udledes på det fysiske plan. Han siger:

”Da det højeste fysiske Legeme, der eksisterer, er det rigtige menneskelige Legeme, bliver det dette Legeme, der bliver Sædet for Spiralkredsløbets højeste Energis Indtrængen i den fysiske Verden.”

De højeste energier, Martinus nævner, er energierne fra de tre åndelige riger visdomsriget (intelligensenergien), den guddommelige verden (intuitionsenergien) og salighedsrigets energier (hukommelsen).

Til slut siger Martinus noget meget vigtigt for forståelsen af den store sammenhæng og forståelsen af de love der styrer poludviklingen:

”Men det er denne de højeste Verdeners Energiers Indtrængen paa det fysiske Plan, der er organiseret igennem de seksuelle eller sympatiske Anlæg.”

Vi skal her huske, at de seksuelle organer er sædet for de sympatiske anlæg (LB5 afs. 1922). De ”sympatiske anlæg”, som Martinus her nævner, er de to seksuelle poler, der eksisterer hos alle mennesker. Den fuldt udviklede, som er den maskuline hos manden og den feminine hos kvinden, og som har sæde i kønsorganerne, og den latente eller mindre udviklede, som er den feminine hos manden og den maskuline hos kvinden, der har sæde i hjernen og som gennem poludviklingen vokser til den samme størrelse som dens modsatte pol, hvorved mennesket bliver alkærligt og bliver et rigtigt menneske. Det er via den sidstnævnte pol, der har sit sæde i hjerneregionen, at ovennævnte højeste energier formidles til det fysiske væsen.

I de efterfølgende afsnit 1928 til 1938 giver Martinus os et indblik i den overordnede struktur i polsystemet samt et overblik over de kræfter, der styrer dette system.

Som optakt til de efterfølgende afsnit siger Martinus i begyndelsen af afsnit 1928:

”Da Indstrømningen af de kosmiske eller aandelige Energier, der lader Væsenet være et virkeligt Gudevæsen, reguleres af de sympatiske Anlæg, hvilken Regulering altsaa betinger Væsenets Opstaaen enten som Mørkevæsen eller som Lysvæsen, skal vi her se lidt paa disse Anlæg.”

Vi skal først gøre os klart at det Martinus kalder ”de sympatiske anlæg i mennesket” betyder menneskets seksualorganer (LB5 afsnit 1922), de to poler, den feminine og den maskuline, som kan være meget forskellig i styrke (den eenpoledede tilstand), eller de kan være lige store i styrke (den dobbeltpoledede tilstand). Se LB5 afsnit 1708 og 1709 hvor Martinus skriver om dannelsen af det eenpoledede menneske:

I 1708: ”Det var selvfølgelig det store Hovedorgan i Væsenet, som er det eneste, ved hvilket et Væsens livsform og Struktur kan forvandles eller ændres, nemlig Sædet for den højeste Ild. Det var Adams eller det levende Væsens seksuelle Polkonstellation, der i kraft af evige Love begyndte at ændres”.

I 1709: ”Denne omskabelse bestod i en Forvandling af Organerne for Individets sympatiske Anlæg”.

Vi får her fastslået, at de to poler alene er organ for og sædet for den højeste ild (LB5 afsnit 1708). De to poler tilsammen udgør og betegnes af Martinus som ”hovedorganet” (LB5 afsnit 1708), og det er de to polers relative og individuelt absolutte

tilstand, der er bestemmende for, hvordan den højeste ild bliver administreret i væsenet. Det betyder, at det er dette ”hovedorgan”, de to poler tilsammen (naturligvis i samspil med modertalentkernen og de regulerende strukturer i det sympatiske anlæg), der suverænt bestemmer over væsenets livsform og struktur.

Som vi skal se lidt længere fremme, er der en stor ”modertalentkerne” i væsenet, der styrer ”hovedorganet”. Den har sit Sæde i Skæbneelementet i Væsenets Overbevidsthed eller X2. Det er denne talentkerne, der er bestemmende for, hvordan polkonstellationen i ”hovedorganet” på det enkelte tidspunkt er og er derfor indirekte bestemmende for, om det levende Væsen skal fremstå som et Dyr, som et Menneske, som en Kristus, en Buddha eller som et Menneske i Guds Billede. Om væsenet skal fremstå som eenpolet, som dobbeltpolet eller på et sted midt imellem.

Vi har her i sammentrængt form et billede af, hvordan disse forskellige elementer i væsenet spiller sammen og dirigerer udviklingen. Sluttelig må vi nok sige, at modertalentkernens tilstand er bestemt af væsenets sult og mættelse baseret på væsenets oplevelser og afprøvning af de forskellige muligheder for væren.

Vi har derfor selv en vis indflydelse på, hvordan denne vores talentkerne virker på os, men den kan ikke destrueres og forsvinde. Den vil altid være tilstede i en eller anden kvalitet. Det er derfor Martinus kalder den for ”modertalentkernen”. Ikke alle vores talenter er indlejret i denne talentkerne. Det er derfor at Martinus i afsnit 1929 kalder den for ”modertalentkernen” og siger:

”Da alle Livs funktioner har sin allerinderste eller dybeste Rod i denne Talentkerne, saaledes at alle andre

Talentkerner i Virkeligheden er Udløbere af denne ene store Kerne, vil vi kalde denne for „Moderkernen” eller ”Den evige Livskerne””.

Vi vender nu tilbage til teksten i afsnit 1928.

Det Martinus siger i indledningen til afsnit 1928 er, at hvor de to poler hos mennesket er meget forskellige i styrke, bliver det til et *mørkevæsen*, medens mennesket bliver til et *lysvæsen*, når de to poler begge er fuldt udviklet. Det er jo netop det, vi har set gennem poludviklingen.

Martinus siger samtidig her i indledningsafsnittet til 1928, at det er poltilstanden hos mennesket, der regulerer ”Indstrømningen af de kosmiske eller aandelige Energier”. Det vil sige, at tilstrømningen/indstrømningen af energierne er konstant, men det er udnyttelsen/fordelingen af disse energier i væsenet, der helt er bestemt af poltilstanden, og som dermed bestemmer væsenets fremtræden som én- eller topolet, eller en mellemting, på vej gennem udviklingen. Martinus nævner at det er:

”...Indstrømningen af de kosmiske eller aandelige Energier, der lader Væsenet være et virkeligt Gudevæsen, ...”

Dette betyder, at væsenet via denne indstrømning altid vil være nært sammenknyttet med Guddommen. Det betyder derimod ikke, at væsenet karaktermæssigt nødvendigvis vil være højt åndeligt udviklet.

1928. Med Eenpolethedens Begyndelse, hvilket vil sige, naar den ene af Væsenernes to seksuelle Poler stagnerer, opstaar Væsenets „Udtrædelse af Paradiset” eller det saakaldte „Syndefald”. Hos de Væsener, i hvem den maskuline Pol stagnerer, opstaar „Hunkøsvæsenet”, medens „Hankøsvæsenet” paa samme Maade

opstaar i de Væsener, i hvem den feminine Pol stagnerer. **Da Indstrømningen af de kosmiske eller aandelige Energier, der lader Væsenet være et virkeligt Gudevæsen, reguleres af de sympatiske Anlæg, hvilken Regulering altsaa betinger Væsenets Opstaaen enten som Mørkevæsen eller som Lysvæsen, skal vi her se lidt paa disse Anlæg.** Disse sympatiske Anlæg bestaar af **to store Organregioner, igennem hvilke de kosmiske Energier fordeles i Organismen og gennem kropslig og aandelig Manifestation kommer til Udløsning i vedkommende Væsens Manifestation og Væremaade.** Igennem disse to Organregioner fordeles Udløsningen af de kosmiske Energier saaledes, at igennem den ene Organregion **udløses Indstrømningen af Saligheds- og Intuitionsenergien i Instinktform, samt primitiv Følelse.** Dette Organsæt kender vi som de to seksuelle eenpoledede Organsæt, der befordrer den feminine og den maskuline Tilstand i Væsenerne. Igennem disse Organsæt fornemmes **Salighedsenergien som Kulminationen af seksuelt Behag eller Vellyst.** Instinktet er den ydre automatiske Kilde eller Vejleder, der iværksætter den seksuelle Drift, der igen er det samme som det, vi kender som Parringsdriften. Det andet Organsæt er Redskabet for **Udløsningen af hele den intellektuelle Side ved Væsenet, hvilket vil sige, den vaagne dagsbevidste Intuition, Intelligens og mentale Følelse, hvilket igen vil sige: Sorg og Glæde.**

I afsnit 1928 taler Martinus om:

”to store Organregioner, igennem hvilke de kosmiske Energier fordeles i Organismen og gennem kropslig og aandelig Manifestation kommer til Udløsning i vedkommende Væsens Manifestation og Væremaade”.

Martinus kalder her de to polers regioner i det sympatiske anlæg for de ”to store Organregioner” Den ene organregion indbefatter *den udviklede pol* hos henholdsvis mand og kvinde. Her: ”udløses Indstrømningen af Saligheds- og Intuitionsenergien i Instinktform, samt primitiv Følelse”. Dette giver: ”*Salighedsenergien som Kulminationen af seksuelt Behag eller Vellyst*”. Den anden organregion indbefatter *den modsatte pol* hos såvel mand som kvinde, der giver: ”Udløsningen af hele den intellektuelle Side ved Væsenet, hvilket vil sige, den *vaagne dagsbevidste Intuition, Intelligens og mentale Følelse*, hvilket igen vil sige: Sorg og Glæde”.

At den udviklede pol giver væsenet, uafhængig af køn: ”*Salighedsenergien som Kulminationen af seksuelt Behag eller Vellyst*” er vi jo bekendt med. At den mindre udviklede pol giver: ”Udløsningen af hele den intellektuelle Side ved Væsenet” er jo interessant, idet man enten må opfatte den side som værende identisk for mand og kvinde (Vi husker at den mindre udviklede pol har til huse i hjerneområdet). Det vil sige, at de to forskellige poler må være ens omkring disse egenskaber, uanset polens andre karakterer, eller også betyder det, at der altid vil være en forskel på disse kvaliteter hos de oprindelige eenpoledede mand- og kvinde-væsener, også når væsenerne bliver dobbeltpoledede. En forskel, som først byttes om, når væsenet ved afslutningen af et helt spiralkredsløb skifter køn.

Se mere herom længere fremme i 9. afsnit, i min omtale af Martinus tekster gengivet i bogen ”Den intellektualiserede kristendom”

1929. Bag disse to Organsæt eksisterer den regulerende Talentkerne, der ligesom alle de øvrige Talentkerner i det levende Væsen har sit Sæde i Skæbneelementet i Væsenets Overbevidsthed eller X 2. Da alle Livsfunktioner har sin allerinderste eller dybeste Rod i denne Talentkerne, saaledes

at alle andre Talentkerner i Virkeligheden er Udløbere af denne ene store Kerne, vil vi kalde denne for „Moderkernen” eller ”Den evige Livskerne”. Fra dette Livets fornemste Organ manifesteres og reguleres det seksuelle Polprincip og dermed Kredsløbet eller selve Manifestationen af „Den højeste Ild” i alle dens Faser. Det er denne Regulering, der udtrykker sig i hele det levende Væsens Fremtræden i alle dens tusind- eller millionfoldige Nuancer. Studiet af nævnte Regulering viser os derfor, hvorfor de levende Væsener fremtræder i de særlige mentale og legemlige Manifestationsformer, som Tilfældet er. **Hvorfor fremtræder f. Eks det levende Væsen som et Dyr? — Hvorfor fremtræder det som et Menneske? — Hvorfor fremtræder det som en Kristus, en Buddha eller som et Menneske i Guds Billede? — Ja, Svaret er enkelt og ligetil. Disse det levende Væsens Manifestationsformer er kun de ydre synlige Virkninger af Væsenernes seksuelle Polkonstellationer og de heraf regulerede sympatiske og intellektuelle Anlæg.**

I afsnit 1929 siger Martinus noget meget betydningsfuldt, idet han fortæller, hvad det er, der bestemmer disse to polers/organsæts tilstand hos det enkelte væsen. Han siger:

”Bag disse to Organsæt (de to poler i hvert enkelt han- og hunvæsen væsen) eksisterer den regulerende Talentkerne, der ligesom alle de øvrige Talentkerner i det levende Væsen har sit Sæde i Skæbneelementet i Væsenets Overbevidsthed eller X 2. Da alle Livsfunktioner har sin allerinderste eller dybeste Rod i denne Talentkerne, saaledes at alle andre Talentkerner i Virkeligheden er Udløbere af denne ene store Kerne, vil vi kalde denne for „Moderkernen” eller ”Den evige Livskerne”.

Af teksten forstår vi, at netop denne omtalte talentkerne er overordentlig central i hele vores sæt af talentkerner.

Martinus stiller spørgsmålet:

”Hvorfor fremtræder f. Eks det levende Væsen som et Dyr? — Hvorfor fremtræder det som et Menneske? — Hvorfor fremtræder det som en Kristus, en Buddha eller som et Menneske i Guds Billede?”

Martinus svarer selv straks, idet han siger:

”Ja, Svaret er enkelt og ligetil. Disse det levende Væsens Manifestationsformer er kun de ydre synlige Virkninger af Væsenernes seksuelle Polkonstellationer og de heraf regulerede sympatiske og intellektuelle Anlæg.”

Det er interessant at blive klar over, at polbalancen, balancen mellem kraften af den maskuline pol og den feminine pol, er så afgørende for vores væren og indirekte bestemt af modertalentkernen.

1930. Den ene af disse to Poler kender vi som den maskuline Pol. Indenfor Dyreriget udgør denne Pol for nogle Væseners vedkommende den altovervejende regulerende og bestemmende Faktor, idet den feminine Pol i samme Væsen kun eksisterer i en latent Tilstand. Væsenet bliver derfor i overvejende Grad et maskulint Væsen. Da dette Væsens seksuelle Drift eller sympatiske Anlæg kun kan udløses igennem den maskuline Pol, medens dets intellektuelle Anlæg udløses igennem dets modsatte Pol, hvilket vil sige den feminine, og denne er latent, bliver et saadant Væsens Fremtræden kun et dominerende „Hankøsvæsen”, hvilket igen vil sige: et Forplantningsvæsen. Da de intellektuelle Anlæg her som nævnt kun kan udløses igennem dets feminine Pol, og

denne er latent eller i sin Mindsteudfoldelse i Kredsløbet, bliver et saadant Væsens Intellektualitet ligeledes noget, der ligger latent i dets aandelige Struktur. Et saadant Væsen har derfor kun Sans for Ægtemage og Afkom. Alt, hvad der ligger her udenfor, har dette Væsen ikke nogen som helst Evne til at sansse eller sætte sig ind i. Det kan kun hævde sig i Kraft af sin legemlige Overlegenhed overfor andre Væsener. Resultatet her bliver derfor dette, at Livsloven her er Magt i Stedet for Ret. Dette er Dyrets Livsbetingelse. Og vi har her for os Væsener, hvis Liv kun kan eksistere i Primitivitet og mentalt Mørke. Og Væsenet her er saaledes et „Handyr”.

1931. Paa samme Maade bliver de Væsener, i hvem den feminine Pol er den altbeherskende Faktor, til „Hundyr”. Da den feminine Pol hos disse Væsener paa samme Maade som den maskuline i Handyret ikke rummer nogen som helst Interesse eller Begær udenfor Parringsprincippet, Ægtemagen og Afkommet, idet den maskuline Pol her udgør Organet for Intellektualitet, og samme Pol her er latent eller i sin Mindsteudfoldelse, bliver „Hundyrret” saaledes et til „Handyret” bevidsthedsmæssigt jævnbrydigt Væsen. De har begge kun Parringstilstanden og Selvopholdelsesdriften i Udfoldelse. Intellektualitet er her ikke Tale om.

I afsnittene 1930 og 1931 giver Martinus os et helt klart billede af, hvilke egenskaber de to poler formidler.

Den ordinære pol hos væsenerne, den maskuline pol hos hanvæsener og den feminine hos hunvæsener, formidler kun den absolutte parringstrang i stræben efter ekstasen, samt instinktet for de vitale funktioner i familien, der består i beskyttelse af magen og

afkommet. Det er konsekvensen af disse egenskaber som Martinus opremser i efterfølgende afsnit 1932. Den modsatte pol, som i det enpolede væsen er latent, formidler, som Martinus siger i afsnit 1928, den intellektuelle Side ved Væsenet, hvilket vil sige den "vaagne dagsbevidste Intuition, Intelligens og mentale Følelse, hvilket igen vil sige: Sorg og Glæde". Han uddyber disse egenskaber i afsnit 1933.

1932. Forannævnte to Slags eenpolede Væsener udgør altsaa Livets Natzone. Livsbetingelsen for disse to Køns Væsener er udelukkende dette at komme til gensidigt at eje hinanden. Her ligger Roden til al Rivalisering og Kamp og Besiddelsen og Beskyttelsen af Magen og Afkommet og af den Materie, der er en Livsbetingelse for disse Væsener. Her er selve Kilden til alt det, der senere, naar de samme Væsener er blevet til Jordmennesker, kaldes „Det Onde”, og som de store humane Religioner har til Opgave at faa Menneskene til at udrydde eller bekæmpe i dem selv.

1933. Men Livets Lov betinger, at Væsenerne skal fremad i Kredsløbet eller Udviklingen. Og det sker paa den Maade, at den modsatte Pol, den der er latent i Væsenet, begynder at tage til i Udvikling og afslutter ikke denne Udvikling før nævnte Pol er jævnbyrdig eller i Balance med den ordinære Pol. Med denne modsatte Pols Udvikling, som er Sædet for Væsenets Intellektualitet, begynder Væsenet her at faa en Bevidsthedssfære, der ligger ganske udenfor det rent parringsmæssige. Her begynder Instinkt, Følelse og nogen Intelligens og senere nogen Intuition at gøre sig gældende i Bevidstheden. Denne Bevidsthedssfære er den begyndende „Menneskebevidsthed”. Og med denne Udvikling er Dyret nu ikke længere noget Dyr i Renkultur. Det er nu en Mellemtung mellem

det fuldkomne Gudemenneske og Dyret. Det dyriske i Mennesket har altsaa faaet Navnet „Det Onde”, medens det begyndende menneskelige i Mennesket har faaet Navnet „Det Gode”. Det Gode tager til i det ufærdige Menneske, medens det Onde i tilsvarende Grad tager af med Udviklingen i det samme Væsen. Det menneskelige i Mennesket eller den ny Bevidsthedssfære, der gør „Dyret” til „Menneske”, befordres altsaa af den latente Pols Vækst i Væsenet, hvilket vil sige, af den maskuline Pol i Kvinden og af den feminine Pol i Manden. Væsenerne indenfor disse begyndende Mennesker, og til hvilken Art det jordiske Menneske hører, er derfor ikke „Hanvæsener” og „Hunvæsener” i Renkultur. Og vi betegner dem da heller ikke saadan, men udtrykker dem derimod henholdsvis som „Mænd” og ”Kvinder”. Mænd og Kvinder vil man i Fremtiden i den ny Verdenskultur opfatte som begyndende topolede Væsener.

Det er bemærkelsesværdigt, at Martinus i afsnit 1933 knytter betegnelserne ”mænd” og ”kvinder” til den tiltagende næstekærlighed i forbindelse med udviklingen af den modsatte pol.

1934. Forskellen mellem Dyr og Menneske ligger udelukkende i denne Topoethed. Medens Dyrets Seksualisme kun bestaar i Parring og kropslig Forplantning, har Menneskets Seksualisme ogsaa et sjæleligt eller bevidsthedsmæssigt Omraade. Dette Omraade er ogsaa Seksualisme, men normalt opfatter eller fornemmer Individet det ikke saaledes, saalænge den modsatte Pols Udvikling ikke er naaet frem til den vaagne Dagsbevidsthed, hvilket, som vi før har nævnt, normalt først sker igennem de sidste Jordliv i Nærheden af Væsenets Oplevelse af „Den store Fødsel”. **Kun ved de tidligere omtalte Afsporinger kommer Væsenet til at**

blive for tidligt bevidst i sin modsatte Pol, hvilket igen kan bevirke, at Væsenet i større eller mindre Grad ikke blot bliver seksuelt abnormt, men ogsaa bevidsthedsmæssigt bliver abnormt. Det er denne Abnormitet, der blandt andet gør Væsenet til Psykopat.

I afsnit 1934 gør Martinus det helt klart, slår det fast med syvtommersøm, at den lige vej i udviklingsbanen, som vil blive benyttet af det store antal væsener er karakteristisk derved, at væsenerne først bliver bevidst i deres modsatte pol, lige før de oplever den store fødsel får kosmisk bevidsthed. Han påpeger, at:

”Kun ved de tidligere omtalte Afsporinger kommer Væsenet til at blive for tidligt bevidst i sin modsatte Pol, hvilket igen kan bevirke, at Væsenet i større eller mindre Grad ikke blot bliver seksuelt abnormt, men ogsaa bevidsthedsmæssigt bliver abnormt. Det er denne Abnormitet, der blandt andet gør Væsenet til Psykopat.”

1935. Med Hensyn til de to Poler, da har den ordinære Pol, hvilket vil sige den maskuline i Manden og den feminine i Kvinden sit Udløsningscenter i de seksuelle Organer. Den latente eller modsatte Pol, hvilket vil sige den maskuline i Kvinden og den feminine i Manden har sit Udløsningscenter i Hjerneorganerne. Hos det normale jordiske Menneske er disse to Centrere endnu stærkt adskilt. Men efterhaanden, som Udviklingen finder Sted, og **den modsatte Pol tager til, vokser der en Forbindelseslinie frem, en Slags psykisk Hovednerve imellem de to Centrere. Den begynder som en lysende Udløber fra begge Centrere, hvilket vil sige, fra Hjernen og fra det seksuelle Center i Rygmarvsområdet. Disse to Udløbere bliver ved med at vokse, indtil de en Dag naar hinanden og**

gaar da øjeblikkelig i Forbindelse. Dette betyder saa igen, at der ligeledes i samme Øjeblik opstaar en fuld Kontakt mellem det seksuelle Hjernecenter og det seksuelle Parrings- eller Sympaticenter. Væsenet bliver fuldstændig vaagen dagsbevidst i sin modsatte Pol, der netop nu bliver overskygget fra det seksuelle Sympaticenter. **Der opstaar da i Væsenet Sympati eller Kærlighed til dets eget Køn, men denne Kærlighed har ikke noget med Ægteskab at gøre. Ja, denne ny Sympatifølelse afviger endda fra den tidligere seksuelle Sympati, der var en Energimobilisering for Parring og dermed for det Ejendomsbegær over et andet Væsen, vi kender som „Forelskelse”, ved at være virkelig Kærlighed.** Dette vil igen sige en Energiudfoldelse, der absolut ikke tilsigter at besidde eller eje nogen eller noget, men udelukkende fornemmer en altoverstraalende Behagsfølelse i at tjene alt og alle i Kontakt med de guddommelige Love. Medmenneskenes Fremtræden som Mand eller Kvinde er ikke mere Objektet for Kærlighedskulminationen, men derimod „Mennesket” i Mennesket. Man fornemmer sig eet med alt og alle, hvilket vil sige: eet med Gud. Man er i den samme Følelse som den, Kristus var i, da han sagde, at „Jeg og Faderen vi er eet”. Alt er nu indlemmet i det sympatiske Anlæg, alt er Flamme af den allerhøjeste Ild. Og først da er Jordmennesket blevet til det virkelige Menneske. I denne Ild eller seksuelle Tilstand kulminerer Overholdelsen af Kærlighedsloven og dermed Opretholdelsen af selve Verdensaltet.

I afsnit 1935 forklarer Martinus først, hvordan udviklingen sker i de to seksuelle centre.

”...den modsatte Pol tager til, vokser der en Forbindelseslinie frem, en Slags psykisk

Hovednerve imellem de to Centrere. Den begynder som en lysende Udløber fra begge Centrere, hvilket vil sige, fra Hjernen og fra det seksuelle Center i Rygmarvsområdet. Disse to Udløbere bliver ved med at vokse, indtil de en Dag naar hinanden og gaar da øjeblikkelig i Forbindelse. Dette betyder saa igen, at der ligeledes i samme Øjeblik opstaar en fuld Kontakt mellem det seksuelle Hjernecenter og det seksuelle Parrings- eller Sympaticenter.”

Denne sammenvoksning, som vi med rette kan kalde en naturlig **Kundalinirejsning**, bevirker, at væsenet bliver seksuelt bevidst i den modsatte pol. Den tilstand som Martinus her taler om er J-menneskets udviklingstilstand.

”Der opstaar da i Væsenet Sympati eller Kærlighed til dets eget Køn, men denne Kærlighed har ikke noget med Ægteskab at gøre. Ja, denne ny Sympatifølelse afviger endda fra den tidligere seksuelle Sympati, der var en Energimobilisering for Parring og dermed for det Ejendomsbegær over et andet Væsen, vi kender som „Forelskelse”, ved at være virkelig Kærlighed.”

Martinus påpeger her, at væsenet får kærlighed til sit eget køn, hvilket er det nye i sagen og direkte fremkaldt af, at væsenet bliver bevidst i sin modsatte pol.

Martinus skynder sig at påpege, at denne kærlighed ikke har noget med parringstrang at gøre, og vi kan derfor umiddelbart se, at det ikke har noget med homoseksualitet i traditionel forstand at gøre.

Som vi har set i første afsnit i denne bog, sætter Martinus imidlertid lighedstegn imellem dobbeltpolethed, som vi netop taler om her, og det han selv betegner som homoseksualitet.

Det er overordentligt vigtigt at vi er opmærksom på dette forhold og forstår det, Martinus her siger i afsnit

1935, så vi ikke misforstår, hvad Martinus siger, når han andre steder taler om homoseksualitet.

1936. Med denne Sammenvækst af de to seksuelle Centrere: Hjernecentret og Køns- eller Sympaticentret, vil Væsenet engang blive fri for at fødes af Kvinder. I et Samfund af saadanne Gudemennesker tager man ikke til Ægte. Her er man ikke længere noget specielt Hankøns- eller Hunkønsvæsen, men tilhører en Livsstruktur, man paa Grund af den Frigørelse af Køn, den udtrykker, kan kalde „Frikøn”. Det er Kulminationen af denne det levende Væsens Situation eller Epoke i Kredsløbet, der ligger til Grund for Kristi Ord: „I ere Guder”. I dette Samfund er de materielle Organismer af en saa æterisk Natur, at de kan opbygges ved psykiske Overskudsenergier fra de levende Væsners Organismer. Dette Overskudsstof kan vi kalde „A-Stof”. Det eksisterer i Væsenernes Aura. Naar der skal dannes et nyt „Foster” her, vil nogle hertil særligt begavede og udviklede Væsener ved deres Villie og Tankekraft skabe Mulighed for, at dette Stof kan komme i Berøring med en Kraft hos det levende Væsen paa det aandelige Plan, vi kan kalde „A-Kraften”. Denne Kraft udløses fra det psykiske Plan af det disinkarerede Væsen igennem dets Skæbneelement og de her placerede Talentkerner for Opbygning af Organisme. Det er de samme Talentkerner, der bygger det lille Fosters Organisme op i Moders Liv hos de eenpolede Væsener, men her foregaar det meget langsomt og tager baade Maaneder og Aar. I den fuldkomne topolede Tilstand sker Legemsdannelsen i Lyntempo. Den Opbygning af Organisme, der i Eenpoletheden tager flere Aar for at blive voksen, tager her kun det samme Antal i Minutter, ja, undertiden kun i Sekunder. Det

er denne Manifestation og Skabelse, vi kender under Begrebet „Materialisation”. Men ligesom Organismen paa denne Maade kan opbygges i Lyntempo, kan den ogsaa opløses eller dematerialiseres i samme Tempo. Hos de fremskredent udviklede Væsener paa dette Plan, hvilket vil sige Væsener, der næsten udelukkende lever ved Aandedrættet, lever af Luft og en lille Procent af den allerfineste Raakost, der findes, nemlig Frugtkødet omkring Kernen i de ædleste Frugter, **kan Organismen endog dematerialiseres og atter opbygges alt efter Individets eget Forgødtbefindende udenfor den ordinære Materialisation og Dematerialisation, der henholdsvis erstatter Fødsel og Død.** Væsenet kan saaledes her under sin fysiske Inkarnation ved denne sin kropslige Tilstand og bevidsthedsmæssige Udviklingshøjde saa at sige vandre ind og ud af den aandelige Verden alt efter dets eget ønske og Behag. Vi forstaar saaledes her, at den store Adskillelse mellem „de Levende” og „de Døde”, som eksisterer paa de nuværende Jordmenneskers primitive Trin, ikke eksisterer her. Her er ingen taarevædede og triste Begravelsesceremonier. Alle det levende Væsens Underlæggelser af Naturens Livsprocesser opleves her som guddommelig Glæde og Lys. Men denne Side ved Livet er endnu saa langt borte fra det jordiske Menneskes nuværende aandelige Trin, at det ikke er særligt paakrævet at gaa nærmere i Detailler med den her. Naar denne Side ved Jordmenneskets Skæbne bliver aktuel, vil der være kosmiske Væsener nok til at uddybe den nærmere. Vi har hermed kun lige villet antyde Konturerne i denne Menneskets kommende sidste Tilværelses form i fysisk Materie og som „Gudemenneske” paa Jorden.

Som en fortsættelse af beskrivelsen af, hvordan parringstrangen og den dermed forbundne

reproduktion helt forsvinder hos J-mennesket, beskriver Martinus i afsnit 1937, hvordan diskarnerede væsener fortsat har mulighed for at inkarnere i det fysiske, nu rigtige menneskerige. Den nye mennesketype, K-mennesker, har nu mulighed for at inkarnere uden forældrenes traditionelle parringsakt. Til at begynde med via en A-kraft kombineret med det, Martinus kalder A-stof. Det er imidlertid interessant også at bemærke, at K-menneskene efterhånden i udviklingen frit kan inkarnere og diskarnere, uden at det er forbundet med en begyndelse eller en afslutning af en traditionel inkarnationsperiode (et traditionelt fysisk livs begyndelse og afslutning). Han siger, at via dematerialisation og materialisation:

”...kan Organismen endog dematerialiseres og atter opbygges alt efter Individets eget Forgødtbefindende udenfor den ordinære Materialisation og Dematerialisation, der henholdsvis erstatter Fødsel og Død.”

1937. Efter denne Polernes Jævnbyrdighed eller Balance, vandrer Individet gennem det rigtige Menneskerige, Visdomsriget, Den guddommelige Verden, Salighedsriget og ind i Planteriget i topolet Tilstand. Men i Planteriget sker „Evas Skabelse” atter paany, hvilket vil sige, at her begynder den Pol at stagnere, som var den ordinære i Væsenets tidligere kosmiske Spiralkredsløb. Den Pol, som betingede, at Væsenet var Hankøn i nævnte Spirals Dyrerige, begynder nu at stagnere, bliver latent, medens den Pol, som var latent i nævnte Rige, nu derimod faar Frihed til at vokse. Dette betyder altsaa, at Væsenet her skifter Køn. Hvis den maskuline Pol var latent i Væsenet i forrige Spiralkredsløb, var det altsaa den feminine Pol, der var den primære, og Væsenet var Hunkøn. Da denne Pol nu i det ny Spiralkredsløb stagnerer, og den modsatte Pol

bliver den primære, bliver Væsenet i det ny Spiralkredsløb Hankøn. Denne Kønstilstand, der betinger Mørkets Kulmination fortsætter fra Planteriget ind i Dyreriget, hvor den kulminerer for saa at degenerere i det jordiske Menneske. Og Væsenet bliver saa efter denne Degeneration atter dobbeltpolet, hvorved det højeste Lys atter faar Betingelser for at komme til at kulminere i dets Bevidsthed. Det er denne begyndende Dobbeltpolethed i Dyreriget, der forandrer Væsenet fra Dyr til jordisk Menneske. Der, hvor den latente Pol begynder at udvikle sig, sker Forvandlingen. Med denne Pol begynder saaledes Menneskebevidstheden i Dyret. Og Væsenet bliver i denne Forvandlingsepoke, indtil Forvandlingen er fuldbyrdet, og det opnaar den store Fødsel og den hermed følgende kosmiske Bevidsthed, en Repræsentant for det saakaldte „Onde” og det saakaldte „Gode”. Som det fremgaar af det foranstaaende, kræver den højeste Ilds Balancepunkt eller fuldkomne Kulmination, hvilket igen vil sige: de to Polers ligelige Udfoldelse, to kosmiske Udviklingsspiralers Omraade for sin Udfoldelse. Væsenet kan saaledes ikke paa normal og fuldkommen Maade opleve Kulminationen af at være Hankøn og Hunkøn i eet kosmisk Kredsløb. Det kan opleve Kulminationen af at være det ene Køn og ligeledes Kulminationen af Dobbeltpoletheden i et kosmisk Spiralkredsløb, men først i det næste Spiralkredsløb oplever det Kulminationen af at være det modsatte Køn. De Væsener, der i denne Spiral er Hankøn, vil saaledes blive Hunkøn i den næste, ligesom de, der i Dag er Hunkøn paa samme Maade vil blive Hankøn i det samme kommende Spiralkredsløb. Det er fejlagtigt at tro, at man fra det ene Jordliv til det andet skiftevis kan være Mand og Kvinde. Begge Manifestationer kræver en lang Udviklingsepoke bag sig. Maskulinisme og Feminisme er Genialiteter, er organiske

Produkter baserede paa opøvede Talenter paa samme Maade som alle de øvrige Livsfunktioner i Væsenets Organisme eller kropslige Regioner. Ligesom man ikke kan skifte Aandedrætssystem, Fordøjelsessystem, Hjertesystem etc. fra et Liv til et andet, saaledes kan man heller ikke paa normal Maade skifte seksuelle eller kønslige Organer og dermed deres Funktioner om til nye principielle Udfoldelsesmetoder og Anlæg. Kun i Opfyldelsen af Loven for det evige Kredsløbsprincip kan Muligheden af enhver Ændring i Manifestation, Skabelse og Oplevelse aabenbares.

I afsnit 1937 omtaler Martinus kort væsenets videre udvikling gennem de tre ikke fysiske riger og påpeger, at for at gennemleve såvel det feminine som det maskuline væsens livsform må væsenet gennemleve to hele spiralkredsløb. Det er nemlig ikke muligt at skifte køn på andre tidspunkter af udviklingen end ved overgangen fra et spiralkredsløb til det næste.

Martinus siger også, at der ved hver overgang fra et spiralkredsløb til det næste altid vil ske en omlejring af den traditionelle poludvikling, så man vil skifte køn.

Martinus påpeger også i dette afsnit, at det ikke er muligt at skifte køn fra en inkarnation til den næste. Martinus har beskrevet denne udviklingssituation i form af sit symbol nr. 35 ”Polprincippets kosmiske kredsløb”.

1938. Den højeste Ild er saaledes det guddommelige primære Livsfundament bag alle levende Væsener, bag alle Former for Manifestation, Skabelse og Oplevelse og dermed bag hele Universet eller Verdensaltet. Den bestemmer alle Kredsløb og regulerer dermed alt Lys og Mørke. Det er den, der lyser og varmer i Mikrosjælen saavel som i

2. Afsnit

Poludviklingen som Martinus beskriver den i Livets Bog

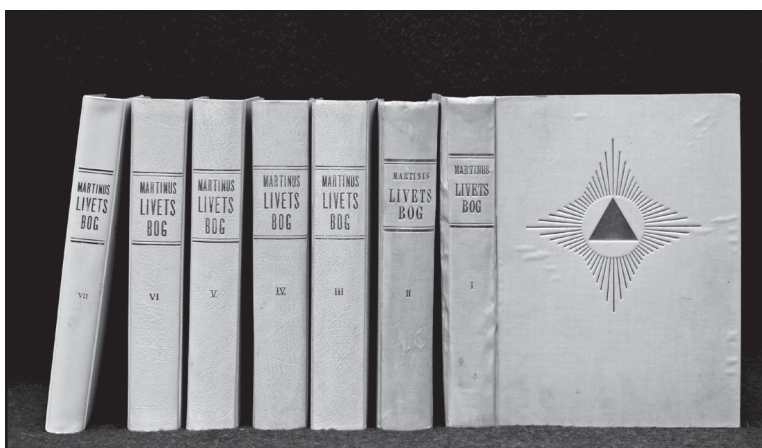
Makrosjælen. Den funkler og lyser igennem alle Øjne og vibrerer i enhver Tale. Den er Kernen i enhver Tanke og Handling. Den er Vinterens hvide Ro og Stilhed, ligesom den er Sommerens umaadelige Blomsterhav. Den bestemmer enhver Farve, enhver Duft, enhver Størrelse. Den fører Dolken i Morderens Haand og nagler Gudesønnens Hænder og Fødder til Korset. Den runger igennem Tordenens Bulder og blænder igennem Lynets Glimt. Den er den sagte pludrende Bæk i Skovens stille Ensomhed, ligesaavel som den er Brændingens kolossale Kraft imod Klippernes haarde Granit. Den er det lille Barns Tryghed ved Moderens Bryst, og den er den varmende Ild i Ynglingens Blik til sin unge elskede. Den er Livet i Mandens Sæd, og den er den første Bevægelse i det lille Foster i Moders Liv. Den skinner i Morgensolens Glans, saavel som den funkler i den synkende Sols Aftenrøde. Den er Guds altbestemmende Villie. Uden den højeste Ild ingen Bevidsthed, ingen Organisme, ingen Skabelse, ingen Oplevelse, intet Univers, intet Liv. Kun et evigt "Intet" og dermed en evig Død maatte eksistere der, hvor nu et evigt Liv funkler og lyser. Den højeste Ild er

Guds Aasyns Straalevæld synliggjort i alt og alle. Den er den evige Aand over Vandene.

I afsnit 1938 slår Martinus fast, at "den højeste ilds" kraft er urkraften i universet, i Guds legeme, der driver al udvikling. **Den højeste ild er Guds vilje til at opleve.**

Vi er hermed kommet igennem de væsentligste afsnit i Livets Bog og dens beskrivelse af poludviklingen. Der siges dog mere forskellige steder, men jeg tror ikke, det jeg har udeladt vil give anledning til nogen forvrængning af stoffet og dermed fejlopfattelse af poludviklingens mekanik.

Som sagt anser jeg det, Martinus har sagt i Livets Bog bind 5, som det grundlæggende for forståelsen af poludviklingen. Jeg har gengivet udvalgte afsnit af Martinus redegørelse for denne udvikling i håb om at disse, i den lidt sammentrængte form, vil kunne give læseren et overblik over denne meget vigtige og ret vanskeligt tilgængelige, men meget interessante side af menneskets udvikling. Vi skal nu se lidt på hvad Martinus har skrevet i andre tekster og analysere det, man her kan læse, idet man herigennem måske kan få tilføjet lidt flere nuancer til billedet af poludviklingen.

Førsteudgaven af Livets Bog, udgivet i tidsrummet 1932 til 1960

2. Afsnit

Poludviklingen som Martinus beskriver den i Livets Bog

3. Afsnit.

I småbog nr. 28 "To slags kærlighed" behandler Martinus også emnet poludvikling. (Førsteudgaven trykt i 1967).

I kapitel 35 definerer Martinus det enpolede og det topolede væsens kærlighedsform.

Det enpolede menneskes kærlighedsform kalder han "parringskærligheden" og betegner den som "den sekundære kærlighed", fordi den er en kunstig opretholdt sympati. Det vil sige en kærlighedsform der er lagt ind som en tilstand, der kun skal fungere i et mindre afsnit af spiralkredsløbet, i plante- og i dyreriget, som vi stadig tilhører, men som vi er ved at forlade. Det faktum at vi snart skal overgå til det rigtige menneskerige, er netop årsagen til, at vi skal gennemgå denne polforvandling og derved udvikle os til at blive alkærlige.

Det dobbeltpolede menneskes kærlighedsform kalder han "alkærligheden" og betegner den som "den primære kærlighed", da denne netop ikke er frembragt ved en "kunstig" proces. "Alkærligheden" er jo netop den kærlighedsform, som vi skal tilegne os, for at vi kan blive kvalificeret til at indgå i det rigtige menneskerige.

I kapitlerne 50 og 51 omtaler Martinus poludviklingen og beskriver de problemer, der er forbundet med denne.

50. KAPITEL

Enpoletheden og "nydelsen af kundskabens træ". Dobbeltpoletheden og "nydelsen af livets træ"

Vi har allerede i det foranstående berørt, hvorledes de ufærdige menneskers parrings- eller ægteskabstalenter er degenererende. Vi omtalte, hvorledes denne degeneration skabte ulykkelige ægteskaber. Men denne enpolethedens degeneration fortsætter stadig og bringer væsenerne helt bort fra den enpolede parrings- og ægteskabstilstand. Tusinder af mennesker fødes og lever hele deres liv som ugifte. De har ingen dragning til den enpolede parringsakt, altså parringsakten mellem hankøn og hunkøn. Det betyder ikke, at trængen til oplevelsen af "den højeste ild" også er visnet helt i de pågældende væsener. Tværtimod, den vokser stadig med alkærlighedens udvikling. Alkærlighedsorganerne eller de sympatiske anlæg skal jo videreudvikles til en helt anden form for udløsning af »den højeste ild«. Vi skal komme tilbage til det færdige eller fuldkomne menneskes oplevelse af den

3. Afsnit

I bogen "To slags kærlighed" behandler Martinus også emnet polforvandling

højeste ild. Dette væsen skal jo hverken have forelskelse eller seksuel besættelse eller kunstig kærlighed for sin oplevelse af den højeste ild. Det behøver ikke den kunstige kærlighed, da det har den virkelige eller absolutte alkærlighed. Men under degenerationen af den enpoledede form for udløsning af den højeste ild begynder alkærligheden at afføde trang i væsenet til en kulminationsudløsning med et andet væsen. Men da trangen nu ikke mere er enpolet er det ikke mere det modsatte køn der er objektet for denne trangs udløsning. Det vil igen sige, at manden drages ikke mere seksuelt imod kvinden, ligesom kvinden heller ikke mere seksuelt drages imod manden. Hvem drages de da imod? De drages imod et andet væsen og en situation, der mere og mere udløses af den i væsenet begyndende alkærlighed. Alkærligheden træder her i stedet for den i væsenet nu degenererende eller døende kunstige parringssympati eller forelskelsestilstand, hvis objekt kun kan være et væsen af modsat køn. Når mandens seksuelle trang ikke mere er rettet imod kvinden, og kvindens seksuelle trang ikke mere er rettet imod manden, bliver det naturligt, at de drages imod væsener af deres eget køn. Den højeste ild i sin nye på alkærligheden baserede psykiske struktur drager altså ikke på nogen som helst måde væsenerne seksuelt imod det modsatte køn ligesom den heller ikke er en kunstig sympati, forelskelse eller besættelse, men udelukkende er ren kærlighed. Derfor kan der, der hvor væsenerne er helt fri at enpoledheden, og deres seksuelle indstilling helt befordres af dobbeltpoletheden, ikke opstå nogen som helst form for det såkaldte »onde«. Her kan hverken opstå skinsyge, jalousi, misundelse, had eller hævnfølelse, der kan ikke opstå mord eller drab hverken på dyr eller mennesker. Alle elsker alle, og **alle dobbeltpolede mennesker kan udløse den**

højeste ilds alkærlighedskontakt med alle tilsvarende dobbeltpolede mennesker. Den på alkærligheden baserede højeste ild giver væsenet oplevelsen af at være et med Gud i alle livets situationer takket være det mørke eller den lidelse og den heraf opnåede visdom og forstand, som enpoledhedens epoke giver væsenerne. Det var »nydelsen af kundskabens træ«, der gav dem oplevelsen af, hvad der var godt og hvad der var ondt. Efter at have lært det og overgået til dobbeltpoletheden var de blevet prædestineret til en tilværelse, i hvilken de aldrig nogen sinde kunne tage fejl og derfor heller aldrig kunne få lidelse eller mørk skæbne. Her nyder væsenerne det højeste lys i deres højeste åndelige tilværelse i dagsbevidst samliv med Gud. Det er dette samliv med Gud, der udtrykkes under begrebet »nydelsen af livets træ«.

Martinus nævner her i en generel omtale af poludviklingen, at den enpoledede form for udløsning af den højeste ild ved det, han kalder ”kunstig kærlighed”, altså forelskelseskærligheden, bliver erstattet af ”alkærlighed”. Han nævner så, at væsenerne nu drages mod deres eget køn, men ikke for at få tilfredsstillet den enpoledede form for den seksuelt betonedede kærlighed, men for at udvise sin nye form for kærlighed ”alkærligheden”, hvor man hellere vil give end tage, og hvor man ikke fokuserer på den seksuelle parringsakt i form af forelskelse, da denne følelse for længst er udlevet.

(vi må nok her forstå det således - i hvert fald på lidt længere sigt – at mennesket også drages mod deres eget køn (LB 1740, 1873 og 1874), for hvis det alene var mod deres eget køn, ville de jo ikke være alkærlige, så ville polariseringen kun være drejet i en anden retning, og så ville man med rette kunne tale om traditionel homoseksualitet, og ikke alkærlighed),

Når Martinus her nævner, at væsenerne drages mod deres eget køn, hvilket han må formodes særligt

3. Afsnit

I bogen ”To slags kærlighed” behandler Martinus også emnet polforvandling

at betone, fordi det er det nye i situationen, siger han ikke, at væsenerne frastødes af det modsatte køn. I så tilfælde ville væsenerne jo ikke være opfyldt af alkærlighed, men blot have skiftet om til en homoseksuel form. Det sidste kan man ikke misforstå af teksten, hvis man har gjort sig klart, hvad alkærlighed er! Dette giver også mulighed for at skelne mellem homoseksuelle/lesbiske pars tilstand og alkærlighedstilstanden. Hvis det, der bærer parforholdet, er af en alkærlig natur, er menneskene i parforholdet på vej til at blive højt udviklet. Er det ikke alkærlighedsfølelser, der er den drivende kraft i parforholdet, men det stadig indbefatter en parringstrang efter den enpolede tradition, er menneskene på et stadie, der svarer til D- eller F-mennesker. Den samme betragtning kan bruges på forståelsen af heteroseksuelle pars udviklingstilstand.

Martinus siger netop også, at ”alle elsker alle”, når menneskene er nået frem til en høj udviklingstilstand, og at:

”alle dobbeltpolede mennesker kan udløse den højeste ilds alkærlighedskontakt med alle tilsvarende dobbeltpolede mennesker.”

Dette betyder også, siger Martinus, at de ved denne kontakt (berøringskontakt o. l.), der ikke er af parringsagtig natur, vil føle den samme ekstaseoplevelse som ved den traditionelle parringsakt. Vi kan her tænke på det, Martinus har sagt om ”kysset”, der egentlig hører til denne højt udviklede tilstands natur.

Martinus taler her om dobbeltpolede mennesker, hvilket betyder J- og K-mennesker. Vi husker, at J-menneskene har kosmisk bevidsthed, men deres fysiske/kropslige udvikling er imidlertid lidt

bagefter i udviklingen. Den er først helt udviklet i K-mennesket.

Når Martinus taler om, at menneskene, J-menneskene, drages mod deres eget køn, fordi de er mættet af det modsatte køn, skal det efter min mening opfattes sådan, at det at J-mennesket, der netop er blevet bevidst i den modsatte pol, umiddelbart drages mod deres eget køn, er et udtryk for, at når man kommer op af den ene grøft kan det godt være man svinger et lille slag imod den anden grøft inden man finder midten af vejen, og det er jo midten af vejen, vi skal finde. Den midte som betyder, at vi slet ikke ser på det andet menneske, som vi ønsker at kærtegne, som et han- eller hunmenneske, men som det medmenneske, vi i øjeblikket nærer en speciel kærlighed til af åndelig karakter.

Vi skal imidlertid huske på, at mennesker på dette udviklingsstade for det første kun har en ganske rudimentær kønsorganfunktion tilbage, som kun giver en imaginær seksuel oplevelse og derfor ikke ser på det ydre hos de mennesker, man nærer sympati for, men kun på væsenet bag den fysiske fremtoning. Det Martinus her tilkendegiver, skal derfor ikke opfattes som en seksuelt orienteret svingen over i seksuel retning (se omtalen af dette under LB5 afsnit 1935 ovenfor).

51. KAPITEL

Alkærlighedens fødselsveer

Før menneskene i udvikling når frem til det foran nævnte stadium som de færdige eller fuldkomne »mennesker i Guds billede efter hans lignelse« og dermed lever i »nydelsen af livets træ«, har de en meget tung vej igennem livet. Det bliver særligt mørkt for de dobbeltpolede væsener, når denne deres dobbeltpolethed begynder at give sig så

3. Afsnit

I bogen "To slags kærlighed" behandler Martinus også emnet polforvandling

stærke udslag, at de pågældende væsener ikke mere kan skjule denne deres tilstand. Jordens store almenhed er endnu totalt ukendt med denne menneskenes udvikling af en ny form for oplevelse af »den højeste ild«. **Den forstår ikke, at to væsener af samme køn kan have dybtgående sympatisk følelse for hinanden, ja tilsyneladende som om de var mand og hustru. En sådan sympati vækker det tidligere omtalte dyriske urinstinkt, der får dyrene til at dræbe deres abnorme og hjælpeløse medvæsener.** Dette urinstinkt eller denne antipati mod det abnorme er stadig til stede hos de meget primitive enpolede mennesker og får disse til at føle en overordentlig stor antipati og forfølgelsestrang imod væsener, hvis kærlighedsevne får dem til at føle en større eller mindre sympati for væsener af deres eget køn. Ja der blev ligefrem lavet straffelove, efter hvilke disse begyndende kærlighedsvæsener kunne straffes for deres sympati eller kærlighed til deres eget køn.

Men hvis væsenerne ikke blev udviklet på denne måde, hvordan skulle de da kunne opfylde Kristi påbud om at elske sin næste som sig selv? Kan en meget maskulin, enpolet mand elske en anden mand, som han elsker sig selv? Kan en tilsvarende meget feminin, enpolet kvinde elske en anden kvinde, som hun elsker sig selv? Er disse ikke netop i kraft af deres enpolet organisk bygget til ikke at kunne elske deres eget køn? Er det ikke derfor, de føler antipati og lede ved de mennesker, som har denne evne? Måtte »Adam«, hvilket vil sige de levende væsener, ikke netop gennemgå »Evas skabelse« for derved at blive enpolede og komme i den situation, kun at kunne elske væsener af modsat køn? Og blev denne enpolede kærlighed ikke meget strengt sikret ved lov? Påbyder Moseloven ikke netop dødsstraf for den dobbeltpolede »højeste ilds« kærlig-

hedskontakt mellem væsener af samme køn? »Og når en mand ligger hos en mandsperson, som man ligger hos en kvinde, da have de begge gjort en vederstyggelighed; de skulle visselig dødes, deres blod skal være over dem«. (3. Mos. 20.13). Og da de øvrige bud i Moseloven i stor udstrækning er beregnet på med vold og magt at beskytte parrings- eller ægteskabskærligheden, ville alkærligheden aldrig nogen sinde kunne være kommet til udvikling, hvis ikke den i sig selv var baseret på en så overlegen organisk vækstkraft, at den nødvendigvis måtte sprænge Moselovens spærrende rammer, ligesom kyllingen ved sin vækstkraft sprænger æggeskallen, når den er færdigudruget.

Moseloven kan altså ikke frelse verden. Den er den enpolede verdensepokes fundament, en verdensepoke, i hvilken alkærligheden hidtil har været et mysterium, har været opfattet som afsporing, abnormitet eller forbrydelse. Men nu lever vi midt i denne den enpolede verdensepokes forfald, dens degeneration og død, og en ny verdensepokes fødsel er for længst begyndt. Denne har også sin »Moses«, som for længst gav love for en ny verdensepoke. Denne »Moses« er verdensgenløseren »Kristus«. Hans love er fundamentet for den ny verdensepoke. Denne epoke kender vi under begrebet »Kristendommen«. Denne verdensepoke er baseret på dobbeltpoletheden i dens færdige form og dermed på alkærligheden, medens enpolet heden eller den døende verdensepoke er baseret på den dyriske parrings- eller ægteskabskærlighed. Vi lever altså i disse to verdensepoker, og væsenerne er her stærkt blandede. De har både den ny og den gamle verdensepokes tendenser eller natur i sig. **Og i tusinder af mennesker er den ny verdensepokes begyndende natur blandt andet synlig som alkærlighed eller**

3. Afsnit

I bogen "To slags kærlighed" behandler Martinus også emnet polforvandling

væsenernes begyndende kærlighed over for deres eget køn. At den måske ikke virker smuk og fuldkommen i sin spæde begyndelse, er ganske naturligt. Men det forandrer ikke, at det er denne begyndende alkærlighed, der skal redde menneskeheden ud af krigens og dødens mørke, helvede og ragnarok. Hvorfor så forfølge, håne og spotte de væsener, i hvem alkærlighedens tendenser allerede er begyndt. Og hvis ikke den skulle komme til syne som en organisk forvandling af væsenets sympatiske anlæg fra dyrisk parrings- eller ægteskabskærlighed til alkærlighedens betingelsesløse evige lys og varme som Guds hellige ånd i væsenernes væremåde, hvordan skulle den da komme til syne? Den ville overhovedet aldrig komme til syne. Uden organer ingen evner. Hvorfor forfølge de væsener, i hvilke alkærlighedens talent er ved at vokse frem? At forfølge og kæmpe imod de dobbeltpolede væseners alkærlighedstalent er ligefrem et supplement til skabelsen af krigens helvedesvåben og nedsabling af andre nationers ret til liv og plads på Jorden, det er at føre menneskeheden ind i en fremtidig ny helvedesepoke af krig, død og undergang. Menneskeheden må her huske på de store kosmiske bud: »Du skal elske Herren din Gud med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind«. (Matt. 22.37). »Du skal elske din næste som dig selv» (Matt. 22.39).

I kapitel 51 ser vi, at Martinus udelukkende taler om de problemer, som det menneske, der er på vej imod at blive det dobbeltpolede og alkærlige menneske, har i forhold til omverdenen. De samme problemer har også de D- og F-mennesker, som Martinus har omtalt i Livets Bog, og som han betegner som ”afsporede”. Det er naturligt at se tilstanden i ”Moseloven” sådan, at den nærmest er rettet mod de ”afsporede” mennesker, som der må have været

flest af på denne tid, men som man naturligvis ikke kunne skelne fra de højere udviklede mennesker i, udefra set, ”homoseksuel-lignende” forhold.

Martinus skriver også:

Den forstår ikke, at to væsener af samme køn kan have dybtgående sympatisk følelse for hinanden, ja *tilsyneladende* som om de var mand og hustru. En sådan sympati vækker det tidligere omtalte dyriske urinstinkt, der får dyrene til at dræbe deres abnorme og hjælpeløse medvæsener.

Martinus ser også på de afsporede mennesker, idet han siger:

Og i tusinder af mennesker er den ny verdensepokes begyndende natur blandt andet synlig som alkærlighed eller væsenernes begyndende kærlighed over for deres eget køn. At den måske ikke virker smuk og fuldkommen i sin spæde begyndelse, er ganske naturligt. Men det forandrer ikke, at det er denne begyndende alkærlighed, der skal redde menneskeheden ud af krigens og dødens mørke, helvede og ragnarok. Hvorfor så forfølge, håne og spotte de væsener, i hvem alkærlighedens tendenser allerede er begyndt.

Idet han her nævner, at der er mange mennesker, der er nået et stykke på vej med deres poludvikling og derfor viser kærlige (men ikke forelskede) følelser for mennesker af deres eget køn, siger han også, ”At den måske ikke virker smuk og fuldkommen i sin spæde begyndelse, er ganske naturligt”. Hermed hentyder han til de afsporede mennesker, der for tidligt er blevet bevidst i deres modsatte pol. Han antyder imidlertid, at begge tilstande er et resultat af, at den modsatte pol er ved at udvikle sig, selv om det er gået lidt skævt for nogle mennesker.

3. Afsnit

I bogen ”To slags kærlighed” behandler Martinus også emnet polforvandling

Vi skal i denne sammenhæng huske på, at Martinus i Livets bog siger, at det var absolut nødvendigt, at Moseloven på dette tidspunkt var så hård og fordømmende imod ”homoseksualiteten”, fordi der ellers ville være fare for at der kunne opstå alt for meget afsporing.

De kærlighedstilstande som Martinus nævner i dette kapitel, er dem, som jeg har kommenteret i forbindelse med kapitel 50.

52. KAPITEL.

De begyndende dobbeltpolede mennesker

Med hensyn til de begyndende dobbeltpolede mennesker er de naturligvis endnu meget ufærdige. De befinder sig så at sige i deres første spæde dobbeltpolede tilstand. Da de endnu er en slags fostre, repræsenterer de ikke den store fuldkommenhed og skønhed, som de senere vil komme til at repræsentere som færdige mennesker i »Guds billede efter hans lignelse«. Mange bærer præg af den vanskelige og pinefulde tilstand, de på grund af almenhedens uforstand og den heraf følgende store antipati og forfølgelse udsættes for. Denne forfølgelse er ikke blot den politi- og retsforfølgning, der i værste tilfælde forekommer, men det er også i høj grad den foragt, antipati og bagtalelse, som de dobbeltpolede mennesker bliver udsat for fra uvidende medmenneskers side. At denne forfølgelse ikke er gået sporeløs hen over disse væsener, er ganske naturligt. Vi ser da også nogle af disse som forkuede og meget unaturligt generte væsener. Vi ser andre dobbeltpolede væsener, hvor poludviklingen er kommet helt ud af balance. Vi ser derfor

mænd, der er blevet alt for overdimensioneret feminine. Og vi bliver vidne til kvinder, der er alt for overdimensioneret maskuline. **Vi ser andre, der er havnet i fejlagtige seksuelle baner. perversiteter, pyromani og kleptomani og lignende skader i deres polsystem. Der foreligger endnu flere abnorme typer, men her må vi henvise til vore hovedværker »Livets Bog« og »Det evige Verdensbillede«.** Her skal vi blot lige antyde, at de dobbeltpolede væsener, på grund af disse abnorme tilstande og ligeledes på grund af den større eller mindre sympati eller kærlighed, de udviser over for deres eget køn, som vi før har bemærket, slet ingen forståelse finder hos den store almenhed, hvis væsener endnu ikke er bevidst i dobbeltpoletheden og derfor ikke kan fatte eller forstå den som en normal foreteelse. På grund af de dobbeltpolede væseners ufærdige tilstand opfattes de af almenheden nærmest som pariaer under fællesbetegnelsen »homoseksuelle«. Vi vil derfor her gerne gøre opmærksom på, at det virkelig fremskredne dobbeltpolede væsen i renkultur besidder en overordentlig finfølelse og fremragende næstekærlighed. Dets dobbeltpolede natur er så fin og skolet, at den aldrig er til gene for nogen, ja er endog for udenforstående vanskelig at opdage. Nævnte væsen er naturligvis ugift, men der forekommer tilfælde, hvor et sådant væsen lever i dybt intimt venskab med et andet ligesindet dobbeltpolet væsen af samme køn. Som regel er de meget intellektuelle og undertiden genier af stor kunstnerisk begavelse, er ofte forbillede for andre mennesker. Ydmyghed og beskedenhed er meget fremtrædende hos disse væsener. De er væsener, der ikke er langt fra det store indvielsesstadium eller »den store fødsel«, og de vil med den opnå permanent »kosmisk bevidsthed«, der er det samme som »Kristusbevidsthed«.

3. Afsnit

I bogen "To slags kærlighed" behandler Martinus også emnet polforvandling

Efter denne indvielse er de blevet til det færdige »menneske i Guds billede efter hans lignelse«.

Det er igennem alkærlighedens udvikling, at menneskeheden skal frelses. Det vil derfor være tåbeligt og kultur- og livsødelæggende at forfølge, straffe, håne og ringeagte de væsener, der allerede har næstekærligheden som fremragende talent i væremåden. Det er en sabotage imod verdensgenløsningen og dens udøvere og dermed en sabotage af Guds skabelse af »mennesket i sit billede efter sin lignelse«. Uden alkærlighedens talent i menneskenes væremåde vil julens fred og store velbehagelighed aldrig nogen sinde blive til kendsgerning for Jordens menneskehed. Hele Kristi mission og tale om næstekærlighed, hele hans korsfæstelse, lidelse og død ville da ikke være til nogen som helst nytte. Ligeledes ville hans disciples og de mange første kristne menneskers martyrium være totalt spildt og dermed meningsløst. Hvad med de millioner af præsters alkærlighedsstimulerende forkyndelser fra alverdens kirker og templer igennem tusinder af år? Er det ikke stråler fra Guds ånd i skabelsen af »mennesket i hans billede efter hans lignelse«? Er det ikke en genklang af Guds evige røst i mørket: »Der vorde lys«?

Martinus omtaler her forskellen på det normalt udviklede menneske og det menneske, der på vejen er blevet mere eller mindre afsporet. En afsporing, som vi har set, under alle omstændigheder vil blive ført tilbage til den normale vej, men som er med til at forstærke omgivelsernes antipati mod det, som omgivelserne ser som homoseksuelitet, men ikke forstår. Martinus siger, det er fødselsveer på vej til den fuldkomne udvikling. Overgangsproblemer som vi, der ser og forstår den store sammenhæng, må have fuld forståelse for eksisterer, og som kun er en overgangstilstand. Det skal dog understreges, at det

er fuldt forståeligt, at mennesker, der ikke kender den dybere sandhed, tillægger alt, hvad der ser ud som homoseksuelitet, betegnelsen (tilstanden) »homoseksuelitet» i den »afsporede» form. Det er jo netop for disse mennesker ikke muligt at se forskel på de to former.

Vi skal være opmærksom på, at nogle af de afsporede former, som Martinus her nævner, er afsporinger, som er fremkaldt af normalt udviklede mennesker, som ikke kan få afløb for deres trang til at vise kærlighed imod alle deres medmennesker uanset køn. Dette forklarer Martinus andetsteds kan afstedkomme afsporinger af alvorlig karakter. Afsporinger som ikke nødvendigvis er af traditionel homoseksuel karakter.

Martinus siger her:

Vi ser andre, der er havnet i fejlagtige seksuelle baner. perversiteter, pyromani og kleptomani og lignende skader i deres polsystem. Der foreligger endnu flere abnorme typer, men her må vi henvisse til vore hovedværker »Livets Bog« og »Det evige Verdensbillede«.

Ud fra de instinktive reaktionsmønstre, som Martinus omtaler findes i dyreverdenen, er det også helt naturligt, at disse enpolede mennesker reagerer på den måde, som de gør. Vi andre der forstår den dybere sammenhæng må imidlertid kunne forstå og ikke være fordømmende overfor de afsporede mennesketyper, selv om de, som Martinus netop siger, er afsporede.

De afsporede typer med deres ekstreme udskejelser må naturligvis behandles på en sådan måde, at de ikke skader andre mennesker, men de naturligt udviklede dobbeltpolede vil jo altid leve et tilbagetrukket stille liv, som ikke vil være til gene for deres medmennesker.

3. Afsnit

I bogen "To slags kærlighed" behandler Martinus også emnet polforvandling

53. KAPITEL

Guds ånds strålevæld i det færdige »menneske i Guds billede efter hans lignelse«

Når alkærligheden skal afløse parrings- eller ægteskabskærligheden og dermed parringsakten, som jo er den allerhøjeste stimulans i dyreriget og i de ufærdige menneskers liv, og disse væsener ikke mere fremtræder i form af hankøn og hunkøn, hvordan vil Guds ånd i form af »den højeste ild« da komme til udløsning i disse væsener? Kan alkærligheden i sig selv være stimulans eller livslystbefordrende nok, uden at væsenerne igennem den kan opleve en alkærlighedens kulminationsakt med et andet væsen, ligesom væsenerne igennem ægteskabskærligheden kunne opleve dens kulminationsakt i form af parringsakten? Naturligvis vil Guds ånds tilstedeværelse i form af »den højeste ild« ikke forekomme i mindre grad her i det færdige menneske end den, hvori den forekommer hos dyret og det ufærdige menneske, tværtimod. Medens »den højeste ild« i dyreriget kun kunne udløses i en lynlimts- eller øjebliksoplevelse baseret på en kunstig sympati, er den her **i det rigtige menneskerige** baseret på selve den absolute og virkelige alkærlighed, der jo er dens hovedfundament. Den befordres af væsenets dobbeltpolethed, der bevirker, at væsenernes sympati hverken er forelskelse eller besættelse, men er alkærligheden i absolut renkultur. Den er ikke som parringskærligheden, der er baseret på genelskelse eller på at eje eller have eneret på objektet for dens udfoldelse. **Væsenerne er ikke bundet til noget modsat køn, da et sådant ikke eksisterer her.** Her er væsenerne hverken hankøn eller hunkøn. De er totalt suveræne og frie væsener. De har ikke mere noget som helst dyrisk i sig. De er

udelukkende mennesker i renkultur. Her er ingen egoisme, skinsyge, jalousi, misundelse eller intolerance. I den totalt dobbeltpolede bevidsthedsstruktur og væremåde kan tankeklimaer af denne art umuligt forekomme. Væsenerne her er jo færdige »mennesker i Guds billede efter hans lignelse«. Derfor er der her mulighed for, at Guds ånd i form af »den højeste ild« af disse væsener kan opleves som en permanent salighed, befordret og vedligeholdt af disse ophøjede væseners udløsning af deres alkærligheds kulminationskontakter med hverandre. Disse væsener rummer kun alkærlighed for hvem som helst, de møder, hvilket vil sige: »færdige mennesker«. Her forekommer jo ikke andre menneskevæsener. **De kan derfor i denne fuldkomne verden kun møde færdige mennesker ligesom dem selv.** De er altså fuldkomne, dobbeltpolede væsener. Der findes derfor her ikke nogen som helst form for ægteskabskærlighed eller dyrisk parringsakt. Den enpolede højeste ilds organtilstand er for længst degenereret og **dens parringsorganer er her kun rudimenter.** Vi er her hævet over enpoletheden og dermed over dyrets verden. Vi er i lysets verden blandt lysets væsener. Vi møder her kun det fuldkomne menneskeriges, visdomsrigets og intuitionsrigets allerhøjeste tankearter, forgyldte i alkærlighedens altomfavnende evige lys. Men dette lys ville hurtigt blive kedeligt, hvis ikke Guds hellige ånd i form af en tilpasset højeste ild i disse væsener gjorde det muligt for dem at opleve en kærlighedskulminationsakt med et hvilket som helst andet af disse deres medvæsener i lyset. **Denne alkærlighedens kulminationsakt kommer til manifestation gennem to færdige menneskers gensidige kærtegnsudløsning. Her vil et kys, en omfavelse, et varmt håndtryk eller en anden mild og gensidig berøring af hinandens organisme eller legeme være**

3. Afsnit

I bogen "To slags kærlighed" behandler Martinus også emnet polforvandling

i stand til at frembringe den guddommelige lynoplevelse af »den højeste ild« eller lyset fra Guds evige ånds strålevæld, som tidligere i en meget begrænset form kom til udløsning i de enpoledede væseners parringsakt. Denne oplevelse af alkærlighedens højeste lys udgør for de to parter den absolut største og mest gennemtrængende behags- eller salighedsfølelse, der overhovedet eksisterer. Igennem udviklingen af den totale og fuldkomne alkærlighed og dobbeltpolethed er de færdige menneskers organismer blevet så forfinede i føle- eller fornemmelsesevne, at de pågældende mennesker kan opleve »den højeste ild« i renkultur igennem hele organismen under kærlighedskulminationstakten. **Og for de færdige mennesker, der ikke mere inkarnerer i fysisk materie, foregår den nævnte ophøjede kærlighedskontakt mellem de to parter ved en gensidig overskygning af hinandens aura,** hvorved Guds ånds evige lys da kommer til gennemstråling af parterne som livets allerhøjeste salighed. Og med denne livets allerhøjeste ild eller Guds hellige ånd i psyke og væremåde er Guds plan med det levende væsen fuldbragt »Mennesket i Guds billede efter hans lignelse« lyser og funkler, ét med Gud på tidens og rummets evige himmel.

Her i Kapitel 53 taler Martinus om den tilstand, der vil forekomme, når mennesket er fuldkommen topolet og befinder sig i det rigtige menneskerige eller i de efterfølgende riger, der ikke er af fysisk karakter. En tilstand, som vi endnu slet ikke har stiftet bekendtskab med endnu.

Martinus giver her en beskrivelse af den højeste ilds udlevelse hos det topoledede færdigudviklede menneske sammenlignet med det enpoledede menneskes oplevelse af den højeste ild, som dette udelukkende oplever gennem parringsakten.

Om det dobbeltpolede menneske i det rigtige menneskerige på det fysiske plan (vi taler her om K-mennesker) fortæller Martinus, at deres kærlighedsudløsning, som svarer til parringsaktens ekstase hos det enpoledede menneske, opleves således:

”Denne alkærlighedens kulminationsakt kommer til manifestation gennem to færdige menneskers gensidige kærtægnsudløsning. Her vil et kys, en omfavelse, et varmt håndtryk eller en anden mild og gensidig berøring af hinandens organisme eller legeme være i stand til at frembringe den guddommelige lynoplevelse af »den højeste ild« eller lyset fra Guds evige ånds strålevæld, som tidligere i en meget begrænset form kom til udløsning i de enpoledede væseners parringsakt.”

Martinus taler også her om den tilsvarende kærligheds og ekstaseoplevelse hos væsenerne, når de befinder sig i de åndelige riger og ikke mere inkarnerer på det fysiske plan. Han siger:

”Og for de færdige mennesker, der ikke mere inkarnerer i fysisk materie, foregår den nævnte ophøjede kærlighedskontakt mellem de to parter ved en gensidig overskygning af hinandens aura”.

Det vi her får forklaret, er de højtudviklede dobbeltpolede væseners måde at opleve den højeste ilds ekstaseudløsning.

For forståelsen af det topoledede menneskes oplevelse af den højeste ild kan de fleste nok bedst fornemme det ved tanken om, hvordan man oplever kysset, der ikke i sig selv nødvendigvis er knyttet til parringsakten.

Det er dog klart, at mennesket gennem sin udvikling fra det rent enpoledede menneske må gennemleve en hel række overgangstilstande, som kan bestå af den lige

3. Afsnit

I bogen ”To slags kærlighed” behandler Martinus også emnet polforvandling

vejs udvikling gennem stadierne A, C, E, H, I, J og K, eller gennem forskellige varianter af (forskellige former for) afsporinger, som Martinus har beskrevet som stadierne B, D, F og G. Det skal naturligvis forstås sådan, at det ikke forholder sig sådan, at den der på et givet tidspunkt er blevet afsporet, vil være nødt til at gennemleve alle efterfølgende former for afsporinger, ligesom der naturligvis vil være mange

forskellige grader af afsporingstilstande inden for de enkelte af bogstaverne indkredsede grundtilstande.

I denne lille bog ”To slags kærlighed” synes jeg, at Martinus i sin fortolkning af polforvandlingens faser, giver os et godt supplement til det, han skriver i sit hovedværk ”Livets Bog”.

1970. Martinus holder gardenparty i Villa Rosenbergs have i Klint.

3. Afsnit

I bogen ”To slags kærlighed” behandler Martinus også emnet polforvandling

4. Afsnit

I Småbog nr. 5 (nu 13) ”Juleevangeliet” behandler Martinus også emner i relation til poludvikling.

(Førsteudgaven trykt i Kontaktbreve i 1945/46)

30. KAPITEL

Væsenernes seksuelle poltilstand og den totale opfyldelse af næstekærlighedsloven

Det, der adskiller jordmennesket fra det almindelige dyr og gør det til et »Kristusbarn« eller vordende fuldkomment menneske, er altså dets begyndende vækst bort fra det modsatte køn. At denne vækst befordres af en dybt i væsenets bevidsthed begyndende ny organisk struktur, bliver altså til kendsgerning eller virkelighed gennem alle de erfaringer, der viser udvikling af evnen til at føle sympati for - ikke blot det modsatte køn - men også sympati for væsenets eget køn. **Da al sympati i sin dybeste natur er seksualisme, er denne nye organiske struktur således også af seksuel natur.** At denne sympatiske natur på sit nuværende trin i jordmenneskehedens mentalitet i stor udstrækning er ganske ukultiveret eller ufuldkommen, ja, endog breder sig ud i mange arter af ligefrem vildskud, er ganske naturligt, så

længe den samme menneskehed endnu slet ikke er blevet undervist i eller er forkyndt den sande seksualismes højeste struktur. Det er disse vildskud, der skjuler sig under begrebet perversitet. At disse vildskud eller perversiteter vil florere, så længe jordmenneskeheden er totalt uvidende om den del af det seksuelle principps struktur, der ligger udenfor det rent specielle hanvæsens og hunvæsens område, er naturligvis en selvfølge. Men dette forandrer jo ikke »Kristusbarnet«s vækst. Erfaringerne, vildfarelserne og perversiteterne er kun fødselsveer og lektioner, der efterhånden skal give væsenet den visdom, det har brug for og dermed sluttelig føre det i kontakt med dets kommende bestemmelse som »mennesket i Guds billede«.

Foreteelserne: eget køn og modsat køn er altså noget, der er på retur i jordmenneskets mentalitet til fordel for næstekærligheden. Næsten er således i virkeligheden et nyt »køn«, et begyndende nyt objekt for individets sympati og kærlighed. Dybt i

4. Afsnit

I bogen ”Juleevangeliet” beskriver Martinus også sider af polforvandlingen

jordmenneskets bevidsthed begynder der således at udvikle sig en ny organisk struktur, der efterhånden vil forvandle jordmenneskets nuværende organisme fra at være eenkønnet til at være tokønnet og derved gøre individet til et væsen, i hvem det feminine og maskuline princip er i total ligevægt eller balance. Og ifølge kosmiske analyser i mit hovedværk »Livets Bog« er det denne balance, der udelukkende er betingelsen for skabelsen eller manifestationen af den absolutte næstekærlighed og den herigennem udløste totale åbenbaring af »lovens fylde«. Væsenet er da blevet omdannet til et mentalt solvæsen, der ingen skygge har, men sender sin stråleglorie ud over alt og alle, ligesom universets sole og stjernebyer. Medens manden og kvinden eller han- og hunvæsenet i renkultur kun er mentale halvsole, idet de ikke kan føle sympati for og langt mindre elske deres eget køn og derfor kaster en stor slagskygge ud imod dette køn, er det fuldkomne Kristusvæsen eller det dobbeltpolede åndsvæsen et helvæsen eller en helsol. Det kan derfor i sig selv ikke udsende nogen som helst mental slagskygge. Da det er dobbeltpolet, eksisterer der overfor samme væsen ikke noget modsat køn at favorisere eller noget eget køn at rivalisere med eller føle antipati imod. Det sender sit varmende lys ud imod alt og alle.

I kapitel 30 ser vi for det første, at Martinus taler om den ny organiske struktur, der dannes ved udviklingen fra det enpolede til det dobbeltpolede menneske, som får mennesket til at vise sympati for såvel det modsatte køns væsener som væsener af sit eget køn. Han skriver her:

Da al sympati i sin dybeste natur er seksualisme, er denne nye organiske struktur således også af seksuel natur.

Med denne udtalelse tænker han på ”Den højeste ild” i videste betydning og ikke en afart af parringsseksualiteten i sin snævre seksuelle betydning. Han nævner derefter de overgangsproblemer, der opstår i udviklingsfasen. Han siger:

”At denne sympatiske natur på sit nuværende trin i jordmenneskehedens mentalitet i stor udstrækning er ganske ukultiveret eller ufuldkommen, ja, endog breder sig ud i mange arter af ligefrem vildskud, er ganske naturligt, så længe den samme menneskehed endnu slet ikke er blevet undervist i eller er forkyndt den sande seksualismes højeste struktur. Det er disse vildskud, der skjuler sig under begrebet perversitet. At disse vildskud eller perversiteter vil florere, så længe jordmenneskeheden er totalt uvidende om den del af det seksuelle principets struktur, der ligger udenfor det rent specielle hanvæsens og hunvæsens område, er naturligvis en selvfølge.”

Martinus antyder her, at han netop tænker på ”Den højeste ild” i videste betydning. Han nævner jo her, at så længe mennesket kun handler efter den gamle parringstrang og parringsnatur, er der tale om vildskud i forhold til deres egentlige udviklingsbane. Han skriver:

Foreteelserne: eget køn og modsat køn er altså noget, der er på retur i jordmenneskets mentalitet til fordel for næstekærligheden. Næsten er således i virkeligheden et nyt »køn«, et begyndende nyt objekt for individets sympati og kærlighed.

I de ovenfor viste to sætninger siger Martinus noget af det mest centrale, nemlig at der sker en forvandling i mennesket, hvor mennesket holder op med at tænke i to køn (sit eget køn og det modsatte

4. Afsnit

I bogen ”Juleevangeliet” beskriver Martinus også sider af polforvandlingen

køn), fordi seksualiteten ikke længere fokuserer på dette forhold, men kun tænker i eet køn, som er ”Næsten”. Det er netop problemet med at tilegne sig den dybere forståelse af, at dette netop sker, der bevirker at man har så vanskeligt ved at forstå menneskenes begyndende sympati, også for sit eget køn. Udefra ser det, for den stadig enpolede tilskuer, ud til at være homoseksualitet i traditionel forstand, men er, når der ikke er tale om afsporede tilstande, det begyndende nye syn på sin partner/medvæsen som sin ”Næste”, som man nærer stor sympati for, uden at den er baseret på et ejendomskrav og en parringstrang m. m.

31. KAPITEL

Seksuelle vildfarelser og abnormiteter under jordmenneskets poludvikling

Nu er der måske læsere, der her vil spørge, om det virkelig er meningen, at en mand skal elske en anden mand, ligesom han plejer at elske en kvinde, og om en kvinde skal elske en anden kvinde, ligesom hun ellers plejer at elske en mand. Og her må svaret naturligvis i allerhøjeste grad blive afkræftende. Det er selvfølgelig ikke livets mening, at en mand skal elske en mand eller en kvinde elske en kvinde, thi i så fald behøvede livet eller forsynet jo ikke at skabe hverken manden eller kvinden om til helt nye seksuelle væsener. Da hanvæsenet og hunvæsenet i renkultur organisk er skabte til udelukkende kun at kunne elske det modsatte køn, kan hverken manden eller kvinden på fuldkommen måde elske sit eget køn. Og da dette køns væsener lige så godt er ens næste som det modsatte køn, kan man således umuligt på fuldkommen måde opfylde kærlighedsloven, der absolut betinger, at man skal elske sin næste som sig selv, så længe man endnu

mere eller mindre fremtræder som mand eller kvinde. **At påbyde, at et hanvæsen skal elske et hanvæsen og et hunvæsen skal elske et hunvæsen, eller at en mand skal elske en mand og en kvinde elske en kvinde, er lige så tåbeligt, som at påbyde en fisk at skulle leve i luften og en fugl at leve i vandet.** Hvis der alligevel forekommer væsener, mænd og kvinder, i hvem der er tendens til at elske deres eget køn, bekræfter det jo kun, at der i dem allerede er ved at opstå den ny organiske struktur, der skal forvandle »dyret« i jordmennesket til et Kristusvæsen eller »det fuldkomne menneske i Guds billede«.

Men her kan det ikke noksom slås fast, at denne ny sympati for sit eget køn er milevidt borte fra sin bestemmelse, hvis den ytrer sig som et glødende begær efter at besidde det eller det væsen af eget køn for sig selv alene og dermed afslører sit ophav som et tilsvarende glødende »forelsket« væsen. Men et »forelsket« væsen må også føle skinsyge og rummer dermed i sin mentalitet alle de sædvanlige ægteskabelige kvaler, ulykkelig kærlighed og den heraf følgende livslede. Et sådant væsen kan derfor ikke være nogen repræsentant for det »nye menneske«, Kristusvæsenet eller væsenet i balance. Det udgør derimod netop den samme uligevægt som den, der beforder det mandlige og kvindelige væsens genvordigheder, sorger og lidelser. **Og det gør jo ikke sagen bedre, at det er den seksuelle pol i væsenet, som det endnu ikke har organisme for, der er dominerende.** Hvis en mand er forelsket i en anden mand og her føler besiddelsestrangens og skinsygens kvaler, vil det jo kun være udtryk for, at hans maskuline pol i tilsvarende grad er sat ud af spillet, og at væsenet derfor regeres af sin feminine pol, med andre ord, han er blevet en slags kvinde i en mandlig

4. Afsnit

I bogen ”Juleevangeliet” beskriver Martinus også sider af polforvandlingen

organisme. At dette er skrigende imod livets mening og mål og derfor må drejes ind i sin rigtige bane: polernes balance eller ligevægtige samarbejde i vedkommende væsens mentalitet, er naturligvis en selvfølge. Det samme gælder naturligvis også enhver kvinde, der måtte fremtræde under lignende omstændigheder.

Når disse foreteelser kan forekomme, skyldes det en alt for hurtig eller unaturlig forceret udvikling af den modsatte pol i væsenet. Men de kvaler og lidelser, en sådan udvikling medfører, vil jo efterhånden neddæmpe dette alt for hurtige tempo i seksuel udvikling, således at samme pols udfoldelse indskrænkes så meget, at der atter kan blive plads for den ordinære pols udfoldelse, og individet dermed kan komme i en for sit trin passende seksuel balance eller ligevægt. Og med denne ligevægt mellem individets to seksuelle poler og det heraffølgende ligevægtige samarbejde mellem de samme to poler i mentaliteten begynder den dyriske skyggerregions område at fjernes fra væsenets fremtræden. Og dette begynder da som en mental sol, lysende og varmende at færdes henover sin næstes mentale himmel. Den, man elsker, ønsker man lykkelig. I situationer, hvor dette ikke er tilfældet, er det i virkeligheden kun sig selv, man elsker.

Indledningsvis i kapitlet siger Martinus:

”Nu er der måske læsere, der her vil spørge, om det virkelig er meningen, at en mand skal elske en anden mand, ligesom han plejer at elske en kvinde, og om en kvinde skal elske en anden kvinde, ligesom hun ellers plejer at elske en mand. Og her må svaret naturligvis i allerhøjeste grad blive afkræftende.”

Her gør Martinus det helt klart, og siger det direkte, slår det fast med syvtommersøm, at det ikke er det

normale, at homoseksualitet i traditionel forstand, i den enpolede form, med parringstrangen med seksualekstasen som mål, vil gøre sig gældende. Han siger, at det er en aldeles ulogisk tanke. Han siger:

”At påbyde, at et hanvæsen skal elske et hanvæsen og et hunvæsen skal elske et hunvæsen, eller at en mand skal elske en mand og en kvinde elske en kvinde, er lige så tåbeligt, som at påbyde en fisk at skulle leve i luften og en fugl at leve i vandet.”

Herudfra må det være indlysende for enhver, at det ikke kan være i overensstemmelse med sandheden at tro, at man skal gennemleve traditionelle homoseksuelle inkarnationer, før man kan komme videre i udviklingen fra vores nuværende stade. Man kan ikke bruge Martinus egne udsagn omkring homoseksualitet til at underbygge et sådant synspunkt, da Martinus slet ikke opfatter begrebet homoseksualitet på den traditionelle måde. Se min redegørelse for Martinus opfattelse af begrebet homoseksualitet i indledningen til denne bog.

Han siger efterfølgende, at hvis det forekommer, at man bliver ”forelsket”, altså på det enpolede niveau, er det ikke den normale udviklingsvej, der følges. Han siger:

”Men her kan det ikke noksom slås fast, at denne ny sympati for sit eget køn er milevidt borte fra sin bestemmelse, hvis den ytrer sig som et glødende begær efter at besidde det eller det væsen af eget køn for sig selv alene og dermed afslører sit ophav som et tilsvarende glødende »forelsket« væsen.”

Han gør heri stillingen helt klar, idet han netop i denne sætning taler om det enpolede menneskes

4. Afsnit

I bogen “Juleevangeliet” beskriver Martinus også sider af polforvandlingen

forelskelse og parringstrang. Martinus redegør også her for, at denne tilstand er afsporet, men i sin videre udvikling vil finde tilbage til den rette vej. At denne tilstand er afsporet gør han klart ved at påpege, at et sådan ”forelsket” væsen også vil:

”føle skinsyge og rummer dermed i sin mentalitet alle de sædvanlige ægteskabelige kvaler, ulykkelig kærlighed og den heraf følgende livslede. Et sådant væsen kan derfor ikke være nogen repræsentant for det »nye menneske«, Kristusvæsenet eller væsenet i balance. Det udgør derimod netop den samme uligevægt som den, der beforder det mandlige og kvindelige væsens genvordigheder, sorger og lidelser. Og det gør jo ikke sagen bedre, at det er den seksuelle pol i væsenet, som det endnu ikke har organisme for, der er dominerende. Hvis en mand er forelsket i en anden mand og her føler besiddelsestrangens og skinsygens kvaler, vil det jo kun være udtryk for, at hans maskuline pol i tilsvarende grad er sat ud af spillet, og at væsenet derfor regeres af sin feminine pol, med andre ord, han er blevet en slags kvinde i en mandlig organisme. At dette er skrigende imod livets mening og mål og derfor må drejes ind i sin rigtige bane: polernes balance eller ligevægtige samarbejde i vedkommende væsens mentalitet, er naturligvis en selvfølge. Det samme gælder naturligvis også enhver kvinde, der måtte fremtræde under lignende omstændigheder.”

I slutningen af afsnittet antyder Martinus derefter, at når den dyriske skyggeregions område fjernes fra væsenets fremtræden, vil det begynde at nære den rigtige kærlighedsfølelse for sine medvæsener uanset køn, men denne tilstand er en helt anden end den foran nævnte.

32. KAPITEL

Det fuldkomne menneskes forplantningsprincip eller fundament for sin arts fysiske beståen

Jeg har her fremført nogle enkelte punkter af den seksuelle strukturs analyse for at vise, at »Kristusvæsenet«s endelige, totale fremtræden ikke er som en »mand« eller som en »kvinde«, men derimod som en helt ny væsenstilstand.

Da denne væsenstilstand ikke manifesteres i form af de to kønsspaltninger: hanvæsener og hunvæsener, kan dens væseners forplantning eller arts beståen ikke beforders ved sådanne to væseners samleje, men må, når den har nået sin fulde modenhed, beforders ved en slags »jomfrufødsel«, hvilket altså her vil sige ved selvbefrugtning, der igen beforders gennem materialisation. Men herom må jeg henvise til kommende analyser i »Livets Bog«. Det bliver således rigtigt, når Kristus beretter, at i »himmeriges rige« tager man ikke til ægte. Kristusbegivenhedens forbindelse med »jomfrufødsel« forekommer, således som her berettet, udelukkende kun igennem den kommende selvbefrugtning. Men denne ligger jo tusinder af år fremme i jordmenneskeheden udvikling og vil være en absolut umulighed, så længe jordmenneskets organiske struktur endnu betinger, at det mere eller mindre må fremtræde som et specielt hanvæsen eller et specielt hunvæsen. Det er udelukkende kun den ny seksuelle struktur, der kan hæve manden ud af »syndens forbandelse«: »I dit ansigts sved skal du æde dit brød«, og befri kvinden fra den samme forbandelse eller dette, at »føde sine børn med smerte«.

At det historiske Jesusbarn skulle være jomfrufødt eller skulle være kommet til verden på basis af selvbefrugtning er således her synligt

4. Afsnit

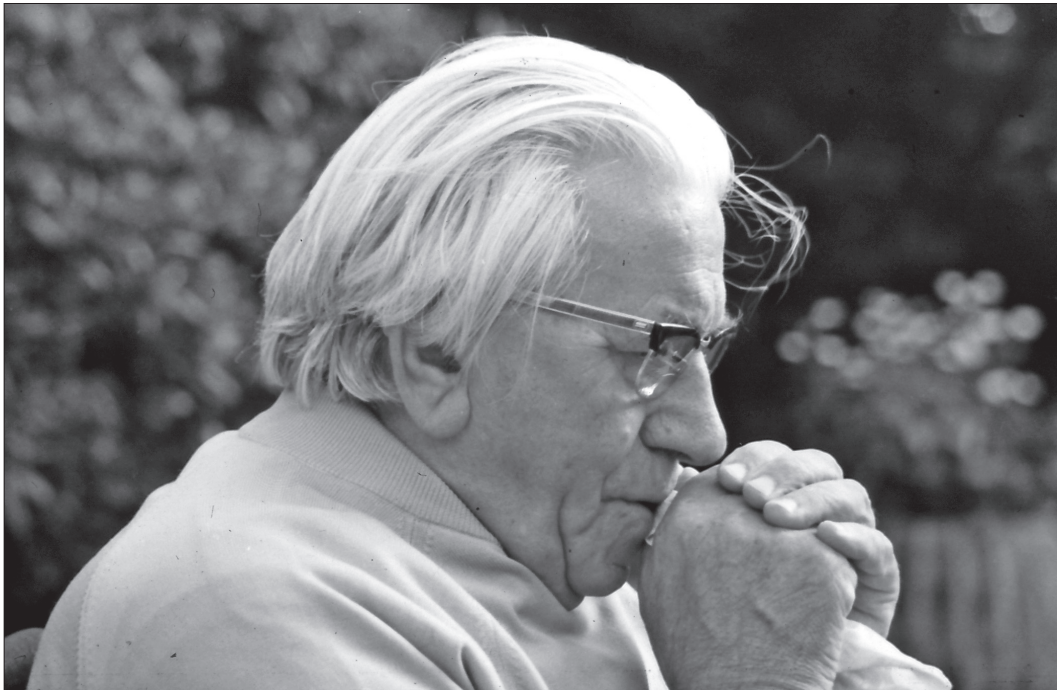
I bogen ”Juleevangeliet” beskriver Martinus også sider af polforvandlingen

som en total umulighed, idet denne organiske tilstand kun forekommer i en svag begyndende fostertilstand her på jorden og endnu er ganske udenfor enhver befrugtnings- eller forplantningsevne hos jordmennesket.

Martinus påpeger igen her at der ikke tænkes på hanvæsener og hunvæsener, men en helt ny væsenstilstand. Han beskriver herefter den færdige

udviklingstilstand, K-mennesket som materialiserer sig selv ved "tankens" kraft.

Også i denne tekst underbygger Martinus det, han siger i Livets Bog, hvilket jo er helt naturligt, idet han andetsteds siger, at alt hvad han siger uden for teksten i Livets Bog er "tygget føde" for den interesserede "student".

Martinus 1976

4. Afsnit

I bogen "Juleevangeliet" beskriver Martinus også sider af polforvandlingen

5. Afsnit

Martinus artikel i Kosmos 1969 ”Ægteskabet og alkærligheden”

I Martinus artikel i Kosmos 1969 med titlen ”Ægteskabet og alkærligheden” giver han os også vigtige oplysninger om, hvordan vi skal forstå polforvandlingens forskellige faser.

I artiklen beskriver Martinus specielt, hvordan menneskets indstilling til ægteskabet som institution vil forandre sig gennem perioden med polforvandling fra det enpoledede til det dobbeltpoledede menneske. En problemstilling det er af stor betydning at forstå, idet vi herigennem får en klar forståelse af, hvorfor der hen ad vejen opstår problemer i vores forhold til vores partnere.

I det efterfølgende viser jeg kun afsnit af særlig betydning for forståelsen af vores emne.

I et afsnit i artiklen med overskriften ”Fra enpolet til dobbeltpolet” forklarer Martinus i al korthed om udviklingen fra enpolet til dobbeltpolet tilstand.

Fra enpolet til dobbeltpolet

Men for at denne evne (alkærligheden, kc.) kan blive fuldkommen og komme til

udløsning må væsenet forvandles. Det må ud af evatilstanden eller den ægteskabelige parringstilstand; enpoledede væsener er ikke skabt til alkærlighedstilstanden. De er kun skabt til at have intim sympati for væsener af det modsatte køn. Manden og kvinden skal jo holde sammen og være ét kød. Hvis hver af de to parter elsker et væsen udenfor ægteskabet, som de elsker sig selv, bedriver de hor og overtræder parrings- eller ægteskabsloven. De skaber dermed ulykke og lidelse. Ligesom adamsvæsenet måtte skabes om til evavæsen for at kunne opleve Guds ånd i mørket, således må evavæsenet nu skabes om til menneske for at kunne opleve Guds ånd i lyset. Denne omskabelse eller forvandling af evavæsenet er det samme som den seksuelle polforvandling. Når evavæsenet er nået frem til det højst udviklede abestadium, og dets organisme nu kan begynde at udvikles til menneskekrop, sker der det, at dets stagnerede pol begynder at udvikle sig. Hos manden er det altså den feminine pol, der tager til at udvikles, ligesom det er den maskuline pol hos kvinden, der begynder at udvikle sig. Væsenet bliver dermed dobbeltpolet. Det vokser fra at være

5. Afsnit

Martinus artikel ”Ægteskabet og alkærligheden” i Kosmos 1969

hankønsvæsen og hunkønsvæsen. Det ophører efterhånden med at være mand og kvinde, og dermed ophører naturligvis også ægteskabet og den énpoledede parringsakt. Og væsenet bliver med denne polforvandling til det begyndende menneske. **Og med den modsatte pols vækst i væsenet og dets oplevelse af dets mørke karma, får det efterhånden menneskelig begavelse og væremåde, ligesom det også efterhånden får evne til at elske sin næste, som det elsker sig selv. Og her er væsener af eget køn ingen undtagelse.**

Vi ser her i dette afsnit, at Martinus helt summarisk gennemgår, hvad udviklingen fra enpolet til dobbeltpolet menneske består i med hensyn til karakterændring, men vi ser også, at Martinus her kobler denne udvikling sammen med det, han andetsteds har sagt om det symbolske i "adamfiguren" og "Evas" skabelse, der omtales i Bibelen, og hvad det betyder i forbindelse med polforvandlingen. Martinus siger her:

"Og med den modsatte pols vækst i væsenet og dets oplevelse af dets mørke karma, får det efterhånden menneskelig begavelse og væremåde, ligesom det også, efterhånden får evne til at elske sin næste, som det elsker sig selv. Og her er væsener af eget køn ingen undtagelse."

Vi skal her gøre os klart, ligesom andre steder hvor Martinus nævner dette at elske væsener af sit eget køn, så drejer det sig ikke om forelskelseskærlighed og parringstrang, men dette at elske væsenet (gudevæsenet) bag ved den fysiske person (se efterfølgende bemærkning).

Næste afsnit:

Det ufærdige menneskes midlertidige hjemsted i udviklingen eller i Guds skabelse af mennesket

Dobbeltpoletheden og lidelserne eller mørk karma fører således til alkærligheden og dermed også til at elske væsener af eget køn. Men dette sker først, når ægteskabet og enpoletheden begynder at blive udlevet i væsenet og dermed bliver degenererende. Ægteskabet er jo, som tidligere nævnt, udelukkende baseret på en sympati mellem væsener af modsat køn. Væsenerne kan derfor i denne polstruktur umuligt blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Dette væsen må kunne opfylde den virkelige og store livslov, der påbyder, at man skal elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv. (Matt. 22.37-39). Så længe væsenet ikke kan det, er det ikke alkærligt og ikke et færdigt menneske i Guds billede. Dets hjemsted i udviklingen eller i Guds skabelse af mennesket er midlertidigt i udgangen af dyreriget, hvor alkærligheden kun lige er i sin allerførste spæde begyndelse. Her er den almene mentale atmosfære mellem væsenerne udenfor ægtemagen og afkommet hovedsageligt kølig eller endog ukærlig eller krigsladet. Her er ægteskabet med parringsakten endnu til en vis grad en livsbetingelse som livslykke, stimulans og opmuntring for væsenets livslyst. Guds ånd i parringsaktens kulmination af den højeste eksisterende behags- eller vellystforfølelse er endnu det ufærdige menneskes mere eller mindre fremtrædende lyskilde og ubevidste møde med varmen fra Gud.

5. Afsnit

Martinus artikel "Ægteskabet og alkærligheden" i Kosmos 1969

I dette afsnit beskriver Martinus blot det nuværende menneskes placering i poludviklingens panorama. Men det er værd at lægge mærke til følgende afsnit:

Dobbeltpoletheden og lidelserne eller mørk karma fører således til alkærligheden og dermed også til at elske væsener af eget køn. Men dette sker først, når ægteskabet og enpoletheden begynder at blive udlevet i væsenet og dermed bliver degenererende.

Alkærligheden og himmeriges rige

Men det var ikke livets mening, at væsenerne skulle blive ved med at leve i en alkærlighedsløs verden og kun få en så relativt lille og begrænset oplevelse af den almægtige Gud. Det skulle ikke blive ved med kun at kunne opleve Gud igennem ægteskab og parringsakt. Det skulle ikke blive ved med kun at opleve Gud igennem en ægtefælle og således kun igennem ét væsen. Det skal blive frit og opleve Gud realistisk i alle andre mennesker i dets omgivelser, det måtte komme i kontakt med. Hvorfor skulle det ellers udvikle sig til at elske sin næste, som det elsker sig selv? - Det er således Guds plan, at det færdige menneske skal komme til at **opleve Guds ånd i form af ”den højeste ild”** og dermed livets største eller kulminerende behags- eller velværefornemmelse, lys og varme hos et hvilket som helst færdigt menneske, det måtte komme i kontakt med og uden noget som helst bindende ægteskab og afkomstbefordring og ligeledes uden betingende hankøns- og hunkønstilstand. Et rige bestående af sådanne væsener kan jo kun være et kærlighedens rige. Og er det ikke netop et sådant guddommeligt rige, der igennem årtusinder har været bebudet menneskeheden

under begrebet ”himmeriges rige” ? Dette rige er altså en verden, hvor menneskene netop lever i alkærligheden, hvilket altså vil sige: elsker hverandre.

Det kærlighedsrige, som Martinus her beskriver, er på det fysiske plan og er det rigtige menneskerige beboet af dobbeltpolede mennesker.

Martinus siger her helt klart, at oplevelsen af ”den højeste ild” er at opleve Guds ånd. En oplevelse som det enpolede menneske alene oplever igennem parringsekstasen, hvilket Martinus siger i næste afsnit.

Den begyndende alkærlighed i menneskeheden

Det er ikke vanskeligt at se, at denne kærlighedens verden er under udvikling. Der findes allerede mange mennesker, der er færdige med at føre krig, myrde og dræbe, ja ikke engang dyr kan de dræbe, fordi de absolut ikke nænner at gøre levende væsener fortræd. Vi ser da også, hvorledes staterne arbejder sig hen til at skabe forsorg for syge og invaliderede mennesker, samt yder folkepension til mennesker, der er nået frem til den begyndende alderdom. Vi ser også, at der er mange mennesker, der ønsker at være med til at skabe hjælp for de endnu underudviklede landes hungrende og lidende befolkninger og ligeledes til de ulykkelige i flygtningelejre. Vi ser også, at der er stor velvillighed til at hjælpe mennesker i områder, der er ramt af naturkatastrofer, jordskælv, cykloner og oversvømmelser. På en mængde områder er der sympati for at hjælpe lidende og nødstedte mennesker. Hvad er det for en sympati? - Det er ikke en forelskelses- eller parringssympati. Det er ikke en ægteskabelig interesse, der beforder denne sympati. Men ikke desto

5. Afsnit

Martinus artikel “Ægteskabet og alkærligheden” i Kosmos 1969

mindre så eksisterer den som en levende, urokkelig kendsgerning. Vi bedømmer menneskene efter denne sympati. De mennesker, der har meget af denne sympati, udtrykker vi som højt udviklede. Og de mennesker, hvor denne sympati kun i meget ringe grad er til stede, udtrykker vi som primitive eller mindre udviklede og i værste tilfælde som brutale eller ukærlige og krigslystne. At det er behageligere og langt sundere og skønnere at eksistere i en zone eller sfære, der er befolket med de førstnævnte væsener end i en sfære eller zone, der er befolket med de sidstnævnte væsener, turde være en selvfølge. Og denne ny sympati er intet mindre end næstekærligheden eller alkærligheden, der er under udvikling.

I det første af de sidste fire afsnit slutter Martinus med at påpege, at i *den dobbeltpolede tilstand* nærer mennesket lige stor kærlighed til alle mennesker uanset køn:

”Og med den modsatte pols vækst i væsenet og dets oplevelse af dets mørke karma, får det efterhånden menneskelig begavelse og væremåde, ligesom det også efterhånden får evne til at elske sin næste, som det elsker sig selv. Og her er væsener af eget køn ingen undtagelse.”

I det næst følgende afsnit påpeger Martinus, at den dobbeltpolede tilstand først udvikles i takt med, at den enpolede tilstand aftager. Det betyder at alkærlighedsfølelsen, der rettes mod alle de omgivne væsener uanset køn først rigtig tager over, når den enpolede parringstrang er stærkt reduceret eller helt borte.

I det sidste afsnit viser Martinus, at det vi ser i form af menneskers godgørenhed er et udslag af disse menneskers udvikling fra at være eenpolet hen imod

den dobbeltpolede tilstand. Det er altså et iøjnefaldende skridt på vejen, som vi her ser.

Alkærligheden vil afløse ægteskabskærligheden

Man kan således begynde at se, at en sådan kærlighedens sfære allerede er nået et vist stykke vej fremad i sin udvikling. Og den vil blive ved med at fortsætte fremad til sin kulmination i menneskets væremåde. Den får mennesket til at elske sin næste, som det elsker sig selv. Men når alle mennesker således udvikler sig til at udstråle en så guddommelig kærlighed til alt og alle, får denne uundgåeligt familiekærligheden, broderkærligheden og kærligheden til ægtefællen til at blegne. Når hvert menneske udstråler en kærlighed og varme til sin næste, der er større og absolut uegoistisk, bliver ægteskaberne og familiekærligheden jo dermed overtruffet af alkærligheden **Men når der således opstår imellem menneskene en kærlighed, der til sidst langt overstråler familie- og ægteskabskærligheden, bliver denne sidstnævnte form for kærlighed totalt overflødig. Ægteskabsprincippet eller parringsdriften eksisterer som før nævnt kun som en midlertidig organisk struktur, igennem hvilken Guds ånd eller den allerhøjeste livskraft kunne tilflyde væsenerne i mørket, væsener der endnu var totalt uden alkærlighed eller næstekærlighed.** Igennem væsenernes organiske struktur som hankøns- og hunkønsvæsener kunne sådanne to væsener af modsat køn udløse med hinanden ”parringsakten”. **Igennem denne akts kulmination oplevede de to væsener en kulmination af en behagsfornemmelse, der ikke kan overtrufes af nogen som helst**

5. Afsnit

Martinus artikel “Ægteskabet og alkærligheden” i Kosmos 1969

anden fornemmelse. Denne fornemmelse var intet mindre end livets allerhøjeste livskraft, der gennemstrømmede de pågældende væsener. Denne kraft var intet mindre end Guds ånd. I kraft af denne guddommelige ånd blev væsenerne stimuleret og opmuntret til at leve i mørket. De kunne jo endnu ikke opleve denne guddommelige kraft, dette guddommelige lys som realistisk oplevelse på nogen som helst anden måde end igennem parringsakten med et væsen af modsat køn. Det var den eneste måde, på hvilken de kunne opleve livets allerhøjeste behagsfornemmelse eller oplevelsen af den for dem endnu ukendte guddommelige ånd. De levede jo i mørkets verden. Alle væsener var endnu ganske blottet for alkærlighed. Den eneste vej til lyset var altså udelukkende igennem parringsvæsenet af modsat køn, og det afkom denne akt også affødte. Alle andre væsener var, som tidligere nævnt, mere eller mindre fjendtligt indstillet. Her måtte væsenerne kæmpe eller leve i krig for at kunne opretholde livet. I modsat fald ventede dem kun døden. En verden af væsener uden noget som helst kærlighedstalent kan kun være et ukærlighedens rige og dermed en mørkets eller lidelsernes verden. Men med alkærlighedens vækst vil den efterhånden træde i stedet for ægteskabskærligheden og menneskeheden bliver i Guds billede efter hans lignelse.

I afsnittet ovenover siger Martinus, at alkærligheden efterhånden helt vil overstråle ægteskabskærligheden i takt med menneskets omdannelse fra eenpolet til dobbeltpolet menneske.

Ægteskabskærligheden bliver derved overflødig og viser, at denne form for kærlighed kun er en overgangsform, der har været nødvendig, for at reproduktionen kunne sikres, og at væsenerne i det

dybeste mørke stadig ville kunne få en glimtvis oplevelse af det guddommelige, af Guds ånd. Martinus siger:

Men når der således opstår imellem menneskene en kærlighed, der til sidst langt overstråler familie- og ægteskabskærligheden, bliver denne sidstnævnte form for kærlighed totalt overflødig. Ægteskabsprincippet eller parringsdriften eksisterer som før nævnt kun som en midlertidig organisk struktur, igennem hvilken Guds ånd eller den allerhøjeste livskraft kunne tilflyde væsenerne i mørket, væsener der endnu var totalt uden alkærlighed eller næstekærlighed.

Om selve parringsaktens ekstaseoplevelse siger Martinus, at denne oplevelse er oplevelsen af Guds ånd.

Igennem denne akts kulmination oplevede de to væsener en kulmination af en behagsfornemmelse, der ikke kan overtrumfes af nogen som helst anden fornemmelse. Denne fornemmelse var intet mindre end livets allerhøjeste livskraft, der gennemstrømmede de pågældende væsener. Denne kraft var intet mindre end Guds ånd.

Når vi forstår dette, forstår vi også den dybere årsag til, at vi føler så stærk trang til at opleve denne tilstand.

Væsenerne ophører med at være mand og kvinde

Men vi har allerede berørt, at adamsvæsenerne blev omdannet til evavæsener for dermed at blive prædestinerede til at kunne opleve og manifestere mørket og dermed blive udviklet

5. Afsnit

Martinus artikel "Ægteskabet og alkærligheden" i Kosmos 1969

til at leve i lyset. Da de ikke havde spor af alkærlighed, måtte de absolut komme til at skabe og leve i mørket. Men uden Guds ånd igennem parringsakten ville de umuligt kunne leve i mørket. Men der er det guddommelige ved mørket eller lidelserne, at de skaber i mennesket netop kærlighedsevnen. Med denne evnes udvikling vil væsenerne komme til at opleve Gud, ikke bare igennem et væsen af modsat køn, men igennem alle væsener uden nogen kønsbetingelse. Som nævnt er væsenerne under forvandling fra enpolethed til dobbeltpolethed. Dette betyder, at væsenerne dermed efterhånden ophører med at være hankønsvæsener og hunkønsvæsener. De bliver totalt dobbeltpolede og er dermed hverken mand eller kvinde.

Her siger Martinus, at med udviklingen af alkærlighedsevnen ophører væsenerne med at være mænd og kvinder. Her skal vi naturligvis forstå det sådan, at der vel fortsat i en meget lang periode vil være en synlig forskel på de to væsenstyper, men at den efterhånden vil blive udjævnet, men hvad der er det vigtigste, det enkelte menneske vil ikke opfatte sine medmennesker på samme måde som tidligere, da det ikke er de fysiske attributter, der vil tiltrække det enkelte menneske, nu hvor parringstrangen er ophørt. Martinus siger også, at det er lidelserne i det enpolede stadium, der vil udvikle alkærlighedsevnen hos det enpolede menneske, hvorved det omdannes til det dobbeltpolede væsen.

Menneskeheden og verdenskulturskiftet

Når to verdensepoker overskygger hinanden, den ene som degenererende og i forfald og den anden som en begyndende ny tiltagende livsopfattelse og væremåde, er det ikke så mærkeligt, at der hersker stor forvirring

blandt menneskene. Menneskene forstår ikke, hvad det er, de er vidne til. De ser, at moralske opfattelser, der før betragtedes som urokkelige livsfundamenter, fundamenter for kultur og retmæssig leve- eller væremåde, nu opfattes som ligegyldige og ignoreres. Disse moralske opfattelser eller religiøse idealer passede engang for den endnu meget ringe begavelse og kulturevne, menneskene i længst forsvunden tid kun var i besiddelse af. Var den moralske forkyndelse givet i en højere form, var den absolut ikke blevet forstået. Men menneskene bliver ikke ved med at stå på det samme trin. De udvikler sig netop fra primitivitet til intellektualitet, fra inhumanisme til humanisme, fra brutalitet til kærlighed. Da menneskene var på det inhumane og brutale stadium og ikke havde talent for andet, kunne det ikke nytte noget at give dem kærlighedsideal. Det var ikke det, de var modne for eller hungrede efter. Alt eftersom udviklingen skrider frem, bliver menneskene mere og mere modtagelige for højere kultur, humanisme og moral. Og menneskeheden bliver da videreført ved de nye moralforskrifter. Og nu er menneskeheden netop inde i den første spæde begyndelse til en sådan ny verdenskultur med dens åndsvidenskabelige syn på Guddommen og det evige verdensbillede.

Den ny verdenskultur er endnu kun lige i sin allerførste spæde morgendæmring. Overordentlig mange mennesker, især blandt ungdommen, er allerede modne for modtagelsen af nævnte verdenskultur, men de kender den ikke og har endnu ikke adgang til den. De er derfor tvivlrådige og ved ikke, hvor de skal henvende sig for at få hjælp i denne deres situation. De ved kun, at den overleverede kirkelige religion passer ikke mere for dem. Og den giver slet ikke oplysninger om den organiske forvandling af

5. Afsnit

Martinus artikel "Ægteskabet og alkærligheden" i Kosmos 1969

manden og kvinden, som i særlig grad allerede er nået frem til synlighed midt i virvaret af kulturskiftet.

Her omtaler Martinus den store forvirring, der opstår i enhver situation, hvor der skal ske en udvikling, når gamle traditioner skal ophæves og nye mål skal sættes. Mål der er bestemt af den fremskredne udvikling i mennesket og samtidig styret af situationen omkring sult og mættelsesforhold.

De ulykkelige ægteskabers zone

Inogle mennesker er den gamle verdenspokes idealer og forskrifter endnu meget stærke og livskraftige. Det er altså mennesker, der er stærkt enpolede. For dem er ægteskabet endnu en urørlig helligdom og det højeste lys. Men det kniber for sådan indstillede væsener at finde en partner med samme endnu uudlevede ægteskabsindstilling. For der er allerede mange væsener, i hvem ægteskabet ikke mere er det eneste saliggørende. Men de kan godt blive forelskede. Og under en sådan forelskelse ser de absolut ikke hinandens virkelige sjælelige standard. Da er de begge to så seksuelt opladet, at de kun ser og oplever hinanden under parringsakten som gensidige rene, ufejlbarlige engle. At de her næsten ikke hurtigt nok kan blive gift og få samliv er ganske naturligt. Men når de så i nogen tid har haft hinanden seksuelt og en vis mættelse gør sig gældende, og det seksuelle lys blegner, og de dermed får hinanden virkeligt at se, som de er, da bliver dette syn i mange tilfælde en meget stor skuffelse. Det viser sig undertiden, at den ene part i det indgåede ægteskab er meget, meget ægteskabeligt indstillet, medens den anden part har udlevet ægteskabet næsten til lede. Da er ægteskabet ulykkeligt og ender som regel med skilsmisse.

Og de prøver igen og igen at indgå nye ægteskaber, men med samme resultat. Vi ser så mange genvordigheder i ægteskaberne, så mange skilsmisser og så megen ægteskabelig utroskab, at vi har kaldt denne sfære for ”De ulykkelige ægteskabers zone”. Det er meget svært for en virkeligt ægteskabeligt indstillet person at få en ægtemage, der ægteskabeligt set er på den samme bølgelængde som denne, når forelskelsen er forbi. Væsenet, der er vokset fra ægteskabet, har også svært ved at tage ægteskabsmoralen og de hermed følgende forpligtelser højtideligt, hvis det trods sin tilstand gifter sig. Mange ægtefæller svigter deres ægtefælle og eventuelle børn.

Der er også væsener, der næsten helt har mistet ægteskabtalentet. De lever derfor i ugift stand. Der kan naturligvis være undtagelser, væsener der er ugifte af andre grunde, men dette er ikke almengældende. Med ægteskabets degeneration opstår der mange afsporinger med hensyn til den seksuelle dyrkelse. Seksuelle perversiteter af mange slags flourer i stor udstrækning. At kvindelig og mandlig prostitution også flourer under uhæmmet seksualisme er naturligvis også givet. Narkotika og andre åndsnedbrydende gifte får også lettere indpas i mennesker, der ikke mere er forankret i et lykkeligt ægteskab eller i en virkelig bærende, religiøs opfattelse eller moral, men mentalt set sejler rundt på må og få i dønningerne af en verdenskulturs undergang, og hvor en ny verdenskulturs kosmiske solopgang endnu kun er i sit første spæde morgengry. Krigens natsorte skygger hyller endnu jorden i mørke.

Martinus begynder med at beskrive de problemer, der opstår for det enkelte menneske, der endnu er i ”de lykkelige ægteskabers zone”, med at finde en partner, der matcher denne tilstand. Menneskene er jo på forskellige steder i udviklingen, og jo længere

5. Afsnit

Martinus artikel ”Ægteskabet og alkærligheden” i Kosmos 1969

udviklingen skrider frem, jo færre er der tilbage af dem, der endnu er i den gamle enpoledede tilstand.

Det er i denne turbulensagtige situation, at afsporinger af mennesker så let kommer til at finde sted og fører mennesker ud på en mørk og lidelsesfuld omvej i deres udvikling. Én ting kan man dog i denne situation trøste sig med, idet Martinus siger, at alle i sidste instans vil vende tilbage til den rette vej og opnå den fuldkomne udvikling.

Alkærligheden gør væsenet til mennesket i Guds billede efter hans lignelse

Men selv om menneskeheden lever i kulturopløsning og kaos, myrderi og krig, så er der dog bag denne store kulturomvæltning en solopgang i menneskenes hjerter. Denne solopgang er næstekærlighedstalentets vækst og udfoldelse. Der er jo for længst begyndt at komme til syne i det daglige liv en sympati eller kærlighed, der ikke har noget som helst med forelskelse eller ægteskabskærlighed at gøre. Vi har allerede før nævnt, at der var væsener, der kunne føle intim sympati for væsener af deres eget køn, og at dette også var med til at forvirre menneskenes livsopfattelse under den nuværende kulturændring. Dette nye talents tilsynskomst i den menneskelige mentalitet har været uforståelig for den store del af menneskeheden, i hvilken dette talent i sin udvikling endnu ikke er nået så langt frem, at det har givet sig udslag ud over en mere eller mindre almindelig sympatifølelse og hjælpsomhed for mennesker, der er i nød og trang, og som vi allerede har berørt tidligere under afsnittet: Alkærligheden og himmeriges rige (KOSMOS nr. 23, side 275, første linje). Men alkærligheden er ikke et lune eller en midlertidig hjælpehobby, ligesom mange andre hobbyer, mennesker

kan have. Den er en absolut voksende, varig virkelighed. Den udgør det begyndende urokkelige fundament for den kommende absolutte menneskelige bevidsthed, befriet fra al dyrisk og djævlemenneskelig natur. Det vil igen sige: den bevidsthed, der gør det levende væsen til mennesket i Guds billede efter hans lignelse.

I dette afsnit peger Martinus på, at der er lys forude, selv om menneskene føler, at de lever i ulykkelige tilstande på grund af den midlertidige disharmoni mennesker imellem, som er fremkaldt af den fortløbende poludvikling.

Når alkærligheden har overvundet ægteskabskærligheden

Hvordan skulle noget væsen blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse uden dette højeste bevidsthedstalent? Kan mennesket i Guds billede eksistere med en stærkt begrænset kærlighedsudfoldelse, en kærlighed der er syndig, når den udfoldes til et væsen, der ikke er ens ægtemage? - Kan mennesket i Guds billede være et væsen, der må være skinsyg og dermed hadefuld? - Hvis en ægtemage ikke er det, er han allerede påvirket af den alkærlighed, der spirer i hans mentalitet og engang skal gøre ham til mennesket i Guds billede. Er det ikke netop alkærlighedens natur ”hellere at give end at tage”, ligesom det er ægteskabskærlighedens eller forelskelsens natur ”hellere at tage end at give”? Alkærligheden er uselvvisk, derfor er den absolut betingelsesløs, medens ægteskabskærligheden er egoistisk. Den fordrer genelskelse af sit objekt. I modsat fald udløser den skinsyge eller had mod nævnte objekt. Og fra dette had stammer alt det onde i

5. Afsnit

Martinus artikel “Ægteskabet og alkærligheden” i Kosmos 1969

verden. Man forstår her godt Kristus, der hvor han taler om væsener, der ikke tager til ægte (Luk. 20:34-35-36).

Martinus beskriver igen i dette afsnit forskellen på det enpolede menneskes oplevelse af sine medmennesker og den samme oplevelse hos det menneske, der er ved at udvikle sig til at blive dobbeltpolet.

Den begyndende alkærlighed og dens forfølgelse

Mange mennesker er allerede så langt fremme i udvikling, at alkærligheden ikke blot giver sig udslag i almindelig manuel godhed og hjælpsomhed, den begynder at give sig udslag fra et højere plan. Den begynder at skabe trang i væsenet til udløsning af mere eller mindre intime kærtegn. Den søger udløsning for en sådan varmen kontakt med andre væsener, altså igennem dette at kærtegne. **Da det ikke er en ægteskabskærlighed, væsenet søger udløsning for, er den ikke stilet imod noget modsat køn. Det vil altså sige, at dens objekt er ikke noget hankøn eller hunkøn. Det er ikke selve "manden" eller "kvinden", der er det animerende kærtegnobjekt for det udviklede menneske. Det er i realiteten væsenet bag det kvindelige eller det mandlige legeme, der animerer kærtegnslysten.** Men hvordan er betingelsen for en sådan kærtegnsudløsning midt iblandt mennesker, hvor den overordentlige store part netop er hankøns- og hunkønsvæsener? - Her er ikke rigtig plads for en alkærlighedens intime kærtegn. Det har da også hidtil ført til et forfærdeligt mørke for de væsener, der begyndte at få dette alkærlighedstalant i sin natur. Denne kærtegnstrangs objekt er

ikke forbeholdt et væsen af modsat køn. **Ja den gælder endog i sine begynderstadier særligt væsener af samme køn.** Og det er netop dette, der har vakt forfærdelse, hån og spot, bagtalelse og forfølgelse og ligefrem fængsling og straf for sådanne begyndende fra flokken afvigende væsener.

I dette afsnit viser Martinus den absolut grundlæggende forskel på ægteskabskærlighedens og alkærlighedens natur, hvor den første virker ved "hellere at tage end at give", via forelskelsesevnen i dens enpolede natur, medens den anden, som Martinus her beskriver, er at leve efter ønsket "hellere give end at tage". Vi skal her holde os for øje, at med alkærlighedens følelser i mennesket vil dette ønske "hellere at give end at tage" være dominerende, uanset om dette menneske oplever et parforhold med et væsen af det modsatte køn eller et væsen af sit eget køn. Martinus påpeger jo her, at mennesket netop ikke ser på manden eller kvinden, men på væsenet bag dets ydre manifestationer. Dermed har et sådan forhold fået et helt andet indhold af ophøjet kærlighed uden den dominerende parringstrang. Mennesket er imidlertid endnu ikke på dette stade frigjort fra brugen af kønsorganerne til at fremkalde det, Martinus siger er en imaginær indadvendt oplevelse af den højeste ild. Mennesket har på dette stade endnu kun mulighed for at opleve ekstasetilstanden ved hjælp af kønsorganerne, men her søges og opstår denne ekstaseoplevels på andre åndelige præmisser end den traditionelle parringstrang, der er knyttet til kravet om at eje sin partner.

Martinus udtrykker dette forhold således:

"Da det ikke er en ægteskabskærlighed, væsenet søger udløsning for, er den ikke stilet imod noget modsat køn. Det vil altså sige, at dens objekt er ikke noget hankøn eller hunkøn. Det er ikke selve "manden" eller "kvinden",

5. Afsnit

Martinus artikel "Ægteskabet og alkærligheden" i Kosmos 1969

der er det animerende kærtegnsobjekt for det udviklede menneske. Det er i realiteten væsenet bag det kvindelige eller det mandlige legeme, der animerer kærtegnslysten.”

Det er imidlertid naturligt, at væsener, der stadig er i den absolut enpolede tilstand, ikke vil kunne forstå noget sådan og derfor stadig vil opfatte sådanne væsener som homoseksuelle i den ordinære forstand. Når dette er sagt, skal vi jo dog ikke glemme, at der på dette stadie af menneskets udvikling stadig er mennesker, der er blevet afsporet fra den lige vej og derfor lever i den enpolede tilstand i samliv med et væsen af sit eget køn fremkaldt af en provokeret aktivering af den modsatte pol, medens væsenet stadig er enpolet. Dette er imidlertid ikke af ond vilje hos væsenet, men en ”ulykkelig” omstændighed, som i stor udstrækning vil afstedkomme ulykkelige situationer for samme væsen. Det er dog lykkeligt at erindre, at sådanne væsener altid vil komme tilbage på den rette vej på et senere tidspunkt. Men vi må også erindre, at Martinus siger, at sådanne væsener vil kun finde tilbage på den rette vej på grund af de lidelser denne uhensigtsmæssige tilstand fremkalder i væsenets liv.

Hvad er årsagen til det primitive menneskes forfølgelse af alkærligheden?

Hvoraf kommer denne forfærdelige uvilje, der hos visse væsener ligefrem grænser til had og forfølgelse? - Denne væsenets antipati imod den intime sympati for sit eget køn har rod i naturens egen opretholdelsesstruktur. Dyrene har i nogen grad tendens til at dræbe væsener af deres egen art, der er abnorme og mere eller mindre afvigende fra det normale og ude af stand til at kunne klare de for arten gældende livsbetingelser. Og det er denne

tendens, vi kan se, der går igen helt op i det endnu meget stærkt enpolede menneske, som endnu er aldeles blottet for **trang til intimt at kærtegne væsener af sit eget køn**. Ja, det ligefrem kan hade og forfølge et sådant væsen. Men efterhånden som poludviklingen skrider frem og kommer til syne i flere og flere mennesker, og det ligeledes er blevet synligt, at denne forvandling fra enpoledhed til dobbeltpoledhed er en naturlig proces, der er en livsbetingelse for væsenets forvandling fra dyr til menneske, vil man stille sig helt anderledes forstående og sympatisk overfor væsenerne på dette stadium i udviklingen, end man tidligere har været i stand til.

I dette afsnit nævner Martinus blot det naturlige dyriske aspekt i det enpolede menneske. Et aspekt der får dette enpolede menneske til at se på den begyndende kærlighedstilkendegivelse mennesker imellem, uanset køn, som unormalt. Martinus taler her om ”trang til intimt at kærtegne væsener af sit eget køn”. Her skal vi gøre os klart, at dette ikke nødvendigvis dækker over kærtegn på og af kønsorganerne, hvilket naturligvis er en mulighed, men det kan lige så vel være andre former for kærtegn så som anden form for berøring og kys. Denne udfoldelse er dog nok i nogen grad bestemt af, hvor langt de enkelte mennesker er fremme i poludviklingen.

Det homoseksuelle eller dobbeltpolede menneske og almenheden

Nævnte forvandling vil komme ind under en, for den forvandlede tilstand passende morallbasis. **Og man vil komme til at erkende, at dette at være ”homoseksuel”, der er det samme som at være dobbeltpolet,**

ikke behøver at betyde, at man er en paria, at man er en afsporet, man er pervers, man er en seksualforbryder, man ligger under for en fejlagtig vane, man er en særling, man er abnorm eller er befængt med nogle af de andre mentale særheder, menneskene synes at koble til den homoseksuelles eller det dobbeltpolede menneskes mentalitet og psyke. Så, længe det homoseksuelle eller dobbeltpolede væsen ikke er et færdigt menneske, kan det naturligvis være behæftet med laster og afsporinger lige såvel som de enpolede væsener. Men at betragte laster og afsporinger eller andre ufærdige sider ved mennesket som særligt hørende det dobbeltpolede menneske til er absolut forkert og er i sig selv en afsporet opfattelse. Homoseksualitet i renkultur er således ikke nogen last eller afsporing. Den er organisk forankret i dobbeltpoletheden og næstekærligheden og er det livets fundament, uden hvilket en virkelig lysets verden i total renkultur ville være en absolut umulighed.

Men hvordan skulle en menneskehed, der igennem dens religioner, sekter og samfund har fået prædikeret moselovens dødsdom over væsener af samme køn, der intimt kærtegnede hinanden, kunne forstå et talent, der endnu ikke gjorde sig gældende i deres egen mentalitet og væremåde? De havde jo endnu i mange tilfælde en ligefrem stærk seksuel appetit på det modsatte køn. De kunne kun opfatte alkærligheden som en uhyrlighed, en afsporing, der måtte straffes og udryddes. Men hvordan kan man udrydde Guds plan? - Denne strenge almenhed og dens præster og retsvæsen forstod jo ikke, og forstår heller ikke engang i dag, at det er Guds skabelse af mennesket i sit billede, man angriber og udøver sabotage imod ved at forfølge alkærlighedens vækst i mennesket.

I dette afsnits overskrift ser vi tydeligt, at Martinus betegner det dobbeltpolede menneske som "homoseksuelt". Det er en meget vigtig ting, som vi skal holde os for øje, når vi læser, hvad Martinus siger om poludviklingen. Her er nemlig en divergens mellem det som almenheden, det nærmest enpolede menneske, opfatter som homoseksuelt og det, Martinus giver denne betegnelse.

Vi er jo ikke i tvivl om, at det enpolede menneskes opfattelse af homoseksualitet helt klart er den, at det homoseksuelle menneske søger at udleve parringstilbøjeligheden i den rent fysiske form med et menneske af sit eget køn i en sådan form, som det nu i praksis er muligt. Det er også klart, at det enpolede menneske opfatter det homoseksuelle par som mennesker, der ligger under for ejertilbøjeligheder, jalousi og de andre følelsesmæssige facetter, der tilhører det rigtige enpolede menneske. Denne opfattelse er fuldt forståelig, idet det jo netop er på dette stade, det enpolede menneske befinder sig. Man kan imidlertid ikke "udefra" se, om det forholder sig således i det homoseksuelle parforhold. Hvis det er tilfældet, er det blot et udtryk for, at parret stadig er rent enpolede, men er blevet afsporet på et tidspunkt af deres udvikling. Det kan derimod også være, at de to mennesker, der lever i dette forhold, er højere udviklet, således at deres gensidige følelser for den anden part slet ikke har noget med trangen til parringsakt at gøre, men er ren kærlighed til mennesket bag den fysiske partner. I såtilfælde er væsenerne langt fremme imod at være i den dobbeltpolede tilstand, og så er det ikke homoseksualitet i den traditionelle forstand, men Martinus kalder det, som vi kan se, alligevel for homoseksualitet, men i den form som han lægger i dette ords betydning.

Vi skal her specielt lægge mærke til, at Martinus i teksten definerer sit begreb og opfattelse af ordet "homoseksualitet" som værende synonymt med den dobbeltpolede tilstand.

5. Afsnit

Martinus artikel "Ægteskabet og alkærligheden" i Kosmos 1969

Martinus siger:

”Og man vil komme til at erkende, at dette at være ”homoseksuel”, der er det samme som at være dobbeltpolet, ikke behøver at betyde, at man er en paria, at man er en afsporet, man er pervers, man er en seksualforbryder, man ligger under for en fejlagtig vane, man er en særting, man er abnorm eller er befængt med nogle af de andre mentale særheder, menneskene synes at koble til den homoseksuelles eller det dobbeltpolede menneskes mentalitet og psyke.”

Martinus siger:

”Så længe det homoseksuelle eller dobbeltpolede væsen ikke er et færdigt menneske, kan det naturligvis være behæftet med laster og afsporinger lige såvel som de enpolede væsener. Men at betragte laster og afsporinger eller andre ufærdige sider ved mennesket som særligt hørende det dobbeltpolede menneske til er absolut forkert og er i sig selv en afsporet opfattelse.”

Martinus siger:

”Homoseksualitet i renkultur er således ikke nogen last eller afsporing. Den er organisk forankret i dobbeltpoletheden og næstekærligheden og er det livets fundament, uden hvilket en virkelig lysets verden i total renkultur ville være en absolut umulighed.”

Martinus har i de ovenfor markerede tekstafrsnit klart tilkendegivet, hvad han lægger i begrebet ”homoseksualitet”. Det er ubetinget vigtigt, at vi holder os dette for øje når vi vurderer, hvad han skriver om polforvandlingen, så vi ikke opfatter det således, at man skal gennemløbe nogle udviklingsfaser, hvor man skal leve i homoseksuelle

forhold baseret på parringstrangen for at blive højere udviklet. Det er absolut ikke tilfældet, da dette er den afsporede form (se ”Juleevangeliet” kapitel 31 med overskriften ”Seksuelle vildfarelser og abnormiteter under jordmenneskets poludvikling”). Det Martinus visse steder taler om er, at man skal leve med alkærligheden til sine medvæsener uden hensyn til kønnet, idet man ikke fokuserer på kønnet, men på væsenet bag mennesket, og uden trang til parringsakten som sådan, men med trangen til kærlighedstilkendegivelser af anden art, som Martinus har beskrevet forskellige steder (se et foregående afsnit i denne artikel ”Ægteskabet og alkærligheden” med overskriften ”Den begyndende alkærlighed og dens forfølgelse”).

Det Martinus her har lagt i ordet ”homoseksualitet”, svarer således ikke til den almindelige opfattelse af begrebet ”homoseksualitet”, selv om hans begreb også i praksis indbefatter sådanne tilstande, men disse tilstande er tilstande som Martinus har beskrevet som afsporede tilstande, og i hans terminologi ikke opfatter som den ”rigtige” homoseksualitet, som han opfatter den.

Man kan se det naturlige i Martinus forståelse af begrebet ”homoseksualitet” i forhold til dobbeltpolethed ud fra det faktum, at Martinus siger, at man overhovedet ikke kan få sympati for sit eget køn, før ens latente pol er vokset så meget, at den er vokset sammen med den ordinære pol, hvilket gør væsenet bevidst i denne pol, og væsenet dermed er nået til den rigtige dobbeltpolede tilstand. Dette er forløbet ved den normale poludvikling, som gennemløbes, hvis væsenet ikke er blevet afsporet på et tidligt tidspunkt. Dette bevises af det efterfølgende citat fra afsnit 1910.

Martinus beskriver i begyndelsen af afsnit 1910 i Livets Bog entydigt hvad der styrer homoseksualiteten.

5. Afsnit

Martinus artikel ”Ægteskabet og alkærligheden” i Kosmos 1969

Han siger:

1910. Naar Væsenet seksuelt drages mod sit eget Køn, er det naturligvis grundet paa en Hunger udløst af dets modsatte Pol. Dets ordinære Pol vil jo aldrig kunne drage Væsenet seksuelt imod dets eget Køn.

Altså kan egentlig ”homoseksualitet” i ordets traditionelle betydning kun forekomme, når menneskets modsatte pol er blevet for stærkt udviklet i forhold til dets normale pol.

Derfor er ordet ”homoseksualitet”, brugt i alle andre sammenhænge (hvor det drejer sig om højere udviklede menneskers ”alkærlige” sympati for sit eget køn) ikke i overensstemmelse med den traditionelle opfattelse af ordets betydning og kan derfor let give anledning til alvorlige misforståelser.

Man kan måske sige, at det er mærkeligt, at Martinus ikke har slået sin definition af ”Homoseksualitet” fast i tekster i Livets Bog i stedet for, at vi skal finde den i en artikel, han har skrevet i Kosmos. Han har imidlertid også indirekte antydnet denne opfattelse af ordet i Livets Bog, men han har måske fundet det så indlysende, at han ikke fandt det nødvendigt at sige det så klart, som han nu har sagt det i denne artikel.

Et internationalt verdensrige

Men hvordan ville verden komme til at se ud, hvis ikke alkærligheden blev et talent i mennesket? - Den ville blive ved med at være hjemstedet for en dyrisk, dræbende verden, ja, den ville endog blive en djævleverden i renkultur. Hvis ikke virkningerne af de lidelser, mennesket påfører andre væsener,

vendte tilbage til sit ophav og blev dettes skæbne, ville samme ophav blive et permanent kulminerende djævlevæsen. Al djævlebevidsthed, al krig, had og forfølgelse, skinsyge, misundelse, intolerance og lignende skyldes udelukkende manglende alkærlighed. Men da al lidelse netop på grund af karmaen afføder i væsenet næstekærligheds- eller alkærlighedstalentet, kan intet væsen og dermed heller ingen som helst menneskehed blive ved med at leves i mørkets, krigens eller ragnaroks epoke. Den voksende alkærlighed i menneskeheden vil således føre den frem til at udgøre et virkeligt kærlighedens rige på jorden, hvor ”alle elsker alle” som en modsætning til livet på jorden i dag, hvor ”alle er i krig med alle”. I dette kommende verdensrige vil alle nationer og stater være forenede til en stat eller et rige. Dette rige vil have en for alle eksisterende nationer fælles regering. I denne verdensstat vil alt være så fuldkomment organiseret og styret, at penge er afskaffet. Den eneste betalingsværdi vil da være menneskets arbejdssevne. Ingen kan betale med noget som helst andet. Jeg skal ikke komme nærmere ind på dette kommende rige, men henvise til første binds fjerde kapitel i mit hovedværk LIVETS BOG, hvor dette rige er udførligt beskrevet. Jeg skal blot her nævne, at alt manuelt arbejde udføres helautomatisk med maskiner. Intet menneske skal her udføre noget som helst groft og opslidende arbejde. Da mennesket her kun skal yde et tilsvarende antal arbejdstimer, som dets eget livs behov kræver, bliver arbejdstiden noget ganske andet, end man i dag er vant til. Den vil næppe overstige to timer om ugen. Og dette giver adgang til en levestandard, der dækker et meget højt kulturstadiums moderne behov. Men uden alkærlighed ville menneskene gå fuldstændigt til grunde i en djævleverdens mørkeste kaos, ragnarok eller helvede. Det

5. Afsnit

Martinus artikel ”Ægteskabet og alkærligheden” i Kosmos 1969

er derfor ikke godt at forfølge alkærlighedens begyndende vækst i menneskene.

I dette afsnit viser Martinus os lidt af fremtiden og påpeger dermed nødvendigheden af, at der sker en udvikling imod dobbeltpoletheden synonymt med alkærligheden. Resultatet som Martinus beskriver som etableringen af det rigtige menneskerige, er netop betinget af, at dets beboere er dobbeltpolede. Det drejer sig om J- og K-mennesker, som vi endnu ikke, bortset fra Kristus og Martinus, har set på vores jordklode, men som, efter Martinus oplysninger, findes som veletablerede samfund andre steder i universet.

Mosesmissionen og Kristusmissionen

I kraft af Moses og Kristus er det ikke vanskeligt at se, at de to store væsener var Guds redskaber for menneskehedens førelse igennem to fra hinanden afvigende store livsepoker. Moses var ægteskabsepokens store profet, men Kristus var den nu begyndende alkærlighedsepokes totale repræsentant og dermed en verdensfrelsende Gudsøn. Moses var lovens og straffens enpolede ekspert, men Kristus er mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Han er modellen for Guds skabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse. Som han er, skal alle blive. Uden at være et Kristusvæsen kan man umuligt være et færdigt menneske i Guds billede efter hans lignelse.

I dette lille afsnit peger Martinus på Moses og Kristus som repræsentanter for hver sin epoke i udviklingen og påpeger den absolutte naturlige nødvendighed af, at begge har virket blandt mennesker.

Materialisation og dematerialisation

Når menneskene er i færd med at udvikle sig til dobbeltpolethed, og hankønstilstanden og hunkønstilstanden ophører, og hvorved den enpolede parringsakt og ægteskab også ophører, hvad skal da afløse denne menneskenes fysiske tilværelsesform? - Menneskenes voksende dobbeltpolethed er en begyndende forvandling af mennesket til at blive et åndeligt væsen. Og åndelige væsener har ikke brug for fysiske organismer, da den åndelige verdensmaterie automatisk former sig efter væsenets tanke. Alene med tænkeevnen og dets vilje kan væsenet på det åndelige plan sætte materien i form fuldstændigt totalt efter ønske. Det skaber altså her med sin blotte tænkeevne uden hjælp af noget som helst materielt legeme. Efterhånden som mennesket når så langt frem i udvikling, at det ikke mere kan fødes af kvinder, men alligevel endnu ikke er helt færdigt med det fysiske plan, da har det imidlertid fået sin tænkeevne trænet så meget op på det åndelige plan, at det ikke blot i den åndelige materie kan skabe en kopi af sit tidligere fysiske legeme, men det kan også med sin tanke- og viljekraft lade dette tankematerialiserede legeme fortsætte og iklæde sig egnede fysiske materier, så der ligefrem i lyntempo opstår et fysisk legeme. Og væsenet kan da midlertidigt opleve og manifestere sig på det fysiske plan. Lige så hurtigt kan det bringe dette interimistiske fysiske legeme til at opløses og dermed forsvinde.

Overjordiske skabemetoder, mirakler

I menneskenes sidste epoke som fysisk væsen i dets færdigudviklede tilstand kan det

altså ved sin tanke og viljekraft efter behag skiftevis være et fysisk væsen og et åndeligt væsen. Den kan yderligere, så længe det er i sin fysiske materialisation, materialisere og dematerialisere fysiske ting og genstande. Det har denne sin høje åndelige, færdige tilstand som mennesket i Guds billede efter hans lignelse adgang til et væld af kosmiske eller okkulte kræfter. Det er i stand til med disse kræfter at manifestere foreteelser, der ikke kan frembringes ved det ufærdige menneskes almindelige skabemetoder. Det er disse foreteelser, der derfor bliver udtrykt som ”mirakler”. Sådanne færdige mennesker kan også materialisere sig fysisk på andre kloder og dér med deres overjordiske viden og kunnen hjælpe endnu primitive mennesker fremad i ånd og kulturskabelse. At sådanne materialiserede overjordiske mennesker af de befolkninger, som de har materialiseret sig for og har hjulpet, bliver betragtet som guder og engle, er ganske naturligt. Hvordan skulle de ellers kunne opfatte disse væsener? Bibelen peger da også i flere tilfælde på sådanne overjordiske væsener, der har materialiseret sig her for jordiske mennesker.

Det er logisk og naturligt at overveje, hvordan menneskene fortsat vil kunne bestå på det fysiske plan, når parringstrangen ophører, og der derfor ikke fødes flere nye væsener af en fader og en moder gennem parringsakten. Martinus forklarer i ganske kort form i disse to afsnit, at denne proces afløses af den direkte materialisation som mere og mere som udviklingen skrider frem vil ske på væsenets egen foranledning. Der er her tale om det Martinus kalder K-mennesker.

Det skal dog her bemærkes, at hverken Kristus eller Martinus inkarnerede på vores jordklode ved materialisation. Martinus siger om Kristi fødsel, at det ikke drejede sig om en jomfrufødsel, men en ganske normal fødsel. Dette var nødvendigt,

da der ikke var nogen grundlag for at tro, at Kristi forældre var så højt udviklede at det kunne være en ”jomfrufødsel”, og at sådanne muligheder slet ikke var, og endnu ikke er, etableret her i vores jordsfære.

Vi springer nu over en række afsnit i Martinus artikel, og slutter med et par af de sidste afsnit i artiklen.

Djævlemennesketilstanden

Men denne sympati (parringsympatien, kc) gjaldt jo kun parringspartneren, væsenet af modsat køn og afkommet. Men denne sympati var jo ikke alkærlighed. Ved den kunne væsenet ikke blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Her krævedes der virkelig kærlighed, en kærlighed der var totalt uselvisk, en kærlighed med hvilken man kunne elske sin næste, hvilket vil sige alle væsener, man kommer i berøring med. Men da den kærlighed kun kan blive til talent i væsenet i kraft af virkningerne af de lidelser, det har påført andre væsener, var det således en urokkelig betingelse, at det måtte igennem livets kulminerende mørkezone for at få udviklet alkærlighedsevnen. Men for at komme igennem dette mørke var, som vi har berørt, Guds lysende og livsbefordrende ånd ligeledes en urokkelig betingelse. Og denne betingelse opfyldtes altså igennem væsenernes parring og parringsakt. Men efterhånden som næstekærligheden udviklede sig, ville parringssympatien blive mere og mere overflødig. Alkærligheden ville med tiden blive den altoverstrålende eller altbeherskende. Det blev derfor nødvendigt, at væsenerne blev befriet fra deres enpoletthed, så de også kunne elske væsener af deres eget køn. Og væsenerne blev

5. Afsnit

Martinus artikel “Ægteskabet og alkærligheden” i Kosmos 1969

efterhånden, som alkærligheden udviklede sig i væsenet, mere og mere dobbeltpolede. Og med dobbeltpoletheden begyndte den menneskelige begavelse mere og mere at gøre sig gældende. Denne begavelse voksede stærkere end alkærligheden. Væsenet kom derved til at opleve en epoke, i hvilken det havde menneskelig begavelse, men var endnu et mere eller mindre ukærligt væsen, det fik djævlbevidsthed. Det fik derved lejlighed til at udfolde et lidelsesområde, der var langt større end dyrenes. Derfor kunne det også få en mørk karma, der var tilsvarende mere mørk end dyrenes. Det er i denne tilstand, at det ufærdige menneske udtrykkes som ”djævlemenneske”.

Martinus beskriver i dette afsnit nødvendigheden af, at vi må gennemleve den enpolede tilstand, før vi kan blive i stand til at udvikle os til alkærlige væsener som dobbeltpolede. Som han siger, må vi gennem lidelsen udvikle en sult efter at finde og udvikle den ægte uselviske alkærlighed. Det forhold, at væsenernes begavelse vokser hurtigere end deres alkærlighedstrang kan udvikle sig, bevirker, at væsenerne gennemlever det absolutte mørke og gennemgår det, Martinus kalder djævletilstanden for at få lidelser nok til den fortsatte udvikling.

Det færdige menneske i Guds billede og Himmeriges Rige

Og igennem denne mørke karma vokser væsenets alkærlighed til kulmination, og væsenet bliver dermed til det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Det er dobbeltpolet i renkultur og kan elske sin næste, som det elsker sig selv, og dermed opfylde livsloven totalt. Fra at være et væsen, der levede i mørket og kun kunne opretholde

sin passage igennem denne dræbende verden i kraft af Guds ånd i form af den højeste ild i parringsakten med et væsen af modsat køn, men ellers var i krig og fjendskab med alle, er det nu i sin færdige tilstand som mennesket i Guds billede efter hans lignelse et væsen, befriet fra reinkarnationens fødsel og død. Det kan frivilligt igennem materialisation og dematerialisation alt efter behag åbenbare sig på det fysiske plan i situationer, hvor det er Guds taleorgan til væsener i nød. Det kan tale igennem tornebuskens ild, og det kan tale igennem lyset på vejen til Damaskus (Saulus omvendelse til Paulus, kc). Det kan være Guds redskab som verdensgenløser for en klodes menneskehed, ligesom det kan have andre store kosmiske missioner som ét med den store organstruktur, der udgør Guds primære bevidsthed, der er Guds hovedorgan for alle levende væsener i mellemkosmos. Det er selve Guds organ for hele menneskehedens styrelse og ledelse i dens vandring igennem mørket til Guds evige lysvæld i de højeste kosmiske eller åndelige verdener. Her funkler og stråler alkærligheden som Guds evige lys i form af ”den højeste ild” fra væsen til væsen som et møde med Gud og gør enhver berøring med sin næste til en kulminerende eller højeste fornemmelse af behag, velvære og salighed. Og Guds skabelse af mennesket i sit billede er hermed sket fyldest. Vi er i det rige, som igennem alle tider er bebudet det, færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Vi er i Himmeriges Rige.

I de sidste to afsnit i artiklen afrunder Martinus sin redegørelse for nødvendigheden af udviklingen fra det enpolede til det dobbeltpolede menneske, som besidder alkærlighedsevnen. Den må nødvendigvis finde sted for at vi kan blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse.

6. Afsnit

Martinus tekst til symbol nr. 33 i Det Evige Verdensbillede 3, 1995-udgaven "De dyriske og menneskelige tankeklimaer"

I "Det evige verdensbillede" bind 3 skriver Martinus også om poludviklingen i forbindelse med beskrivelsen af Symbol nr. 33 "De dyriske og menneskelige tankeklimaer"

De viste tekster er fra 1995-udgaven. I 1. udgaven fra 1968 er afsnittene nummereret på en anden måde.

I forbindelse med beskrivelsen af symbol 33 forklarer Martinus igen de samme forhold og problemer som tidligere vist. Han forklarer det imidlertid lidt på en ny måde, og dermed får vi et mere nuanceret billede af hvad han mener. Det vil altid være af stor betydning at få så nuanceret et billede som muligt, idet man derigennem også får den mest nuancerede og dybtgående forståelse. Jeg viser her kun det, jeg finder af særlig betydning for forståelsen.

"Det onde" og "Det gode"

33.1 Som vi allerede forlængst er blevet gjort bekendt med, er det jordiske menneske et ufærdigt væsen. Det befinder sig i overgangsstadiet fra dyr til menneske. Derfor fremtræder det med en degenererende

dyrisk bevidsthed og en voksende menneskebevidsthed. Da menneskene ikke er lige langt fremme i denne forvandling, forekommer der mennesker, der endnu har megen dyrisk bevidsthed og meget lidt menneskebevidsthed, lige såvel som der forekommer mennesker med megen menneskebevidsthed og meget lidt dyrisk bevidsthed. Den dyriske bevidsthed i mennesket er i virkeligheden det, vi kender under begrebet "det onde", mens den menneskelige bevidsthed i jordmennesket udgør det, vi kender under begrebet "det gode". Da det er den menneskelige bevidsthed, der skal vokse frem, og den dyriske bevidsthed, der skal degenerere og forsvinde fra jordmennesket, er det ikke så mærkeligt, at verdensgenløsningens princip igennem de humane religioner inspirerer og vejleder menneskene i at gøre "det gode", altså det menneskelige i mennesket. Fundamentet for denne væremåde er netop dette, at elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv.

I indledningen til Martinus forklaringer omkring symbol nr. 33 viser han sammenhængen mellem det rent enpolede menneske med dets overvejende

6. Afsnit

Martinus tekst til symbolet "De dyriske og menneskelige tankeklimaer"

dyriske bevidsthed, som repræsenterer ”det onde”, og det færdige dobbeltpolede menneske med dets alkærlige bevidsthed, som repræsenterer ”det gode”. Martinus påpeger imidlertid også, at menneskene er på mange forskellige udviklingsstadier, nærmest på hvert sit stade og derfor repræsenterer et spektrum af karakterer/udviklingstilstande fra det næsten rent dyriske til den højt udviklede mennesketilstand, endskønt de højeste mennesketilstande endnu ikke er repræsenteret.

Forvandlingen fra dyr til menneske er ikke en viljesakt men en vækstakt

33.2 Menneskenes forvandling fra dyr til menneske er ikke en viljesakt således som dette at gå og stå eller løbe, sige ja eller nej, eller bestemme hvornår man vil spise og drikke. Nævnte fundamentale forvandling er derimod en vækstakt eller et udviklingsspørgsmål ligesom dette at blive geni i musik, malerkunst eller anden form for genialitet. At kunne elske sin næste som sig selv og dermed Gud over alle ting er det samme som at være et moralsk geni. Denne genialitet kan således også kun tilegnes ved udvikling. Og det er netop denne udvikling til at blive et moralsk geni, der foregår med det ufærdige menneske i dyreriget. At blive til et moralsk geni er det samme som at blive til et menneske, hvis væremåde er alkærlighed, og det derfor fremtræder som mennesket i Guds billede efter hans lignelse.

I afsnit 33.2 peger Martinus på noget meget vigtigt. Han fortæller os, at poludviklingen ikke er noget vi kan gennemføre ved hjælp af vores vilje som sådan. Denne udvikling kan kun ske gennem udvikling, hvilket vil sige gennem øvelse og træning i at ville det ”gode”. Denne udvikling bliver imidlertid stærkt fremmet af de lidelser, vi gennemgår ved at gøre

uhensigtsmæssige ting på vores vej og opleve den lidelse, det fører med sig.

Vores mulighed for at påvirke vores udvikling til at komme igennem denne udvikling på bedst mulig måde vil derfor være, at vi øver os i at gøre det ”gode” og dermed udvikler en rutine i dette, samtidig med at vi tilstræber at undlade at gøre det ”onde”, som vi jo får erfaring for vil give os lidelse. Holder vi os dette for øje, har vi mulighed for at undgå de værste afsporinger og dermed måske få mulighed for at bevæge os frem ad den lige vej gennem polforvandlingen.

Den højeste ild

33.3 Det bærende kosmiske, organiske fundament for det levende væsens livsoplevelse, dets bevidstheds mange stadier, dets forvandling fra dyr til menneske er væsenets **sympatiske anlæg, der er det samme som organstrukturen for den højeste ild**, og som ligger til grund for væsenets kredsløbspassage gennem lys- og mørkeområdet. Det beforder væsenets fremtræden som hankønsvæsen, hunkønsvæsen og som menneskekønsvæsen, hvilket sidste vil sige: det færdige menneske i Guds billede. **Den højeste ild ligger til grund for såvel krig som fred og bliver derved hovedorganet for væsenets skæbnedannelse.** Den har sit sæde i væsenets overbevidsthed og beforders ved urbegæret og moderenergien og udløses herfra igennem de seks grundenergier, vi allerede kender som instinkt-, tyngde-, følelses-, intelligens-, intuitions- og hukommelsesenergien. Den beforder kontrastprincippet ved hvilket muligheden for enhver form for sansning eksisterer.

I afsnit 33.3 får vi en klar forståelse af, at den højeste ild er den grundlæggende energi, der får væsenerne til at udvikle sig og overhovedet opleve tilstande

som sult og mættelse. Vi erindrer, at Martinus i flere detaljer har forklaret os om den højeste ilds virke i de senere afsnit i Livets Bog 5.

Den maskuline pol og den feminine pol

33.4 Den højeste ilds to store hovedorganer kender vi under begreberne ”den maskuline pol” og ”den feminine pol”. Disse to poler er til stede i ethvert levende væsen. De eksisterer i et evigt indbyrdes skiftende forhold til hinanden i væsenet. Disse indbyrdes skiftende forhold afføder tilsvarende skiftende forvandlinger af det pågældende levende væsen. Disse forvandlinger er både fysiske og psykiske. De ændrer både organisme og mentalitet. Når vi ser på alverdens mineraler, planter, dyr og jordmennesker, bliver vi vidne til, i al fald kosmisk set, at de alle udgør livsformer, der har forvandlet sig fra en forudgående ringere tilstand og til deres nuværende mere udviklede tilstand. Og ligeledes vil vi her blive vidne til, at de nuværende livsformer er i færd med at forvandle sig til nye tilstande. Det er denne forvandlingsproces, vi må erkende som ”Guds skabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse”. De førnævnte livsformer: mineraler, planter, dyr og jordmennesker repræsenterer udviklings- eller skabelsesstadier, som ethvert levende væsen må gennemleve for at blive til det fuldkomne eller færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Da denne Guds skabelse forvandler dyr til menneske, forvandler den altså et væsen fra at være morderisk og livsødelæggende til at være et væsen, der er alkærlig og livsbefordrende eller til glæde og velsignelse for alt levende. Fra at være et ligefrem djævlemenneske, et geni i mørkets udfoldelse, bliver det forvandlet til at være et kulminerende kærlighedsvæsen, et geni i lysets udfoldelse. **Men to diametrale**

modsatninger som djævlemennesket og gudemennesket, altså mennesket i Guds billede, kan absolut ikke have samme organiske struktur bag sin væremåde eller livsudfoldelse. For det ene væsen er den organiske struktur af en sådan art, at den gør det til en livsbetingelse for væsenet at måtte dræbe for at leve. Hos det andet væsen er den organiske struktur af en sådan art, at den bringer væsenet til hverken at kunne dræbe, myrde eller på anden måde gøre noget levende væsen fortræd. I bedste tilfælde elsker det sin næste, som det elsker sig selv og er bevidst i Gud, mens det andet væsen i bedste tilfælde kun kan udfolde en egoistisk sympati, hvilket vil sige: forelskelse over for et væsen af modsat køn, i hvilket det kan finde genforelskelse. Der, hvor det ikke finder denne genforelskelse, kan dets parringssympati let blive til had.

Om væsenet hører til de dræbende og ukærlige væsener, eller det hører til de kærlige og livsbefordrende væsener er afhængig af dets to seksuelle polers indbyrdes forhold til hinanden. Hos det dræbende og ukærlige væsen er den ene af de to poler midlertidigt mere eller mindre latent, mens den anden pol så at sige bærer hele livsfunktionen og væremåden. Hos nogle væsener er det den feminine pol, der er mere eller mindre latent, hvorved den maskuline pol bliver fundamentet for væsenets livsfunktion og væremåde. Et sådant væsen kender vi under begrebet ”hankønsvæsen”. Hos andre væsener er det den maskuline pol, der er mere eller mindre latent, hvorved den feminine pol bliver fundamentet for væsenets livsfunktion og væremåde. Væsenet fremtræder da som det, vi kender under begrebet ”hunkønsvæsen”. Da disse væsener således fremtræder som specielle hankøns- og hunkønsvæsener, udtrykker vi dem som ”enpoledede” væsener.

6. Afsnit

Martinus tekst til symbolet ”De dyriske og menneskelige tankeklimaer”

Martinus beskriver igen her forskellen på det enpolede og det dobbeltpolede menneskes tankeklimaer, som det må gennemleve for at få den udvikling, der giver det mulighed for igen at blive frigjort fra de fysiske riger og overgå til de åndelige riger gennem det rigtige menneskerige. Vi skal imidlertid lægge mærke til at Martinus også siger:

Men to diametrale modsætninger som djævlemennesket og gudmennesket, altså mennesket i Guds billede, kan absolut ikke have samme organiske struktur bag sin væremåde eller livsudfoldelse. For det ene væsen er den organiske struktur af en sådan art, at den gør det til en livsbetingelse for væsenet at måtte dræbe for at leve. Hos det andet væsen er den organiske struktur af en sådan art, at den bringer væsenet til hverken at kunne dræbe, myrde eller på anden måde gøre noget levende væsen fortræd. I bedste tilfælde elsker det sin næste, som det elsker sig selv og er bevidst i Gud, mens det andet væsen i bedste tilfælde kun kan udfolde en egoistisk sympati, hvilket vil sige: forelskelse over for et væsen af modsat køn, i hvilket det kan finde genforelskelse. Der, hvor det ikke finder denne genforelskelse, kan dets parringssympati let blive til had.

Martinus taler her om den organiske struktur, hvor vi skal tænke på den ændring, der vil ske hos mennesket gennem poludviklingen, således at menneskets kønsorganer vil blive rudimentære og en stærkt forøget følsomhed i hele kroppen vil opstå og erstatte den enpolede seksualisme.

Dyrerigets livsfundament.

33.5 Denne væsenernes enpolede tilstand ligger altså til grund for dyrets psyke og væremåde, dets parringsdrift og forplantningssystem,

dets dræbende natur og skabelsen af mørkesfæren i spiralkredsløbet. Hvordan kommer enpoledheden således til at blive fundamentet for mørkets skabelse? – Enpoledheden bliver mørkets fundament på grund af, at den har en organisk struktur, i kraft af hvilken det er umuligt for det pågældende væsen at opfylde kærlighedsloven: Du skal elske Herren din Gud over alle ting og din næste som dig selv. Kærlighedstalentet hos det enpolede væsen i renkultur er næsten totalt latent. Det enpolede væsen i renkultur er det samme som det væsen, vi udtrykker som ”dyr”. Ethvert dyr har haft en forudgående tilværelse, hvor det var plante, ligesom det har haft en livsform, der ligger endnu længere tilbage i udviklingen eller spiralkredsløbet, som vi kender som mineral. Fra denne minerallivsform har det forvandlet sig til plantelivsform og derefter til den dyriske livsform.

I afsnit 33.5 siger Martinus kort, hvad der ligger forud for det enpolede væsens tilstand og påpeger, at det ikke er en tilstand, som væsenet er havnet i på grund af uhensigtsmæssige handlinger, men en tilstand som det er blevet placeret i via den højeste ild for på denne måde at opleve mørket og derved få trang til at genoplevet lyset og alkærlighedstilstanden, som er betingelsen for at blive frigjort fra det fysiske og derefter gå videre i de åndelige riger.

Herefter beskriver Martinus det enpolede menneskes tilstand sammenholdt med bibelsymbolikken omkring Adam og Eva. Dette springer jeg imidlertid over her.

Dobbeltpolethedens fødselsveer

33.19 Ligesom parringssympatien afføder trang i væsenet til at kærtegne den elskede partner, således afføder dobbeltpolethedens eller alkærligheden i væsenet også trang til

6. Afsnit

Martinus tekst til symbolet ”De dyriske og menneskelige tankeklimaer”

at kærtegne andre væsener. Denne trang bliver absolut ikke mindre med udviklingen. Men denne trang til at kærtegne og selv modtage kærtegn er ikke således som parringskærligheden eller forelskelsen kun en trang til at kærtegne et væsen af modsat køn. Den udvikler sig til i lige så høj grad at afføde trangen til at kærtegne sit eget køn. Og hermed begynder den guddommelige forvandringsproces, der skal gøre dyret til menneske, at blive til lidelse, ja ligefrem til et ragnarok for det pågældende væsen. Det store flertal af de ufærdige jordmennesker kan ikke forstå et menneske med en sådan sympati. De har endnu aldrig i deres egen bevidsthed følt noget i retning af en sådan udvidet kærlighedstrang. Og de er ligefrem opdraget til at opfatte en sådan sympati for sit eget køn som en abnormitet, en perversitet efter afsporing, ja, ligefrem som en forbrydelse. Der blev da også skabt love endog med dødsstraf for væsener med dette begyndende guddommelige kærlighedens talent. At menneskene aldrig nogen sinde vil komme til at kunne opfylde livets store bud eller loven for tilværelse uden netop dette talents udvikling, har de ingen som helst viden om. Hvordan skal et menneske komme til at elske sin næste som sig selv, når dets sympatiske anlæg kun er énpolet og kun skaber antipati mod væsener af dets eget køn? — Og uden denne opfyldelse af næstekærligheden, vil intet som helst menneske, som før nævnt, kunne blive til det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Men menneskenes uvidenhed skaber her en stor gene for dobbeltpolethedens udvikling. Hvis de mennesker i hvem dobbeltpolethed eller dette kærlighedens talent begynder at gøre sig gældende, røbede, at de havde dette begyndende talent, og var så uheldige at komme til at afsløre sig med for stor varme i øjnene over for et væsen af

deres eget køn, eller et for blidt kærtegn til samme væsen, kunne de jo risikere at blive opfattet som usædelige, perverse eller abnorme. Og hermed er der skabt den mest glimrende bagtalelsens kerne, der igennem bagtalernes fantasifulde, mentale jordbund kan vokse og blive til et mægtigt sladderens kæmpetræ, hvis giftige frugter forpester al mental sund luft og sandfærdig tankesfære omkring denne væsenets forvandling fra dyr til menneske. Ligesom en kvinde er født kvinde, og en mand er født mand, således er det dobbeltpolede væsen mere eller mindre født som dobbeltpolet, alt eftersom det er fremme i udviklingen hen imod det færdige eller fuldkomne menneske. Kan det nytte noget at forfølge eller straffe en kvinde, fordi hun således er født kvinde? - Holder hun op med at være kvinde af den grund? — Kan det nytte at straffe en mand, fordi han er født mand? — Ophører han med at være mand af den grund? - Ville en sådan forfølgelse ikke være toppunktet af tåbelighed? — Hvorfor skulle det ikke også være toppunktet af tåbelighed at håne, forfølge og straffe et menneske, der er født dobbeltpolet? - At straffe et menneske, fordi det er født dobbeltpolet, hvilket altså vil sige, at det er født med et højere sympatisk anlæg end det énpolet sympatiske anlæg, der endnu er fundamentet for flertallet af jordens mennesker, er lige så stor en tåbelighed som det ville være at straffe et menneske, fordi det har blå øjne eller rødt hår.

I afsnit 33.19 slår Martinus fast at:

”Ligesom parringssympatien afføder trang i væsenet til at kærtegne den elskede partner, således afføder dobbeltpolethed eller alkærligheden i væsenet også trang til at kærtegne andre væsener. Denne trang bliver absolut ikke mindre med udviklingen.”

6. Afsnit

Martinus tekst til symbolet “De dyriske og menneskelige tankeklimaer”

Med den begyndende dobbeltpolethed får mennesket også trang til at kærtegne sit eget køn. Martinus siger:

”Men denne trang til at kærtegne og selv modtage kærtegn er ikke således som parringskærligheden eller forelskelsen kun en trang til at kærtegne et væsen af modsat køn. Den udvikler sig til i lige så høj grad at afføde trangen til at kærtegne sit eget køn.”

Herefter beskriver Martinus igen problemerne, der opstår, når de enpolede mennesker ser på mennesker, der er på vej til at blive dobbeltpolede, og som derfor også begynder at have sympati for mennesker af deres eget køn. Den sympati, som Martinus taler om, er naturligvis mest udtalt og mest synlig, hvor mennesker af samme køn slutter sig sammen parvis. Dette udfolder sig naturligvis på vidt forskellig måde, hvor det drejer sig om mennesker, der er i gang med en normal udvikling imod topoletheden, i forhold til hvis det drejer sig om mennesker af D- og F-typen, de afsporede.

Problemer af denne type opstår naturligvis slet ikke, når det drejer sig om mennesker under normal udvikling mod dobbeltpolethed, som med den samme udvikling viser sine kærlige følelser overfor mennesker af det modsatte køn, altså mennesker af E-, H- og I-typen. Martinus nævner ikke disse situationer her, da de ikke giver anledning til problemer. Der kan dog til en vis grad opstå antipati i alle tilfældene, idet alle mennesker med en højere udvikling der nærmer sig dobbeltpoletheden, umiddelbart kan vise kærlige væremåder og attituder overfor mennesker af begge køn, og dermed også sit eget. Ingen af disse kærtegnstilkendegivelser er dog af samme art og udlevet på samme måde, som den måde to afsporede mennesker af kategori D og F forholder sig til hinanden på.

Det er imidlertid klart, at forargelsen hos det enpolede menneske altid vil være der, hvis to

mennesker af samme køn vælger at leve parvis, idet, om ikke andet, fantasien hos det enpolede menneske vil få dette til at forestille sig de situationer, som det ikke ser.

Hvorfor mennesker forfølger dobbeltpolede væsener

33.20 Hvorfor er menneskene så onde ved dobbeltpolede væsener?— Denne menneskenes ondskab eller antipati mod dobbeltpolede væsener skyldes udelukkende den uvidenhed, der også er årsag til al anden ondskab, forfølgelse, vrede og had. Da de pågældende mennesker ikke har nogen særlig viden eller forstand med hensyn til det dobbeltpolede sympatiske anlæg, kan de kun opfatte dobbeltpolede mennesker som abnorme. Og her over for virker deres dyriske instinkt, som de endnu ikke er vokset helt fra. Dette dyriske instinkt bevirker dyrets forfølgelse og drab af væsener af dets egen race, der er abnorme og ikke kan klare sig selv. Hos dyrene i renkultur er denne naturens anordning jo et gode. Dyrene har ingen anden udvej til at hjælpe deres invalide, abnorme efter hjælpeløse væsener. Det er det samme instinkt i det primitive menneske, der får det til at føle uvilje, antipati eller nag til mennesker, der afviger fra den af flokken opfattede normalitet. Det tror, at det dobbeltpolede væsens sympatiske følelser for væsener af dets eget køn er en afsporing, noget de må vænnes af med. De tror, at denne sympati kun er en viljesakt, man kan beherske ligesom viljen til at stå op eller sidde ned. De mener, at det er retfærdigt, at sådanne væsener skal straffes. De mener, at disse må kunne bekæmpe en sådan for dem tilsyneladende tåbelig følelse. — Væsenet kan naturligvis til en vis grad tvinges til ikke at lade denne sin sympatiske følelse komme

6. Afsnit

Martinus tekst til symbolet “De dyriske og menneskelige tankeklimaer”

til udbrud, men det holder ikke derfor op med at være dobbeltpolet.

I afsnit 33.20 giver Martinus igen en helt klar og logisk forklaring på, hvorfor enpolede mennesker reagerer som de gør. Han viser netop, at det egentlig er helt naturligt for dem på det stadie, hvor de befinder sig, at reagere på denne måde. Det er en reminiscens fra det egentlige dyrestadie.

Forfølgelsen af dobbeltpoletheden og de heraf følgende virkninger og mangel på næring

33.21 Hvordan går det et væsen, der holdes borte fra at få opfyldt et for dets psyke, velvære og åndelige vækst livsbetingende, naturligt krav? — At et sådant væsen, hvis det da ikke er godt sjæleligt funderet i Gud, ganske naturligt bliver et sjæleligt eller åndeligt forkrøblet væsen, er ganske selvfølgelig. Hvordan skulle det i længden kunne blive ved med at hemmeligholde, skjule og dæmme op for den i sig voksende normale dobbeltpolethed? — Denne opdæmning er især vanskelig, fordi væsenet ikke engang kan give den en allermindste sluseåbning uden at risikere bagtalelse, skandale, forfølgelse, straf og ringeagt. Da denne nye følellestilstand i væsenet er et naturligt led i dets omskabelse fra dyr til menneske, er sympati- eller følelsesstrømmen i en stadig vækst. Trykket bliver derved stærkere og stærkere for til sidst helt at sprænge opdæmningen. Og følelsernes opdæmmede flod styrter ud og baner sig unaturlige mentale veje og afløb, skaber ulykke og lidelse. Disse unaturlige følelsesveje eller afløb hører således mere eller mindre ind under mentale afsporinger. Disse afsporinger kommer til udtryk igennem

væsenets sympatiske anlæg. Da det sympatiske anlæg for væsenets énpoledethed er mere eller mindre degenereret, er parringsbegæret efter det modsatte køn i tilsvarende grad dalet. I modsat fald ville det ikke være så langt fremme i dobbeltpoletheden, som tilfældet er. Men denne dets dobbeltpoletheds begær bliver ikke naturligt tilfredsstillet, eftersom det endnu ikke er modent for en sådan tilfredsstillelse, ligesom denne også hæmmes af væsenets frygt for bagtalelse, skandale og andre deprimerende genvordigheder. Og herved kan der opstå den forvirring i væsenets sympatiske anlæg, vi før nævnte som en følelsesopdæmning, der sprænges og baner sig unaturlige veje for de to sympatiske anlægs tilfredsstillelse. Disse unaturlige tilfredsstillelser af de sympatiske anlæg kommer i værste tilfælde ind under begreberne: perversitet, sadisme, lystmord, pyromani og kleptomani, seksuelle forhold til mindreårige og seksuelle forhold til dyr. Det er således ikke nogen lille og ubetydelig skade, den menneskelige, kosmiske uforstand eller uvidenhed afstedkommer med sin heraf affødte forfølgelse, straf, hån, spot og bagtalelse over for de dobbeltpolede væseners sympatiske anlægs naturlige udfoldelse, der i renkultur er absolut alkærlighed. Hvordan skal et ufærdigt jordmenneske, der endnu er et pattedyr, og hvis kærlighed kun er en forelskelsesimpuls mod et væsen af modsat køn og kun kan strække sig til en afkomsbeskyttelse, i denne tilstand blive til mennesket i Guds billede? — Guds billede er noget andet og mere end et pattedyr eller et væsen, der kun kan elske et væsen af modsat køn og sit afkom, men der ud over leve i det dræbende princip zone, slagte og æde andre dyrs organismer, leve i skinsyge, krig, had og bitterhed, være tynget eller plaget af hårde sygdoms- og dødsbefordrende skæbnetilstande, grundet på dets énpoledethed og dermed fattige kærlighedstalent.

Martinus beskriver i dette afsnit de kræfter, der kan forårsage en afsporing, så det menneske, der er langt fremme i en udvikling mod at blive dobbeltpolet, alligevel kan blive frustreret over ikke at vinde forståelse for sit følelsesregister og derfor havner i en alvorlig afsporet tilstand. Hvis vi gennemgår de forskellige mennesketyper, som Martinus har opstillet, ser vi, at det kun kan dreje sig om højt udviklede C-mennesker. Om E- og H-mennesker siger Martinus, at afsporing er helt umulig, og lavere udviklede mennesker er ikke så langt i deres poludvikling, som Martinus antyder i teksten. Det drejer sig ikke her om en afsporing, der skyldes, at væsenet som barn er blevet forført af et væsen af samme køn. Det drejer sig derimod her om et ret udviklingsmæssigt fremskredent menneske, som ikke har haft mulighed for at afreagere sine kærlige følelser overfor sine medvæsener på grund af angst for at blive ”misforstået” af omverdenen. Denne frustration kan således medføre afsporinger af en sådan art, at pågældende væsen må gå en omvej som D-, F- og eventuelt G-menneske.

Martinus siger i starten af afsnittet:

”Hvordan går det et væsen, der holdes borte fra at få opfyldt et for dets psyke, velvære og åndelige vækst livsbetingende, naturligt krav? — At et sådant væsen, hvis det da ikke er godt sjæleligt funderet i Gud, ganske naturligt bliver et sjæleligt eller åndeligt forkrøbet væsen, er ganske selvfølgelig.”

Der er ingen tvivl om at Martinus her taler om noget, han har på nærmeste hold selv. Han siger om sig selv i sit foredrag fra 1965 med titlen ”Den højeste ild 2”: ”jeg er dobbeltpolet”. Der kan ikke være nogen tvivl om, at Martinus besad denne trang til at uddele kærtegn til alle mennesker, der kom ham nær, mænd som kvinder. Noget sådant kunne han naturligvis ikke gøre i praksis, da han i såtilfælde ville blive totalt misforstået, og man ville kun i ringe grad

fokusere på, hvad han sagde, men i højere grad fokusere på sådanne synlige kærlighedstilkendegivelser, hvorefter samme menneskers fantasi ville udstyre dem med tanker om det, de ikke så. Det er meget bemærkelsesværdigt, at Martinus her siger: ”...hvis de da ikke er godt sjæleligt funderet i Gud,...”. Det var jo det, Martinus selv var og derfor bedre kunne leve med den begrænsning ikke at kunne vise sin kærlighed til alle sine medmennesker ved fysiske kærtegn udover at se på dem med kærlige øjne og udstråle den kærlighed til sine medmennesker, som han naturligvis ikke holdt tilbage.

Vi må imidlertid her slå helt fast, at den form for kærtegnstilkendegivelser, Martinus kunne have trang til at give, ikke havde noget med kønsorganerne at gøre, men kun berøringsorienterede kærtegn. Martinus beskriver selv denne tilstand i de næste afsnit. På trods af sin resignation på dette felt, har jeg konstateret, at mennesker, der stod ham nær, og som derfor burde vide bedre, formodede (uden noget belæg herfor), at Martinus havde homoseksuelle ønsker af traditionel art, hvilket jeg er sikker på ikke var tilfældet (læs ”Martinus og hans livsværk Det Tredje Testamente, en biografi”, Kosmologisk Information 2005).

Hvad dobbeltpoletheden og dermed alkærligheden bevirker

33.26 Da det ufærdige jordmenneske er det samme som dyret, der er under forvandling til menneske, er det naturligt, at det repræsenterer en enpolethed, der er degenererende og en begyndende dobbeltpolethed, der er i udvikling eller vorden, og ved hvilken væsenet skal blive helt frigjort fra dyrets tilstand og blive til det suveræne menneske i Guds billede. **Da dobbeltpoletheden udgør fundamentet for alkærligheden og således er en evne,**

6. Afsnit

Martinus tekst til symbolet “De dyriske og menneskelige tankeklimaer”

der ikke opretholdes på kunstig basis, men er blevet til gennem væsenets oplevelser af lidelser eller mørk karma, udgør den en særlig bevidsthedstilstand, der føler frastødning ved at gøre ondt imod sin næste, ondt imod nogen eller noget. En sådan bevidsthedstilstand er, som vi allerede før har omtalt, ved at danne sig side om side med den degenererende dyriske parringsbevidsthed i det ufærdige jordmenneske. Alt eftersom udviklingen af denne nye sympati, der er det samme som den virkelige alkærlighed eller næstekærlighed, tager til, begynder væsenet således at kunne føle en større sympati, en sympati der virker helt uden for ægteskabet eller parringssympatien. Da den udgør alkærligheden, føler væsenet således i kraft af den også en begyndende sympati for sit eget køn, dog i begyndelsen rent platonisk. Men alt eftersom dobbeltpoletheden tager til i udvikling, bliver frastødningen af ens eget køn mindre og mindre, og en ny intim sympatisk tilstand begynder at opstå. Alkærligheden er naturligvis ikke blot en kærlighed, der kun strækker sig til et særligt køn. Den gennemstråler alt og alle.

Denne mentale tilstand udvikler sig således side om side med den enpolede parringssympati i det ufærdige menneske. Et nyt sympatisk anlæg er altså under udvikling. Dette sympatiske anlæg er som allerede nævnt den modsatte pols organiske struktur, og det er gennem denne den modsatte pols struktur, at lidelserne kommer til at afføde eller udvikle den humane evne, der i sin færdige form udgør alkærligheden. Side om side med den eenpolede, interimistiske kærlighed eller parringssympati er disse fremskredne dobbeltpolede væsener således udstyret med en mere eller mindre udviklet alkærlighedsevne. Det er denne evne, der bevirker, at mennesker er gode imod dyr

og mennesker, ligesom den også bevirker trofaste venskabsbånd mellem mennesker af samme køn og andre almindelige venskaber mellem menneskene indbyrdes. Det er denne dobbeltpolede kærlighedsevne, der skaber forsorg for nødstedte væsener. Det er den, der bevirker humane love, børneværn, beskyttelse af dyr, hjælp til underudviklede lande, hjælp til ubemidlede syge, invalider og gamle mennesker. Det er den samme sympatiske evne, der ligger til grund for de store humane religioner og deres virksomhed, den humane moraludbredelse og nu til sidst åndsvidenskaben, der er det samme som kærlighedsvidenskaben, intellektualiseringen af de evige kristusidealer og skabelsen af det evige verdensbillede. Hele dette humane sindelag, der således allerede i sin første spæde begyndelse forekommer i de humane og fredselskendemenneskerspsyke og væremåde, stammer, om end ubevidst for væsenerne selv, fra deres begyndende dobbeltpolethed og det heraf følgende næstekærlighedstalant. Og denne humanitet vil stadig vokse og gennemsyre al fremtidig kulturskabelse. Denne begyndende humane sfære ville altså aldrig nogensinde kunne være blevet til og komme frem i udvikling, hvis væsenerne kun var eenpolede. Hvordan skulle den totale eenpolethed, der udelukkende udgør den organiske natur for skabelsen af den egoisme eller selvished, uden hvilken den dyriske selvopholdelsesdrift ville være en umulighed, kunne være organ for alkærligheden? Og der ville således ikke have været nogen som helst mulighed for menneskets opståen på det fysiske tilværelsesplan. Ja, der ville endog slet ikke have været nogen som helst mulighed for tilblivelse af menneskelig bevidsthed. Dobeltpoletheden er således den absolutte livsbetingelse for fysisk skabelse af menneskelig bevidsthed og dermed

6. Afsnit

Martinus tekst til symbolet "De dyriske og menneskelige tankeklimaer"

betingelsen for den heraf fremtrædende udvikling af kosmisk bevidsthed eller mennesket i Guds billede efter hans lignelse.

I afsnit 33.26 nævner Martinus noget meget vigtigt. Han siger:

”Da dobbeltpoletheden udgør fundamentet for alkærligheden og således er en evne, der ikke opretholdes på kunstig basis, men er blevet til gennem væsenets oplevelser af lidelser eller mørk karma, udgør den en særlig bevidsthedstilstand, der føler frastødning ved at gøre ondt imod sin næste, ondt imod nogen eller noget.”

Herefter beskriver Martinus, hvilke tiltag vi kan se, der udvikles i samfundet. Tiltag der helt er igangsat på grund af den tiltagende vækst af den modsatte pol i mennesket, og som er trin i udviklingen imod dobbeltpolethed og udvikling af alkærlighedsevnen.

Parringskærligheden og alkærligheden

33.27 Ethvert menneske, der har en kærlighedsfølelse til levende objekter, der ligger udenfor det ægteskabelige område og ikke har noget med dette at gøre, befinder sig i en begyndende dobbeltpolethed. Det er denne dobbeltpolede kærlighed, der efterhånden skal lyse og varme fra ethvert menneske til ethvert menneske på jorden og naturligvis også til alle andre former for levende væsener. **At denne kærlighed i sin fuldkomne form eller tilstand skaber hunger efter at kærtegne, hunger efter at give et koncentreret udtryk for sin sympati for denne kærligheds objektet er naturligvis givet. Hvad skulle kærlighedsevnen ellers**

fremkalde? Ligesom parringskærligheden ikke er baseret på en platonisk tilstand, således er næstekærligheden, i sin færdige udviklede tilstand, heller ikke baseret på en platonisk eller asketisk tilstand. Hvad ville en ægteskabs- eller parringskærlighed betyde, hvis denne var en blot og bar platonisk tilstand og således var ganske uden den kulminerende sjælsudløsning, som finder sted imellem parterne under samlejet eller parringsakten? — Ligesom parringsympatien skaber en hunger efter denne udløsning, der er fundamentet for ægteskab og samliv, således er næstekærligheden i sin fuldkomne eller færdige tilstand også affødende en hunger efter en kulminerende sjælsudløsning med væsener, der kan være retmæssige partnere i udløsningen af den guddommelige akt. Det kan absolut ikke med rette benægtes, at jo mere næstekærlighedsevnen udvikler sig i væsenet, jo mere afføder den også en hunger efter en kulminerende sjælsudløsning. Den absolut fuldkomne guddommelige kærlighed kan ikke fuldkomment eller retmæssigt tilfredsstilles blot ved at give varme håndtryk og milde øjekast, give gaver og andre behagsmanifestationer over for sin næste, trøste og hjælpe syge og sorgfulde, ulykkelige mennesker eller lignende. Dette er naturligvis et stort og varmende, velsignelsesrigt udslag af næstekærligheden, som glæder dens ophav og dettes omgivelser. Men det er ikke fuldt ud tilfredsstillende, der savnes noget. Disse guddommelige manifestationer fremtrædende som en permanent væremåde, kan ikke være udslag af noget platonisk, noget tilbageholdt, noget uoplevet eller ikke eksisterende. Ingen kraftudfoldelse kan finde sted uden næring. Disse kærlighedsmanifestationer kan derfor kun være virkninger af et bagved eksisterende kraftområde. Dette kraftområde er fundamentet for det eenpolede væsens

parringsakt og for det dobbeltpolede væsens kulminerende kærlighedskontakt med sin næste.

I dette afsnit påpeger Martinus, at når man overgår til en dobbeltpolet tilstand og føler trang til at tilkendegive kærlige følelser i bredere forstand overfor sin ”næste”, bliver denne trang, som Martinus betegner som den højeste ild, ikke elimineret til et lille vægeblus, men flammer stadig og kræver sine manifestationer og udløsningsform. Han siger:

”At denne kærlighed i sin fuldkomne form eller tilstand skaber hunger efter at kærtegne, hunger efter at give et koncentreret udtryk for sin sympati for denne kærligheds objektet er naturligvis givet. Hvad skulle kærlighedsevnen ellers fremkalde? Ligesom parringskærligheden ikke er baseret på en platonisk tilstand, således er næstekærligheden, i sin færdige udviklede tilstand, heller ikke baseret på en platonisk eller asketisk tilstand.”

Martinus beskriver ikke, hvilken form disse manifestationer specifikt måtte have, det har han gjort andre steder, men en ting er sikker, oplevelsen af den højeste ild sker ikke ved den traditionelle parringsakt, som man oplever i den enpolede tilstand, selv om denne er en speciel variant af den højeste ild. Væsenets ønske om denne parringsakt nedtones automatisk og forsvinder helt, efterhånden som topoletheden tiltager. Martinus har i andre sammenhænge og i afsnit 33.31 efterfølgende, beskrevet kærlighedstilkendegivelsen mellem topolede mennesker som kærtegn af forskellig art. Martinus har bl.a. nævnt kærtegnende berøringer væsenerne imellem. Han siger, at hele kroppen (hos K-mennesket) bliver sensitiv for sådanne berøringer, og udløser ekstatiske oplevelser. Alle de manifestationer er for det enkelte menneske i den dobbeltpolede tilstand udelukkende et ønske

om at give sin næste, af begge køn (så længe denne kønsforskel eksisterer), en kærlighedstilkendegivelse uden at forvente at få noget igen.

Man skal her være klar over, at den tilbøjelighed, det enpolede menneske har til at opfatte det modsatte af ”platonisk” kærlighed som værende den enpolede seksuelle parringstilbøjelighed, ikke skal opfattes således, men ses i et langt højere perspektiv. Vi skal her huske, at parringstrangen er delvis eller helt forsvundet fra de højt udviklede menneskers følelsesregister.

Den højeste ild i parringsakten eller eenpoletheden

33.28 Hvad er en sådan sjæls- eller åndsudløsning? - **Hvad er det for en guddommelig gensidig vellyst eller allerhøjeste behagsfornemmelse, der udløses og opleves af samlejets to partnere i den énpolede parringsakt? Det er et glimt af den allerhøjeste sjælelige og åndelige kraft, der eksisterer. Det er intet mindre end selve Guds ånd, der i form af de to væseners højeste sympatiske følelse for hinanden kommer til udløsning og gennemstrømmer deres organisme og sjæl. De går bogstaveligt talt sjæleligt ind i hinandens sjælelige og åndelige organisme. Deres varme følelse for hinanden smelter dem i kulminationøjeblikket sammen til een flamme. Denne flamme er den højeste ild.** Den eenpolede parringsakt i sin normale udfoldelse og i sympatisk renkultur er således en hellig akt, en lynglimtsoplevelse af selve Guds altgennemtrængende hellige ånd. På denne lille lynglimtsoplevelse af Guds ånd i væsenerne beror hele dyrerigetets vældige ocean af levende væseners liv og væremåde, deres oplæring i kendskabet til godt og ondt,

deres forberedelse til at blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse.

Afsnit 33.28 er så vidt jeg kan se det sted hvor Martinus mest intenst og direkte beskriver den inderste oplevelse, som det enpolede menneske får i den enpolede parringsakts ekstasetilstand.

”Hvad er det for en guddommelig gensidig vellyst eller allerhøjeste behagsfønmelse der udløses og opleves af samlejets to partnere i den énpolede parringsakt? Det er et glimt af den allerhøjeste sjælelige og åndelige kraft, der eksisterer. Det er intet mindre end selve Guds ånd, der i form af de to væseners højeste sympatiske følelse for hinanden kommer til udløsning og gennemstrømmer deres organisme og sjæl.”

Martinus giver os samtidig indirekte en fornemmelse af, hvad det dobbeltpolede menneske også vil opleve ved kærtegnsudvekslingen med andre dobbeltpolede mennesker.

Den højeste ilds begrænsning i eenpoletheden

33.29 Denne høje guddommelige oplevelse af Guds ånd i parringsaktens kulmination er begrænset til kun lige akkurat at opfylde væsenernes bevidsthed med den inspiration og lyst til livet, som der netop kræves i den enpolede livsepoke. Hvordan skulle livet kunne eksistere i den enpolede, dyriske livstilstand uden denne guddommelige flamme af Guds ånd igennem parringsakten? - Tænk hvilken kraft der ligger i denne guddommelige flamme eller stråle fra Guds ånd i parringsakten. Den befordre som nævnt

hele den dyriske verdens gennemførelse, væsenernes oplevelse, erfaringsdannelse og modning eller forberedelse til at blive til mennesker i Guds billede. Det højeste lys, den højeste inspiration, den højeste livslystskabelse i denne mørkets epoke er således det lille lysglimt eller den kulminerende behagsfølelse i de enpolede væseners parringsakt.

Når Guds ånd i form af disse små lysglimt i de enpolede væsenets parringsakt rummer både lys og kraft nok til at forme og skabe hele dyreriget, forstår man her, at den er nødsaget til at være begrænset netop til kun at kunne udløses i form af det lille lysglimt i de pågældende væseners parringsakter. Hvis den kom til en permanent udløsning uden ophold, ville dens gigantiske kraft sprænge og sønderlemme enhver skabelse og dermed enhver form for oplevelse af liv. Menneskene har således levet årtusinde efter årtusinde i lysglimtsoplevelsen af Guds ånd og lever stadig i denne altskabende Guds bevidsthedskraft uden at vide det, ja uden at forstå denne altovervældende velsignelse og inspirationskraft, de således har fået med i vuggegave. Uden denne højeste guddommelige velsignelse måtte livsoplevelsen være en evig mental ørken, hvis der overhovedet kunne eksistere noget liv uden disse lysglimt at Guds ånd i de levende væseners parringsakt.

Martinus beskriver her det enpolede menneskes intense oplevelse af den højeste ild i parringsakten. Martinus har andetsteds beskrevet det således, at det er som at være i et mørkt rum og i et kort sekund opleve en lysstråle fra paradiset eller den guddommelige verden. Det er trangen til denne oplevelse, der i den enpolede fase af udviklingen sørger for, at formeringen bliver attråværdig for det levende væsen, men er så sandelig også den inspiration, som får mennesket til at leve og udfolde sig som enpolet væsen.

6. Afsnit

Martinus tekst til symbolet “De dyriske og menneskelige tankeklimaer”

Når udviklingen er skredet frem, så mennesket nærmer sig den dobbeltpolede tilstand, er der ikke mere behov for denne formeringsform, og den højeste ild skifter som ovenfor nævnt karakter og bliver til alkærlighedsudladende kærtgensmanifestationer som giver en ekstaseoplevelse af mindst lige så intens karakter.

Kærlighedens kulminationskontakt i dobbeltpoletheden

33.31 Når de færdige mennesker i Guds billede ikke er énpolede og derfor ikke har énpolet seksuel parringsakt, hvordan kommer Guds ånd eller den højeste ild til lysglimtsoplevelse for disse væsener? - **Hos de dobbeltpolede færdige, mennesker kommer Guds ånd til gensidig personlig lysglimtsoplevelse igennem parternes gensidige almindelige kærtgensudløsning overfor hinanden. Her vil en omfavelse, et kys, et varmt håndtryk eller anden mild gensidig berøring af hinandens organisme eller legeme være i stand til at frembringe den guddommelige lysglimtsoplevelse af den højeste ild eller lyset fra Guds evige ånds strålevæld, som tidligere i en meget begrænset form kom til udløsning i de énpolede væseners parringsakt.** Denne oplevelse udgør den absolut største og altgennemtrængende behags- og velværefornemmelse igennem de to parternes hele organismer, sjæl og bevidsthed, der overhovedet eksisterer. Igennem udviklingen af den totale og fuldkomne kærlighed er de færdige menneskers organismer blevet så forfinede i føle- eller fornemmelsesevne, at de pågældende væsener kan opleve den højeste ild eller Guds ånd i renkultur igennem hele organismen under kærlighedens kulminationskontakt. Den vellyst eller behagskulmination, der

før kun kom til udløsning igennem de énpolede seksuelle organer, kommer her til udløsning igennem hele organismen. Evnen til at modtage Guds ånds lysvæld igennem næstekærlighedens kontaktudløsning mellem de totalt fuldkomne mennesker beforders således af hele deres fysiske og åndelige organisme. I hver eneste punkt, i hver eneste lille del af denne forekommer der specielle nerver for udløsningen af denne særlige vellyst eller behagskulmination, der kommer til manifestation, så snart to fuldkomne dobbeltpolede væsener i en kærlighedskontakt berører hinanden, det være sig ved omfavelse, kys eller andre kærtgensudvekslinger. Da udløses den højeste ild, og de to væsener overskygges og gennemstråles direkte af et altgennemtrængende lysglimt fra Guds ånds evige lysocæn.

Da alle her elsker alle, er denne guddommelige oplevelse af Guds ånds lys igennem en kærlighedskontakt mellem to færdige mennesker i Guds billede i det rigtige eller færdige menneskerige en ganske almindelig akt mellem menneskene. De oplever denne den allerhøjeste vellystfornemmelse eller kulminerende behagsfornemmelse med hinanden som en guddommelig velsignelse, en glædesbefordrende livskraft, en altoverstrålende, guddommelig oplevelse af Guds tilstedeværelse i deres organisme og psyke under deres fælles udløsning af kærlighedens kulminationskontakt og det heraf affødte lys fra Guds ånds strålevæld. Den virkelige kulminerende kærlighedskontaktudløsning mellem to dobbeltpolede eller færdigudviklede mennesker er således ikke en parringsakt. Væsenerne skal ikke her bindes i nogen ægteskabstilstand eller forelskelsesenergi, familieskab, afkomsforsørgelse, eller andre af den énpolede tilstands bånd, pligter og lænker, da sådanne

6. Afsnit

Martinus tekst til symbolet "De dyriske og menneskelige tankeklimaer"

foreteelser kun kan affødes af énpoletheden. Disse er her i denne sfære uundværlige realiteter i skabelsen af det ufærdige menneskes tilegnelse af viden om, hvad der virkelig er godt, og hvad der virkelig er ondt. Og uden den karma eller lidelsesskæbne, som det ufærdige væsens uvidenhed og den heraf affødte fejlagtige væremåde afføder, kunne det umuligt opnå udviklingen af den grad af humanitet eller absolut alkærlighed, der igen kan forbinde sig med intuitionsevnen, og dermed igennem dobbeltpoletheden give væsenet kosmisk bevidsthed. Uden denne bevidsthed kan intet væsen blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Vi har således her set, at ligesom parringsakten eller forelskelseskulminationen er livsfundamentet for de énpolede eller ufærdige mennesker, således er kærlighedens kulminationskontakt livsfundamentet for de dobbeltpolede væsenet eller færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse. Disse færdige mennesker elsker alle hverandre, ligesom de elsker sig selv. Vi har derfor her det virkelige himmeriges rige eller paradiset i renkultur. Vi har her den allerhøjeste form for væsenets væren ét med Gud, eller gudsønnens væren ét med sin Fader. Og her er mennesket på vej ud af eller færdig med genfødslen eller reinkarnationen. Det er her blevet opstandelsen og livet. Det er her blevet lysets herre. Det er her blevet den totale og fuldkomne Kristus.—Gud skabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse er her sket fyldest.

I dette afsnit giver Martinus den mest omfattende redegørelse for det fuldt udviklede dobbeltpolede menneske, ”det rigtige menneskes” tilstand og oplevelsesmønster omkring den højeste ilds manifestation i den type mennesker.

Martinus viser os her, hvordan den ekstatiske lykke følelseskulmination, der svarer til parringsekstasen

hos det enpolede menneske, udfolder sig og opleves hos det færdigudviklede topolede væsen. Han skriver:

”Hos de dobbeltpolede færdige, mennesker kommer Guds ånd til gensidig personlig lysglimtsoplevelse igennem parternes gensidige almindelige kærtegnsudløsning overfor hinanden. Her vil en omfavnelser, et kys, et varmt håndtryk eller anden mild gensidig berøring af hinandens organisme eller legeme være i stand til at frembringe den guddommelige lysglimtsoplevelse af den højeste ild eller lyset fra Guds evige ånds strålevæld, som tidligere i en meget begrænset form kom til udløsning i de énpolede væseners parringsakt.”

I det efterfølgende afsnit ser vi, hvordan der er en parallel mellem afsporingmuligheden hos mennesket og muligheden for en afsporing hos dyret med hensyn til den normale seksuelle tilstand.

Når dyr føres ind på seksuel afsporing

33.37 Idet dobbeltpoletheden er under udvikling i det ufærdige menneske, og da det i forvejen er énpolet, kommer nævnte væsen altså til at opleve en livsepoke, i hvilken det både er delvis énpolet og delvis dobbeltpolet. Den énpolede tilstand udgør fundamentet for parringstilstanden, ægteskabet og forplantningen eller afkombsbefordringen. Hele denne side ved det levende væsen forekommer i total renkultur hos dyret. Dette væsens modsatte pol er her latent. Det kan derfor normalt kun udløse parringssympatien eller forelskelsen over for et væsen af modsat køn. Det er rigtigt, at dyr under disse forhold kan bringes til at udvise en vis sympati eller kærlighed over for mennesker, der forkæ-

6. Afsnit

Martinus tekst til symbolet ”De dyriske og menneskelige tankeklimaer”

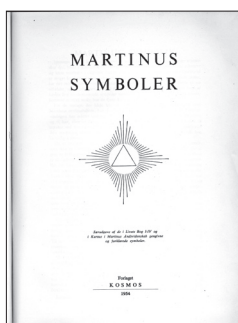
ler dem. En hund kan således for eksempel komme til at holde meget af sin herre, men denne sympati er absolut ikke alkærlighed. Den afføder både skinsyge, jalousi og vrede mod andre dyr, hvis de nærmer sig dens herre. Den har forelskelsens symptomer og er således en slags udløber af denne tilstand, selv om den naturligvis på grund af udviklings- eller raceforskellen kun kan blive noget unormalt, noget dyret ikke kan blive seksuelt bevidst i, medmindre mennesket ved gentagne berøringer af dyrets kønsorganer kan vække dyrets vellystfølelse derved. Da kan dyret få smag for en sådan kunstig vellystfrembringelse og bliver dermed afsporet. Sådanne afsporede dyr forekommer. Det er naturligvis i allerhøjeste grad overtrædelse af livsloven at føre dyr ind i en sådan afsporing, der kun kan blive til ulykke og gene for dem. Den interesse eller sympati, et sådant forført dyr kan have for mennesker, er således absolut heller ikke næstekærlighed. Den hører énpoleten eller parringstilstanden til. Den virkelige, uselviske og uegennyttige alkærlighed kan absolut kun udløses af den totalt fuldkomne dobbeltpoleten.

Det er meget interessant, hvad Martinus beskriver i dette afsnit vedrørende dyrs følelser og tiltrækning

imod mennesker samt menneskers mulighed for at afspore dyrets seksuelle natur. Denne form for afsporing synes at være helt identisk med det, som Martinus andetsteds har beskrevet omkring mennesker, der er blevet afsporet i deres seksuelle tilstand som børn ved at være blevet misbrugt af voksne mennesker af samme køn.

Vi har i det foregående set noget af det, Martinus i tekst har skrevet omkring symbol nr. 33, der har betegnelsen ”De dyriske og menneskelige tankeklimaer”. Ser vi på selve symbolet, ser vi, at Martinus har tegnet de to polers tilstand gennem såvel ”dyreriget i renkultur”, ”det ufærdige menneskerige” og ”det rigtige menneskerige”. Dette er i sig selv interessant at studere. Det skal ses i sammenhæng med Martinus tegning af polernes tilstand i symbol nr. 35 med betegnelsen ”polprincippets kosmiske kredsløb”, hvor Martinus viser poludviklingen gennem et helt spiralkredsløb.

En forståelse af den grafiske fremstilling af polernes udvikling, som Martinus viser i disse to symboler, er imidlertid så krævende med hensyn til forklaring, at det ikke kan få plads på dette sted, men må behandles særskilt sidst i bogen. Det er imidlertid ikke noget problem, at jeg undlader at tage den side af fremstillingen med her, idet vi her ser på hvad Martinus siger i form af tekst.

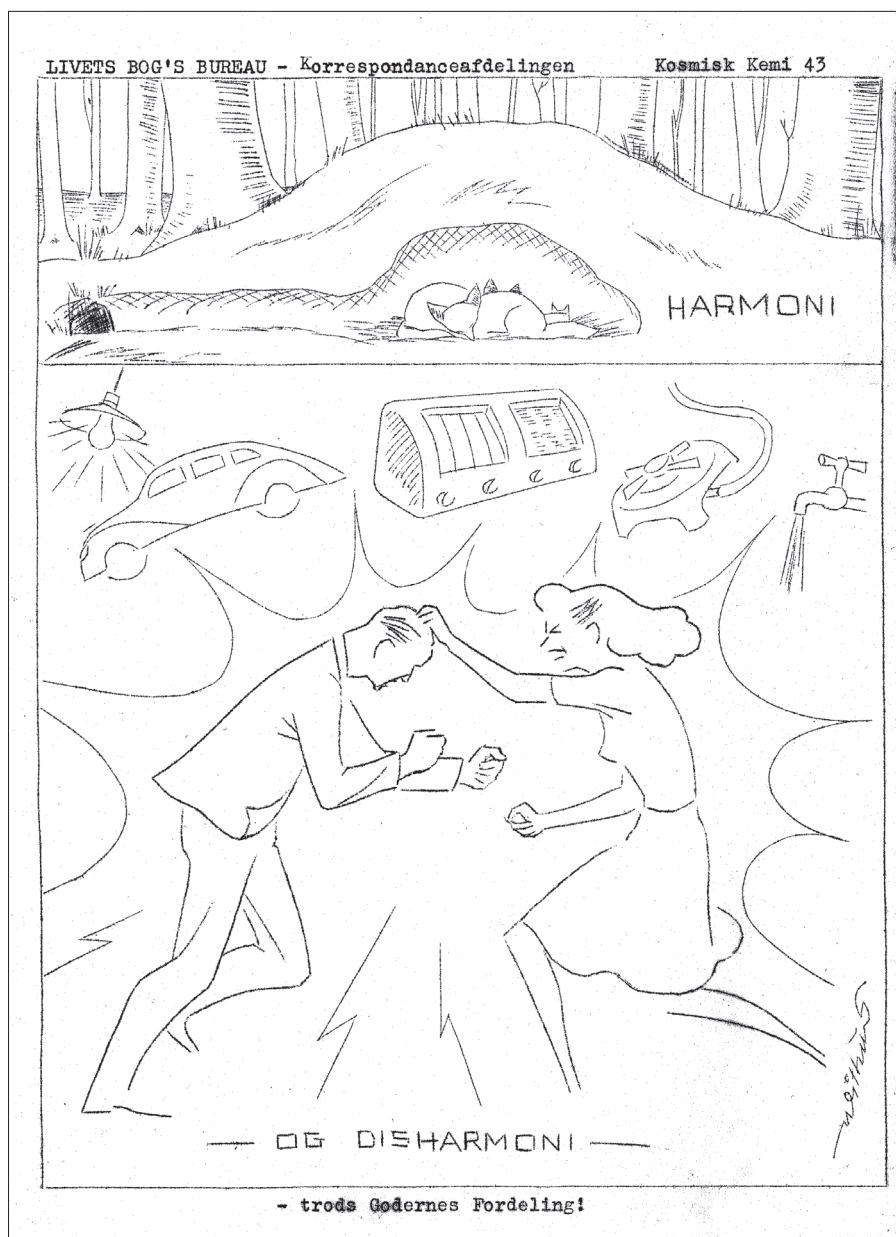
Martinus udgav i 1954 den første bog der kun indeholdt symbolbilleder. I denne bog var der ikke nogen tekst til de enkelte symboler, kun symbolbillederne. Der var imidlertid sat blanke sider ind imellem symbolerne så læseren selv kunne skrive kommentarer når de fik undervisning i symbolernes betydning.

I denne bog har ovennævnte symbol nr. 27, og hedder ”Menneskets tankeklimaer”.

6. Afsnit

Martinus tekst til symbolet ”De dyriske og menneskelige tankeklimaer”

Withus tegnede enkle tegninger med et symbolsk indhold til en tegningsserie i “Kontaktbrevene” der kaldtes “Kosmisk Kemi”. Her beskriver han modsætningerne harmoni - disharmoni.

6. Afsnit

Martinus tekst til symbolet “De dyriske og menneskelige tankeklimaer”

7. Afsnit

Tekstafsnit i bogen ”Den intellektualiserede kristendom” udgivet på Borgens forlag i 2004

I bogen ”Den intellektualiserede kristendom” har rådet på Martinus Institut udgivet forskellige af Martinus ikke færdiggjorte manuskripter. Visse tekstafsnit er endda baseret på løse ark uden overskrift. Tekster som er fundet i Martinus efterladte materiale.

Et afsnit, hvori også indgår tekster omkring polforvandlingen, er netop et eksempel på sammenstilling af sådanne løse ark, hvor der ikke kan dokumenteres noget tilhørsforhold til større manuskriptdele, og hvor teksten ikke nøjagtigt kan tids- eller stedfæstes. Man er dog på instituttet af den opfattelse, at disse ark er skrevet af Martinus i de sidste år af Martinus levetid.

De rettelser, Martinus har indført med håndskrift i manuskriptdelene, gør det tvivlsomt, om manuskriptet er skrevet i sidst i 70’erne. Jeg har fået kopier af disse manuskriptdele, og med de håndskrevne tilføjelser, der er i dem, har jeg svært ved at se, at Martinus kunne skrive dem med det dårlige syn, han havde på dette tidspunkt. Det kan derfor eventuelt være manuskriptdele, som Martinus har skrevet noget tidligere og derefter undladt at bruge.

Fra vores viden om Martinus skrivelser, som vi har fra Per Thorells dagbøger omkring hans samvær med Martinus gennem de senere år af Martinus liv, ved vi, at Martinus i disse år var noget tvivlrådig omkring, hvad han skulle skrive, og hvad han skulle udelade. Det er på grundlag af denne viden sandsynligt, at det drejer sig om tekster fra de senere år af Martinus liv.

Efterfølgende skal vi se på nogle af de afsnit, der er relevante for studiet af Martinus redegørelse for polforvandringsprocessen. Begrundelsen for at tage dem med i denne analyse er kun, at de med udgivelsen af ovennævnte bog er blevet offentligt tilgængelige.

Man kan diskutere betimeligheden af, at man overhovedet har udgivet dem, idet de ikke naturligt hører ind under bestemte områder, og man ikke, hvor det drejer sig om disse korte tekster, har en klar fornemmelse af, hvad Martinus selv har tænkt med dem, og, ifølge sagens natur heller ikke har færdigbehandlet dem. I visse tilfælde drejer det sig måske om tekster og sætninger, som Martinus ved nøjere eftertanke slet ikke ville have udformet på den måde, som han i første omgang har gjort.

Specielt tekstafsnit, der siger noget om polforvandlingen, tilhører som sagt den kategori af korte usammenhængende tekstafsnit, der egentlig hænger helt frit i luften, idet de ikke har noget tilknytningsforhold til kendte manuskripter eller afsnit, og som Martinus på et tidspunkt, eventuelt i de senere år af sit liv, har nedskrevet med en eller anden hensigt, som vi ikke kender.

Det er naturligvis fint nok, at man fra rådets side ønsker at udgive uudgivne tekststykker, hvis de kan bidrage til en dybere forståelse af Martinus tanker. Martinus har også selv sagt, at det var tilladt at udgive ikke allerede offentliggjorte tekster, hvis: **”man kan forstå, hvad jeg mener”** (se nedenfor).

Da jeg imidlertid ser, at der er tekstdele, specielt disse vedrørende polforvandlingen, der meget let kan misforstås og derfor kan opfattes som givende en noget anden mening, end det Martinus tidligere har skrevet, må jeg gå lidt nøjere til værks.

Vi skal imidlertid først se lidt nærmere på, hvad rådet siger i deres forord til bogen. Det viste er udvalgte afsnit.

Forord fra Martinus Institut

”Denne bog indeholder en samling af efterladte, uafsluttede manuskripter af den danske forfatter Martinus (1890-1981). De stammer fra den periode i 1970’erne og frem til hans bortgang i 1981, hvor han forberedte den første offentlige publicering af sine værker med den fælles overordnede titel ”Det Tredje Testamente” og symbolerne ”Lyset” og ”Mørket” på bøgernes omslag. Den første af disse udgivelser var bind 1 af Livets Bog, som udkom på Borgens Forlag i november 1981 – et halvt år efter hans bortgang.”

 ”Martinus Institut har i de forløbne år primært koncentreret sin arbejdsindsats om de færdiggjorte dele af Martinus’ værker under overtitlen ”Det Tredje Testamente”, herunder udgivelser, oversættelser, information og undervisning knyttet til disse værker. **Det fremgår af Martinus’ udtalelser, at også efterladte manuskripter kan udgives i ufuldstændig form, hvis ”man kan forstå, hvad jeg mener”, som han udtrykte det, jf. bogen Samarbejdsstrukturen, kap. 13. Som læserne vil erfare, kan man udmærket forstå, hvad Martinus mener i de her præsenterede skrifter, selvom han ikke nåede at afslutte og færdiggøre dem.** Det skal nævnes, at der også tidligere (i 1994) er udgivet en bog baseret på et efterladt manuskript, nemlig 4. bind af ”Det Evige Verdensbillede”.”

Manuskripterens form og redaktionelle behandling

”Størstedelen af manuskripterne (ca. 2/3 af teksten) foreligger som sammenhængende afsnit med en fortløbende paginering. Disse tekster er gengivet i bogens sidste del som kapitel 3-5. Den indledende del, der omfatter Prologen og kapitel 1-2, er derimod baseret på enkeltstående tekster, som Martinus ikke nåede at samordne i samme grad. I et efterskrift er gengivet ovennævnte allersidste tekst, som Martinus arbejdede med kort før sin bortgang i 1981. Enkelte steder, hvor der foreligger flere efterladte udgaver af den samme tekst, er ved redigeringen valgt at gengive de udgaver, hvor Martinus beskriver sit emne mest udførligt. Denne fremgangsmåde har medført en del gentagelser og overlapninger, men er fo-

7. Afsnit

Tekstafsnit i bogen ”Den intellektualiserede kristendom”

retrukket frem for at foretage indholdsmæssige tilpasninger i den originale tekst.”

”Bortset fra korrektur, mindre sproglige rettelser og en almindelig retskrivningsmæssig opdatering, er hele bogens tekst således en gengivelse af Martinus’ eget efterladte manuskriptmateriale. Teksterne har ikke været genstand for den minutøse kontrol og efterbearbejdning fra Martinus’ side, som ellers kendetegnede hans arbejde. Der forekommer derfor steder, hvor præciseringen i udtryksformen er knap så gennemført, som tilfældet er i hans øvrige værker.

Der er tilføjet redaktionelle noter med kildeangivelser foran de enkelte kapitler og foran de enkeltstående tekstafsnit, som Martinus ikke selv har kædet sammen i sit ufærdige manuskript.

Den indledende sortering af de originale manuskripter er foretaget i 1982 af daværende medlem af Institutets råd, Henning Laug. Gennemgang med henblik på udgivelse blev påbegyndt i slutningen af 1990’erne og er afsluttet med den fornødne detaljerede behandling i 2003/2004. Kontrol af tekster og bibelcitater, sammenstilling af manuskriptdele, tilføjelse af manglende stykoverskrifter og sproglig gennemgang er foretaget af tidligere rådsmedlem Ole Therkelsen i samarbejde med Institutets sproggruppe og andre nære medarbejdere. Bogens endelige tekst er godkendt af Institutets råd i 2004.

Rådet for Martinus Institut, 2004”

Til ”Forord fra Martinus Institut” skal jeg bemærke, at man skriver, at Martinus har givet tilladelse til at efterladte manuskripter kan udgives. Der læses:

”Det fremgår af Martinus’ udtalelser, at også efterladte manuskripter kan udgives i ufuldstændig form, hvis ”man kan forstå, hvad jeg mener”, som han udtrykte det, jf. bogen Samarbejdsstrukturen, kap. 13. Som læserne vil erfare, kan man udmærket forstå, hvad Martinus mener i de her præsenterede skrifter, selvom han ikke nåede at afslutte og færdiggøre dem.”

Så vidt jeg har erfaret ved samtaler med mennesker, der har læst disse tekster i bogen, er denne betingelse ikke overholdt/opfyldt, hvad angår omtalen af homoseksualiteten under menneskets udvikling, som vi skal se lidt længere fremme. Det skal også bemærkes, at de tekster, som jeg behandler i det efterfølgende, og som indgår i den udgivne bog, ikke indgår i det sidste samlede manuskript fra Martinus hånd. Et manuskript, som Martinus under udarbejdelsen kaldte ”Det tredje testamente”, og som jeg er i besiddelse af i en renskrevet udgave, som er renskrevet af Per Thorell, men som aldrig er blevet udgivet i sin oprindelige form.

Løsningen på dyrerigets mysterium

33. Løsningen på dyrerigets mysterium klarlægges, hvorfor denne side af verdensaltet består af væsener, der kun lever for at tjene til føde for hverandre og derfor må leve i princippet ”at dræbe for at leve”. Det er ikke så mærkeligt, at dyrenes organismer er et krigsredskab. Men tro endelig ikke, dette er endemålet for Guds forhold til dyrene. Og tro endelig heller ikke, at ”Guds hellige ånd” er slukket i dyreriget. Her afslører ”Det Tredje Testamente” også nærværelsen af guldglorien, Guds evige lys i verdensaltet, og at intet væsen kan fremtræde i Guds totale billede efter hans lignelse som et ”hanpattedyr” eller som et ”hunpattedyr”. Derfor er ”manden” og

”kvinden” under en meget synlig forvandling bort fra dyrerigets parringstilstand eller ægteskabsprincippet.

Afsnit 32 i teksten er afslutningen på en tekst hvor man har fundet nogle løse manuskriptark som man har gengivet.

Afsnit 33 og nogle efterfølgende afsnit er af det foregående helt uafhængigt og ikke begyndelsen på nogle sammenhængende tekstsider. Man har her begyndt gengivelsen inde i det fundne materiale. Det kan ikke aflæses, hvad Martinus mener med ”dyrerigets mysterium”.

I afsnit 33 påpeger Martinus igen, at der nødvendigvis må ske en udvikling, en forandring fra det enpolede væsen til det dobbeltpolede. I øvrigt ved jeg ikke, hvad Martinus specielt vil sige med dette stykke tekst.

Den seksuelle polforvandling

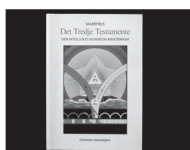
34. I alle eksisterende levende væsener er der to seksuelle poler: Den ”feminine pol” og den ”maskuline pol”. På et bestemt sted i planteriget stagnerer den feminine pol i nogle væsener, medens den maskuline pol fortsætter sin udvikling og bliver den bevidsthedsbestemmende. Væsenet er dermed blevet et ”hanvæsen”. Hos de andre væsener stagnerer den maskuline pol, og den feminine pol bliver den bevidsthedsbestemmende. Og disse væsener bliver til ”hunvæsener”. Og hermed er samtlige væsener blevet forvandlet fra at være ”doppeltpolede” til ”enpolede”. Denne tilstand er, som man vil se i hovedværket, et overordentlig vigtigt led i Guds skabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse. Den fortsætter i udviklingen igennem dyreriget og videre igennem den del af dyreriget, der udgør det ufærdige

menneskerige. Men igennem dette afsnit begynder den stagnerede pol igen at udvikle sig for til sidst at blive totalt jævnbyrdig med den udviklede pol i væsenerne. **Medens mandens seksuelle område bæres af hans maskuline pol, bæres hans øvrige bevidsthedsprincip, viden og forstand af hans feminine pol. Det modsatte er derimod tilfældet hos kvinden. Her er det den maskuline pol, der bærer hendes viden og forstand, medens hendes seksuelle tilstand bæres af hendes feminine pol. Det er derfor, at manden, når han kommer hen imod slutningen af sin feminine pols udvikling, får seksuel tiltrækning imod sit eget køn. Det samme er naturligvis tilfældet med kvinden. Samtidig med at hendes maskuline pols udvikling nærmer sig sit slutstadium, får hun seksuel tiltrækning imod sit eget køn. Denne væsenernes seksuelle tiltrækning imod deres eget køn er udtrykt som ”homoseksualitet”.**

I dette afsnit, hvor Martinus beskriver poludviklingen, formulerer han sig meget kort og fuldt i overensstemmelse hvad han siger andre steder

”Medens mandens seksuelle område bæres af hans maskuline pol, bæres hans øvrige bevidsthedsprincip, viden og forstand af hans feminine pol. Det modsatte er derimod tilfældet hos kvinden. Her er det den maskuline pol, der bærer hendes viden og forstand, medens hendes seksuelle tilstand bæres af hendes feminine pol.”

Det Martinus her siger, er ikke særlig overraskende og heller ikke afvigende fra det, han har sagt andre steder i sine tekster. Se i afsnit 1.3 her i bogen under ”Den ordinære pol” og ”Den modsatte pol” samt ”De to polers forhold til hinanden”.

Martinus skriver efterfølgende:

”Det er derfor, at manden, når han kommer hen imod slutningen af sin feminine pols udvikling, får seksuel tiltrækning imod sit eget køn. Det samme er naturligvis tilfældet med kvinden. Samtidig med at hendes maskuline pols udvikling nærmer sig sit slutstadium, får hun seksuel tiltrækning imod sit eget køn.”

Til forståelse af teksten her må vi erindre, at Martinus siger, at den mest udviklede pol hos mennesket, den feminine hos kvinden og den maskuline hos manden, bærer det seksuelle område hos væsenet. Han har endvidere om denne evne sagt, at hvis den ”modsatte” pol hos væsenet udvikles, så den bliver størst og overskygger den ordinære pol i væsenets dagsbevidsthed, inden væsenet er udviklet så langt på ordinær vis, at det har forladt det enpolede stadium og er på vej til at blive dobbeltpolet, vil væsenet skifte over til specielt at tiltrækkes af sit eget køn. Det betegner Martinus, på dette stadium, som en afsporet tilstand. Denne tilstand svarer til den ordinære opfattelse af begrebet homoseksualitet. Se Martinus beskrivelse af D-mennesker i LB5 afsnit 1856.

Med de ovenfor fremhævede udsagn siger Martinus imidlertid noget helt andet. Begge poltyper er, som vi ved, bærere af et ”seksuelt område”, og vi skal bemærke, af hvert sit seksuelle område. Når vi udvikler os imod og når tæt på den dobbeltpolede tilstand, sker der jo som bekendt det, at de to poler nærmer sig en tilstand, hvor de er lige stærke, og på den måde tiltrækkes man positivt til begge ”køn”. Vi skal dog lige se lidt nærmere på, hvordan denne tiltrækning udformer sig.

Med den viden, vi har fra afsnittene i Livets Bog 5, ved vi, at udviklingen gennem polforvandlingen/poludviklingen sker ved, at den almindelige enpolede parringstrang formindskes, og at tiltrækningen mod ens eget køn forøges, så forskellen i indstilling mod

de to køn hos medmennesket udjævnes. **Man kan dog diskutere, om det er tiltrækningen mod sit eget køn, der forøges, eller det er den indbyggede antipati mod sit eget køn i den enpolede tilstand der aftager/formindskes.** Det betyder, at mennesket med en begyndende alkærlighedsindstilling til sine medmennesker oplever, at det også får kærlige følelser til mennesker af sit eget køn. Manifestationerne for disse kærlige følelser består i glæden ved at berøre og kærtegne objektet for sine følelser, uanset om det er det ene køn eller det andet. Det er mennesket bag ved den fysiske krop, man tiltrækkes af og får kærlige følelser til, ikke han- eller hunkønsvæsenet repræsenteret ved dette væsens fysiske kropsattributter. Mennesket på dette stadium af udviklingen har jo helt forladt det enpolede stadium og dermed parringskærlighedens stadium. Denne nye tiltrækningsform er således ikke synonymt med trangen til at udfolde parringsakten med samme væsen. Det er således ikke en homoseksuel tiltrækning i traditionel forstand, men det er homoseksualitet i Martinus terminologi, idet han sætter lighedstegn mellem dobbeltpolethed og den betydning, som han selv lægger i betegnelsen ”homoseksualitet”.

Martinus afslutter afsnittet med følgende sætning:

”Denne væsenernes seksuelle tiltrækning imod deres eget køn er udtrykt som ”homoseksualitet””.

Det Martinus her siger, må absolut ikke misforstås derhen, at man tror at tiltrækningen mod ens eget køn, på dette stade, er af en enpolet natur med parringstrang til følge. Det Martinus her siger, skal forstås ud fra det, han selv har defineret vedrørende begrebet homoseksualitet i artiklen ”**Ægteskabet og alkærligheden**” i afsnittet ”**Det homoseksuelle eller dobbeltpolede menneske og**

almenheden", hvor han klart tilkendegiver, at han bruger begrebet "homoseksualitet" synonymt med dobbeltpoletheden.

Det er således helt klart, at den tiltrækning og den homoseksualitet, som Martinus her taler om i dette afsnit, intet har med den traditionelle opfattelse af begrebet homoseksualitet at gøre. Det udtryk "homoseksualitet" vi her ser, er det udtryk, som Martinus bruger om den alkærlighedsfølelse, der opstår hos mennesket på dette høje udviklingstrin. En følelse som er rettet imod alle medvæsener uanset køn, når mennesket, som her beskrevet, er blevet dobbeltpolet og derfor elsker sin "Næste" som sig selv (se: Martinus artikel "Ægteskabet og alkærligheden" afsnittet: "Den begyndende alkærlighed og dens forfølgelse"). Der er imidlertid også den mulighed, at Martinus samtidig bruger ordet "Homoseksualitet" som den betegnelse, en udenforstående ville give denne tilstand uden at kende de egentlige forhold.

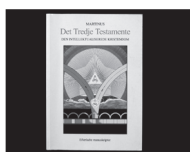
I afsnit 35 omtaler Martinus den uforstand, som ikke udviklede mennesker viser ved deres stærke reaktioner imod den begyndende alkærlighedstilstand hos mere udviklede mennesker.

Forfølgelsen af de homoseksuelle eller væsenerne i overgangsstadiet fra dyr til menneskene i Guds billede

35. Dette livsvigtige overgangsstadium fra "dyr" til "kristusvæsen" eller det virkelig færdigskabte "menneske i Guds billede efter hans lignelse" har været totalt uforstået af de autoriserede myndigheder. Det har bevirket, at mennesker, der viste tegn på, at de var mere eller mindre fremme i nævnte stadium, ligefrem mere eller mindre blev betragtet som "seksualforbrydere" og blev udsat for forfølgelse, fængsel og straf. I andre tilfælde blev de homoseksuelle betragtet som

seksuelt afsporede væsener og ringeagtede både af slægt og venner. Denne forfølgelse af de homoseksuelle væsener har sin rod i selve dyreriget, hvor det virker som et barmhjertighedsprincip. Det bragte i væsentlig grad dyrene til at dræbe væsener af deres egen art, der var invalide eller vanskabte og ikke kunne klare sig. Det er dette princip, der endnu ikke er afdegenereret hos særligt primitive, uvidende og meget maskuline væsener. Mange homoseksuelle er altså blevet hånet, straffet og myrdet både af myndigheder og primitive væsener grundet på dette dyrisk betonedesindlag i sidstnævntes livsopfattelse. **Man vidste naturligvis ikke, at homoseksualitet var udtryk for det sidste afsnit af Guds skabelsesproces af mennesket i sit billede efter sin lignelse.** Man vidste derfor heller ikke, at den homoseksuelle var et væsen, der var i færd med at blive forvandlet fra sin pattedyriske tilstand til at blive et virkeligt hundrede procent menneske, fri for al dyrisk tendens og bevidsthed, et menneske i total renkultur, altså et kristusvæsen eller et menneske i Guds billede efter hans lignelse.

Martinus beskriver her, hvordan "omgivelserne" ser på mennesker, der nærer en udpræget kærlighedsfølelse for et væsen af sit eget køn. En udenforstående iagttagere kan naturligvis ikke se forskel på, om det drejer sig om et par af samme køn, der har en højt udviklet kærlighedsdragning mod hinanden og derfor ikke i parforholdet inkluderer ønsket om det enpolde menneskes parringsakt, fordi sådanne udviklede mennesker kun ser mennesket bag ved kroppen i det menneske, som det retter sin kærlighed imod, eller det er et par af den type, mennesker som Martinus kalder "afsporet", hvor parforholdet er baseret på et enpolet seksualforhold. Den udenforstående vil, hvis dette udenforstående væsen er et udpræget enpolet væsen, i sin bevidsthed kun kunne forestille sig den

sidstnævnte tilstand i enhver situation. Martinus brug af ordet homoseksuel i denne sammenhæng dækker over Martinus egen opfattelse af ordets betydning. Han siger netop:

”Man vidste naturligvis ikke, at homoseksualitet var udtryk for det sidste afsnit af Guds skabelsesproces af mennesket i sit billede efter sin lignelse.”

Martinus brug af ordet homoseksualitet hentyder imidlertid også til de omkringværende enpolede menneskers opfattelse af forholdet som homoseksualitet i traditionel forstand, selv om det ikke er den korrekte opfattelse af det faktiske parforhold.

Moseskulturen og den ny begyndende kristne verdenskultur

36. Et kristusvæsen, et færdigt menneske i Guds billede, er jo et væsen, der elsker sin næste som sig selv, men det opnås ikke bare igennem ét liv i homoseksualitet. Men hvordan skal et ægteviet eller gift menneske kunne holde dette bud? – Hvis det elsker et andet menneske højere end sin ægtefælle, bedriver det hor, altså overtrædelse af Moselovens sjette bud: ”Du skal ikke bedrive hor”. Dette at elske sin næste som sig selv er livets højeste og fuldkomneste væremåde. Den er en betingelse for at blive et kristusvæsen eller til det færdigskabte ”menneske i Guds billede efter hans lignelse”. Vi ser, hvorledes den nu begyndende kristne verdenskultur afviger fra moseskulturen ved at have den totale næstekærlighed eller alkærligheden til livsfundament, medens moseskulturen er lovens og straffens kultur. Her gælder øje for øje, tand for tand og hånd for hånd osv. – Hos kristuskulturen er det fundamentale princip

tilgivelsesprincippet. Udtrykte Kristus ikke netop, at det ikke blot var syv gange, man skulle tilgive, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange, man skulle tilgive sin næste? –

I dette afsnit taler Martinus igen om mennesker, der er under udvikling, men endnu ikke er nået helt til ende i udviklingen. Han taler om ”hor” i en form, hvor mennesket lever i et heteroseksuelt parforhold, og hvor den højest udviklede part får en større sympati for et andet menneske, som kan være af modsat eller samme køn. Det er så den tilbageværende enpolede partner, der oplever tilstanden hos modparten som ”hor”, hvilket også er korrekt efter den traditionelle Moselov.

I begyndelsen af afsnittet skriver Martinus:

”Et kristusvæsen, et færdigt menneske i Guds billede, er jo et væsen, der elsker sin næste som sig selv, men det opnås ikke bare igennem ét liv i homoseksualitet.”

Det skal lige bemærkes, at den sidste sætning er skrevet til med håndskrift i Martinus manuskript. Det sidste ord er næsten ulæseligt, men der står sandsynligvis ”Homoseksualitet”.

For at forstå dette udsagn må vi lige slå forskellige ting fast.

Martinus siger: ”Et kristusvæsen, et færdigt menneske i Guds billede, er jo et væsen, der elsker sin næste som sig selv”.

Her er vi jo ikke i tvivl om, hvad vi forstår ved dette udsagn. Martinus udtaler sig her om et absolut dobbeltpolet menneske, der ikke nærer kærlighed til manden eller kvinden i sine omgivelser, men til mennesket bag manden og kvinden, altså sin ”Næste” uanset køn og uden kønslige undertoner i traditionel forstand.

Den næste sætning, som Martinus skriver: ”men det opnås ikke bare igennem ét liv i homoseksualitet.”, er ikke så lige til at forstå for det almindelige menneske. For at forstå dette udsagn korrekt, må vi vende tilbage til Martinus definition af den måde, han bruger ordet ”homoseksualitet” på. Med dette ”in mente” forstår vi, at Martinus her siger, at man ikke bliver et færdigt Kristusvæsen på én gang, men må leve i flere inkarnationer i en tilstand hvor man elsker sin næste som sig selv (som fuldstændig dobbeltpolet). Det vil sige, at man lever i ”parforhold” eller ”single” i flere inkarnationer, med et sådant syn på sine medmennesker, så man ikke ser specielt på de kønslige attributter hos fysiske væsener, som man får mere eller mindre kærlighed til, men at man i hvert enkelt tilfælde ser mennesket bag det fysiske væsen, og at det er dette man nærer kærlighed til som sin ”Næste” på en måde, at man derved elsker sin Næste som sig selv.

Forstået på denne måde betyder Martinus udsagn således absolut ikke, at man skal leve i parforhold baseret på parringskærlighed og trang til parringsekstasen, med mennesker af sit eget køn gennem flere inkarnationer, før man er udviklet til at blive et Kristusvæsen. En sådan tilstand er på ingen måde en betingelse for at blive udviklet, og hvis man tror det, er det en total misforståelse.

Man skal derimod leve på en måde, så man øver sig i at se på sine medmennesker som sin Næste, ikke blot i én inkarnation, men gennem flere inkarnationer, før man er blevet så udviklet, at man kan blive et rigtigt Kristusvæsen.

Det er imidlertid overvejende sandsynligt, at hvis man på et tidspunkt er blevet afsporet til en enpolet form for homoseksualitet, vil det tage adskillige inkarnationer at frigøre sig for denne affinitet, specielt til sit eget køn, ligesom det samme naturligt vil gøre sig gældende i tilfælde, hvor man har været heteroseksuelt indstillet.

Hvis det derimod er et ”homoseksuelt” parforhold, hvor begge parter er højt udviklet, det vil sige,

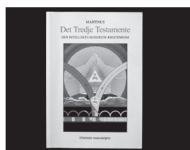
at deres følelser er mere af alkærlig natur og den enpoledede parringstrang er stagneret, som Martinus siger, den er på dette stadie, vil affiniteten til sit eget køn udjævnnes på samme måde, som affiniteten hos et heteroseksuelt menneske udjævnnes med tiden, så også dette får sympati for sit eget køn på de samme præmisser som ovenfor nævnt. Sympatifølelsen kan i såtilfælde rettes ligesåvel mod et menneske af det modsatte køn som mod ens eget, hvis man overhovedet stadig ønsker en pardannelse i denne udviklede tilstand.

Sammenholder vi ovennævnte udsagn fra Martinus med det, han har forklaret i Livets Bog bind 5, hvor han i afsnit 1871 selv stiller spørgsmålet: ”Skal alle Mennesker blive homoseksuelle?” ser vi følgende.

Martinus kommer her med en længere udredning, hvor han beskriver den kvalitet, der findes i den med udviklingen opstående kærlighed i væsenerne også mod deres eget køn. En kærlighedsform, der er mere som alkærlighed til sin næste og ikke forelskelses- og parringsøgende, og derfor ikke kan opfattes som homoseksualitet i almindelig forstand.

Martinus siger også i Livets Bog afsnit 1875, hvor han taler om H-mennesket:

”Da dets Poludvikling ikke foregaar i noget unaturligt hurtigt Tempo, vokser denne Side i dets Psyke kun ganske umærkeligt og gradvis frem og naar derfor først Kontakten med Væsenets vaagne Dagsbevidsthed i dets allersidste Inkarnationer før dets Indvielse eller Oplevelse af den store Fødsel. Og saalænge Væsenets Poludvikling ikke er naaet frem til Udløsningen af denne Kontakt, har det absolut ingen seksuel Dragning imod sit eget Køn.”

Martinus omtaler i Livets Bog afsnit 1880 H-menneskets overgang til I-menneske, hvor han siger:

Ligesom alle andre Forgrundsfigurer bliver H-Mennesket et Yndlingsobjekt for Bagtalelse. Men dets store Aandelighed, geniale Skabeevne, Sympati-, Medfølelse- og Indlevelsesevne fører det sejrrikt gennem alle Genvordigheder og lige ind i den store Fødsels Forgaard. Her vil det uden Fare for Afsporing faa fjernet den sidste lille Rest af det seksuelle Slør, der holdt den modsatte Pols seksuelle Funktioner udenfor dets vaagne Dagsbevidsthed. Det er da ikke mere et H-Menneske, men et I-Menneske, for hvem Indvielsens Port er ved at aabne sig. Det skal dog bemærkes, at H-Mennesker af den høje aandelige Standard, som her til Slut er omtalt, endnu er meget sjældne paa Jorden.

Martinus udtrykker helt entydigt sin holdning til den traditionelle form for homoseksualitet i småbog nr. 5 (nu 13) ”Juleevangeliet”, kapitel 31 med titlen ”Seksuelle vildfarelser og abnormiteter under jordmenneskets poludvikling”, hvor han indleder med at sige:

Nu er der måske læsere, der her vil spørge, om det virkelig er meningen, at en mand skal elske en anden mand, ligesom han plejer at elske en kvinde, og om en kvinde skal elske en anden kvinde, ligesom hun ellers plejer at elske en mand. Og her må svaret naturligvis i allerhøjeste grad blive afkræftende.

Med disse ovenfor gengivne små afsnit har Martinus allerede vist os, at den lige vej gennem poludviklingen først udløser den modsatte pols manifestation i den seksuelle dagsbevidsthed på så sent et tidspunkt, at

der ikke er nogen fare for, at væsenet gennemgår homoseksuelle faser baseret på parringsseksualiteten som sådan, inden den åndelige udvikling er så langt fremskreden at der ikke mere er nogen trang af denne art. Her er alkærlighedstilstanden så højt udviklet, at det ikke gør noget, at væsenet bliver dagsbevidst i den modsatte pol. På dette tidspunkt vil alkærlighedstrangen udstråles mod ”begge køn” og ikke være parringsorienteret.

Det er således herudfra heller ikke en naturnødvendighed, at man skal leve flere inkarnationer i parforhold med et menneske af sit eget køn, som sætningen umiddelbart lader forstå.

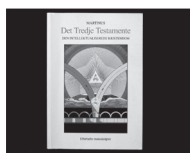
Det må herefter stå klart, at man ikke skal opfatte sætningen:

”Et kristusvæsen, et færdigt menneske i Guds billede, er jo et væsen, der elsker sin næste som sig selv, men det opnås ikke bare igennem ét liv i homoseksualitet.”

for dens traditionelle pålydende, men i relation til, hvad Martinus selv har sagt i de tidligere viste afsnit. De viser, at det, Martinus her kalder homoseksualitet, ikke er homoseksualitet i den traditionelle forstand og ikke skal forstås således.

Det har her været nødvendigt grundigt at analysere, hvad Martinus egentlig mener med den viste tekst, fordi teksten i sig selv ikke er klart forståeligt og entydigt viser hvad Martinus mener, hvis man ikke i forvejen har et indgående kendskab til hans synspunkter.

Man må derfor sige, at man ved udgivelsen af denne tekst ikke har levet op til Martinus krav om at uddigvne tekster kun må publiceres, hvis man kan forstå, hvad Martinus siger i dem. Jeg mener, og har erfaring for, at denne problemstilling ikke er let forståelig for hvermand.

Det er da også meget sandsynligt, at Martinus, hvis han havde ønsket at udgive teksten, ville have omformuleret denne, så den blev lettere at forstå, og at den i det mindste måtte indeholde begrundelse for Martinus udsagn. Vi skal huske på, at disse tekster er nogle ”råtekster”, som Martinus endnu ikke havde færdigskrevet endsige færdigredigeret.

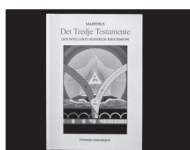
Moseloven eller ”de ti bud” er en morallov uden impuls til virkelig tilgivelse

37. Det er ikke så mærkeligt, at denne tilgivelsens eller alkærlighedens verdenskultur ikke kunne gives menneskene for to tusinde år siden. Verdensgenløsningsprincippet gav Moses ”de ti bud”. De ti bud var ganske rigtigt en morallov, men den gav ingen impuls til virkelig tilgivelse. Derimod gav den en vis ret til gengældelse af ”synd” eller ”uret”, der mentes at være begået imod en. ”Øje for øje og tand for tand” osv. var morallovens rettesnor i moseskulturen. Og er det ikke netop den, den civiliserede verden lever i endnu den dag i dag? – Er ikke liv for liv eller dødsstraf det, der endnu i det tyvende århundrede kræves, ja endog i tilfælde, hvor der ikke engang er begået mord eller drab, og ingen således har mistet livet. Moseloven eller ”de ti bud” har altså ikke kunnet bringe menneskene til at overvinde mørket. Denne manglende overholdelse har ført menneskene frem til den bebudede ”dommedags” eller ”ragnaroks” begyndende udfoldelse i det tyvende århundrede. Hvad skete der ikke her af modsætning til det evige lys, altså af kulminerende djævlbevidsthed? – Kulminerende verdenskrige, verdensbyers udslættelse ved atombombenedslag og kæmpeødelæggelsesved andre helvedesvåben, koncentrationslejre som centrer for mange påfund af helvedespinsler og dødsrædsler, sultedød og tvangsoperationer på mennesker,

der ikke havde nogen sygdom, gaskamre til udslættelse af menneskeracer, nedskydning af millioner af mennesker på selve slagmarkerne, kemisk krig og millioner af krigsinvalidere, samt en verden i ruiner og tusinder og atter tusinder af arbejdsløse og meget mere. Lovens tavler ”de ti bud” formåede ikke at holde menneskeheden i ave. At Jesu Kristi guddommelige forkyndelse heller ikke formåede at føre en sådan menneskehed bort fra det allerede indviede ragnarok eller den bebudede dommedag, er selvfølgelig. Jesu forkyndelse var en vejledning i den væremåde, menneskeheden måtte lære at kunne praktisere i sit daglige liv. Det samme var tilfældet med ”de ti bud”. Disse to hellige objekter var begge en vejledning i den nævnte væremåde, der fører væsenet til at blive det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse.

Vejen til kristusbevidsthed må opleves personligt

38. En vej bliver ikke til en selvoplevet kendsgerning blot ved at læse dens beskrivelse eller høre om den i en samtale. Man må selv passere den eller tilbagelægge den, for at den kan blive ens egen selvoplevede viden eller kendsgerning. Derfor må vejen til kristusbevidstheden personligt passeres eller opleves. Hvordan skal den ellers blive til urokkelig væremåde i væsenernes livsmanifestation? – Da ”alkærligheden” er livets primære eller færdigskabte væremåde eller den, der udtrykkes som ”Guds billede”, må menneskene erfare den. Den erfarer man kun ved at opleve dens modsætning. Da alkærligheden er livets højeste lys, er dens modsætning livets dybeste mørke. Vi har her livets største

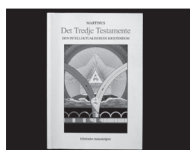
lys og livets dybeste mørke. Derfor må alle levende væsener opleve livets største mørke for at kunne få evne til at sanse livets største lys. Uden kontraster absolut ingen oplevelse af livet og dermed heller ingen skabelse af mennesket i Guds billede efter hans lignelse.

I de to sidste afsnit peger Martinus på udgangspunktet og målet for det betragtede udviklingsafsnit ”poludviklingen”. Den udvikling der skal føre os fra Moselovens stade til det guddommelige udviklingsstade, således at vi kan blive mennesker i ”Guds billede” som Kristus har antydnet, og som Martinus har beskrevet det for os i detaljer.

Martinus skriver i det sidste afsnit, at man ikke kun kan betragte vejen fra et teoretisk stade og dermed tro, at man kan blive udviklet. Det er også derfor, at Martinus i det sidst diskuterende afsnit siger, at man skal gennemleve en udvikling henimod alkærlighedstilstanden gennem flere inkarnationer. Dette skal dog ikke opfattes som en afprøvning af de mørke sider, som man også må gennemgå, gennem udviklingen. Det Martinus her udtaler, er at man i klarere og klarere lys, i de afsluttende faser i udviklingen imod den dobbeltpolede tilstand, skal øve sig i at elske sin næste (sine medvæsener) som sig selv for at nå det store mål at opnå Kristusbevidstheden.

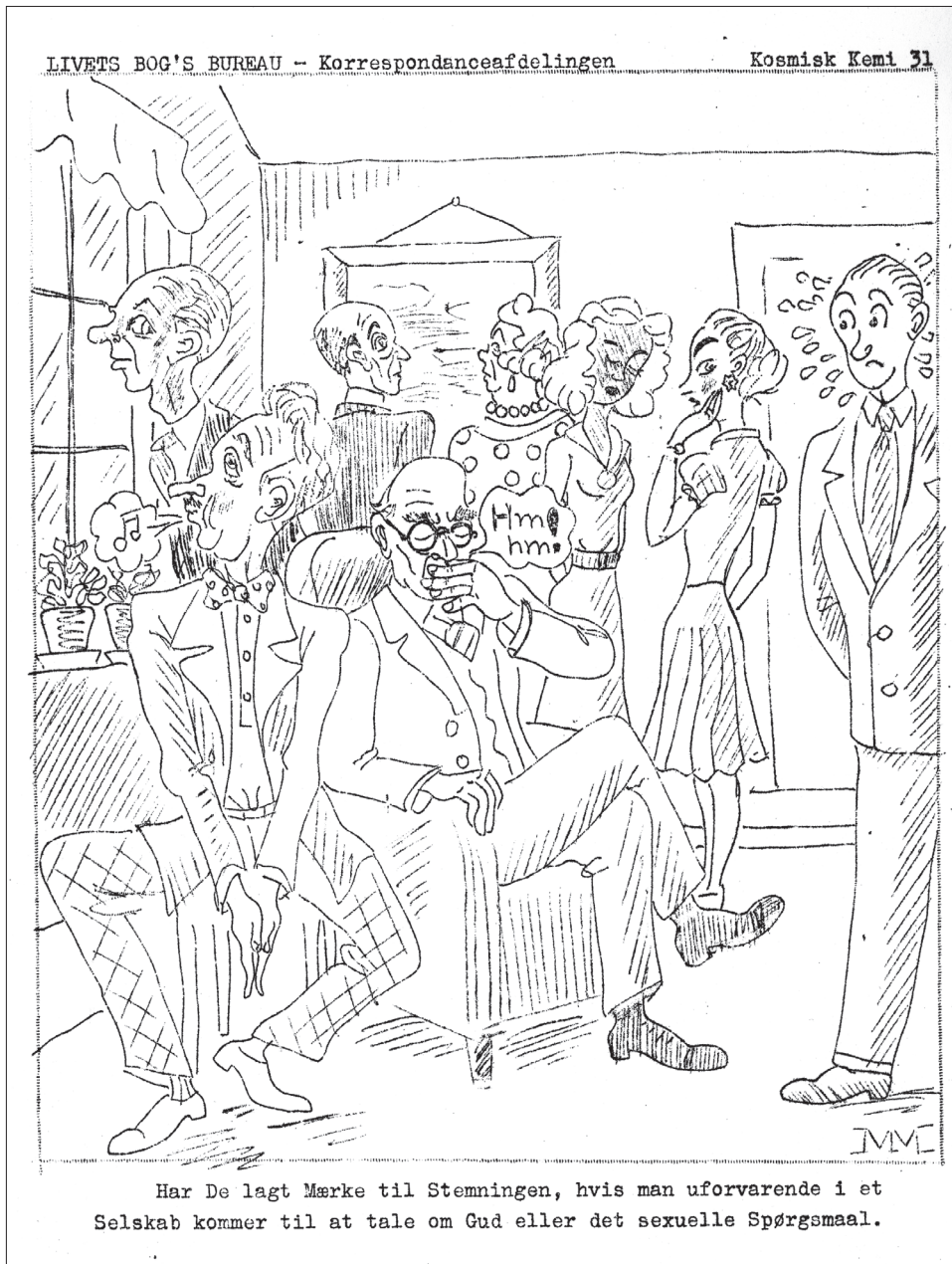

Martinus med sin karakteristiske forklarende attitude

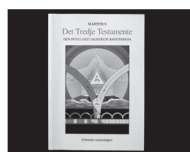

7. Afsnit

Tekstafsnit i bogen “Den intellektualiserede kristendom”

Mogens Møller tegnede også til tegningsserien "Kosmisk Kemi" i "Kontaktbrevene"

7. Afsnit
Tekstafsnit i bogen "Den intellektualiserede kristendom"

8. Afsnit

De to polers kvantitative udvikling som Martinus tegner dem i symbol nr. 33 og nr. 35 i bøgerne ”Det evige verdensbillede” 3 og 4.

Vi skal i dette afsnit se på hvad vi kan aflæse vedrørende de to polers kvantitative udvikling gennem et helt spiralkredsløb, på basis af Martinus to symbolbilleder.

Ved gennemgangen af de to symboler her i bogen, vil det være en fordel for læseren at supplere nærværende tekst med Martinus egen beskrivelse og forklaring af symbolerne i ”Det evige verdensbillede”. Vi vil her kun se på den del af symbolbillederne, der beskriver selve polernes udvikling.

8.1 Symbol nr. 35. ”Polprincippets kosmiske kredsløb”

I øverste halvdel af symbol nr. 35 viser Martinus de to polers udvikling hos såvel manden som hos kvinden. Udviklingen er vist som en vandret figur, forløbende gennem et helt spiralkredsløb. Symbolbilledet er i lodrette sektioner opdelt i afsnit, repræsenterende de 6 forskellige riger i deres normale rækkefølge i spiralkredsløbet. Rigerne er symboliseret ved deres respektive farver.

Hanvæsenets to poler er vist som øverste figur med den feminine pol tegnet øverst i gul farve og den maskuline pol (den ordinære pol hos manden) vist nedenunder med grøn farve.

Under hanvæsenets polfigur ses hunvæsenets polfigur med den feminine pol (den ordinære pol hos kvinden) øverst i gul farve og den maskuline pol nederst i grøn farve.

Hanvæsenets og hunvæsenets polsæt er i princippet vist ens, bortset fra, at det er de modsatte poler hos disse to væsenstyper, der udvikler sig på samme måde og i samme rytme (den feminine pol hos hanvæsenet udvikler sig som den maskuline pol hos hunvæsenet, og omvendt).

Hos hanvæsenet er det den feminine pol (den gule), der fra midten af dyreriget (orange farve) udvikler sig fra at være latent, og til en vis given størrelse ved overgangen til det rigtige menneskerige (gul farve). Hos hunvæsenet er det den maskuline pol (den grønne) der udvikler sig på samme måde. Han- og hunvæsenets ordinære poler (den grønne hos

8. Afsnit

Symbol 33 og 35 i ”Det evige verdensbillede” bind 3 og 4

manden og den gule hos kvinden) udvikler sig også helt ens. Vi behøver derfor ikke at undersøge mere end det ene polsæts udvikling, da deres udvikling, set som den ordinære og den modsatte pol, således er ens hos de to væsenstyper.

Vi begynder med at se på den modsatte pols udvikling (den gule hos manden og den grønne hos kvinden).

I midten af dyreriget viser Martinus denne pol som latent. Han viser det ved at bredden af polfiguren er nær ved nul på dette sted i dyreriget. Polen vokser i sin størrelse, kraft, styrke, eller hvad vi ønsker at betegne udviklingen, frem til overgangen til det rigtige menneskerige. Martinus viser denne vækst ved at bredden af figuren bliver større. Dette er vi fuldt fortrolige med ud fra Martinus tekster.

Vi har således, med denne baggrund og iagttagelse, lov at opfatte bredden af polfiguren, som Martinus udtryk for polens relative styrke/udviklethed. Følger vi nu den samme pol frem til midten af det guddommelige rige (det blå) ser vi, at polfiguren tiltager i bredde. Vi har således ret til at konkludere, at denne poltype udvikler sig i styrke frem til midten af det guddommelige rige. Følger vi den videre, ser vi, at den nu aftager i styrke/bredde frem til midten af det først kommende dyrerige, hvor den igen begynder at forøge sin bredde/styrke.

Ser vi på den anden pol, den ordinære pol, den grønne hos manden og den gule hos kvinden, ser vi, at den er relativ smal i midten af dyreriget, men absolut dominerende i forhold til den modsatte pol. Den tiltager jævnt i styrke/bredde frem til midten af det guddommelige rige. Herefter aftager den jævnt i styrke/bredde til begyndelsen af det efterfølgende dyrerige. Fra begyndelsen af dette dyrerige aftager den drastisk i styrke/bredde til midten af samme dyrerige hvor styrken/bredden bliver næsten nul. Denne pol er således blevet latent på dette sted.

Med erkendelsen af, at der er en relativ sammenhæng mellem polernes styrke og deres bredde på tegningen, har vi nu mulighed for at lave en **Analyse af den feminine og maskuline pols kvantitative udvikling, baseret på det Martinus har vist i ovennævnte symbol.**

Opmålingen af værdierne, angivet i mm, er sket på symbolbilledet i bogen "Det evige verdensbillede" 4. Symbolbillederne er ikke så store, men MI kunne ikke levere mig større symbolbilleder af disse to symboler, som vi skal se på i dette afsnit.

Opmålingen gav følgende resultater.

Opmåling af den udviklede pol (den feminine hos kvinden og den maskuline hos manden). Polens kvantitative størrelse udtrykkes ved bredden af polfiguren. Martinus har, som vi kan se, tegnet begge disse poler som værende ens i format.

Bredde af polen ved dens mindste størrelse på tidspunktet i midten af dyreriget er 4 mm.

Bredde af polen ved dens største størrelse i midten i det guddommelige rige er 8 mm.

Heraf kan vi se, at den ordinære pol hos såvel manden som kvinden kvantitativt er vokset med **100 %**. Altså til den dobbelte størrelse. Herefter aftager den, indtil den når samme størrelse ved begyndelsen af det næste dyrerige, som den havde ved afslutningen af dyreriget i forrige spiral.

Ændringerne har Martinus tegnet som en lineær ændring.

Dette er den største absolutte ændring af en pol, i et tidsforløb, hvor den ikke har passeret sin latente tilstand.

Ser vi på den samme pols (den ordinære pol) kvantitative ændring fra dens mindstetilstand i midten af dyreriget som før, og til begyndelsen af det rigtige menneskerige (Dette svarer til et veldefineret

8. Afsnit

Symbol 33 og 35 i "Det evige verdensbillede" bind 3 og 4

område i symbolbilledet nr. 33), og det tidsrum som vi på nuværende tidspunkt i vores udvikling er midt i, får vi følgende værdier.

Bredde af polen ved dens mindste størrelse på tidspunktet i midten af dyreriget er 4 mm.

Bredden af polen ved overgangen til det rigtige menneskerige er 5 mm.

Herudfra kan vi se, at polen kvantitativt er vokset med **25 %**. Dette er altså den poludvikling i den ordinære pol som vil ske hos os frem til vi får kosmisk bevidsthed om ca. 3000 år. Det vil altså sige at vores dominerende pol også vokser i det tidsrum, hvor den latente (modsatte) pol tiltager kraftigt i styrke på vej til den dobbeltpolede tilstand.

Vi ser samtidig, at ved vores indtræden i det rigtige menneskerige udgør styrken af vores poler (begge polerne, hver især) kun **62,5 %** af den styrke, de vil nå, når vi når midten af det guddommelige rige, hvor vores poler har den største styrke.

Vi ser i øvrigt, at de to poler har samme bredde ved begyndelsen af det rigtige menneskerige. Dette er i overensstemmelse med det, vi ved fra teksten, nemlig at de to poler hos såvel mand som kvinde er blevet jævnbyrdige (lige store), når vi får kosmisk bevidsthed som J-mennesker ved begyndelsen af det rigtige menneskerige.

Vi ser også, at den ”modsatte” pol er næsten latent i midten af dyreriget, hvor væsenerne er rent enpolede væsener. Altså er symbolfigurerne i dette symbol, som viser de enkelte poler, helt i overensstemmelse med det vi kender fra teksten.

8.2 Symbol nr. 33. ”De dyriske og menneskelige tankeklimaer”

Vi vil nu se på symbol 33. Også her vil vi fortrinsvis beskæftige os med poltilstandene og lade en del af

de øvrige informationer, som symbolet giver os, ligge ubehandlet.

Til højre i symbol 33 ser vi polernes udvikling vist lodret. Vi har i symbolet en velafgrænset tidsperiode fra midten af dyreriget til begyndelsen af det rigtige menneskerige. Dette omfatter afsnittene 25 til 30 inklusive. Det er dem som Martinus betegner som nr. 5 for hankønsvæsenet og nr. 6 for hunkønsvæsenet.

Når vi betragter polfigurerne, der repræsenterer de to poler hos **hanvæsenet** (nr. 5), ser vi dem som i foregående symbol, vist med grøn farve for den ordinære pol og gul farve for den modsatte (feminine) pol.

Hanvæsenets polpar er vist som det der er længst til højre af de to polsæt for han- og hunvæsener.

Vi ser her, som i foregående symbol, at den ordinære pol hos han- og hunvæsenerne er dominerende ved midten af dyreriget (ved begyndelsen af afsnit 25). Vi ser også, at polbredderne for de to poler er ens ved overgangen til det rigtige menneskerige. Alt dette er i god overensstemmelse med, hvad det skal være, når vi læser teksterne.

Polparret hos henholdsvis han- og hunvæsenet er i dette symbol tegnet helt tæt op af hinanden og udgør derfor i fællesskab en samlet bredde af de respektive polpar.

Ved et nøje eftersyn af polparrenes bredder hos han- og hunvæsenet ser vi imidlertid, at det enkelte pars samlede bredde (de to poler tilsammen) tiltager fra midten af dyreriget til begyndelsen af det rigtige menneskerige.

Denne udvikling ses også at fortsætte ud over det afgrænsede tidsafsnit.

Dette er efter hvad vi har set i symbol nr. 35, helt i overensstemmelse med polfigurerne i denne symboltegning.

8. Afsnit

Symbol 33 og 35 i ”Det evige verdensbillede” bind 3 og 4

Vi bliver derimod overraskede, når vi ser, at de ordinære poler hos væsenerne, den maskuline pol hos hanvæsenet (den grønne) og den feminine pol hos hunvæsenet (den gule) bliver mindre i perioden fra midten af dyreriget til begyndelsen af det rigtige menneskerige.

Det ser således ud til at disse poler i dette symbol bliver mindre, og dermed svagere, fra midten af dyreriget til begyndelsen af det rigtige menneskerige, når vi tager bredden af polbilledet i betragtning som et kvantitativt mål for polens styrke.

Dette strider helt imod, hvad vi har set på symbol nr. 35.

Hvordan skal denne udvikling og beskrivelse forstås i dette symbol? Vi kan jo ikke tro, at Martinus her har tegnet noget, der ikke stemmer overens med det andet symbol, som han har tegnet.

Det er imidlertid slet ikke i modstrid med det andet symbol, men vi skal forstå symbol nr. 33 på en anden måde end symbol nr. 35.

I symbol nr. 35 viser Martinus polernes udvikling rent kvantitativt gennem et udviklingsforløb der strækker sig over et helt spiralkredsløb. I symbol nr. 33 viser Martinus polernes udvikling som et relativt mål, eller udtrykt procentisk, i forhold til hinanden, og ikke kvantitativt.

Vi ser her, som vi vil forvente, at midt i dyreriget (overgangen fra niveau 24 til 25) er den latente pol nær nul og den dominerende pol næsten enerådende. Ser vi på overgangen fra niveau 30 til 31, hvor mennesket får kosmisk bevidsthed, at de to poler her er lige store. Den ene pol er ”skrumpet” og den anden ”vokset”.

Det Martinus her viser, er det procentiske forhold mellem de to poler, og ikke deres absolutte størrelser som han viste i symbol nr. 35.

Vi vil kun interessere os for området fra midten af dyreriget og frem, til mennesket får kosmisk

bevidsthed ved overgang til det rigtige menneskerige, da dette er det eneste veldefinerede område i dette symbol. Det skyldes, at den første halvdel af dyreriget og det rigtige menneskerige ikke er indtegnet i sin fulde længde (i fuldt omfang).

Hvis vi måler på bredden af hele figuren, som omfatter såvel den maskuline som den feminine pol hos hvert køn, finder vi, at figuren er blevet bredere i denne periode, som et udtryk for at polerne tilsammen er blevet større.

Opmålingen af værdierne, angivet i mm, er sket på symbolbilledet i bogen ”Det evige verdensbillede” 3, da MI ikke kunne levere mig større symbolbilleder af disse to symboler. Opmålingen gav følgende resultater.

Bredden er i dette tidsrum (fra midten af dyreriget til begyndelsen af det rigtige menneskerige) tiltaget fra 10 mm til 12,5 mm, hvilket er en forøgelse på **25 %**.

Det svarer til at vi på symbol nr. 35 fandt at den udviklede pol også der var forøget med 25 % i samme periode.

Måske vil vi spørge, hvorfor figuren ikke er tegnet 50 % bredere når den omfatter begge poler. Det er den ikke, fordi den stadig er et udtryk for et relativt mål, men den relative værdi stemmer overens med betragtningen af den absolutte værdi i symbol nr. 35.

Måler vi mere på figuren i symbol nr. 33, ser vi, at denne relative forøgelse genfindes igennem hele figuren, men da Martinus ikke viser hele riger i denne figur, kan vi ikke udtrykke det i eksakte mål, men kun se, at udviklingen relativt også er lineær som i det andet symbol.

Yderst til højre i symbol nr. 33 viser Martinus en figur, som han siger viser ”Jegets tilstedeværelse i alle livene” repræsenteret ved det hvide felt der

8. Afsnit

Symbol 33 og 35 i ”Det evige verdensbillede” bind 3 og 4

Symbol nr. 27

Menneskets Tankeklimaer

La pensklimatej de la homo.

The thought-form climates of man.

Symbol nr. 33 i Det evige verdensbillede 3, udgivet 1995

“De dyriske og menneskelige tankeklimaer”

Det viste billede er fra bogen “Martinus Symboler” udgivet 1954.
Dette billede er gengivet fordi farverne her er mere i overensstemmelse med de originale.
Billederne er ens, men har i 1. udgaven et andet nummer og en anden betegnelse

tiltager i bredde. Man kan så stille sig det spørgsmål: hvad det betyder, og hvilke konsekvenser det har, når han gengiver, at ”Jeget” tiltager i styrke, bliver bredere, frem igennem udviklingen? Betyder det, at ”Jeget” bliver stærkere, mere rummeligt, eller er det en naturlig konsekvens af at polerne bliver større? Det kan jeg på nuværende tidspunkt ikke svare på, jeg kan kun konstatere at det forholder sig således ifølge symbolets beskrivelse af forholdene!

Måler vi på bredden af det hvide felt i den samme periode, som vi lige har betragtet (fra midten af dyreriget til kosmisk bevidsthed), finder vi at bredden er forøget fra 1,0 mm til 1,25 mm. Dette er en forøgelse på **25 %**. Altså den samme relative forøgelse, som vi så for polerne. Om disse to forhold har noget med hinanden at gøre, skal jeg ikke tage stilling til her.

Selve fasen, hvor den ene pol formindskes i størrelse og derefter udvikler sig igen til sin relative normale størrelse, har Martinus angivet som lineære ændringer (vist ved en retlinet ændring med en brat overgang fra at polen formindskes til at den udvider sig igen). Det er imidlertid sandsynligt, set fra mit synspunkt, at det muligvis i realiteten kunne være en ændring som sker ved en asymptotisk kurveform der nærmer sig 0-værdien uden nogensinde at nå denne, efterfulgt af en tilsvarende udviklingskurveform, hvor krumningen er symmetrisk med den foregående.

Netop at polen aldrig bliver helt nul, og at overgangen fra formindskelse til udvikling bør kunne ske gennem en jævn kurveform, uden det knæk som Martinus har tegnet ved sin lineære ændring, sammenholdt med at der udviklingsmæssigt normalt ikke sker springvise ændringer, mener jeg kunne tale for at kurveformen måske egentlig er krum asymptotisk.

Udtrykket ”en asymptotisk kurve” beskriver en kurve i et koordinatsystem der (her med tiden) uden nogen spring, men jævnt nærmer sig mere og

mere til nul uden nogensinde at nå den absolutte nulværdi.

Martinus har, så vidt jeg har set, aldrig beskrevet nogen form for udvikling der skete momentant og dermed springvis. Det er imidlertid kun et spørgsmål, der er af akademisk interesse, og det vil ikke have nogen betydning for den interesserede students forståelse af Martinus forklaring. Jeg vil derfor kun nævne det her, men jeg ønsker ikke at bruge plads på at debattere dette problem, når det ikke vil have nogen betydning for den overordnede forståelse.

8.3 Konklusion omkring hvad symbolbillederne fortæller os om de to polers tilstand.

I Martinus tekster har vi overalt fået oplysning om, hvordan den latente pol (den modsatte pol) vil udvikle sig fra midten af dyreriget, hvor det enpolede stadium kulminerer, og frem til begyndelsen af det rigtige menneskerige, hvor de to poler er blevet lige udviklede, blevet lige store, og hvor mennesket er blevet alkærligt, er blevet et J-menneske. Alt dette stemmer godt overens med, hvad vi ser i de to symbolbilleder, når vi forstår symbol nr. 33 på den måde, som jeg har skitseret det. En betragtningssåde som jeg alene står for, og en synsvinkel som jeg ikke har set nogen anden fremføre. Til gengæld har jeg hørt flere mennesker fremføre, at de ikke forstod hvordan man skal fortolke de to symboler, da de ved en første betragtning synes ikke at stemme overens i deres budskab.

Det nye, som vi har set ved betragtning af de to symboler, i relation til hvad vi har læst i teksterne er:

For det første, at vores to poler begge vokser i størrelse i perioden hvor den modsatte pol udvikler sig til at komme på linie med den ordinære pol.

For det andet, at begge udvikler sig efter at de er blevet lige store ved indgangen til det rigtige

8. Afsnit

Symbol 33 og 35 i ”Det evige verdensbillede” bind 3 og 4

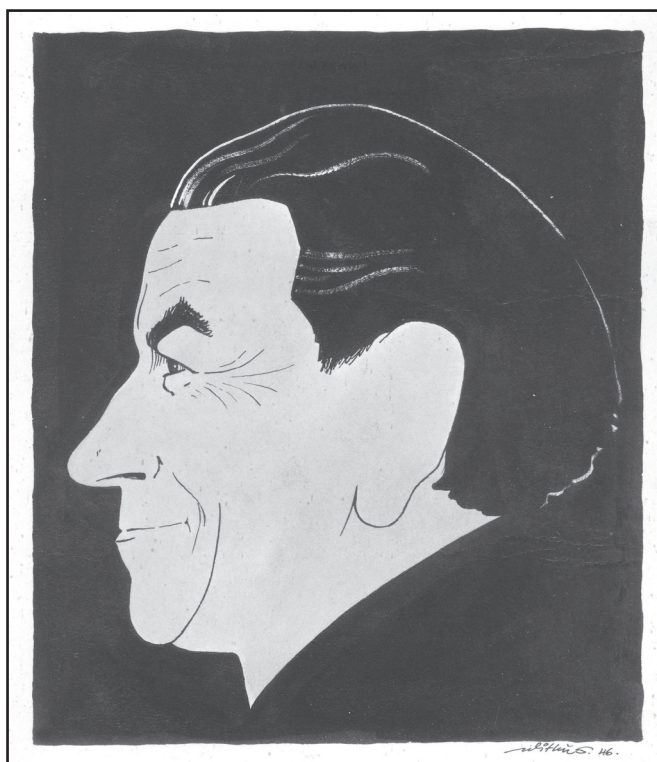
menneskerige, og at denne udvikling eller vækst fortsætter til midten af det guddommelige rige.

Det er specielt interessant, at den ordinære pol også udvikler sig i sidste halvdel af dyreriget samtidig med at den latente pol udvikler sig, og her er det, at de to poler slutter med at bliver lige store.

Fra midten af det guddommelige rige aftager de igen i styrke, begge to ligeligt, helt frem til begyndelsen af det efterfølgende dyrerige, hvor den ene af polerne (den der var den ordinære i sidste dyrerigeperiode) drastisk formindskes til den bliver latent.

Vi ser hermed, at væsenerne skifter køn for hvert spiralkredsløb, og at væsenerne således skal gennemgå to spiralkredsløb for at have oplevet at være såvel et hanvæsen som et hunvæsen.

Jeg skal ikke i denne sammenhæng gå ind og se på, hvordan dette kønsskifte finder sted. Jeg kan imidlertid oplyse, at Per Bruus-Jensen har behandlet dette emne i sine bøger ”X” En komplet indføring i Martinus’ kosmologi”, efter sigende på basis af samtaler han har haft med Martinus om emnet.

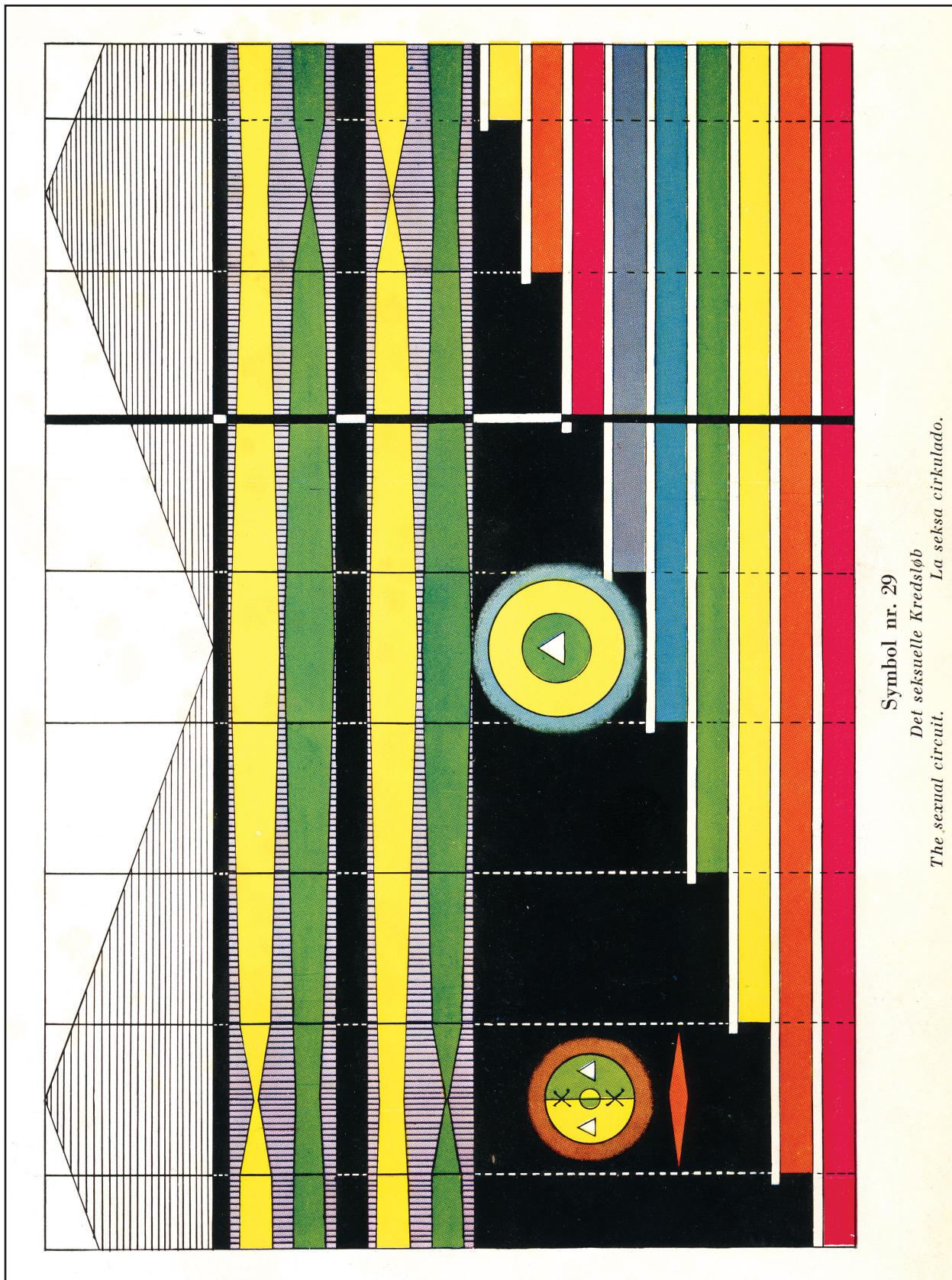

Vithus tegnede i 1946 denne tuchtegning af Martinus (en “symbolsk” fremstilling af Martinus)

8. Afsnit

Symbol 33 og 35 i “Det evige verdensbillede” bind 3 og 4

Symbol nr. 35 i Det evige verdensbillede 4, udgivet 1994

“Polprincippet kosmiske kredsløb”

Det viste billede er fra bogen “Martinus Symboler” udgivet 1954.
 Dette billede er gengivet fordi farverne her er mere i overensstemmelse med de originale.
 Billederne er ens, men har i 1.udgaven et andet nummer og en anden betegnelse

9. Afsnit

Har manden og kvinden et helt ens polsæt, når disse to mennesketyper, er blevet fuldstændigt dobbeltpolede?

Vi har nu set på alle de forskellige facetter, som Martinus gør rede for i forbindelse med menneskets polforvandling/poludvikling. Vi har også set på polernes udvikling gennem et helt spiralkredsløb, som Martinus har beskrevet det i sit symbol 35 ”Polprincipets kosmiske kredsløb”.

Egentlig skulle vi jo formode, at når mennesket bliver helt dobbeltpolet, og når kroppen endda har omstillet sig til fuldt ud at opleve den højeste ild ved at forøge sin følsomhed, kønsorganerne er blevet rudimenter, så der derfor ikke mere er nogen forskel af betydning på det, der oprindeligt var en mand og en kvinde, må polkonstellationen og dens deraf affødte åndelige kvaliteter være helt ens hos den oprindelige mand og den oprindelige kvinde, men er det reelt også tilfældet?

Lad os starte med at se på den ordinære pol i det enpolede stadium. Vi ser her en pol, der endnu ikke er fuldt udviklet totalt set. Det bliver den først i midten af den ikke fysiske guddommelige verden, jfr. symbol 35. Lad os nu se bort fra det sidste, og kun betragte perioden fra A-menneske til K-menneske.

Når vi betragter den ordinære pol hos det enpolede A-menneske, ser vi at der her foreligger en pol, som indeholder anlæggene for det absolutte hanmenneske hos manden og det absolutte hunmenneske hos kvinden. Hvis vi opfatter en pol som en selvstændig funktionel enhed, som via udefra kommende energier formidler nogle funktioner, som specifikt er knyttet til netop denne enhed (pol), har vi her foran os en enhed, der specielt er konstrueret til at varetage indstrømning af saligheds- og intuitionsenergi i instinktstyret form (1928).

De to ordinære poler, hvor den ene findes hos manden og den anden hos kvinden, er således specifikt forskellige i deres funktion hos de to køn, idet de er konstrueret til at formidle to forskellige reelle sæt egenskaber. De maskuline hos manden og de feminine hos kvinden. Mennesket har endda slet ikke mulighed for at omkonstruere dem, da de er instinktstyret, og vil aldrig kunne komme til at formidle det andet køns egenskaber, dertil har mennesket den på dette stadium latente pol.

Ud fra det foregående må vi således forstå, at denne ordinære pol er grundlæggende forskellig hos manden og kvinden. Selv om de funktionelt set

9. Afsnit

Mandens og kvindes polsæt i deres dobbeltpolede tilstand

fungerer ens, er de konstrueret til at formidle to vidt forskellige kvaliteter, nemlig den feminine og den maskuline habitus.

Lad os nu se på den modsatte pol, den latente, hos det enpolede A-menneske.

Igennem poludviklingen ser vi, at denne pol for det første er bærer af evnen til at udvikle mennesket til den ”modsatte habitus” end den, mennesket havde på grund af sin ordinære pol. Manden bliver kvindelig og kvinden bliver mandlig. På dette specielle område af den modsatte pols virkeregister ser vi, at denne modsatte pol har nøjagtig de samme egenskaber, som den ordinære pol hos det modsatte køn. Det er derfor, at D-mennesket ved afsporing kan udvikle sit udseende/fremtoning til at fremstå som værende af det modsatte køn, bortset fra selve kønsorgansættets udformning, der allerede er færdigudviklet, når afsporingen sker.

Hvis den modsatte pol hos mennesket havde været den enerådende fra begyndelsen af udviklingen fra foster, ville den have bevirket, at mennesket var blevet et menneske af modsat køn, men det havde den imidlertid ikke!

Man kan dermed se, at på det dobbeltpolede stadium af menneskets udvikling, er såvel manden som kvinden i besiddelse af to på dette område ligeværdige poler, en for den feminine og en anden for den maskuline habitus.

Så langt er den oprindelige kvinde og den oprindelige mand ens udstyret med hensyn til deres polfunktioner/kvaliteter i deres dobbeltpolede tilstand.

Det, som vi har set beskrevet ovenfor, er imidlertid ikke den eneste egenskab, der forekommer i den modsatte pol.

Ved den modsatte pols vækst ser vi nemlig, at den også er funktionalistisk ansvarlig for udviklingen/udløsningen af ”hele den intellektuelle side ved mennesket, hvilket vil sige den vågne dagsbevidste

intuition, intelligens og mentale følelse, hvilket igen vil sige: Sorg og glæde.” (1928).

Netop disse egenskaber er dem, der bliver udviklet gennem poludviklingen, og som specielt er ansvarlig for, at mennesket bliver alkærlig og dermed bliver ”et menneske i Guds billede efter hans lignelse”. En egenskab som man må antage, og med rette, er den samme tilstand uanset, om mennesket fra begyndelsen var en mand eller en kvinde.

Ser vi på den modsatte pol, efter at vi har betragtet begge de to funktionssæt hos denne pol, ser vi, at det menneske, der oprindeligt var en mand, som modsat pol og knyttet til det seksuelle hjernecenter har en pol, der styrer feminine karakterer samt de forannævnte åndelige egenskaber intuition, intelligens og mental følelse, medens det menneske, der oprindeligt var en kvinde, i sit seksuelle hjernecenter har en pol, en maskulin pol, der ligeledes styrer de tre nævnte egenskaber intuition, intelligens og mental følelse.

Man må herudfra kunne konkludere, at den oprindelige mand og den oprindelige kvinde altså ikke, i deres dobbeltpolede tilstand, er helt ens, hvad polernes funktionsområde, og dermed deres reelle struktur, angår. Vi kan konstatere, at begge mennesketyper har deres pol for intuition, intelligens og mental følelse siddende i det seksuelle hjernecenter, men de er forskellige derved, at den samme pol styrer de feminine egenskaber hos den tidligere mand, og hos den tidligere kvinde styrer denne pol også de maskuline egenskaber.

Der er således tale om to funktionalistisk set forskellige poler, når vi betragter hele polen som sådan, selv om de kun er forskellige i en del af denne pols arbejdsområde, medens polfunktionerne fungerer ens i en anden del af arbejdsområdet.

Da den ordinære pol er til stede i mennesket på et andet sted i kroppen (i kønsorganområdet) end den modsatte pol, som findes i det seksuelle hjernecenter,

må man derfor også opfatte den ordinære pol som fortsat at være forskellig hos de to oprindelige køn, selv om den kønsorienterede del af polernes funktioner ”ophæver” hinanden i den dobbeltpolede tilstand.

Hvis vi ville være i stand til at analysere mennesket med hensyn til deres polenheder på samme måde, som man kan analysere mennesket med hensyn til dets genetiske system, ville man således selv i det rigtige menneskerige hos K-mennesket og langt fremover i udviklingen kunne se, hvem der har været mand, og hvem der har været kvinde i deres enpolede fase af udviklingen.

Det vil således sige, at der polmæssig er forskel på de oprindelige mande-mennesker og de oprindelige kvinde-mennesker gennem hele spiralkredsløbet, hele vejen frem til væsenerne skifter køn ved overgangen til det næste spiralkredsløb.

Dette forhold er måske nødvendigt, for at der uden fejl kan ske et kønsskifte ved overgangen til det næste spiralkredsløb. Som vi jo ved, skifter væsenerne køn, hver gang de indgår i en ny spiralbane. Det betyder således, som vi jo godt ved fra Martinus tekster, at man skal gennemløbe to spiralkredsløb for at have gennemløbet såvel en maskulin som en feminin spiral/periode.

Per Bruus-Jensen fortæller, at han har fået uddybet forskellige aspekter af åndsvidenskaben i samtaler med Martinus. Per Bruus-Jensen giver på dette grundlag, i sin bog ”X - en komplet indføring i Martinus’ kosmologi”, 1989, 4. bind, en detaljeret beskrivelse af, hvordan mennesket gennem et helt spiralkredsløb får omstruktureret sine poler, fra begyndelsen af det rigtige menneskerige til begyndelsen af det næste dyrerige, således at de er parate til et kønsskifte i dette næste efterfølgende dyrerige.

Af Per Bruus-Jensens redegørelser fremgår det, at ”han-væsener” og ”hun-væsener”, på trods af deres skiften mellem feminin og maskulin tilstand, ikke på noget tidspunkt i spiralkredsløbene bliver ens, således at forstå at der altid vil være feminine og maskuline væsener på samme tid og sted, men at måden hvorpå disse to væsenstyper afviger fra hinanden, er vidt forskellig i de forskellige tidsperioder. Per Bruus-Jensens redegørelse bekræfter således mine iagttagelser.

Jeg skal hertil bemærke, at jeg ikke har nogen forudsætning for at vurdere det Per Bruus-Jensen fortæller os, ud over at det er logisk forståeligt og acceptabelt og passer godt sammen med de betragtninger, som jeg har gjort ovenfor. Det er jo, som han siger, oplysninger som han personlig har fået fra Martinus.

Når jeg her har påpeget de nævnte forskelle, er det ikke et udtryk for at jeg vil prøve at tage stilling til om der uden for poludviklingsperioden er forskel på maskuline og feminine væsener som sådan, og heller ikke om der inden for denne periode er kvalitative eller kvantitative forskelle i intuitionsevne, intelligens og mental følelse hos de to ”køn” samlet betragtet. Det tror jeg ikke der er.

Om der er forskel på den udviklingsrytme som disse egenskaber har hos det maskuline og det feminine menneske som mennesketype betragtet, har jeg heller ikke noget bud på. Jeg er imidlertid af den opfattelse, at der kvantitativt såvel som kvalitativt, generelt set, i den dobbeltpolede tilstand, ikke er forskel, når vi tager de åndelige kvaliteter som ligger inden for vores erkendelsesområde i betragtning.

Som vi har set, er der imidlertid meget stor forskel på hvordan det enkelte menneske forvalter de egenskaber som det får tilført gennem udviklingen af dets poler.

To som elsker

Hos to, som elsker hinanden
kan livets lykke kun bo,
hvis de, som elsker hinanden
er fire –, og ikke blot to.

For to, som elsker hinanden
vil livet forme sig svært
indtil både kvinden og manden
i livets skole får lært:

at lykken kan de kun finde
på basis af det diagram:
at han elsker »ham i hende«
og hun elsker »hende i ham«.

10. Afsnit

Opsummering og konklusioner, baseret på min analyse af Martinus beskrivelse af polforvandlingen

Tallene i parentes og afsnitsnumre uden speciel kildeangivelse henviser til afsnit i Livets Bog, 1. udgave.

10.1 Udgangstilstanden, urmennesketilstande, den enpolede tilstand.

Martinus redegørelse for **polforvandlingen**, eller vi kan også sige **poludviklingens**, periode tager sit **udgangspunkt i dyret**, eller skal vi sige det egentlige **naturmenneske**, som udelukkende lever for samlivet med sin mage og sit afkom. En væsenstype som kun interesserer sig for ydre forhold og tilskikkelser, der har relation til dette samlivs eksistens og beståen.

Den drivende kraft, der får væsenet til at søge at etablere og opretholde denne tilstand, er **forelskelseskærligheden** til sin mage, der udelukkende bundet i **parringstrangen**, idet væsenet specifikt søger oplevelsen af **ekstasen** i parringsaktens klimaks. Martinus forklarer væsenets store trang til denne oplevelse dermed, at den har en styrke som er sublim, fordi det er den eneste mulighed, væsenet har for at få **en oplevelse af paradiset lykkeitilstand** på dette stadiet i

udviklingen, hvor det lever i det mørkeste område af spiralkredsløbet (1921).

Denne væsenets tilstand (1930 og 1931) bevirker, at det ser alle væsener af sit eget køn som fjender og konkurrenter med hensyn til forholdet til sin mage/partner. Hermed er der skabt et spændingsforhold væsenerne imellem. En tilstand som nærmest er det modsatte af den alkærlig indstilling til sine medvæsener som er udviklingens mål (1846).

Enpoledheden er det modsatte af denne alkærlighedstilstand, fordi den i sig har indbygget tilbøjeligheden til krigeriske handlinger imod sine medvæsener (1935). Martinus kalder denne tilstand for en **kunstig form for kærlighed** i modsætning til den rigtige alkærlighedstilstand, som er den dobbeltpolede form for kærlighed, og som Martinus kalder den **ægte form for kærlighed**. Martinus beskriver i korte træk den enpolede seksualdrift i (1652 og 1653)

10.2 Begrundelsen for den enpolede tilstand.

Parringskærlighedens tilstedeværelse i menneskets udvikling har for det første sin begrundelse deri, at

den skal give væsenerne mulighed for at opleve de **mørke sider af spiralkredsløbet** for derigennem at opleve en kontrast til de lyse sider. Den har også den begrundelse, at den er bærer af den **mekanisme, hvorved der vil blive født nye væsener**, hvori diskarnerede sjæle kan inkarnere, hvilket naturligvis er en nødvendighed for væsenernes videre udvikling gennem efterfølgende inkarnationer, så længe materialisation ikke er blevet det normale, hvilket først kan ske på K-menneskestadiet.

Det er som sagt denne enpolede parringskærlighedstilstand, der danner udgangspunktet for den efterfølgende udvikling gennem mange mellemstadier frem til dobbeltpoletheden, hvor mennesket efterhånden får implanteret alkærligheden i sit åndelige system.

Den beskrevne enpolede tilstand, hvor alt drejer sig om ens mage og afkom, kalder Martinus for **”de lykkelige ægteskabers periode”**. Denne væremåde kan i stor udstrækning betegnes som værende **instinktmæssig styret**

10.3 Målet med poludviklingen, den dobbeltpolede tilstand.

Det første skridt i den videre udvikling består i, at mennesket **får interesser, der strækker sig ud over familien og afkommet**. Det begynder at blive et mere selvstændigt væsen og får nye interesser af skabende art. Det er dette bredere interessespektrum, der skal føre mennesket videre i dets udviklingsbane. **Dette sker via udviklingen af den modsatte pol, som er ansvarlig for udvikling af vågen dagsbevidst intuition, intelligens og mental følelse hos mennesket (1928).**

Denne udvikling vil til slut bevirke, at vi oplever at blive alkærlige. Det vil sige, at vi nærer lige stor kærlighed til alle levende væsener uanset køn, vi kan ikke nænne at gøre noget væsen ondt, ”vi vil hellere give end tage” (1935).

Vi vil efterhånden **miste affiniteten til parringskærligheden**, og dermed mister vi trangen til den seksuelle ekstaseoplevelse i forbindelse med parringsakten. Vi skal imidlertid være opmærksom på, at mennesket ikke mister trangen til at opleve ”den højeste ild”.

Mennesket vil derefter **ikke mere reproducere sig ved at føde børn**. I den fuldt udviklede tilstand vil vi, i stedet for at fødes som vi oplever det nu, kunne inkarnere i det fysiske miljø ved vores egen viljeenergi ved materialisation. **”Den højeste ild” (ekstaseoplevelsen)** vil vi, i den fuldt udviklede tilstand, opleve ved blot **at berøre hinanden** og overskygge hinanden med vores alkærlige aura. Denne ekstase vil imidlertid ikke blive en mindre eller svagere oplevelse end den oprindelige parringsekstase, ekstasen vil derimod forøges i intensitet.

Ekstaseoplevelsen vil kunne opleves med ethvert menneske, til enhver tid, og med langt større intensitet end den glimtagtige parringsaktsekstase, vi oplever i det enpolede stadium.

10.4 Hvor lang tid vil der medgå til den fulde udvikling er nået?

På Martinus forklaringer kan vi forstå, at det nok vil vare omkring 3000 år endnu. Vi er allerede et stykke fremme i denne udvikling, så det er den resterende tid vi her taler om. Martinus siger at der vil gå omkring 3000 år, før mennesket får kosmisk bevidsthed (J-mennesket). Med oplevelsen af kosmisk bevidsthed indgår vi i det sidste af de fysiske riger. Dette rige kalder Martinus ”det rigtige menneskerige”. Derefter vil der gå et langt stykke tid før menneskets legeme er udviklet, så det i fuld udstrækning vil kunne udløse ”den højeste ilds” ekstasetilstand ved blot en berøring af et andet menneske (K-menneskets tilstand).

Man vil sikkert også stille spørgsmålet: **Hvor mange inkarnationer regner Martinus med at det vil tage mennesket at passere hver af de viste kategorier?**

Her bliver vi svar skyldig. Martinus har, så vidt jeg ved, ikke udtalt sig entydigt om dette.

Hvis vi skal komme med et kvalificeret gæt som svar på dette spørgsmål, må vi sige, at hele processen vil omfatte omkring 20 inkarnationer (løst regnet, og helt sikkert med stor variation). Dette gælder for dem, der går en nogenlunde lige vej gennem udviklingsprocessen frem til K-menneske. Det vil lige så løst regnet svare til omkring 3 til 4 inkarnationer pr menneskekategori i gennemsnit. For dem, der bevæger sig mere eller mindre gennem afsporede områder, vil det uvægerligt tage meget længere tid totalt. Man kan heller ikke regne med at alle udviklingsstadier vil vare lige længe.

10.5 Hvad er det for "organer" i mennesket der grundlæggende skal ændre tilstand gennem denne udvikling?

Før vi ser på den videre udvikling, skal vi først gøre os klart, hvad det er for **kræfter og organer, der styrer** mennesket frem gennem denne udviklingsproces.

Martinus siger, at det drejer sig om **to seksuelle polanlæg**, som han betegner som væsenernes to seksuelle poler. Han betegner dem som **den maskuline og den feminine pol (1645 til 1651)**.

Den ene pol har sit sæde i kønsorganerne, det er den feminine hos kvinden og den maskuline hos manden. Denne pol kalder han **den "ordinære" pol**.

Den anden pol har sit sæde i hjernecenteret, det er den maskuline pol hos kvinden og den feminine pol hos manden. Denne pol kalder han for **den "sekundære" eller den "modsatte" pol**.

Den pol, som har sin plads i **kønsorganerne**, er den eneste, som mennesket på dette stadium opfatter som seksuel (1935). **Denne pol formidler saligheds- og intuitionsenergi i instinktform samt primitiv følelse (1928)**. Alle disse energier er altså kun i ringe grad styret af menneskets viljeregulerede bevidsthed, men langt hen ad vejen af menneskets instinkter (1928). Her fornemmes salighedsenergien som kulminationen af seksuelt begær og vellyst (1928).

Den anden pol, som har sit sæde i **hjernecenteret**, **formidler hele den intellektuelle side af mennesket. Det drejer sig om den vågne dagsbevidste intuition, intelligens og mentale følelse, hvilket vil sige sorg og glæde (1928)**.

I **begyndelsestilstanden** i poludviklingen, som Martinus beskriver den, forholder det sig således, at **den ene pol er stærkt udviklet**. Det er den pol, der er **knyttet til kønsorganerne**, den feminine hos kvinden og den maskuline hos manden (1928).

Den anden pol, som er knyttet til hjernecenteret, er nærmest latent hos begge køn. Det er den feminine hos manden og den maskuline hos kvinden.

Vi ser således, at mennesket på dette enpolede stadium er meget **instinktstyret**, samtidig med at dets **intuition, intelligens og følelsesenergi er meget lidt udviklet**.

Vi ser også, at mennesket i sin enpolede tilstand er meget stærkt i sine instinktive drifters vold, medens dets intuition, intelligens og følelse, og også dets hukommelse, er langt tilbage i udvikling. Altså ser vi det helt enpolede stadium som den tilstand, hvorpå dyrene befinder sig.

Vi er imidlertid på nuværende tidspunkt nået et betydeligt skridt frem i forhold til dette indledende stadium.

Den udvikling som vi skal gennemløbe gennem polforvandlingens periode, består grundlæggende i, at vores latente pol, der har til huse i **hjernecenteret, skal udvikle sig til at blive jævnbyrdig med den ordinære pol i kønsorganerne.**

Dette vil ved slutningen af udviklingen resultere i, at vi får fuldt udviklet vores humane/alkærlige sider, der skal udvikles fra vores hjernecenter.

10.6 Hvor meget af styringen ligger inden for menneskets viljeområde, og hvor meget ligger uden for dette?

Da den overordnede styring, det vil sige udviklingsretningen med dens forskellige faser, og en vis begrænsning i vores råderum, ikke ligger inden for mennesket egen viljes område, må vi se på, hvad det er for styresystemer, der får de før omtalte seksuelle poler til at udvikle sig efter det guddommeligt bestemte overordnede mønster.

Inden vi ser på dette, skal vi imidlertid i denne sammenhæng være opmærksom på, at **mennesket selv trods alt har en vis og endda betragtelig indflydelse på, hvordan denne udvikling vil forløbe i dens detaljer.**

Det vil sige, at vi selv, på trods af den overordnede styring, er med til at bestemme, bevidst eller ubevidst, om vi skal gå den lige vej gennem denne udvikling, eller om vi skal bevæge os ad sidevejene, som er både mere lidelsesfulde og langt mere ”stenede” end den lige vej. Dette er menneskets eget valg.

Det er også menneskets eget ansvar, hvor megen lidelse det skal gennemgå, før det af egen frie vilje vælger at søge frem imod målet af den rette vej.

En beskrivelse af disse afsporingernes sideveje ser vi på i det efterfølgende.

10.7 Hvad er det for organsystemer, der overordnet får polerne til at udvikle sig efter et bestemt mønster?

Det, der direkte er bestemmende for polernes udvikling, er de to organregioner (1928). Der hører en til hver pol, og denne styrer polens udvikling. Disse to organregioner kan i praksis opfattes som et organsæt, som, når vi inkluderer selve polerne, har en speciel natur i det enpolede væsen, og som ændrer sin natur undervejs til det dobbeltpolede menneske og derved er ændret til et, funktionelt set, anderledes udformet organsæt. **Menneskets organstruktur, altså de anlæg på basis af hvilke mennesket reagerer overfor sine medmennesker, betegner Martinus som menneskets sympatiske anlæg.**

Det, der overordnet er ansvarlig for disse organers/organregioner og dermed de sympatiske anlægs ændring og udvikling, er en talentkerne (modertalentkernen) som findes i vores overbevidsthed (i X2) (1929). Denne talentkernes tilstand/udvikling er bestemmende for, hvordan organregionerne/organstrukturerne fungerer og vokser. Denne modertalentkerne findes hos alle levende væsener og kan ikke destrueres af mennesket, men mennesket kan selv bidrage til at få den til at udvikle sig og dermed føre mennesket gennem poludviklingen.

10.8 Hvad er det for kræfter, eller lad os sige energisystemer, der driver denne udvikling?

Vi har nu set på, hvilke organer der i mennesket formidler denne udvikling, men hvad er det for energier, der driver udviklingen?

Her forklarer Martinus, at de energier, der hele tiden strømmer ind til menneskets seksuelle anlæg/organregioner, og som manifesterer sig i de sympatiske anlæg, er **energier fra de ikke fysiske riger**, hovedsagelig i form af overskudsenergier

fra salighedsrigets væsener. Det er disse energier, som giver næring til udviklingen (1922). **Disse energier kan ikke selvstændigt danne fysiske organismer** og må derfor gå i samarbejde med andre grundenergier, der har denne evne. Det er et sådant samarbejde, der er drivkraften for væsenerne i deres gennemløb af de store kosmiske kredsløb (1923).

Udnyttelsen af energierne er imidlertid bestemt af modertalentkernen gennem dennes påvirkning af de sympatiske anlæg, og denne modertalentkernes påvirkning af polorganerne bliver dermed overordnet bestemmende for polorganernes tilstand, vækst og udvikling.

10.9 Den alle steds nærværende kraft, ”Den højeste ild”.

Martinus gør også i forbindelse med polforvandlingen rede for det, han kalder ”den højeste ild”. Det er denne allestedsnærværende kraft, som er drivkraften for al gøren og laden (1847 og 1848). Det er denne kraft, der får væsener til at føle ”sult og mættelse”, som er et andet udtryk for den kraft, der får væsener til at handle. Det er den, vi oplever gennem den enpolede seksuelle ekstase i parringsakten, og det er den, der får os til at føle den langt kraftigere ekstaseoplevelse ved kontakten med alle andre mennesker, når vi bliver dobbeltpolede, og hvor vores nuværende seksuelle ekstaseoplevelse ikke mere eksisterer, og hvor kønsorganerne er blevet rudimentære organer uden egentlig funktion.

Martinus siger noget meget betydningsfuldt i afsnit 1858:

”Det seksuelle Princip eller den højeste Ild er Skabelsens Rat. Ved Hjælp af dette Rat styres alt i Universet. En forkert Drejning her bliver en Afsporing i Skabelsen.”

10.10 Lad os nu se på hvor meget frihed vi har til at udvikle os som vi har lyst til.

Selv om mennesker har samme udgangstilstand polmæssigt set, og vi uvægerligt vil nå samme mål gennem vores udviklingen, er det således, at ethvert menneske går sin egen vej. En vej som i stor udstrækning er bestemt af det enkelte menneskes ønsker baseret på sult og mættelse samt deres karakteregenskaber. Det er langt hen ad vejen bestemt af, om mennesket har en bevidst positive indstilling til guddommen, eller det har en negativ indstilling til det guddommelige, eventuelt en benægtelse af guddommens eksistens forbundet med en udtalt egoisme.

Vi vil her klart kunne se, at vi faktisk stadig har vores frie vilje til at tilrettelægge den vej, vi vil gå. En vej som i detaljerne er bestemt af vores eget valg, eller en vej vi kommer til at gå, fordi vi blot lader os lede af tilfældige behov og indskydelser, men som i begge tilfælde, grundlæggende er bestemt af vores sult og vores mættelse.

Lad os se på, hvor meget vi selv kan bestemme, og hvor meget vi bliver styret af det guddommeliges forudbestemte bane for vores udvikling.

10.11 Vi kan anskue det som om vi, symbolsk set, bevæger os gennem et stort rør, som sætter grænser for vores mulighed for afsporinger via sin ydre begrænsende form.

Når vi om lidt skal se på den udvikling, som Martinus har beskrevet ved sin gennemgang af forskellige kategorier af mennesker, som han betegner som mennesketyper fra A-mennesker til K-mennesker, kan vi tankemæssigt opfatte det sådan, at vi må gennemleve nogle af disse, af Martinus beskrevne menneskekategorier, men ikke alle. Vi gennemlever netop de kategorier, der passer til vores ønsker i form af vores sult og mættelse.

Nogle af disse kategorier betegner Martinus som afsporede mennesketyper, og andre beskriver han som tilhørende den lige udviklingsvej.

Hver kategori repræsenterer et spektrum af væremåder (menneskekarakterer).

Anbringer vi symbolsk disse kategorier (kasser) inden for et afgrænset bælte (et rør) således, at udviklingen sker fra den ene ende af røret til den anden (fra A-mennesket til K-mennesket), og således at de mest ekstreme kategorier anbringes ude ved siderne, hvor det ikke er muligt at bevæge sig længere ud fra midterlinien, svarer det godt til det Martinus forklarer (denne symbolik har Mogens Møller også brugt i sin artikel i 1962 om den seksuelle polforvandling). Jeg finder, at denne symbolik beskriver de faktiske forhold på en god og forståelig måde, hvorfor jeg også benytter den her). Martinus siger nemlig, at hvis man er ”afsporet” i ekstrem grad (f.eks. som G-menneske), vil man nå en grænse for afsporingen.

Denne grænse opretholdes af det guddommelige og opleves af mennesket som en ekstrem mættelse eller en absolut lede ved dets udviklingstilstand, sådan at mennesket af sig selv søger tilbage mod midten, den lige vej.

Hvis dette ikke var tilfældet, ville mennesket i sådanne tilfælde blive så afsporet, at det ikke efterfølgende ville kunne finde tilbage til den normale vej for udviklingen (1870).

Netop på denne måde, under disse betingelser, kan man opfatte det, som om man bevæger sig igennem et rør, der trods vores udstrakte frihed til at beslutte selv sætter grænser for vores udskejelser.

Vi mærker det imidlertid ikke som grænser, fordi vi selv oplever en lede ved tilstanden og derfor selv søger tilbage og ind mod midten, men det fungerer alligevel reelt som en overordnet ledelse til gavn og glæde for væsenerne.

10.12 Martinus beskriver udviklingsbanen ved hjælp af specielle menneskekategorier på udviklingsvejen.

Martinus opdeler mennesker på deres vej gennem udviklingen fra enpolede til dobbeltpolede mennesker i 11 kategorier strækkende sig fra A-mennesker til K-mennesker.

A-mennesket er det rent enpolede menneske, og K-mennesket er det fuldt udviklede dobbeltpolede menneske.

Vi vil nu gennemgå de enkelte kategorier en for en og se på de egenskaber, der er karakteristiske for hver kategori.

Jeg har længere fremme i bogen opstillet et skema over de forskellige mennesketyper placering i forhold til hinanden baseret på, hvor meget deres modsatte pol (menneskets åndelige egenskaber) er udviklet. Skemaet er baseret på den måde, jeg opfatter Martinus tekster, og stemmer ikke helt overens med den opfattelse, som Mogens Møller og Svend Åge Rossen beskriver i deres skemaer, som også er vist her i bogen.

Når vi betragter **enhver af Martinus menneskekategorier (som i skemaet er anbragt i hver sin firkantede kasse)**, skal vi være opmærksom på, at enhver kategori omfatter **en bred variation af mennesketyper omkring en standardtype, som Martinus har beskrevet**. De enkelte typer inden for kategorien, varianterne, er således mere eller mindre forskellige afvigelser fra standardmennesketypen, men afvigende typer der hører til inden for rammerne af de specielle karakteregenskabers område, som er karakteristisk for kategorien (dette repræsenterer på en måde bredden af kassen, som i øvrigt ikke skal opfattes kvantitativt).

Vi skal også gøre os klart, at når Martinus taler om en given kategori og overgangen til en anden, skal

det også forstås således, **at man inden for den ene kategoris rammer udvikler sig til at indgå i den næste kategori.**

Efter indtræden i en given kategori vil man langsomt udvikle sig igennem denne kategori via de inkarnationer, som udviklingen tager, og derved nærme sig den næste kategori, som enten kan være en kategori på den lige vej eller en kategori af afsporet type.

Kort sagt skal vi gøre os klart, at hver kategori (kasse) repræsenterer et meget bredt spektrum af karaktertyper (i skemaet repræsenteret som bredden i hver kasse) og et spektrum af udviklingsstadier, som strækker sig fra karakteregenskaberne ved indgangen i den enkelte kategori (bunden af kassen) og gennem udviklingen frem til overgangen til en anden kategori (toppen af kassen, altså den lodrette udviklingslinje). Det skal dog bemærkes, at denne beskrivelse bedst svarer til mennesker, der går den lige vej gennem udviklingsbanen. I tilfælde af afsporinger er udviklingsretningen på tværs af den lodrette udviklingsretning. Derved kan man udvikle sig til mere eller mindre ekstreme karaktertyper inden for den givne menneskekategori og eventuelt andre kategorier på samme udviklingsniveau.

En løs beregning giver grundlag for at formode, at man gennemsnitlig vil være i en bestemt kategori i 3 til 4 inkarnationer, måske lidt færre hvis man bevæger sig den lige vej gennem udviklingslinjen og sikkert ofte nogle flere inkarnationer, hvis man går af en mere eller mindre afsporet vej.

Denne beregning passer også nogenlunde med det, man kan aflæse af Martinus udsagn, hvor han taler om problemerne med "forelskelsestilbøjeligheden" hos højere udviklede mennesker, der på ethvert trin gennemgår repetitionsperioden på de 30 år i begyndelsen af hvert liv. Herudfra kan man skønne over, hvordan de foregående inkarnationer har været, og hvor langt mennesket har udviklet sig i de sidste få

inkarnationer. Denne problemstilling har jeg gennemgået længere fremme, se efterfølgende.

Når Martinus opremser mennesketyperne i den alfabetiske rækkefølge fra A til K, er det ikke et udtryk for, at denne rækkefølge repræsenterer den naturlige vej for menneskets udvikling.

Til en vis grad er rækkefølgen et udtryk for, hvor langt mennesket er nået i at udvikle den fra starten latente pol (den modsatte pol). Der er dog på nogle af de enkelte niveauer flere bogstavkategorier, der nogenlunde tilhører den samme udviklingsgrad for denne pol. Er der flere kategorier på samme niveau, forholder det sig således, at den ene kategori normalt er den, der repræsenterer den lige udviklingsvej, medens de andre repræsenterer mere eller mindre afsporede mennesketyper. Her er bredden i en enkelt kasse altså ikke nok til at repræsentere hele spektret i dette område.

Se de efterfølgende skemaer hvor Mogens Møllers, Svend Aage Rossens og mine synspunkter desangående er præsenteret i skemaform.

Martinus opdeler de kategorier, han nævner, i dem som tilhører den lige vej, det er A-, C-, H-, I-, J- og K-mennesker, og de afsporede kategorier, som er B-, D-, F- og G-mennesker. De særlig graverende afsporinger finder vi i D-, F- og G-menneskene.

E-mennesket er en speciel kategori, som nok repræsenterer en tilbagevenden til hovedvejen fra de afsporede kategorier.

Set hen over de samlede udviklingsmuligheder må det nok siges, at de afsporede typer har det til fælles, at de mangler et naturligt og bevidst gudsforhold. Enten benægter de direkte Guds eksistens, eller også interesserer de sig ikke for det guddommelige og er blinde for den guddommelige vejledning, mennesket modtager, når det er opmærksomt på Guds eksistens. En sådan indstilling fører let til, at

mennesket udvikler en dårlig moral og giver dermed de største muligheder for at blive afsporet. Det kan aflæses, at faktisk alle de afsporede kategorier er karakteristiske derved, at menneskene i disse ikke har noget nært gudsforhold til at stabilisere moralen.

De kategorier, der befinder sig på den lige linie i udviklingslinien, som er A-, C-, H-, I-, J- og K-mennesker, har helt fra begyndelsen været bevidst om Guds eksistens og har søgt et nærmere og nærmere forhold til guddommen, jo længere de er nået frem i deres udvikling.

10.12.1 A-mennesket

Det karakteristiske ved A-mennesket.

A-mennesket danner udgangspunktet for udviklingen. Denne kategori tilhører ”de lykkelige ægteskabers zone”, hvilket vil sige, at de endnu kun bevidsthedsmæssigt lever for deres ægtemage og deres afkom.

De er rent enpolede, hvilket vil sige, at deres ordinære pol i kønsorganerne er helt dominerende, medens deres modsatte pol er latent.

De er i høj grad styret af instinktenergien og lever derfor i ”**lykkelige**” parforhold med deres partner og afkom.

A-menneskets væremåde.

Af de påvirkninger, de får fra deres omgivelser, interesserer de sig kun for dem, der kan få indflydelse på deres familieforhold. Eksempelvis hvis en udenforstående optræder som konkurrent i forholdet til partneren. Her reagerer de meget fjendtligt overfor deres medmennesker.

A-mennesket er den kategori, hvor ægteskabet/parforholdet kan være stabilt hele livet igennem.

A-mennesket er imidlertid også den kategori,

som bekæmper alt udefra kommende, som truer dette parforhold, og er dermed den kategori, hvor det åndelige stade gør det umuligt at udleve selv en ganske lille grad af alkærlighed overfor deres medmennesker. A-mennesket er således ikke særligt kreativt og udadvendt.

A-menneskets videre udvikling

Det, der er karakteristisk for A-menneskets videre udvikling, er, at de bliver mere udadvendt, begynder at interessere sig for andet end deres mage og afkom.

Det vil sige, at de begynder at tænke i mere sociale retninger og derved langsomt inddrager deres medmennesker i deres interesseområde.

A-mennesker er en blanding af mennesker med mere eller mindre klar fornemmelse af det guddommelige. Herforuden er der også en stor variation i deres væremåde. Nogle er meget egoistiske, andre ikke.

Det, der vil være bestemmende for, hvordan de enkelte mennesker i denne kategori vil udvikle sig, er den måde, hvorpå disse mennesker håndterer den tiltagende intelligensevne, og i nogen grad den tiltagende følelsevne, som de i deres videre udvikling bliver udstyret med.

Hvis de kun tager den forøgede intelligensevne i brug i **egoismens tjeneste**, vil de udvikle sig til den kategori, som Martinus kalder **B-mennesker**.

Når nogle A-mennesker vælger denne udviklingsretning, vil det i høj grad også være fremkaldt af, at netop disse mennesker ikke har nogen reel fornemmelse for guddommens eksistens eller bevidst fornægter denne og derfor er særlig egocentreret.

Martinus siger, at de derved bliver repræsentanter for ”den kosmiske død”. De bliver ”kosmiske lig” (1832). De bevæger sig dermed ind på afsporingens vej. B-mennesket er den første afsporede kategori på udviklingsvejen.

Hvis de derimod ikke er så egoistiske og har en fornemmelse for det guddommelige, som via deres tiltagende intelligens- og følelsesenergi leder dem til at være mere kærligt indstillet overfor deres medmennesker, vil de blive **udadvendte og skabende på en positiv måde. Derved udvikler de sig til C-mennesker.** Denne udvikling til C-menneske betegner Martinus som den lige vej i udviklingen.

Helt karakteristisk for deres udvikling er, at de bliver mere og mere uegnede for ægteskabstilstanden, sammenlignet med hvad de var som egentlige A-mennesker.

10.12.2 B-mennesket.

Det karakteristiske ved B-mennesket.

B-mennesket rekrutteres fra A-mennesketyper, der ikke har noget gudsforhold og benægter det guddommeliges eksistens.

B-mennesket (1832) er karakteristisk ved deres stærkt egoistiske indstilling. Deres ægteskabelige tendenser er meget degenererede, og de er stærkt amoralske i deres indstilling såvel inden for ægteskabets sfære som i forhold til deres medmennesker i øvrigt.

Deres ægteskabelige formåen er på retur, men dette er ikke i sig selv en form for afsporing, idet det er en udvikling, der må gennemløbes, også for mennesker der udvikler sig af den lige vej.

Det karakteristiske, og dermed årsagen til at de er blevet afsporet, er, at de ikke er åndeligt indstillet og er nærmest helt gudløse i deres indstilling. Martinus siger, at de kulminerer i "kosmisk bevidstløshed" og er "kosmiske lig" i renkultur (1832).

Martinus siger, at de **udgør kernen i den gruppe af væsener inden for jordmenneskeheden, hvor det dræbende princip eller det såkaldte "onde" kulminerer (1832).**

B-menneskets væremåde.

Martinus siger i afsnit 1832 om B-mennesket:

1832. Dernæst kommer vi til det Omraade, hvis Væsener har faaet en vis Intelligensudvikling, der helt og holdent bliver taget i deres Egoismes Tjeneste. Og da deres ægteskabelige Tendens er noget degenereret, bliver de baade indenfor og udenfor Ægteskabet meget amoralske i deres Fremtræden, bliver ofte til Gangster- eller Banditnaturer. De tager hensynsløst alle de Kvinder, de finder for godt, og viger ikke tilbage for Alfonsoeri, Befordring af hvid Slavehandel eller Bordelvirksomhed. De udnytter saaledes økonomisk alle de Kvinder, de kan faa i deres Magt. Saadanne Væsener er altsaa meget lidt til Glæde for det modsatte Køn og er nærmest hadefulde overfor deres eget Køn. De er til en vis Grad til Gene og Ulykke baade for deres eget og det modsatte Køn og dermed for Samfundet.

De er nærmest totalt gudløse eller irreligiøse og udgør repræsentanterne for „den kosmiske Død”.

”De udgør selve kratermundingen for helvedes eller ragnaroks altødelæggende mentale lava eller dræbende udfald.”

Vi ser her, hvor stor vægt Martinus lægger på denne kategori af mennesker som arnested for en omfattende fortsat afsporing.

B-menneskets videre udvikling.

Da de udgør kimen til de stærkere afsporede typer, vil det sige, at der ud af denne gruppe kan udvikles de mest afsporede typer af mennesker, som vi skal se under betegnelsen D-, F- og G-mennesker, da disse menneskekategoriers tilstand kræver en længere

periode af gudløs indstilling i forbindelse med, at deres modsatte pol udvikler sig. Det sidste gælder i særdeleshed F- og G-mennesketyperne.

For de B-mennesker, der gennem en mættelse i deres amoralske tilstand begynder at opleve en mere personlig fornemmelse af det guddommelige, vil der imidlertid nok alligevel være en mulighed for, at et mindretal udvikler sig til C-mennesker og dermed vender tilbage til den lige vej, inden det går helt galt.

Måske repræsenterer denne mulighed kun grænsetilfælde, hvor gudløsheden ikke har været total, hvorved denne mulighed bliver mindre væsentlig. Martinus omtaler den ikke. Jeg ser imidlertid selv dette som en mulighed, da vi jo skal huske på, at der er jævnt glidende overgange mellem de forskellige kategorier.

10.12.3 C-mennesket.

Det karakteristiske ved C-mennesket.

C-mennesket rekrutteres fortrinsvis fra A-mennesker med en god indstilling til og forståelse af det guddommeliges eksistens.

Muligvis kan B-mennesker, der ikke er helt uforstående overfor det guddommeliges eksistens, også udvikle sig til C-mennesker.

Andre afsporede mennesketyper, der er på vej tilbage til den lige vej efter at have været stærkt afsporet, kan også via F-mennesker vende tilbage til den rette udviklingsvej ved at udvikle en indstilling, der svarer til C-mennesketilstanden.

C-mennesket (1833 og 1834) er på vej ud af de ”lykkelige ægteskabers zone” og er stærkt på vej ind i de ”ulykkelige ægteskabers zone”. Dette skyldes særlig C-menneskets mange udadvendte interesser. Disse udadvendte interesser er ikke specielt af seksuel karakter, men er nærmest af karrieremæssig

art og af en regulær kreativ art, hvor mennesket ønsker at afprøve og udvikle sine forskellige kreative evner. Alt dette går ud over ægteskabstilstanden, idet fokus bliver rettet udad i modsætning til tidligere, hvor deres interesser udelukkende var rettet indad imod familien.

Denne nye synsvinkel skyldes såvel intelligensenergiens som følelsesenergiens udvikling, med hver deres krav om udfoldelse.

C-menneskets væremåde.

Det går i almindelighed ikke helt galt med de indgåede ægteskaber på grund af, at denne menneskekategori har udviklet og videreudvikler kærlighed og medlidenhed overfor sine medmennesker og i særdeleshed mod sin partner og sine børn.

Denne følelse bevirker, at C-mennesket søger at forårsage mindst mulig sorg og derfor ofte bliver i parforhold, der ikke er særlig baseret på parringskærligheden, da denne bliver meget flakkende.

Da denne C-mennesketilstand som alle andre nævnte udviklingstilstande strækker sig over flere inkarnationer, tager menneskene her også ved lære af erfaringerne og undlader efterhånden at indgå ægteskab.

Det skal imidlertid bemærkes, at parringstrangen som sådan ikke er aftaget i takt med deres manglende evne til at fungere godt i ægteskabelig henseende.

Der er her som i andre af menneskekategorierne det problem, at de første 30 år af hver inkarnation er en repetition af flere tidligere inkarnationer, hvorfor man i denne periode ikke har mulighed for at drage nytte af de senest erhvervede erfaringer fra sidste inkarnation. Dette bevirker, henset til at ægteskaber oftest indgås inden 30 års alderen, at der af denne

årsag kan opstå problemer, som fører til hurtige skilsmisser. Dette problem opleves også på senere udviklingsstadier.

Martinus siger, at C-mennesker ofte er overordentlig opofrende og positivt skabende i forhold til samfundet. Det er ikke ualmindeligt, at disse mennesker fremstår som genier i kunst, litteratur, musik, videnskab og teknik. Disse mennesker er ofte med til at bære samfundet frem mod en højere kultur, kunst og et højere åndsniveau i øvrigt.

C-menneskets videre udvikling.

Da C-mennesket er på et sted i udviklingen, hvor dets modsatte pol er vokset kraftig i styrke, befinder det sig her på et meget farligt sted i udviklingen, henset til risikoen for at blive afsporet seksuelt på grund af overgreb af voksne mennesker af samme køn som ens eget, medens man stadig er barn. Den modsatte pol er netop så udviklet, at et sådant overgreb kan få varige følger ved, at den modsatte pol på denne måde bliver forceret i sin udvikling eller i hvert fald trænger ind i C-menneskets vågne dagsbevidsthed og vækker menneskets seksuelle tiltrækning mod sit eget køn. Den modsatte pol kommer derved til at dominere over den ordinære pol, som ellers skulle være den, der leder C-menneskets seksuelle affinitet til det modsatte køn. Et sådan overgreb vil oftest bevirke, at C-mennesket udvikler sig til et **D-menneske**, som bliver homoseksuel i den traditionelle form for homoseksualitet, som er karakteristisk ved, at parringskærlighedsevnen, eller vi kan også sige forelskelsen, med trangen til parringsekstasen ved et direkte samleje, ikke er færdigudlevet. Se efterfølgende under D-mennesket.

De C-mennesker, der ikke har været udsat for seksuel afsporing, vil udvikle sig videre til H-mennesker.

Et H-menneske kan C-mennesket kun udvikle sig til, hvis dette kriterium er opfyldt.

Drejer det sig om et C-menneske, der tidligere har været seksuelt afsporet, det vil sige oprindeligt er kommet fra D- eller F-kategorien, udvikler man sig videre til et E-menneske.

Martinus har opstillet E-mennesketypen som et menneske, der er seksuelt svingende, altså en type, hvis modsatte pol periodevis påvirker dagsbevidstheden således, at mennesket kan tiltrækkes seksuelt af sit eget køn, men også af det modsatte køn. Det er dog nok individuelt for F-mennesker, om de vil udvikle sig til D-mennesker, til C-mennesker eller de kan udvikle sig direkte til E-mennesker. Martinus siger om F-mennesket, at det oftest bliver dybt retarderet på forskellig vis med stor lidelse til følge. Jeg ser det derfor som en mulighed, at F-mennesket gennem denne lidelse kan opnå de nævnte udviklingsveje.

10.12.4 Tilbageblik over A-, B- og C-mennesker.

Afslutningen på ægteskabets periode.

Efter Martinus har beskrevet de tre første kategorier af mennesker, A-, B- og C-mennesket, gør han status over disse udviklingsstadier og siger noget meget vigtigt og kategorisk i afsnit 1835:

1835. Med disse nævnte Kategorier af Jordmennesker er vi nu kommet saa langt frem i vore Analyser af det jordmenneskelige Udviklingsstadium, at vi er naaet til Vejs Ende med Hensyn til Jordmenneskets Parrings- eller Ægteskabstalent. Indenfor de nævnte tre Kategorier eksisterer Ægteskabet eller de eenpolede Menneskers Parringsstilstand. Vi ser denne Tilstand i sin fuldkomneste Form hos "A-Menneskene", og hvorledes den saa degenererer hos de næste to Kategorier. "B- og C-Menneskene" repræsenterer saaledes de sidste Stadier for Ægteskab. Ægteskabet

er hos de næste Stadiers Væsener saa degenereret, at det her vil være en Vildfarelse og en uundgaelig Fiasko der, hvor det indgaas.

Martinus tilkendegiver her helt klart at det, med udviklingen af disse kategorier af mennesker, nu er slut med at etablere *en enpolet* form for ægteskab. Denne form for ægteskabstalentet eksisterer ikke hos i de efterfølgende mennesketyper.

Hvis der længere fremme i udviklingen indgås ægteskab eller etableres parforhold, vil det være på nogle helt nye præmisser, hvis det skal være lykkeligt. Det skal være i form af venskabsforhold, hvor parterne mere oplever mennesket bag ved personen. Er det baseret på en kortvarig tilstand af parringskærlighed, vil det ubetinget blive en fiasko.

Vi ser her, at Martinus ikke i ovennævnte vurdering tager D-mennesket med i betragtning, selv om det langt fra har udlevet sin enpolede parringstrang. Jeg formoder, at Martinus udelader D-mennesket af denne betragtning, fordi han ikke opfatter et traditionelt homoseksuelt parforhold som svarende til det heteroseksuelle ægteskab, selv om det homoseksuelle D-menneskes følelsesregister og parringstrang langt hen ad vejen er identisk med det heteroseksuelle C-menneskes følelsesregister og parringstrang.

10.12.5 D-mennesket.

Det karakteristiske ved D-mennesket.

D-mennesket rekrutteres fortrinsvis fra C-mennesket, men vel også i en vis udstrækning fra B-mennesket hvor dennes modsatte pol er begyndt at udvikle sig så den kan blive aktiveret ved en forførelsesproces eller på anden måde.

D-mennesket er en afsporet mennesketype (1856). Afsporingen er efter Martinus udsagn hovedsagelig sket ved, at det er blevet forført af en person af samme køn som det selv. Det kan være sket i tidligere liv, men også i det indeværende. I afsnit 1858 siger Martinus:

”En total seksuel Forførelse af en mindreaarig er det samme som Plantningen af et Frø, der kan vokse og blive til et stort Lidelsens Træ, hvis Stamme og Grene breder sig op igennem og udover flere Inkarnationer eller Jordliv for de paagældende Væsener.”

Afsporingen har bevirket, at de har fået forceret udviklingen af den modsatte pol, så denne er blevet dominerende i forhold til den ordinære pol i deres vågne dagsbevidsthed.

Dette bevirker, at de nu ikke føler sig seksuelt tiltrukket af det modsatte køn, men kun af mennesker af deres eget køn. **Denne tilstand svarer til, hvad man i traditionel forstand opfatter som homoseksualitet, idet D-mennesket stadig er på et stadium, hvor den enpolede forelskelse og parringstrang langt fra er udlevet.** Dette fremkalder i deres tilfælde store lidelser, da de attråede partneremner er udprægede enpolede og derfor, i deres indstilling selv er stærkt negativt indstillet overfor disse homoseksuelle mennesketyper. Årsagen til, at det drejer sig om traditionel homoseksualitet, er som sagt den, at disse mennesker endnu ikke har udlevet forelskelseskærligheden, og derfor på den måde, som det enpolede menneske reelt stadig fungerer, søger parringstilfredsstillelse og parringsekstase på basis af en rent fysisk inspiration. Dette medfører også i et homoseksuelt parforhold, at ejertilbøjelighed i forhold til partneren, jalousi, og de andre karakteristika for den enpolede tilstand gør sig fuldt gældende.

Deres poltilstand bevirker, at mænd ikke føler sig som mænd og kvinder ikke som kvinder. De opfatter sig nu som værende det modsatte køn af det, de rent

fysisk er, hvilket skyldes, at deres modsatte pol helt har fået overtaget i deres vågne dagsbevidsthed. Dette bevirker også, at selv deres fysiske fremtoning ændres hen imod det modsatte køn. De udvikler ydre køns karakterer svarende til det modsatte køn af deres eget (1858).

D-menneskets væremåde.

Disse tilstande er oftest meget ulykkelige og medfører ofte, at de på grund af den opståede disharmoni kaster sig ud i udskejelser, der fører dem længere ud i afsporede tilstande. Det kan i værste tilfælde føre dem videre til det, Martinus kalder F-mennesker og G-mennesker.

Der er dog i disse ulykkelige tilstande en mulighed for, at disse mennesker oplever en sådan lede ved deres egen tilstand og væremåde, at disse karaktertræk derved neutraliseres, så mennesket søger tilbage til den normale vej (1861). Dette er et eksempel på, at der findes en ydre grænse, som får mennesket til at søge ind mod midten (jf. symbolikken med røret).

Vi skal være opmærksom på, at disse ulykkelige tilstande skyldes, at disse mennesker er blevet dagsbevidst i deres modsatte pol, inden de er nået så langt frem i udviklingen, at deres åndelige udvikling i øvrigt har nået en sådan højde, at de har udlevet forelskelsestilbøjeligheden, og at de endnu ikke er begyndt at opleve deres medmennesker som mennesket inden i den fysiske krop, hvorved de opståede sympatier ikke på samme måde er stærkt kønsorienteret med den enpolde parringsekstase som mål.

I afsnit 1860 siger Martinus om den normale poludvikling:

”Ved den normale Poludvikling vil Forelskelsestendensen være totalt udlevet, inden Væsenet bliver fuldt vaagen dagsbevidst i sin modsatte Pols Domæne. Det vil derfor ikke besidde nogen Evne til at blive forelsket i

sit eget Køn. Dets Sympatiudløsning vil være en i absolut Renkultur fremtrædende virkelig Næstekærlighed.”

Fordi de ikke har nået denne udvikling, afstedkommer denne dagsbevidste oplevelse af den modsatte pol og dens dominerende tilstand i bevidstheden, disharmoni og ulykke.

D-menneskets videre udvikling.

D-mennesket har forskellige muligheder for en videre udvikling. De kan opleve lede ved deres tilstand og derfor vende tilbage til den lige vej ved at vende tilbage til C-mennesketilstanden (1861).

Sker dette ikke, og udvikler afsporingen sig videre, vil de udvikle sig til F-mennesker og eventuelt til G-mennesker.

Vi skal stadig huske på, at hver mennesketype indeholder et bredt spektrum af karaktertræk, som kan være mere eller mindre ekstreme.

10.12.6 E-mennesket.

Det karakteristiske ved E-mennesket.

Martinus omtaler E-mennesket ret kortfattet (1866). E-mennesket er karakteristisk ved, at **dets modsatte pols struktur er ved at trænge ind i deres vågne dagsbevidsthed**. Dette bevirker, at mennesket bliver bevidst i sin egen natur som det modsatte køn. Manden begynder at blive bevidst i sin feminine natur og kvinden i sin maskuline natur.

Det er samtidig karakteristisk for E-mennesket, at deres moralske standard og gudsforhold er af en så høj åndelig natur, at de er **beskyttet imod enhver form for afsporing**. Martinus slår her fast, at E-mennesket er nået til en dyb erkendelse af Guds eksistens, og at E-menneskets moral af denne årsag er høj.

E-menneskets seksuelle tilstand er imidlertid af en sådan natur, allerede ved indtræden i E-mennesketilstanden, at den modsatte pol på dette tidlige tidspunkt (før det egentligt er helt naturligt) er trængt ind i menneskets dagsbevidsthed, således at E-mennesket kan opleve sine egne strukturer som det modsatte køns. Det bevirker, at det kan blive tiltrukket af sit eget køn og kan ønske at danne par med et menneske af sit eget køn, selv om det på dette sted i udviklingen for længst er blevet uegnet til traditionelle samlivsformer.

Da E-menneskets åndelige udvikling er så langt fremskredet, at det ikke på den rent enpolede måde tiltrækkes seksuelt af sit eget køn med ejertendenser, jalousi m. m. til følge, men begynder at opleve mennesket bag ved personen, bliver parforhold, uanset køn, af en mere venskabelig og kærlig art. Dets følelser er heller ikke specifikt rettet mod sit eget køn, men såvel imod sit eget som imod det modsatte.

Martinus siger, at "E-menneskets seksuelle indstilling svinger mellem det modsatte køn og deres eget køn".

De er således biseksuelle. Dette synes ret naturligt, når man ved, at den modsatte pol er trængt ind i den vågne dagsbevidsthed, og at E-mennesket nu er begyndt at se mennesket bag ved personen.

E-mennesket rekrutteres fortrinsvis fra C-mennesker, men typisk fra C-mennesker, der tidligere har været forført og derfor har været homoseksuelle i traditionel forstand. Det kan f.eks. være i et D-stadium eller et F-stadium.

Vi må således konkludere, at når man en gang har været homoseksuel i traditionel forstand, hvor den modsatte pol har taget styringen af den vågne dagsbevidsthed, før den naturlige åndelige udvikling har været klar til det, kan denne tilbøjelighed ikke helt lukkes ned, selv om man skifter tilbage til et

mere naturligt forhold til det modsatte køn. Det vil sige, at "fødselsporten" nok kan lukkes nogenlunde, indtil tiden af naturlige årsager er moden til dennes åbning (hos J-mennesket), men der er stadig en sprække, hvorigennem mennesket kan se ind i den anden tilstand. Det må være derfor, at biseksualiteten er en realitet.

Som sagt er det C-mennesker, der tidligere har været afsporet, der udvikler sig til E-mennesker. De C-mennesker, der ikke har været afsporet, udvikler sig til H-mennesker, som er karakteristiske ved altid at have været heteroseksuelle (se nedenfor).

E-menneskets væremåde.

E-mennesket er godt rustet i åndelig henseende og i besiddelse af den svagt begyndende alkærlighedsfølelse overfor sine medmennesker. Det bevirker, at de i deres biseksuelle tilstand, hvor de kan nære en form for kærlighed til såvel deres eget køn som til det modsatte, altid lader næstekærligheden bestemme, så de ikke nærer de samme ejerfølelser, jalousi m.m. overfor deres partner, som er karakteristisk for det enpolede menneske. Dette bevirker, at E-mennesket til en vis grad ser mennesket bag partnerens fysiske tilstand. Derfor kan E-mennesket uden de store spændinger skifte mellem forskellige partnere af begge køn.

De bruger også energien i den højeste ild til at udvikle sig kreativt inden for kunst, litteratur, musik, religion og videnskab og er derfor værdifulde mennesker for samfundets åndelige højnelse og videre udvikling.

E-menneskets videre udvikling.

Vi er nu med E-mennesket nået så langt frem ad udviklingsvejen, at mennesket har fået en så høj moral, at der **ikke er mulighed for nogen form for afsporing**. Det vil sige, at E-mennesket, selv om det tidligere har været afsporet, nu er klar til at fortsætte

ad den lige udviklingsvej uden nogen svinkeærinder til siderne.

Det betyder, at E-mennesket i sin videre udvikling vil overgå direkte til at blive et I-menneske. Den mennesketype ser jeg som det næste trin på E-menneskets udviklingsstige.

10.12.7 F-mennesket.

Det karakteristiske ved F-mennesket.

F-mennesket rekrutteres fortrinsvis fra B-mennesker, der udvikler sig videre gennem afsporede tilstande, fordi deres moral er dårlig, og fordi de ikke har noget egentligt gudsforhold eller tro på Gud.

F-mennesket kan også rekrutteres fra D-mennesker samt fra G-mennesker, som er blevet lede ved deres aktuelle tilstand og på dette tidspunkt, trin for trin, søger at finde tilbage til den lige vej igen.

Martinus fastlægger F-mennesket som type i afsnit 1867 ved at sige:

”Der, hvor den moralske Udvikling og Gudsforholdet er den seksuelle Drift i Væsenet underlegen, saaledes at det i større Grad bliver denne Drift end Moralen, der behersker Væsenets Villie, fremkommer der en anden Type Mennesker. Vi vil kalde denne Type for ”F-Mennesker”. Denne Types Polstruktur er som hos den førnævnte Type skiftende.”

Martinus ser her det gudløse menneske som det materiale, hvoraf F-mennesket opstår. Dette menneske er imidlertid også karakteristisk ved, at dets modsatte pol har en vis udvikling og til en vis grad er trængt ind i F-menneskets vågne dagsbevidsthed, således at det kan få seksuel interesse for sit eget køn.

Som nævnt ovenfor rekrutteres F-mennesket fortrinsvis fra B-mennesker, men også fra D-mennesker og G-mennesker.

E-mennesket kan ikke udvikle sig til et F-menneske, da Martinus siger, at denne mennesketype er beskyttet imod afsporinger på grund af dets høje moral og åndelige udvikling.

F-menneskets væremåde.

En vigtig faktor for den kraftige afsporing, som findes hos F-mennesket, er deres vildfarne seksuelle viljeføring. De kommer helt i deres seksuelle drifters vold derved, at de hverken har noget nært gudsforhold og heller ikke nogen høj moral til at bremse deres seksuelle drifters udfoldelse. En udfoldelse som er mere bredspektret end B-menneskets udfoldelsesmuligheder, idet det er længere fremme på vejen til at blive dagsbevidst i dets modsatte pol. Dette gør dem indstillet såvel imod deres eget køn som imod det modsatte køn.

Det er samtidig klart, at de ikke er disponeret for ægteskab og varige parforhold.

De har en livlig fantasi og udvikler sig ofte til psykopater. I denne tilstand kommer de let i økonomisk uføre, tror de er kunstnere uden at være det, og deres tanker omfatter mange andre facetter af sådanne fordrejede tankerækker.

De havner hurtigt i tilstande af livslede og prøver at fortrænge disse mørke tanker i alkohol og andre stimulanser.

I efterfølgende liv kan de opleve at være åndssvage, sinker og fysiske svæklinge (1867). Det bevirker, at F-mennesket må gennemgå flere inkarnationer i en retarderet tilstand, før det F-menneske, der egentlig ønsker at komme tilbage til den lige vej, kan opnå dette.

Hvis F-mennesket endnu ikke er blevet led ved dets uhensigtsmæssige væremåde, kan det udvikle

endnu mere afsporede tilbøjeligheder, oftest baseret på dets anormale og ufølsomt forrædede seksuelle tilbøjeligheder. Det havner derefter hurtigt i den mennesketype som Martinus kalder G-mennesket.

F-menneskets videre udvikling.

Gennem de beskrevne tilstande af livslede, åndssvaghed, sinketilstande og fysisk svækkede tilstande i efterfølgende liv føres en del af disse afsporede F-mennesker tilbage til den lige vej for den efterfølgende udvikling. Vi ser her igen, hvordan den guddommelige ledelse får mennesket til at føle afsky for deres afsporede tilstand og derigennem giver dem ønsket om (en sult efter) at vende tilbage til en "normal tilstand". Om de kan udvikle sig til E-mennesker til D-mennesker eller til C-mennesker er sikkert bestemt af, hvor bevidst de er i deres modsatte pol.

Da F-mennesket er på et så farligt sted i udviklingen og er så langt fra at forstå og værdsætte de guddommelige hjælpende kræfter, kan det også afspores yderligere, så det udvikler sig til G-mennesker (1868).

10.12.8 G-mennesket.

Det karakteristiske ved G-mennesket.

Martinus siger, at G-mennesket er et F-menneske, der arbejder sig videre ud i afsporingens uføre. Det vil sige, at G-mennesker fortrinsvis rekrutteres fra gruppen af F-mennesker (1868).

Om B-mennesker umiddelbart kan udvikle sig så ekstremt, at de straks bliver F-mennesker, er ikke helt klart, men alligevel en mulighed.

Måske er det blot et spørgsmål om at opleve en kort overgangstilstand som et F-menneske.

Som nævnt efterfølgende er der også en mulighed for at antage, at C-mennesker, der egentlig ikke er ondsindede og specielt afsporede mennesker, men som bliver frustrerede over ikke at kunne udleve deres seksuelle ønsker med mennesker af samme køn, også kan havne i G-menneskesfæren (Det evige verdensbillede 3, afsnit 33.21).

De nye former for udskejelser (afsporinger) er specielt knyttet til den seksuelle udløsnings og ekstasetrang, som stadig er tilstede som et behov hos mennesket.

På grund af at mennesket ikke mere kan opnå den stabilitet i deres liv, som ægteskabet tidligere gav dem, må de nu søge nye veje til at fremkalde den ophidselse, der udløser ekstasen. Denne bliver sværere og sværere at finde, og derfor kaster disse mennesker sig ud i voldelige situationer for at tilfredsstille deres seksuelle behov og skaffe sig denne ekstaseoplevelse (1869).

G-menneskets væremåde.

På grund af deres manglende følsomhed i relation til deres seksualitet, udvikler de forskellige former for sadistiske seksuelle aktiviteter som sadomasochisme af enhver art. Samlejer bliver rene mordforsøg. De bliver pyromaner for på denne måde at få seksuel udløsning ved spændingen omkring brandstiftelser, hvor de i værste fald tilstræber at indebrænde såvel dyr som mennesker (1869).

Martinus siger i denne sammenhæng, at **dette er de mest afsporede tilstande, der kan forekomme. Dette er djævlepsyke i renkultur** (1869). Martinus siger: **"længere ud i kulmination af abnormitet og mørke kan intet væsen komme"**.

Også her støder mennesket således på den begrænsning, som de guddommelige love sætter (igen er vi ude langs væggen i det symbolske rør).

I sin gennemgang af de enkelte mennesketyper påpeger Martinus, at G-mennesket rekrutteres fra F-mennesket.

Martinus omtaler i *"Det evige verdensbillede 3"* afsnit 33.21 med overskriften *"Forfølgelsen af dobbeltpoletheden og de heraf følgende virkninger og mangel på næring"*, at mennesker, der er "nær ved" at være dobbeltpolede, men stadig lider under en disharmoni mellem den åndelige og den fysiske udvikling, kan på grund af en undertrykkelse af deres behov for at vise kærtegn overfor deres eget køn opleve at blive afsporet. Martinus siger: "At et sådant væsen, hvis det da ikke er godt sjæleligt funderet i Gud, ganske naturligt bliver et sjæleligt og åndeligt forkrøblet væsen". Som arter af afsporing nævner han:

Disse unaturlige tilfredsstillelser af de sympatiske anlæg kommer i værste tilfælde ind under begreberne: perversitet, sadisme, lystmord, pyromani og kleptomani, seksuelle forhold til mindreårige og seksuelle forhold til dyr.

Man kan derfor ikke se bort fra, at sådanne afsporede mennesker kan komme ind under G-menneske-kategorien og derfor udvikle sig til G-mennesker.

Det er ikke så nemt at se hvilke typer af mennesker, Martinus her taler om. Efter hans eget udsagn kan det ikke være E-, H-, I- og J-mennesker (og naturligvis ikke K-mennesker), da disse menneske-kategorier ikke kan blive afsporet på grund af deres høje åndelige udvikling. **Det må derfor være C-mennesker, han taler om**, da det er de eneste, der har opnået en sådan åndelig udvikling, at de ikke straks reagerer afsporet, men først bliver afsporet efter længere tids indestængt trang til at udleve deres mere åndelige kærlighedstrang imod mennesker af sit eget køn (ikke vist med nogen pil på skemaet).

G-menneskets videre udvikling.

Martinus beskriver i afsnit 1870 de muligheder, der er for at komme tilbage til den lige vej. Han siger:

Efter at have vænnet sig til en saa rædselsfuld Livsoplevelsesform som den sadistiske, er det ikke helt let igen at blive vænnet af med den. Men den Rædsel og Afsky man med sit syge eller afsporede Væsen efterhaanden indgyder sine Omgivelser og den frygtelige Karma, som dette igen bevirker, skal nok afføde Livslede og i værste Tilfælde Selvmord, rent bortset fra den Aandssvaghed eller psykiske Defekt, som man i de følgende Liv kommer ud for. Hele denne Kulmination af Lidelse og aandeligt Mørke kan ikke undgaa efterhaanden at bringe det altoverlevende Jeg i Væsenet til at skribe og raabe efter at komme tilbage til den normale Livslyst. Og ved Hjælp af dette tiltagende Begær efter den normale Tilværelse vil Væsenets psykiske eller aandelige Kurs uundgaaelig blive drejet. Og fra Helvedes, Sadismens Lidelser eller Skærsild vender den fortabte Søn nu atter tilbage til sin Fader, tilbage til Livet, tilbage til den sande Lykke og Glæde og kan herfra fortsatte sin Vej videre fremover i Spiralkredsløbets umaadelige Bane.

Med disse udsagn tilkendegiver Martinus helt klart, at her er den begrænsning for udskejelser, som vores symbolske rør antyder.

Ved betragtning af denne beskrivelse af vejen tilbage fra de værste afsporinger, må vi spørge os selv, hvor i udviklingsrækken vi tror, at sådanne menneskesjæle finder ind på den rette vej igen. Det er min opfattelse, at vejen tilbage uvægerligt går gennem mindre ekstreme tilstande som findes hos F-mennesket, og derfra tilbage til C- eller E-menneskestadiet. Det er min opfattelse, at de

mennesker, som Martinus omtaler som afsporede på et sent udviklingsstadiet, hvor den modsatte pol er stærkere udviklet, vil udvikle sig imod E-menneskestadiet.

10.12.9 H-mennesket.

Det karakteristiske ved H-mennesket.

Martinus siger for det første: **”I H-Mennesket har vi et Væsen, der ikke i sine tidligere Liv har været udsat for eller paavirket af seksuel Forførelse eller Foreteelser, der har kunnet sætte dets modsatte Pols Udvikling op i et forceret Tempo”** (1875).

H-mennesket er altså et menneske, der på hele udviklingsvejen har fulgt den lige linie gennem udviklingen. Det har altid kun haft heteroseksuelle behov. Det betyder at dets modsatte pol aldrig har været inde og gjort sig gældende i dets vågne dagsbevidsthed. Det har således ikke været seksuelt afsporet på noget tidspunkt. Dets ordinære pol har således hele tiden været den dominerende. Man må opfatte det således, at H-mennesket er et højt udviklet C-menneske.

Ud fra Martinus beskrivelse kan man ikke opfatte E-mennesket som forstadiet til H-mennesket på grund af, at Martinus siger, at H-mennesket aldrig har været udsat for, at den modsatte pol har overskygget den ordinære pol. Da Martinus siger, at E-mennesket er svingende imellem en tiltrækning imod det modsatte køn og sit eget køn, må man her antage, at den modsatte pol periodevis har haft overtaget hos alle E-mennesker. Denne formodning begrundes i, at Martinus i afsnit 1910 siger:

”Naar Væsenet seksuelt drages mod sit eget Køn, er det naturligvis grundet paa en Hunger

udløst af dets modsatte Pol. Dets ordinære Pol vil jo aldrig kunne drage Væsenet seksuelt imod dets eget Køn.”

Det er imidlertid en forudsætning, at det vi hos E-mennesket forstår ved en tiltrækning, der er ”svingende”, er en tiltrækning, der underforstået er af seksuel karakter. Jeg kan imidlertid ikke se, at der er andre måder at opfatte begrebet ”svingende” på. På den anden side er det også indlysende, at der ikke kan være nogen naturlig overgangsform fra de stærkt afsporede F- og G-tilstande direkte til I-menneskets tilstand. Her virker springet, i hvert fald som jeg ser det, for stort. E-mennesketilstanden må således, ud fra et logisk standpunkt, være en naturlig paralleltilstand til H-menneskets tilstand.

Med en sådan parallel opstilling af E-mennesket og H-mennesket, er der en vej frem for såvel de mennesker, der aldrig har været afsporet seksuelt, gennem H-mennesketilstanden, og for de mennesker der har været afsporet såvel seksuelt som på anden måde, gennem E-mennesketilstanden (se mit skema for de enkelte mennesketypers forholdsmæssige placering).

Imidlertid er den modsatte pol hos H-mennesket nu så langt fremme i sin udvikling, at det er nært forestående, at den gør sig gældende i menneskets vågne dagsbevidsthed.

H-menneskets væremåde.

H-mennesket er på et udviklingsstadiet, hvor det svagt begynder at opleve, at den modsatte pol markerer sig i den vågne dagsbevidsthed. Det afføder dog ingen problemer, idet H-mennesket er så velfunderet i sin moral, og den åndelige udvikling er så høj, at den modsatte pol ikke vil kunne afstedkomme en ekstraordinær tiltrækning imod menneskets eget køn. Der er derfor ingen mulighed for, at det kan blive homoseksuel i traditionel forstand.

H-mennesket er en mennesketype, der er begyndt bevidst at arbejde i næstekærlighedens favør og tilegner sig en vis kosmisk indsigt, som er affødt af den modsatte pols udvikling. H-mennesket bruger meget af sin energi på at være skabende på mange forskellige måder (1880).

H-mennesket er i øvrigt på et udviklingsstadium, hvor det helt har udlevet ægteskabsstadiet og dermed slet ikke er disponeret for at leve i traditionelle parforhold. Der er imidlertid det lille problem, at alle mennesker repeterer sine tidligere inkarnationer gennem de første 30 år af deres liv.

På H-menneskestadiet er det således, at disse mennesker repeterer deres ægteskabsstadier i slutningen af deres 30 års periode. Det bevirker, at de godt kan blive forelskede i denne tidlige fase af hver inkarnation, men denne følelse ophører efter ganske få år. Det kan imidlertid godt give problemer. Først i senere udviklingsstadier i poludviklingen opleves denne repetition så tidligt i 30 års perioden, at det er i barnestadiet, altså på et tidspunkt hvor seksualiteten rent fysisk ikke er udviklet hos barnet. Det vil derfor ikke blive et problem i sådanne situationer (1877, 1878 og 1879).

H-menneskets videre udvikling.

Der er nu ikke mere nogen mulighed for at afvige fra den lige vej, så det er alene I-mennesket, der er H-menneskets næste skridt på vejen imod alkærlighedsstadiet.

H-mennesket er egentlig en slags overgangsstadie til I-mennesket. Det er nær ved at blive vågen dagsbevidst i den modsatte pol.

Den modsatte pols udvikling hos H-mennesket bevirker, at det får en ny sympati og medmenneskelig indstilling, indeholdende nogle dybere følelser, til sit eget køn. Der sker her en opblødning af forskellen på menneskets affinitet

til de to køn, således at H-mennesket får denne nye psykiske indstilling til sit eget køn (baseret på dybere følelser imod sit eget køn), uden at det derfor bliver egentlig seksuelt eksponeret imod dette. Når denne nye psykiske indstilling begynder at virke, er H-mennesket blevet til et I-menneske (1876).

10.12.10 I-mennesket.

Det karakteristiske ved I-mennesket.

Martinus siger i afsnit 1881:

”Det fremskredne H-Menneske glider efterhaanden umærkeligt over til at blive et „I-Menneske”. Dette Væsen kulminerer i human, moralsk Fremtræden. Dets Næstekærlighedstalent er saa overvældende dominerende, at en Afsporing her er totalt umulig. Det kan simpelthen ikke nænne under nogen som helst Form at skabe Ulykker, Sorg eller Lidelse for andre Væsener. Dets modsatte Pol er næsten ligesaa fremtrædende i dets Psyke som dets ordinære Pol. Det sidste seksuelle Slør, der før var et Værn imod den modsatte Pols seksuelle Funktioners Indtrængen i den vaagne Dagsbevidsthed, er nu faldet. Væsenet er dermed blevet bevidst i sin modsatte Pol og kan nu fornemme eller sanse særskilt i denne Pols Domæne.”

I-menneskets væremåde.

Det er karakteristisk at I-mennesket er så udviklet, at det er næsten fuldt bevidst i sin modsatte pol og derfor næsten blevet alkærlig.

Det ser nu klart mennesket bag ved den fysiske fremtræden, og skelner derfor ikke mellem de to

køn. Det kan nu føle lige stor kærlighed til begge køn.

Seksuelt er det stadig ikke fysisk blevet omstruktureret, så kønsorganerne må stadig benyttes i en alkærlig form for udlevelse af seksualiteten. Det vil nu "hellere give end tage" og resignerer derfor gerne seksuelt, hvis det er nødvendigt.

På grund af den resignerende og tilbagesluttede form for seksualitet, vil denne normalt ikke blive synlig for omgivelserne.

Forelskelseskærligheden er for længst ophørt, og der dannes normalt ikke egentlige parforhold, men de relationer, der opstår, er helt baseret på næstekærligheden, uanset om det er relationer mellem mennesker af samme køn eller af modsat køn. Parterne ser slet ikke "kønnet" i sin partner, kun mennesket bag personen..

I-mennesket har helt udlevet sin almindelige religiøsitet og tiltrækkes ikke af religiøse grupperinger (1882).

I-mennesket har en stærkt udviklet intuitiv evne og vil før eller senere modtage kosmiske glimt (1882).

Vi skal her bemærke, at det er det første udviklingsniveau hvor Martinus nævner at mennesket modtager kosmiske glimt.

I-menneskets videre udvikling.

Igennem I-menneskestadiet udvikler mennesket sig videre og får flere og flere kosmiske glimt.

Samtidig hermed udvikler I-mennesket også sin næstekærlighed til den rene alkærlighed, som er færdigetableret på det stadium, hvor det får fuld kosmisk bevidsthed og dermed bliver til et J-menneske.

Når menneskets udvikling er tilstrækkelig høj sker den egentlige åbning af "fødselsporten" på vid gab. Det betyder at I-mennesket får kosmisk indvielse og bliver "kosmisk bevidst". Når dette sker, har I-mennesket umiddelbart ændret sig til at være et J-menneske, som er det næste skridt på udviklingsvejen.

Der er her ingen andre veje for udvikling, og dette **skifte fra I-menneske til J-menneske har Martinus defineret som tidspunktet for den store fødsel eller det øjeblik, hvor I-mennesket får kosmisk bevidsthed.**

10.12.11 J-mennesket.

Det karakteristiske ved J-mennesket.

Når mennesket er blevet et J-menneske, er det født indbygger i det rigtige menneskerige, som af sig selv, når indbyggerne er blevet talrige, vil opstå her på jorden som en naturlig følge af menneskets udviklingstilstand. Vi må opfatte det således, at når der er tilstrækkelig mange J-mennesker på jorden, vil udviklingen af sig selv medføre, at jordmenneskene vil etablere et samfund og en ledelsesform af menneskeheden på jorden efter de retningslinier, der må siges at udgøre et rige på dette niveau. Det vil sige et rige der styres i alkærlighed til sin næste. Derved er "det rigtige menneskerige" en realitet.

I afsnit 1887 beskriver Martinus J-mennesket.

"J-Mennesker eller alle de Væsener, der lever i Selvoplevelsen af denne kosmiske Viden eller Bevidsthed, **er altsaa Væsener, der har oplevet den store Fødsel.** De udgør det absolut fuldkomne Menneske."

"...Den store Fødsel kommer ikke ved noget menneskeligt Bud eller nogen menneskelig

Villie eller Tilskyndelse. Paa samme Maade som den fysiske Fødsel er en Proces, der indtræder, naar Fosteret har naaet den dertil egnede Modenhed, saaledes er den kosmiske Indvielse eller Fødsel ligeledes en organisk Proces, der **indtræder i Menneskets Psyke, naar denne har naaet den herfor egnede Modenhed.** Det er denne Modenhed, der begynder at vise sig i H- og I-Mennesket. Det indviiede Væsen er derfor i Virkeligheden kun et fremskredent I-Menneske.”

Foruden at J-mennesket har fået kosmisk bevidsthed, må det også omskabes i sin kønslige struktur. I afsnit 1898 siger Martinus:

1898 Men Dyrets Forvandling til Menneske er ikke blot et Spørgsmaal om kosmisk Bevidsthed eller Evnen til at opfatte eller sanses i Kraft af kosmisk Klarsyn. Den er ogsaa, som vi allerede ved, en **Forvandling af Væsenets sympatiske Anlæg** eller kønslige Struktur. Ja, det er jo netop denne Forvandling af Væsenets seksuelle Struktur, der er den sande og virkelige Aarsag til Væsenets mentale eller bevidsthedsmæssige Omskabelse fra „Dyr” til „Menneske”... ”

”...Med Væsenets Forvandling fra den seksuelle Eenpoletthed til den seksuelle Dobbeltpoletthed ophører det altsaa med at være et specielt Hankøns- eller et specielt Hunkønsvæsen. Naar denne Forvandling er sket, og Væsenet derved ikke længere hverken er „Mand” eller „Kvinde”, men fremtræder med begge sine Poler, den maskuline og den feminine, i fuldstændig Jævnbyrdighed eller Balance, **da indtræder den store Fødsel i dets Psyke.** Denne Polernes Jævnbyrdighed var jo netop Betingelsen for, at den store Fødsel kunde blive til Virkelighed...”

”...J-Mennesket adskiller sig saaledes fra det uindviiede Jordmenneske ved, mentalt eller **aandeligt set, ikke at være en ”Mand”** og kan derfor ikke være partisk for en Kvinde, ligesom det ogsaa adskiller sig fra Jordmennesket ved **heller ikke at være en „Kvinde”**. Det kan derved heller ikke være partisk for nogen Mand. Det ser og elsker det guddommelige, det virkelige evige Noget, det absolut gudesønlige, der i ethvert Jordmenneske begynder at aabenbare sig hinsides, og dermed uafhængig af Organstrukturen for den dyriske Mentalitet og Livsudfoldelse eller den eenpolede Seksualisme. Det er ikke den ydre eenpolsprægede, kropslige Struktur, det er ikke det specielle Hankønsvæsen eller det specielle Hunkønsvæsen, der er det endelige og virkelige Objekt for J-Menneskets eller det indviiede og kosmisk fødte Menneskes seksuelle Dragning...”

Vi må bemærke, at J-mennesket endnu ikke har fået udviklet sin fysiske krop, så det kan opleve den højeste ild på den nye måde. En måde hvor ekstasen udløses blot ved en berøring af et andet væsen. Denne fysiske tilstand opnås først hos K-mennesket (1900).

J-mennesket væremåde.

Martinus beskriver J-menneskets indstilling til sine medmennesker i afsnit 1899:

Da Udviklingen af den modsatte Pol, i Kraft af den kosmiske Indsigt samme Udvikling medfører, **ikke blot bringer Væsenet til at elske seksuelt eller kønsligt, men ogsaa i højeste Grad intellektuelt,** vil den Sympati, der tidligere igennem den eenpolede Seksualisme manifesteredes som en uintellektuel og dermed primitiv eller selvisk Følelsesudladning, vi kender som

„Forelskelse”, nu igennem den topoledede Seksualisme udløse sig som en i allerhøjeste Grad fremtrædende, højintellektuel reguleret og dermed uselvsk formet Bevidsthedsudladning og Væremaade, vi kender under Begrebet „Kærlighed”.

Det er det, i det ydre af nævnte skæbnemæssige Forkrøblinger og forsumpede Legeme boende, indre gudesønlige Væsen, Jeg og Aand, der er det sande Objekt for det færdigudviklede, topoledede Væsens Seksualisme. Med den topoledede Seksualismes Udvikling i det levende Væsen fjernes enhver Form for Skinsyge. Og Urkilden til alt aandeligt Mørke i Væsenet er dermed fjernet fra dets Psyke. Det kulminerende topoledede Væsen eller færdigtudviklede J-Menneske kan saaledes udelukkende kun være et virkeligt Kærlighedsvæsen. **I Sandhed, det dødbringende Dyr er her igennem Guds Modelling blevet til et livgivende Menneske. Gud har formet sit eget Billede i Kød og Blod.**

J-menneskets videre udvikling.

J-menneskets videre udvikling vil specielt bestå i, at dets fysiske krop, der er lidt bag efter i udviklingsrytmen, bliver udviklet således, at det nu fuldt åndeligt udviklede mennesket oplever en gensidig ekstaseoplevelse sammen med et af sine medmennesker på samme udviklingsniveau, blot ved en berøring af dette medmenneske. Denne evne er baseret på en glidende udvikling. Når denne er tilendebragt er J-mennesket blevet til et K-menneske.

På J-menneskets udviklingsstade er der ingen fare for, at dette kan blive afsporet til perversiteter ved at måtte afstå fra at udveksle fysiske kærtegn med sine medmennesker. **Den seksuelle udløsning er**

kun en imaginær oplevelse formet i tankerne (1909). Disse afsporinger kan kun opstå på et lavere udviklingsplan, da J-mennesket er i besiddelse af den fulde alkærlighedsevne.

En afsporing på dette grundlag kan antagelig ikke ske på et højere plan end hos C-mennesket.

10.12.12 K-mennesket.

Det karakteristiske ved K-mennesket.

K-mennesket lever på jorden i ”det rigtige menneskerige”, og dermed er hele miljøet blevet ændret således, at der ikke er nogle af menneskene i omgivelserne, der ikke har den fulde forståelse af de faktiske forhold. Man må formode, at alle mennesker er blevet J-mennesker eller er meget nær ved at blive det, og en stor del er blevet eller er stærkt på vej til at blive K-mennesker.

Det specielle ved K-mennesket er det forhold, at denne menneskekategori har fået udviklet sin krop, så den reagerer helt i overensstemmelse med dets åndelige udvikling i relation til sine medmennesker. Martinus beskriver dette fænomen i afsnit 1913:

1913. Forskellen paa det færdige Menneskelegeme og det almindelige jordmenneskelige fysiske Legeme er den, at førstnævnte Legeme **har en saa udviklet seksuel Følsomhed, at den højeste Ild flammerogstraaler, lyser og varmer igennem alle dets Celler, ganske uafhængigt af hvilken animalsk Del af Organismen de saa end maatte repræsentere. Nævnte Legeme har en saa overdaadig forfinet Følsomhed, at det reagerer seksuelt i alle Situationer. Denne seksuelle Reaktion er ikke en selvsk Akt, der udløser sig i Individets Bevidsthed i Ønsket om Besiddelsen af eller den totale Ejendomsret over den seksuelle Partner, saa-**

ledes som Tilfældet er hos det eenpolede Menneske. **Den topolede Akt udgør derimod en Reaktion, der kun kan udløse sig i en vidunderlig Glædesfølelse i Nydelsen af det andet Væsens Tilstedeværelse.** Da de eenpolede Kønsorganer her forlængst er blevet en Slags ligegyldige Rudimenter paa lignende Maade som Navlen hos det jordiske Menneske efter Fødslens, og Forplantningen ikke mere er indlagt i denne Organfunktion, er der ikke mere nogen Form for Kirtelsekreter, der animerer Væsenet til den eenpolede seksuelle Udløsning eller Akt. Der er ingen Sædproduktion, der skaber Dragning imod en Udtømming hos den ene Part og en Hunger efter Optagelse af Sæd i den anden Parts Organer. Da der ikke mere er nogen Eenpoletthed tilbage i Væsenet, kan den overdimensionerede selviske Sympatimanifestation, vi kender som "Forelskelse", heller ikke finde Sted. **Den seksuelle Kraft kan derfor her i Topolettheden udelukkende kun give sig Udslag i ren Kærlighed.**

K-menneskets væremåde.

Martinus beskriver K-menneskets væremåde overfor sine medmennesker i afsnit 1914:

1914. Hos det helt fysisk og psykisk færdige Menneske, K-Mennesket eller Gudemennesket, eksisterer alt som seksuel Reaktion. Alt er her den allerhøjeste Ild i Renkultur. Alt ses derfor her i det tilsvarende højeste Lys, alt ses som saare godt, som guddommeligt eller som en i alt, over og under alt fremtrædende allestedsnærværende rindende Strøm af Kærlighed. Lys, Lys og atter Lys er der her overalt og i alle Væsener og Ting. Alle Væsener elsker alle. Alt er seksuel

Nydelse. At møde et Væsen, at berøre dette, at kærtegne dette er en Lykke, en Salighed, der overgear al jordisk Forstand, al jordisk Nydelse. Her er kun gensidigt Begær efter at tjene hinanden, frigøre hinanden, løse eller forhindre Baand og Lænker. Her er kun Nydelse i at tjene, ikke i at lade sig tjene. Ethvert Kærtegn er en guddommelig Gave, det er en teknisk Overføring af sin Aands specielt farvede Lyseffekt i det andet Væsens Lysglorie. Det er gensidigt at besætte hinandens allerhøjeste Guddomsfølelse, sin allerhøjeste Glædesfølelse, sin allerhøjeste Salighedsfølelse.

K-mennesket er i forhold til den beskrevne poludvikling blevet fuldt udviklet i Guds billede efter hans lignelse. Poludviklingen er dermed tilendebragt.

Hermed har vi i kort og oversigtsmæssig form gennemgået samtlige de af Martinus beskrevne mennesketilstande fra A-mennesket til K-mennesket.

For at få et overblik over hvordan *seksualiteten* i praksis udfolder sig gennem denne udvikling fra A-menneske til K-menneske, vil jeg efterfølgende gennemgå samme udvikling, hvor vi kun ser på denne specielle side af udviklingen.

På vejen til –

På vejen til
menneskerigets portal
tag et trin i viden,
men to i moral.

“Den der ager med stude kommer også med”

(Det gamle ordsprog skal minde os om,
at vi alle uden undtagelse vil nå målet i den guddommelige udviklingsplan)

**Alle veje fører til målet, men de er ikke lige lange.
Nogle veje er særdeles stenede og ujævne at færdes på.**

11. Afsnit

”Seksualiteten”, oplevelsen af ”den højeste ild”, som den udfolder sig under menneskets udvikling fra A- til K-menneske.

Netop dette tema har været et meget omdiskuteret emne gennem tiderne, og der har været meget forskellige fortolkninger af Martinus tekster netop på dette felt.

Ser vi på udviklingen, som Martinus gør rede for den, kan vi se den store sammenhæng, når vi skuer op gennem det beskrevne udviklingsområde fra A- til K-menneske (ved denne gennemgang er det vigtigt, at læseren ser på det skema, som jeg har sammenstillet lidt længere fremme i bogens 12. afsnit, da de niveauer, fra et til seks, som jeg refererer til, netop ses i dette skema og ikke helt svarer til de niveauer, som Mogens Møllers og Svend Åge Rossen har opstillet i deres skemaer).

11.1.1 A-mennesker og B-mennesker som udgør første niveau i den skematiske fremstilling af menneskekatgorierne.

Begynder vi med at se på A-mennesket, som er udgangstilstanden i denne udvikling, beskriver Martinus den højeste ild, som det enpolede menneske oplever den, meget præcist i afsnit 1652:

1652. Vi er saaledes her blevet Vidne til, at „den højeste Ild” fremtræder i tre Køn. Men i Virkeligheden danner disse tre Køn ikke mere end to fuldkomne Køn. „Hankøn” og „Hunkøn” er nemlig hver især i sig selv kun et „Halvkøn”. Det er derfor, at disse to Køn maa forenes i Ægteskab eller Parringstilstand. Ved Parringsakten kan de opnaa et vist elementært Glimt af det virkelige Livs eller en højere Tilværelsesforms Salighed. Og kun i dette Glimts Varighed udgør de tilsammen et „Helkøn”. Og de oplever saaledes en Moment- eller Lynoplevelse af den fuldkomne Livsoplevelse. Denne fuldkomne Livsoplevelse er saa fremtrædende, at den for Individet bliver den altovervejende Drivkraft i dets daglige Liv. Den bliver ligesaa naturnødvendig for dets mentale Ligevægt og Tilfredsstillelse, som Mad og Drikke er naturnødvendige for dets fysiske Legeme eller Organisme. Men da den er saa sparsom i sin Fremtræden, at den kun kan opleves som en Moment- eller Lynoplevelse, maa Væsenet i hele den Tid, der ligger udenfor den seksuelle Akts Kulmination, stadig undvære Paradiset eller det virkelige Livs Salighed.

Denne Omstændighed gøres endnu mere realistisk i Kraft af de overordentlig haarde Betingelser, der kræves opfyldte, for at Opnaelsen af disse Lynglimtsoplevelser af det virkelige Livs Impuls eller Salighed kan blive mulig. Som „Halvkønsvæsen” kan Individet kun fornemme det virkelige Liv igennem en seksuel Kontakt med et „Halvkønsvæsen” af modsat Art, det saakaldte „modsatte Køn”.

Vi ser her styrken i denne oplevelse, der får A-mennesket til at reagere, som det gør. A-menneskets seksualitet er helt entydig. Det søger entydigt mod oplevelsen af en ordinær parringsakt med et menneske af modsat køn for at opleve den højeste ild gennem parringsekstasen. Kønorganerne spiller her den dominerende rolle for oplevelsen. Her er den modsatte pol latent.

Hos B-mennesket som er en afsporet og egoistisk type, udviklet fra A-mennesket, er den modsatte pol så småt begyndt at udvikle sig (se skemaet). B-mennesket er stort set lige så enpolet i sin seksuelle væremåde. Dets seksualitet er imidlertid ikke harmonisk og lykkelig som hos A-mennesket, idet det er udpræget egoistisk i sin fremfærd og udnytter forholdet til det modsatte køn i sine forsøg på at få sine egoistiske ønsker opfyldt, ønsker som ikke alene er af seksuel karakter.

Ser vi på skemaet, ser vi, at C-, D-, F- og G-mennesket står nogenlunde på linie med hensyn til udviklingen af den modsatte pol. C-mennesket er naturligt udviklet fra A-mennesket. De øvrige er afsporede typer på nogenlunde samme polmæssige udviklingstrin. Dette sidste er baseret på min egen vurdering, fordi de, seksuelt set, grundlæggende har samme behov for en form for enpolet trang til parringsoplevelsen med tilhørende parringsekstase oplevelse.

11.1.2 C-mennesker, D-mennesker, F-mennesker og G-mennesker som udgør andet niveau i den skematiske fremstilling af menneskekategorierne.

C-mennesket er en mennesketype, der i praksis udlever sin seksualitet på samme måde som A-mennesket, men da C-mennesket er mere udadvendt og derfor ikke er så stærkt forankret i ægteskabsforholdet som A-mennesket, er det mindre egnet til at indgå stabile parforhold, hvorfor Martinus siger, at de tilhører ”de ulykkelige ægteskabers zone”.

Den seksuelle tiltrækning imod det modsatte køn er imidlertid af samme natur som hos A-mennesket. Det er stadig de kropslige attributter, der virker attraktive og seksualakten er helt fokuseret på oplevelsen af ekstasen gennem kønsorganernes forening med kønsorganerne hos det modsatte køn. Da C-menneskets modsatte pol er begyndt at udvikle sig, er dette menneske blevet mere humant, positivt indstillet og opofrende overfor sine medmennesker i almindelighed. Dette forhold er medvirkende til at gøre ægteskabssituationen mere ustabil.

D-mennesket er på nogenlunde samme niveau som C-mennesket med hensyn til den modsatte pol, men D-menneskets modsatte pol er ved forførelse eller via andre påvirkninger ført ind i menneskets vågne dagsbevidsthed og har overtaget styringen af denne mennesketypes seksuelle trang.

Det bevirker, at den normale pol er blevet sat i baggrunden i menneskets bevidsthed i forhold til den modsatte pol. Resultatet heraf er, at D-mennesket egentlig opfatter sig selv som værende af modsat køn i forhold til dets fysiske natur.

D-mennesket vil i visse tilfælde, på grund heraf, udvikle sig så langt, at det får et fysisk udseende som

11. Afsnit

Menneskets seksualitet igennem udviklingsprocessen fra A- til K-menneske

tangerer det modsatte køn. Manden bliver feminin og får feminine træk, og kvinden bliver maskulin og får maskuline træk.

Selv om D-menneskets modsatte pol har fået overtaget, har dette menneske ikke færdigudlevet den enpolede seksuelle trang til, og det ultimative behov for, at opleve parringsakten med dens ekstaseoplevelse via sine kønsorganer på ”traditionel vis”.

D-mennesket bliver derfor forelsket i mennesker af sit eget fysiske køn og søger at etablere parforhold på en måde, som vi kan opfatte som værende af traditionel homoseksuel karakter.

Det betyder, at de homoseksuelle D-mennesker søger udløsning via kønsorganerne, så godt det kan lade sig gøre under sådanne homoseksuelle omstændigheder.

Det egentlige bevis for, at disse D-mennesker stadig er enpolede i deres seksuelle indstilling, ses deri, at D-mennesker, på samme måde som det heteroseksuelle menneske, C-mennesket, på samme udviklingsniveau, i stor udstrækning udviser ejertilbøjelighed, skinsyge og jalousi overfor deres partner, på samme måde som det opleves i det heteroseksuelle parforhold på dette niveau (med udviklingen inden for mennesketypen må man imidlertid antage, at dette rent enpolede følelsesregister aftager i styrke, det gør det i hvert fald hos C-mennesket).

Man kan nok ikke påstå, at denne homoseksuelle tilstand på dette udviklingstrin, hvor de enpolede forelskelsesfølelser ikke er udlevet, altid vil være en helt ulykkelig tilstand, men henset til at disse homoseksuelle mennesker, efter Martinus udsagn, specielt søger partnere, som er rent enpolede, giver det store problemer i parternes respekt og sympati for hinanden. Martinus siger, at det ofte fører til misbrug og udnyttelse af sådanne D-mennesketyper.

F-mennesker og G-mennesker må formodes også at være på nogenlunde samme niveau som C-mennesket med hensyn til udviklingen af deres modsatte pol. Disse mennesker kan bestå af såvel typer med heteroseksuel som homoseksuel indstilling. Disse typer er imidlertid så afsporede, at deres seksuelle tilfredsstillelse og ekstaseoplevelse kræver helt anderledes stimulation end C- og D-mennesket. Dette fører dem ud i forfærdelige ulykkelige tilstande, men vi må her slå fast, at deres seksuelle udløsningsmekanisme grundlæggende er af en enpolet natur. De er blevet så afsporet, fordi de ikke har udviklet noget nært gudsforhold, som kunne beskytte dem fra sådanne afsporinger.

Man må formode, at disse afsporede mennesketyper for de flestes vedkommende vil finde tilbage til den rette udviklingsbane ved langsomt og med store lidelser at opbygge et gudsforhold og dermed blive C-mennesker. Det er imidlertid et åbent spørgsmål, om der vil være enkelte, der kan udvikle sig direkte til E-mennesker.

Ser vi på, hvad vi generelt kan sige om de her nævnte mennesketyper, må vi konstatere, at ingen af dem har udviklet sig ud over den enpolede parrings- og ekstasetrang, og der er heller ikke nogen af de homoseksuelle mennesker i disse grupper, der rigtig bevidst er begyndt at opfatte mennesket bag ved personen i partneren. Denne erkendelse opstår først ved C-menneskets ”vækst” og udvikling til E- og H-menneske.

Martinus gør status efter at have set på A-, B- og C-mennesket (1835):

1835. Med disse nævnte Kategorier af Jordmennesker er vi nu kommet saa langt frem i vore Analyser af det jordmenneskelige Udviklingsstadium, at vi er naaet til Vejs Ende med Hensyn til Jordmenneskets Parrings- eller Ægteskabstalent. Indenfor de nævnte

11. Afsnit

Menneskets seksualitet igennem udviklingsprocessen fra A- til K-menneske

tre Kategorier eksisterer Ægteskabet eller de enpolede Menneskers Parringstilstand. Vi ser denne Tilstand i sin fuldkomneste Form hos "A-Menneskene", og hvorledes den saa degenererer hos de næste to Kategorier. "B- og C-Menneskene" repræsenterer saaledes de sidste Stadier for Ægteskab. Ægteskabet er hos de næste Stadiers Væsener saa degenereret, at det her vil være en Vildfarelse og en uundgaaelig Fiasko der, hvor det indgaas.

11.1.3 Sammenfattende konklusion for det første og andet niveau på udviklingsvejen omfattende A-, B-, C-, D- og F- og G-mennesket.

Det må her påpeges, at A-, B- og C-menneskene stort set udlever deres seksualitet i form af kønsorganorienterede parringstilstande af traditionel karakter, hvor ejerfølelser, skinsyge og jalousi i forhold til partneren er dominerende. Disse følelser vil først være på vej ud af bevidstheden i de senere stadier af udviklingen hos C-mennesket i dets udvikling mod næste udviklingsstrin som er E- og H-mennesket.

D-mennesket er besjælet af de samme følelser overfor sin partner af samme køn som beskrevet ovenfor. Parringsakten vil være af traditionel art set ud fra den almene opfattelse af homoseksualitet.

F- og G-mennesket må naturligvis få samme vurdering som de foran nævnte menneske kategorier, men hos disse mennesketyper er der i høj grad også andre faktorer, der spiller ind, hvorfor fremkaldelsen af ekstaseoplevelsen vil være af forskellig art og generelt mere barbarisk orienteret.

11.2.1 E- og H-mennesker som udgør det tredje niveau i den skematiske fremstilling af menneske kategorierne.

Det tredje niveau i mit skema omfatter H-mennesket og E-mennesket. Jeg har sat disse to mennesketyper på linie ud fra den synsvinkel, at jeg opfatter, at den modsatte pol hos disse to typer er nogenlunde lige udviklet.

Begge typerne har opnået en betydelig åndelig udvikling. De er meget næstekærlige. De egner sig ikke rigtig til at indgå i ægteskabsforhold, idet de på grund af deres tiltagende næstekærlighed får sympatier for flere mennesker og ser mere helheden end det enkelte menneske.

Det, der er vigtigt at bemærke, og som klart adskiller dem fra de foregående mennesketyper, er det, at de er begyndt at se mennesket bag ved personerne og derfor får sympati for mennesket mere end for personen. **De lider ikke mere af ejertilbøjeligheder, skinsyge og jalousi overfor de mennesker, som de får særlig sympati for.**

Disse mennesketyper har nu helt udlevet den enpolede parringsforelskelses forskellige facetter. De kan ikke mere blive forelsket i et andet menneske i den traditionelle enpolede forstand, men kan få en stor kærlighed til såvel en som flere medmennesker. De øser mere ud af deres næstekærlighed til deres medmennesker, uanset om de føler sig nært knyttet eller kun løsere tilknyttet disse mennesker.

Afsporinger er nu blevet helt umulige på grund af disse mennesketypers store næstekærlighedsevne og nære gudsforhold.

H-mennesket er karakteristisk ved altid at have været heteroseksuel, da dets modsatte pol aldrig har haft overtaget i deres vågne dagsbevidsthed. H-mennesket er imidlertid begyndt at få stor

menneskelig sympati for deres eget køn, men denne sympati er ikke seksuelt orienteret. Næstekærligheden er yderligere udviklet i forhold til C-mennesket. H-menneskets seksuelle oplevelser med det modsatte køn er derfor mere en åndelig og indadvendt oplevelse, hvor H-mennesket hellere vil give end at tage.

E-mennesket, som synes helt at være på linie med H-mennesket åndeligt set, afviger fra dette ved at omfatte mennesker, der er svingende i deres seksuelle indstilling. Det betyder, at det er mennesker, der også er seksuelt bevidste i deres modsatte pol. Denne bevidsthed kan være opstået ved, at det tidligere har gennemlevet en homoseksuel tilstand på et lavere udviklingsstrin, sandsynligvis som D-menneske, men denne overudviklede bevidsthed i den modsatte pol er igen blevet dæmpet, uden at den ordinære pol helt har formået at overtage føringen. Det bevirker, at E-mennesket nu kan have seksuelle sympatier for såvel det modsatte som sit eget køn. Det er gennem E-mennesket, at tidligere seksuelt forførte og afsporede mennesker (LB 1875) udvikler sig videre ad den lige vej, da H-mennesker, som jeg opfatter som parallelle med E-mennesket, er karakteristisk ved altid at have været heteroseksuelle, idet deres modsatte pol aldrig har haft overtaget over den ordinære pol.

Seksuelle sympatier skal forstås på den måde, at E-mennesket ligesom H-mennesket har opnået en betydelig åndelig udvikling, er blevet meget næstekærlige og hellere vil give end tage. Seksuelt medfører dette, at E-mennesket ligesom H-mennesket ser mennesket inden i personen. Dette betyder, at den seksuelle udløsning og ekstaseoplevelse med en partner mere er en åndelig og indadvendt oplevelse og slet ikke er en oplevelse af enpolet natur. Man skal dog erindre, at alle inkarnationer indeholder en repetitionsfase af de sidste tidligere inkarnationer, som gennemløbes i de første 30 år af den indeværende inkarnation.

Det er ikke mulig med sikkerhed at afgøre hvordan Martinus ville anbringe E-mennesket i forhold til H-mennesket. Den måde som jeg har anbragt de to mennesketyper på er således baseret på min egen vurdering, på grundlag af de oplysninger som Martinus har givet om disse mennesketypers egenskaber.

11.2.2 Sammenfattende konklusion for det tredje niveau på udviklingsvejen.

E-mennesket og H-mennesket er stadig kun i stand til at få ekstaseoplevelsen ved udløsning gennem kønsorganerne, men oplevelsen er af en anden art end hos det enpoledede menneske. De fokuserer ikke mere på de fysiske attributter, men deres seksuelle udløsnings og ekstaseoplevelse er mere af en åndelig og til en vis grad indadvendt karakter, hvor de samtidig mere søger at give end at tage.

Den enpoledede forelskelsesfølelse med dens negative bivirkninger er hos disse mennesketyper helt forsvundet. Mennesker på dette niveau kan slet ikke blive forelsket. Deres høje moral og nære gudsforhold styrer nu helt deres seksualitet. Hvor mennesket ikke resignerer med hensyn til seksuel tilfredsstillelse udløses denne sikkert oftest med en partner, men ekstasen opleves ikke ved den ultimative oplevelse af partnerens fysiske tilstedeværelse, men ved en delvis indadvendt givende kærlighedstilkendegivelse.

For H-mennesket vil partneren altid være et menneske af det modsatte køn. For E-mennesket kan det være et menneske af såvel det modsatte køn som en af dets eget køn.

Jeg går ud fra, at man herigennem kan se forskellen på den tidligere beskrevne enpoledede seksuelle oplevelse og den nye, der findes hos E- og H-mennesket.

11. Afsnit

Menneskets seksualitet igennem udviklingsprocessen fra A- til K-menneske

11.3.1 I- og J-mennesket som udgør det fjerde og femte niveau i den skematiske fremstilling af menneskekategorierne.

I-mennesket opstår ved, at E-mennesker og H-mennesker gennem deres videre udvikling af næstekærlighedsevnen og den videre udvikling af den modsatte pol langsomt er blevet helt dagsbevidst i deres modsatte pol, men på en sådan måde, at de uanset køn kan nære en dyb kærlighed til mennesket bag ved personen, og at denne kærlighed ikke er ensrettet som i de tidligere enpolede stadier, men rettet imod alle mennesker, som de føler sig i nær og inderlig harmoni med.

I-mennesket skelner seksuelt slet ikke mellem, om det er det ene eller det andet køn, det nærer kærlighed til, og kærligheden er naturlig rettet imod ethvert menneske, det møder, og som det føler sig i harmoni med. Afsporing er helt umulig på dette udviklingstrin.

I-menneskets seksualitet afviger ikke meget fra E- og H-mennesket. Det kan ikke blive forelsket i noget andet menneske, men udlever sin seksualitet som en indadvendt kærlighedshandling alene eller med et andet menneske, hvor det hellere vil give end tage.

I-mennesket får efterhånden kosmiske glimt og glider jævnt hen imod den store fødsel, hvor det får kosmisk bevidsthed efter at have oplevet mange kosmiske glimt.

J-mennesket opstår ved, at I-mennesket er blevet så udviklet, at det opnår at få kosmisk bevidsthed. Det vil sige, at de kosmiske glimt er blevet mere og mere fyldige og langsomt bliver til en permanent kosmisk bevidsthed.

J-mennesket er således det åndelige fuldt udviklede menneske, og "Det rigtige menneskerige" er opstået på jorden.

Seksuelt set er J-mennesket imidlertid ikke blevet fuldt udviklet, idet dets almindelige enpolede kønsorganer stadig er de eneste, der kan bibringe mennesket oplevelsen af seksualekstasen "den højeste ild". Det vil sige, at ekstasen fortsat kun, eller måske "fortrinsvis", opleves ved fysisk berøring af kønsorganerne. Oplevelsen i forbindelse med denne berøring og den derved udløste ekstaseoplevelse er imidlertid blevet stærkt forandret gennem udviklingstrinene fra og med E- og H-menneskeniveauet til dette J-menneskeniveau.

Ved overgangen fra C-menneskeniveauet til E- og H-menneskestadiet ændredes menneskets seksuelle trang og seksualoplevelse fra at være den enpolede parringstrang og en ekstaseoplevelse baseret på den fysiske fremtoning af en partner af modsat eller af eget køn til at være en imaginær oplevelse af kærlighedsudladning, hvor mennesket hellere vil give end tage, og hvor mennesket oplever det indre menneske i en partner i stedet for partnerens ydre fremtoning. Langt hen ad vejen er det en indre oplevelse, hvor mennesket i seksualakten er indadvendt. Martinus kalder det for en "imaginær" oplevelse. Jeg mener det skal forstås som en indadvendt tankemæssig oplevelse. Det er denne form for seksuel oplevelse der videreudvikles og bliver mere naturlig her, hvor omgivelserne har fuld forståelse for denne tilstand. Martinus har omtalt situationen i vage vendinger forskellige steder, men nok mest klart i LB 5 afsnit 1909.

1909. Saalænge den for seksuel Topolethed beregnede Organisme endnu ikke forekommer i en for Udløsning af denne Topoletheds Kulminationsakt færdige Tilstand, kan Individet endnu kun faa seksuel Udløsning igennem de fra Dyreriget nedarvede eenpolede Kønsorganer. Men denne Udløsning kan altsaa efter Væsenets aandelige Struktur og Kapacitet i normal Topolethed kun være en imaginær

11. Afsnit

Menneskets seksualitet igennem udviklingsprocessen fra A- til K-menneske

Oplevelse, formet i Tankerne saaledes som det ordinære topoledede Begær fordrer det. Den fysiske Udløsning, der finder Sted med et Væsen af gensidig seksuel Tiltrækning mellem Væsener af samme Køn, bliver saaledes her, set fra Topolethedens Side, kun en aandelig Kontakt. **Den absolutte "menneskelige", hvilket igen her vil sige den absolutte topoledede seksuelle Oplevelse, vil saaledes kun kunne være til Stede i Fantasien, saalænge de to Væsener endnu kun kan faa seksuel Udløsning igennem de nedarvede eenpoledede Kønsorganer.** Naar den seksuelle Kulminationsakt mellem to eenpoledede Væsener af samme Køn udløses, vil den kun kunne fornemmes som en topoletAkt ved Hjælp af Forestillingsevnen. Hovedprincippet i denne Akt vil være dette, at begge Parter forestiller sig deres forenede seksuelle Udløsningsakt som en normal Akt mellem Mand og Kvinde. Enhver af Parterne forestiller nemlig sig selv som en modsat Partner til den, med hvem Akten udløses. Hvis det er to Kvinder, der søger seksuel Udløsning med hinanden, vil de begge forestille sig selv som den maskulint udøvende Partner. De forestiller sig begge at være den mandlige Partner i Akten og det andet Væsen som den feminine eller kvindelige Partner. Hvis det er to Mænd, der søger Udløsning af en seksuel Akt med hinanden, vil de begge forestille sig som den feminine eller kvindelige Partner i Akten og den anden Part som det maskuline eller mandlige Væsen i den samme Akt. Hvis dette ikke var Tilfældet, vilde der absolut ikke være noget som helst Grundlag for Akten. Den vilde blive totalt meningsløs, hvis den da overhovedet kunde bringes til Udløsning. Det er jo netop den begyndende nye Pol, der danner Væsenets seksuelle Dragning

imod sit eget Køn. Her regnes naturligvis ikke med de ved Afsporing og Prostitution manifesterede unaturlige Akter. Her er kun Tale om den seksuelle Akt, der udelukkende hviler paa den af den begyndende Topolethed affødte Tiltrækning mellem Væsenet og dets eget Køn.

Specielt om J-mennesket, der lider af det dilemma, at det nu er fuldt åndeligt udviklet, uden at den fysiske udvikling helt har nået at følge med denne udvikling, siger Martinus i LB 5 afsnit 1912.

1912. Som vi i det foregaaende har set, faar Væsenet kosmisk Bevidsthed paa det Tidspunkt, hvor dets modsatte Pol naar at blive jævnbyrdig med den ordinære Pol, og Væsenet er da et kosmisk bevidst Væsen. Det har Kristusbevidsthed. Det er et Menneske i Guds Billede. Men dette betyder ikke, at dets fysiske Organisme pludselig er blevet et færdigudviklet Organ eller Redskab for Topoletheden. Forvandlingen af Jordmenneskets fysiske Organisme fra at være Eenpolet til Topolet kan naturligvis kun være et Resultat af Væsenets indre sjælelige eller psykiske Forvandling fra Dyr til Menneske. Den fysiske Organismes Forvandling maa derfor være et vist Stykke Tid bag efter den aandelige Fødsel. Dette betyder saa igen, at et kosmisk bevidst eller indviet Væsen kommer til at leve i en Epoke, indenfor hvis Omraade dets fysiske Organisme ikke er færdig forvandlet, saa den helt passer for den topoledede seksuelle Udløsning. Den vil derfor i tilsvarende Grad stadig fremtræde som et Organ eller Redskab for Eenpolet indtil den modsatte Pols Talentkerner for Skabelsen af en topolet Organisme er saa fundamental, at de i en ny Inkarnation overtager den totale Opbygning af den fysiske Organisme. Da bliver denne Organisme ikke mere eenpolet,

11. Afsnit

Menneskets seksualitet igennem udviklingsprocessen fra A- til K-menneske

men topolet. Paa dette Tidspunkt kommer det kosmisk bevidste Væsen til at opleve den sidste Fase i sin kosmiske Indvielse. Denne Fase af Indvielsen er Væsenets begyndende totale toplede Udløsning og Oplevelse af den højeste Ild i sit fysiske Legeme. Og først her er nævnte fysiske Legeme blevet til det helt færdigt udviklede rigtige Menneskelegeme.

partner på denne måde, men måske også samtidig for sig selv. Samtidig må vi forstå, at kroppen som fysisk objekt ikke mere har nogen egentlig relevans, det er en meget indadvendt oplevelse hos mennesker på dette udviklingsniveau.

Se også Per Bruus-Jensens bog, X - en komplet indføring i Martinus' kosmologi, 1989, bind 4 afsnit 4.64, hvor han gør rede for den måde han opfatter J- og K-menneskets udfoldelse af deres seksualitet.

11.3.2 Sammenfattende konklusion for fjerde og femte niveau på udviklingsvejen.

Ser vi på seksualiteten hos I-mennesket og J-mennesket, står det klart, at deres fysiske legemer ikke er ændret, og derfor må disse menneskekategorier stadig opleve den højeste ild gennem en ekstaseoplevelse fremkaldt via de ordinære kønsorganer.

Det betyder, at hvis mennesket ikke renoncerer på denne oplevelse, må den ske ved berøring af kønsorganerne. Dette vil nok for det meste ske sammen med en partner. Denne partner kan være af såvel det ene som det andet køn. Kønnen er her ganske irrelevant at tale om, da I- og J-mennesker slet ikke opfatter deres medvæsener efter køn. De ser kun mennesket bag ved personen.

Martinus siger, at den oplevelse, som mennesker på disse niveauer oplever, er en imaginær oplevelse. Det vil sige en oplevelse, som ikke er udadvendt, men indadvendt på den måde, at begge ønsker at give sin partner en lykkelig oplevelse mere end at søge denne oplevelse selv. De oplever begge et følelsesfællesskab med en anden sjæl inden i en fysisk krop, som de ønsker at være givende overfor. Derved oplever hver af parterne at være den givende, og den der, set fra en enpolet synsvinkel, som kroppen jo stadig repræsenterer, er til størst glæde for sin

11.3.3 Udlevelsen af seksualiteten, fysisk som følelsesmæssigt hos I- og J-mennesket, og det forudgående udviklingsmønster fra A-menneskestadiet.

Martinus har, når vi ser hen over hans tekster, udtalt sig lidt uklart og til en vis grad lidt forskelligt om, hvordan det, han kalder "homoseksualiteten" (altså menneskets seksuelle forhold til sine medmennesker uanset deres fysiske køn), i de sidste faser af menneskets udvikling gennem polforvandlingsperioden vil udforme sig, specielt omkring fremkaldelsen og udlevelsen af den egentlige ekstaseoplevelse hos mennesker på dette niveau.

Da ingen af os mennesker på nuværende tidspunkt helt kan sætte os ind i, hvordan fremkaldelsen og udlevelsen af denne ekstaseoplevelse reelt vil foregå blandt højt åndeligt udviklede mennesker, burde vi måske lade det stå hen i det uvisse. Men da vi trods alt har et ønske om at få en forståelse af dette fænomen, gør hver især sig sine egne tanker herom, og mennesker kommer, så vidt jeg fornemmer det, til vidt forskellige resultater.

Jeg skal ikke påstå, at jeg har større mulighed for at indleve mig i og fortolke dette fænomen end nogen

anden, idet jeg aldrig på noget tidspunkt har oplevet homoseksualitet ud over samtaler med mennesker, der kender til sådanne følelser.

Dette skal dog ikke forhindre mig i at fremsætte nogle tanker om, hvordan jeg mener seksualiteten mellem to åndeligt højt udviklede mennesker, muligvis kan opleves.

Vi er sikkert enige i, at den egentlige seksuelle ekstaseoplevelse ligger helt uden for vores viljes kontrol (LB 1922). Vi er sikkert også enige i, at der skal en eller anden forudgående oplevelse/indlevelse til for at fremkalde denne ekstaseoplevelse.

Hvis vi ser på forspillet til den traditionelle enpolede seksuelle ekstaseoplevelse, ved vi af erfaring, at den oftest fremkaldes via en oplevelse med et andet menneske. For manden er ekstaseoplevelsen ofte fremkaldt af en visuel oplevelse af hans partner, uanset om det er en partner af modsat køn eller en partner af samme køn. Denne oftest visuelt orienterede oplevelse er, som vi ved, normalt knyttet sammen med en fysisk aktivering af ens kønsorgan. Enten ved samleje, ved aktivering fremkaldt af partneren eller ved aktivering fremkaldt af en selv.

Hos kvinden mener jeg, at oplevelsesmønsteret langt hen ad vejen er det samme som hos manden, men for kvinden er det nok mere ultimativt knyttet til egentlige følelsesmæssige harmonier partnerne imellem, end det er hos manden, selv om jeg mener, at kvinden også langt hen ad vejen påvirkes af fysiske faktorer.

Denne aktivering, kombinationen af den oftest visuelle og fysiske oplevelse af partneren (somme tider kun via fantasien) samtidig med den fysiske aktivering af kønsorganet, fremkalder den ønskede ekstaseoplevelse, som er en kulmination af lykkefølelse. En oplevelse af ”den højeste ild” (LB 1921 og 1922).

Med dette som udgangspunkt kan vi så prøve at forestille os, hvordan aktiveringen og oplevelsen vil være hos et menneske på det højt udviklede plan som I- eller J-menneske, hvor brugen af kønsorganerne endnu ikke helt er ophørt, hvorfor det stadig kun er via dem, at ekstasen kan fremkaldes.

Martinus har sagt, at på disse stadier er den egentlige seksuelle fysiske tiltrækning partnerne imellem ophørt, og at man, når man er nået langt frem i udviklingen, kun ønsker at være kærlig imod sine medmennesker uanset køn, og at man hellere selv giver afkald på ekstaseoplevelse, hvis det er nødvendigt, for at glæde den anden. De seksuelle følelsesaspekter, for og imod de to køn, er således neutraliseret og er ikke medvirkende i, har ingen indflydelse på, udvælgelsen af ens partner. En partner som man på dette stadium ikke knytter sig til på samme måde som i det enpolede ægteskab. Trangen til ekstaseoplevelsen i form af ”den højeste ild” er imidlertid ikke blevet mindre, idet man her på dette udviklingsstadium føler sig nærmere og mere bevidst i et samhørighedsforhold med det guddommelige.

Martinus antyder, at det, der fremkalder ekstasen, er knyttet til en imaginær oplevelse.

Lad os nu se, hvordan vi ved et eksempel kan få disse fysiske, og nu stærkt udviklede åndelige aspekter, til at samarbejde med de fysiske med henblik på at danne grundlag for udløsning af ekstaseoplevelsen.

Hvis vi først ser på hvilke kriterier, der blandt mennesker i de sidste faser af udviklingsforløbet ligger til grund for at udvælge en partner blandt sine medmennesker, må vi nok fastslå, at udvælgelsen alene vil være baseret på en meget harmonisk åndelig fællesskabsfølelse, som ikke er relateret til kønnet. Det vil sige, at man nærer en åndeligt betonet kærlighed til et andet menneske, som man åndeligt set harmonerer meget fint med, uanset dette

11. Afsnit

Menneskets seksualitet igennem udviklingsprocessen fra A- til K-menneske

menneskes fysiske udseende eller køn, og derfor, på disse specielle åndelige kriterier, udvælger vedkommende til at være ens partner for en kortere eller længere tid. Det fysiske er blevet betydningsløst i denne sammenhæng. Den åndelige harmoni er således blevet en dominerende faktor, og da denne er nært knyttet sammen med den fælles erkendelse og kærlighedsfølelse til det guddommelige, vil disse følelser gå op i en højere enhed.

I dette åndelige mikromiljø, som helt har erstattet den enpolede relation til partneren, vil begge parter nære en dyb trang til i fællesskab at opleve den uendelige store ekstasefølelse, som bekræfter denne guddommelige samhørighed de tre parter imellem, de to menneskeparter og det guddommelige. Denne ekstaseoplevelse vil være en lykkefølelse baseret på de to menneskers åndsfællesskab med det guddommelige, i modsætning til den enpolede ekstase og lykkefølelse, hvor man føler sig som værende "eet kød" i ekstaseøjeblikket uden at vide og føle, at det egentlig er en oplevelse af guddommen, man oplever, og et glimt af tilværelsen i paradiset (LB 1921 og 1922).

Da denne ekstaseoplevelse ikke rigtig kan opleves uden at involvere kønsorganerne, vil det derved være naturligt, at de to fysiske parter aktiverer hinandens kønsorganer i et dybtfølt ønske om gensidigt at tilføre sin partner den ønskede lykkefølelse (ekstaseoplevelsen). Derved føler hver af de to fysiske partnere, at de har gjort det ultimative kærlige imod sin modpart.

Vi må så stille os selv det spørgsmål: Hvad er det så for følelser hos den enkelte part der giver mulighed for at aktivere denne ekstaseoplevelse i højeste gear?

Jeg kan forestille mig, at i denne situation føler den enkelte part en ekstrem kærlighed til det åndelige aspekt hos sin partner, og oplever en

dyb samhørighed med sin partner (LB 1899 og 1903) (artiklen "Ægteskabet og alkærligheden" afsnittet "Den begyndende alkærlighed og dens forfølgelse"). Jeg opfatter denne oplevelse som værende en videreudvikling og modifikation af følelsen hos det enpolede menneske af at være "eet kød" med sin partner, og hos det højt udviklede menneske kombineret med at oplevelsen er bragt op på et mere overordnet guddommeligt niveau baseret på den højere åndelige udvikling, som parterne er i besiddelse af på dette udviklingsstade. Samtidig med at begge parter føler sig lykkelige ved at vide, at man giver sin modpart den ekceptionelle glædesoplevelse og lykkefølelse.

Dette kan jeg godt forestille mig vil være i stand til at udløse den ekstaseoplevelse, som i det enpolede stadium kun kunne udløses ved den ene eller anden form for fysisk oplevelse af modparten. En oplevelse som hos det enpolede menneske helt og holdent var fokuseret på modpartens køn, såvel i heteroseksuelle som i homoseksuelle forhold.

Jeg finder langt hen ad vejen belæg for denne mulighed, som jeg her har skitseret, i Martinus udtalelser (bl.a. i LB 1909).

Læg mærke til, at i denne model, som jeg her har beskrevet, indgår det kønslige overhovedet ikke i processen, bortset fra at parterne må benytte sig af de kønsorganer, som de nu engang er i besiddelse af (mandlige eller kvindelige). Kønsorganer som på dette udviklingsniveau ikke påvirker modpartens følelsesaspekt via deres udformning og funktion.

Man kan så spørge, om udvælgelsen af partner så ikke alligevel påvirkes af deres køn? Man må sige, at det på dette udviklingsstadium absolut ikke er tilfældet. Hvis vi ser på menneskene som helhed, må man formode, at der er lige stor sandsynlighed for, at de to parter, der har fundet sammen på grund af deres åndelige harmoni, er af modsat køn, som at de

11. Afsnit

Menneskets seksualitet igennem udviklingsprocessen fra A- til K-menneske

er af samme køn (LB 1740, 1873, 1874, 1881 og 1899). Dette harmonerer også fuldtud med Martinus udsagn om, at man er ”homoseksuel” på de højere udviklingsniveauer, idet man samtidig ubetinget må forstå, at ordet ”homo”, som Martinus bruger, for ham betyder, at man ikke opfatter modparten som det ene eller det andet køn, men som et menneske, man nærer speciel kærlighed til uanset køn (og udseende), hvor den oprindelige køns karakter er uden betydning. Ens medmennesker er kønsmæssigt ”homogene” (heraf Martinus betegnelse ”homoseksuel”) (artiklen ”Ægteskabet og alkærligheden” afsnittet ”Den begyndende alkærlighed og dens forfølgelse”).

Jeg har her gjort rede for den måde, som jeg opfatter situationen på, hvilket helt og aldeles udelukker muligheden for, at begrebet ”homoseksualitet” i traditionel forstand kan knyttes til parforhold i den senere del af menneskets poludvikling, da sympatien overhovedet ikke er relateret til det kønslige aspekt.

Når jeg her har skitseret det, som jeg opfatter som tilstanden hos de højt åndeligt udviklede mennesker, men på et stadium, hvor kroppen endnu ikke er blevet omstillet, så den kan fungere som en K-menneskekrop, må jeg naturligvis bringe i erindring, at der er en jævn overgang fra det typisk enpolede menneskes seksualitet, såvel i den heteroseksuelle som den homoseksuelle tilstand, og frem til den tilstand, som jeg her har skitseret. Menneskets heteroseksuelle tilstands følelsesmæssige aspekter er velkendt for de fleste. En beskrivelse af det enpolede menneskes seksualitet og følelses aspekter i en traditionel homoseksuel tilstand har Martinus givet os en god beskrivelse af i LB afsnit 1909 hvor han siger:

...”Naar den seksuelle Kulminationsakt mellem to eenpolede Væsener af samme Køn udløses, vil den kun kunne fornemmes som en

topolet Akt ved Hjælp af Forestillingsevnen. Hovedprincippet i denne Akt vil være dette, at begge Parter forestiller sig deres forenede seksuelle Udløsningsakt som en normal Akt mellem Mand og Kvinde. Enhver af Parterne forestiller nemlig sig selv som en modsat Partner til den, med hvem Akten udløses. Hvis det er to Kvinder, der søger seksuel Udløsning med hinanden, vil de begge forestille sig selv som den maskulint udøvende Partner. De forestiller sig begge at være den mandlige Partner i Akten og det andet Væsen som den feminine eller kvindelige Partner. Hvis det er to Mænd, der søger Udløsning af en seksuel Akt med hinanden, vil de begge forestille sig som den feminine eller kvindelige Partner i Akten og den anden Part som det maskuline eller mandlige Væsen i den samme Akt. Hvis dette ikke var Tilfældet, vilde der absolut ikke være noget som helst Grundlag for Akten. Den vilde blive totalt meningsløs, hvis den da overhovedet kunde bringes til Udløsning. Det er jo netop den begyndende nye Pol, der danner Væsenets seksuelle Dragning imod sit eget Køn. Her regnes naturligvis ikke med de ved Afsporing og Prostitution manifesterede unaturlige Akter. Her er kun Tale om den seksuelle Akt, der udelukkende hviler paa den af den begyndende Topolethed affødte Tiltrækning mellem Væsenet og dets eget Køn.”

Vi ser her forskellen mellem det enpolede menneskes følelses aspekter og det dobbeltpolede menneskes følelses aspekter, som jeg ovenfor har beskrevet på basis af Martinus forklaringer. Forskellen ligger grundlæggende deri, at det dobbeltpolede menneske kun forholder sig til og føler noget for mennesket bag ved den fysiske krop, hvorved kønnet ikke i sig selv har nogen egentlig betydning. Dette i modsætning til det enpolede menneske som helt fokuserer på kønnet som seksualobjekt, såvel i det

11. Afsnit

Menneskets seksualitet igennem udviklingsprocessen fra A- til K-menneske

heteroseksuelle som det homoseksuelle forhold. Mellem disse to ydertilstande har vi så de forskellige overgangsformer, hvor fokus langsomt skifter fra at være rettet imod det kønslige ved partneren til at være rettet mod menneskevæsenet bag ved partnerens krop.

Det skal dog her bemærkes, at Martinus påpeger, at der i forbindelse med den mæthedsfornemmelse omkring tiltrækningen mod det modsatte køn, der opstår hos nogle væsener på det delvis udviklede menneskestadie, sker en form for overreaktion, der i en kortere overgangsperiode får dette delvis udviklede menneske til specielt at føle tiltrækning imod sit eget køn. Dette er en form for at bevæge sig op af den ene grøft og svinge over midten af vejen og derved nærme sig den anden grøft, inden mennesket derefter sikkert finder midten af vejen. Det er dog kun en mindre del, der foretager dette lidt for stærke udsving, medens andre (H-mennesket) langsomt og roligt skifter over til at erstatte den kønsorienterede længsel med en længsel efter mennesket bag det ”ikke kønsorienterede” medmenneske.

Jeg er bekendt med, at Per Bruus-Jensen har en lidt anden opfattelse af udviklingsmønsteret, idet han lige har sendt mig sin sidste bog ”Mennesket og Den Seksuelle Revolution”, hvor han netop behandler emnet i afsnittet ”Polforvandlingen og den homofile risikofaktor” og efterfølgende afsnit.

Det er min opfattelse, at Per ikke lægger lige så stor vægt på det forhold, at det er mennesket bag personen, der fokuseres på i de seneste stadier, som jeg gør, og her særligt når det drejer sig om opnåelsen af ekstaseoplevelsen.

Jeg mener, at det er vigtigt at have for øje, at man på det udviklede stadium helt har ophørt med at have følelser for det kønslige som sådan, som jeg har prøvet at vise i den ovenfor givne beskrivelse. Jeg mener også i min forståelse af Pers bog, at hans synspunkter er lidt i et modsætningsforhold

til det Martinus skriver i LB 1909, idet Per ser homoseksualiteten som et narcissistisk træk hos mennesket.

11.4.1 K-mennesket udgør det sjette niveau i den skematiske fremstilling af menneskekategori-erne.

J-mennesket gennemlever i de første liv i det rigtige menneskerige en udvikling, der ændrer det fysiske legeme, så det bliver i stand til at opleve den højeste ilds ekstaseoplevelse blot ved en let gensidig berøring af et andet menneske på samme udviklingstrin. Denne ekstaseoplevelse er endda langt mere intens end den enpolede ekstaseoplevelse ved parringsakten. Når denne udvikling er tilendebragt, er J-mennesket blevet til et K-menneske. Martinus har beskrevet denne overgang og den nye kropstilstand i LB 5 afsnit 1912 vist ovenfor og 1913.

1913. Forskellen paa det færdige Menneskelegeme og det almindelige jordmenneskelige fysiske Legeme er den, at førstnævnte Legeme **har en saa udviklet seksuel Følsomhed, at den højeste Ild flammerogstraaler, lyserogvarmer igennem alle dets Celler, ganske uafhængigt af hvilken animalsk Del af Organismen de saa end maatte repræsentere. Nævnte Legeme har en saa overdaadig forfinet Følsomhed, at det reagerer seksuelt i alle Situationer. Denne seksuelle Reaktion er ikke en selvisk Akt, der udløser sig i Individets Bevidsthed i Ønsket om Besiddelsen af eller den totale Ejendomsret over den seksuelle Partner, saaledes som Tilfældet er hos det eenpolede Menneske. Den topolede Akt udgør derimod en Reaktion, der kun kan udløse sig i en vidunderlig Glædesfornemmelse i Nydelsen af det andet Væsens Tilstedeværelse. Da**

11. Afsnit

Menneskets seksualitet igennem udviklingsprocessen fra A- til K-menneske

de eenpoledede Kønorganer her forlængst er blevet en Slags lige gyldige Rudimenter paa lignende Maade som Navlen hos det jordiske Menneske efter Fødslen, og Forplantningen ikke mere er indlagt i denne Organfunktion, er der ikke mere nogen Form for Kirtelsekreter, der animerer Væsenet til den eenpoledede seksuelle Udløsning eller Akt. Der er ingen Sædproduktion, der skaber Dragning imod en Udtømming hos den ene Part og en Hunger efter Optagelse af Sæd i den anden Parts Organer. Da der ikke mere er nogen Eenpoledeth tilbage i Væsenet, kan den overdimensionerede selviske Sympatimanifestation, vi kender som "Forelskelse", heller ikke finde Sted. **Den seksuelle Kraft kan derfor her i Topoledetheden udelukkende kun give sig Udslag i ren Kærlighed.**

11.4.2 Sammenfattende konklusion for det sjette og højeste niveau på udviklingsvejen.

Hos det færdigudviklede K-menneske er legemet blevet omkonstrueret, så legemets følsomhed er forøget i en sådan grad, at ekstaseoplevelsen kan opleves blot ved, at to K-mennesker gensidig berører hinanden hvor som helst på kroppen. De enpoledede kønorganer er nu blevet rudimentære. Hele kropsoverfladen er nu blevet lige så følsom som kønorganerne var tidligere og kan nu respondere på en svag berøring med samme effekt, som kønorganerne tidligere gjorde. Vi skal lige erindre, at Martinus tidligere har talt om, at oplevelsen af

kysset og dets følelsesudløsning er forløberen for den nye kropslige udviklingstilstand.

Det vil i praksis sige, at K-mennesket i langt større udstrækning oplever den højeste ild med alle mennesker, som det har nær kontakt med.

Jeg håber, at læseren gennem denne sammenstilling af seksualiteten hos mennesketyperne i poludviklingens periode kan se, at det Martinus forstår ved "homoseksualitet", hvor han sætter lighedstegn mellem "homoseksualitet" og dobbeltpoledeth, er noget helt andet end det, man traditionelt forstår ved begrebet homoseksualitet.

Som vi ser, er det dobbeltpoledede menneskes seksualitet, som jeg har beskrevet den samlet for I- og J-mennesket, mere en åndelig oplevelse, en imaginær oplevelse, som Martinus kalder den, end en egentlig fysisk oplevelse, selv om kønorganerne stadig indgår i mekanismen for ekstaseoplevelsen. Det dobbeltpoledede menneske ser slet ikke sin partner som mand eller kvinde, men udelukkende som et medmenneske, som det holder af.

Jeg håber også, at man kan se, at de tilstande, der svarer til den traditionelle opfattelse af homoseksualitet, skal findes blandt de afsporede menneskekategorier. Mennesketyper der på det afsporede stadium, hvorpå de befinder sig, endnu ikke har udlevet det enpoledede parringsmønster med det dertil hørende følelsessæt. Vi skal også være klar over, at disse kategorier af afsporede mennesker, som ikke ligger på den lige udviklingsvej, er nogle kategorier, som langt fra alle mennesker skal gennemgå.

»Jeg elsker dig«

»Jeg elsker dig« lyder
den berømte replik,
der uden de aner det,
så tit er et trick.
Den nøgterne sandhed
vil de næppe ha' held med:
»Jeg elsker dig -- til
at elske MIG SELV med«.

Se opad

Der er nogle smågader
inde i byen,
hvor herrer står stille
med blikket mod skyen.
Dog siger mig noget
i herrerens blikke:
den himmelske kærlighed
søger de ikke.

12. Afsnit

Skema over den forholdsmæssige placering af mennesketyperne A-mennesket til K-mennesket, på deres vej gennem polforvandlingen.

Forklaring til skemaet

Efterfølgende skema over de enkelte mennesketyper placering i forhold til hinanden, har jeg udarbejdet på basis af de beskrivelser som Martinus har givet af disse mennesketyper i de tekster som jeg har gennemgået og analyseret.

Skemaet er indrettet på den måde, at mennesketyper, der står på samme linie vandret, har nogenlunde den samme udvikling, hvad væksten af den modsatte pol angår.

Det betyder samtidig, at deres intelligens- og følelsesenergi er nogenlunde ens udviklet, da det er den modsatte pols udvikling, der er ansvarlig for disse energiers tilstedeværelse i mennesket.

Det betyder imidlertid ikke, at deres åndelige udvikling generelt set er den samme. Deres åndelige udvikling er hovedsagelig bestemt af deres erkendelse af og deres forhold til det guddommelige og dermed af deres balancering af intelligens- og følelsesenergien.

De mennesketyper, der ikke har forståelse for det guddommeliges eksistens og vejledning, eller benægter eksistensen af samme, er enten afsporede typer eller har stor risiko for at blive afsporet. Det

gælder således mennesketyperne B, D, F, G og fraktioner af A og C.

Alle de afsporede mennesketyper er således karakteristiske derved, at de ikke har noget rigtigt gudsforhold, som har kunnet beskytte dem fra de afsporede tilstande, hvori de befinder sig.

Ved at sammenligne med mennesketyper på den lige udviklingslinie og på samme højde i skemaet, kan man se, hvad et godt gudsforhold, kombineret med den samme udvikling i øvrigt, kan fremvise af gode resultater.

De viste sorte pile fortæller, hvilke retninger udviklingen kan tage for den enkelte mennesketype. Det vil sige hvilke overgange, der er mulige fra den ene mennesketype til den anden.

Det er i øvrigt også her vigtigt at være opmærksom på, at hver enkelt mennesketype består af et ret bredt spektrum, eller skal vi kalde det for en vifte, af karakteregenskaber, der findes omkring den enkelte standardmennesketype.

Denne erkendelse skal bruges til forståelse af, at der er en jævn udvikling fra en mennesketype til en anden ad de veje, som pilene anviser. Ingen af de tænkte udviklingstrin sker i spring, men kun som glidende overgange.

12. Afsnit

Skema over mennesketypernes placering i forhold til deres udviklingsniveau

Det sker ved, at hvert enkelt menneske på grund af sult og mættelse eller ved blot ”at lade stå til” langsomt ændrer sine karakteregenskaber og derved langsomt overgår fra at tilhøre en mennesketype til at udvikle sig til en anden.

Skemaet er isoleret betragtet kun en særdeles grov oversigt over de enkelte mennesketyper. Det er derfor absolut nødvendigt at gennemgå og sammenligne detaljerne, der er givet i teksten, men skemaet giver læseren et godt overblik over hele poludviklingen.

Der har været gjort flere forsøg på at indtegne de enkelte mennesketyper i et skema, således at man let kan få overblik over, hvor de enkelte typer befinder sig i forhold til hinanden relateret til deres modsatte pols udviklingsgrad og for at vise, om deres ståsted befinder sig på den lige udviklingsvej eller i de afsporede typers område.

Skemaerne har alle været udarbejdet på grundlag af analyser af de af Martinus tekster, hvor han beskriver de karakteristiske træk ved de enkelte typers mentale tilstand og væremåde.

Mogens Møller udarbejdede et skema i 1962, trykt i Julekosmos samme år.

Svend Åge Rossen har også udarbejdet et skema, som han endnu ikke har ladet trykke, men bruger i sin undervisning.

Svend Åge Rossen har fremstillet sit eget skema, fordi han ikke fandt, at Mogens Møllers skema var helt i overensstemmelse med det, han fik ud af at læse Martinus tekster.

Jeg gennemgår efterfølgende begge skemaer i to appendikser her i bogen.

Jeg er helt enig med Svend Åge Rossen i hans opfattelse af, at Mogens Møllers fremstilling på visse punkter ikke rigtig svarer til, hvad Martinus gør rede for, sådan som jeg også opfatter den.

Jeg er langt hen ad vejen enig med Svend Åge Rossen i hans fremstilling. Der er blot et par detaljer omkring de afsporede mennesketyper plac-

ering, jeg synes burde være lidt anderledes henset til Martinus tekster. Jeg har drøftet disse detaljer med Svend Åge Rossen, og vi er begge enige om, at Martinus fremstilling kan forstås lidt på forskellig måde, hvorfor Rossen ikke har lagt sig helt fast på sin fremstilling.

For at tilkendegive mine egne synspunkter omkring placeringen af de enkelte mennesketyper, har jeg udarbejdet efterfølgende skema, som svarer til min opfattelse af Martinus tekster.

Også jeg er imidlertid af den opfattelse, at visse detaljer med rette kan diskuteres.

Mit skema er som de to andre skemaer opbygget således, at vi skal se udviklingsvejen gennem polforvandlingsområdet forløbende fra neden på siden og op efter.

De enkelte mennesketyper er i mit skema anbragt i hver sin kasse, hvori de vigtigste oplysninger om vedkommende mennesketype også er noteret.

Alle de hvide kasser indeholder mennesketyper, der tilhører den lige udviklingsvej i forløbet.

E-mennesket og H-mennesket er ligestillet og er, efter min opfattelse af teksten, to ligeværdige mennesketyper, hvilket vil sige typer på samme niveau på den lige vej, men hvor den forudgående udviklingsbane har været helt forskellig for de to mennesketyper.

Jeg mener, at E-mennesket egentlig befinder sig på den lige udviklingsvej, selv om disse mennesker forud har været afsporede og derfor ikke tidligere har fulgt den lige vej.

De afsporede mennesketyper kasser er tonet i gråtoner. Jo mørkere tone jo stærkere er mennesketypen afsporet. Dette er til en vis grad også tilkendegivet ved deres relative afstand fra den lige udviklingsvej.

12. Afsnit

Skema over mennesketypernes placering i forhold til deres udviklingsniveau

K-mennesket. K-mennesket er det fuldt udviklede dobbeltpolede menneske. Det gælder både den åndelige side, idet det har kosmisk bevidsthed, og det gælder også den fysiske side, idet K-mennesket er en videreudvikling af J-mennesket på den måde, at legemet nu har udviklet en følsomhed således at det kan opleve "den højeste ild" blot ved en berøring af et menneske med samme udviklingsgrad. Kønsganerne er nu kun rudimentære organer som ikke mere har nogen funktion. Ekstasen opleves udelukkende ved legemlig berøring af et andet menneske. K-mennesket skifter mellem det fysiske og åndelige plan ved materialisation og dematerialisation, som er under viljens kontrol.

J-mennesket. Har fået kosmisk bevidsthed. Er blevet helt dobbeltpolet. Er absolut fuldkommen åndelig set. Fungerer nu ikke mere som et egentligt han- eller hunvæsen. Er nu blevet det som Martinus kalder "dobbeltkønnet", eller "Det nye køn". Seksuelt set fungerer J-mennesket stort set som I-mennesket indtil det fysiske er færdigudviklet og blevet til et K-menneske der fuldt ud kan opleve "den højeste ild"

I-mennesket. Det højst udviklede af de ikke indviede mennesker. Afsporing er umulig. Næstekærlighedstalent og moralsk fremtræden er særdeles højt udviklet. Er blevet bevidst i sin modsatte pol. Føler nu lige så stor sympati for sit eget køn som for det modsatte, men kan ikke blive forelsket og søger derfor ikke den enpolde form for seksuel tilfredsstillelse. Oplever mennesket bag personen. Næret stor kærlighed til planter og dyr, og er vegetar. Får kosmiske glimt. Har fuld viljemæssig kontrol over begge sine polers områder. Med oplevelsen af kosmisk bevidsthed bliver mennesket et J-menneske.

E-mennesket
 Har tidligere været seksuelt afspolet, så menneskene er seksuelt svingende mellem det modsatte køn og sit eget køn. Afsporing af enhver art er nu umulig. Seksualiteten er diskret og hensynsfuld. Bliver ikke forelsket som enpolde mennesker. Er nået til en situation hvor intellektualitet, moral og dets gudsforshold styrer seksualiteten. Er hermed begyndt at se mennesket bag personen, og tiltrækkes derfor nu af mennesket. Bliver ofte genier i kunst og videnskab. Ofte ledere af religiøse bevægelser.

H-mennesket
 Har aldrig været afspolet seksuelt. Har altid været heteroseksuel. Afsporing er nu helt umulig. Den modsatte pol er stærkt udviklet, men ikke trængt ind i dagsbevidstheden endnu. Har en meget høj moral. Har stor menneskelig sympati for eget køn, men ikke specielt seksuelt. Bliver ikke forelsket som enpolde mennesker. Har udviklet en stærk næstekærlighed. Er udpræget åndsforskertyper. Bliver ofte lærere, skribenter og talere. Når de gennem deres udvikling bliver dagsbevidst i deres modsatte pol overgår de til at blive I-mennesker

F-mennesket
 Den seksuelle drift behersker menneskets vilje, og er dominerende i forhold til moralen og gudsforsholdet. Den modsatte pol er ret dominerende og sekspartnere er af begge køn (er svingende). Er arbejdssky, og udnytter sekspartnere. Misbruger af alkohol og stoffer. Udvikler sig ofte til menneskevrang, og bliver åndssvage, særlige og sinker i følgende inkarnationer

G-mennesket
 Ekstremt afsporede mennesker der på grund af manglende seksuel følsomhed dyrker vold og tortur. De er ofte mordere, mordbrændere og sadomasochister. Har "djævlepsyke"

D-mennesket
 Ikke interesseret i normalt ægteskab. Er ofte ulykkelige mennesker Er blevet seksuelt forført. Den modsatte pol har fået overtaget. Er blevet homoseksuelle i traditionel forstand og fremtræder som mandhattede kvinder og feminine mænd.

C-mennesket
 "De ulykkelige ægteskabers zone". Skifter ofte partner. Ægteskabsvejen er hos C-mennesket "højdegenereret". De er uegnede som ægtefæller. Har ufornuftet parringstrang og søger stadig parringsekskasens oplevelse i traditionel form. Da de åndeligt har udviklet sig en del er de ofte opofrende og positivt skabende overfor samfundet. Nogle er genier inden for kunst, videnskab og teknik. De C-mennesker der ikke har noget rigtigt gudsforshold har stor risiko for at blive afspolet

B-mennesket
 Har gennegået en vis intelligensudvikling (poludvikling). Er egoistiske - Erkender ikke Guds eksistens Stærkt amoralske - Er "kosmisk bevidstløs" - Er "kosmiske lig". Bliver ofte gangstere og banditter. Danner kimen for videre afsporing af enhver art.

A-mennesket
 A-menneskets tilstand er udgangspunktet for poludviklingen. "De lykkelige ægteskabers zone". Interesserer sig kun for sin partner og afkommet. Fjendtlige overfor mennesker af eget køn, og blottet for næstekærlighed A-mennesket omfatter såvel mennesker der er bevidst om Guds eksistens som mennesker der benægter Guds eksistens. A-mennesket er stærkt instinktstyret.

Sfinksen

Fra dyrets rige
steg vi op
et menneskesind
i dyrets krop,
i hjertet en
drømmer
i handling
en kriger
en såret flygtning
imellem to riger.

12. Afsnit

Skema over mennesketypernes placering i forhold til deres udviklingsniveau

13. Afsnit

Afsluttende bemærkninger

De fleste mennesker vil uvægerligt overveje, hvor det selv står i denne udviklingslinie. Man siger til sig selv: ”hvilken kasse mon jeg tilhører?”

Vi skal huske på, at Martinus i sin gennemgang af poludviklingen beskriver karakteristiske hovedtræk ved visse milepæle, som kasserne udgør på denne poludviklingens vej. Ved hver milepæl standser han op og ser sig omkring for at se, hvad der er det mest karakteristiske hos de mennesker, der opholder sig på dette stade.

Vi skal imidlertid huske på, at et menneske er sammensat af et utal af forskellige karakteregenskaber, som i det enkelte væsen går op i en højere enhed, der er karakteristisk for netop dette menneske på dette sted i dets udvikling.

Hvis man vender blikket indad og ser på, om man selv svarer til denne eller hin beskrivelse af de forskellige mennesketyper, vil man opdage, at man på et felt måske passer i en bestemt kategori, men hvis man ser på et andet område af ens karakter, passer man måske ind et helt andet sted. Man kan derfor godt blive frustreret og fornemme, at man slet ikke rigtig hører hjemme noget sted.

Det er meget naturligt og helt logisk. Vi skal nemlig huske på, at alle de forskellige karakteregenskaber,

som vi besidder, ikke udvikler sig som soldater, der marcherer frem i samlet trop.

På grund af sult og mættelse af meget forskellig art og på grund af de lidelser og glæder, vi har oplevet i dette og tidligere liv, er vores enkelte karakteregenskaber ret forskelligt udviklet i forhold til hinanden. Praktisk talt er ingen af os helt klare skoleeksempler på mennesketyper af den ene eller anden art, som Martinus har beskrevet.

Ser vi på poludviklingen i store træk, må vi nok sige, at det er relativt få mennesker i den civiliserede vestlige verden, der stadig befinder sig i A-kategorien af mennesketyper. Det kan vi forvisse os om alene ved at konstatere, hvor stor skilsmisefrekvensen er. Vi kan herudaf se, at vi som helhed befinder os i ”de ulykkelige ægteskabers zone”.

Vi må så konstatere, at mennesker med en gennemsnitsudvikling nok befinder sig i C-gruppen af mennesker. Andre mennesker befinder sig på et niveau som tilhørende det, Martinus nævner som værende afsporede mennesketyper. Atter andre er måske endnu ikke helt nået til C-stadiet.

Der er imidlertid ingen tvivl om, at et stort antal mennesker (jeg ved ikke hvor mange) er længere fremme end C-stadiet på den lige udviklingsvej, idet der er stor variation i graden af ægte næstekærlighed

hos forskellige mennesker, en næstekærlighed som også er vendt imod dyrene.

Vi skal imidlertid ikke være så kede af, at vi ikke nøjagtigt kan placere os selv ved en af de nævnte milepæle. Vi skal blot som vores hovedmål bestræbe os på at udvikle og udleve en større næstekærlighed til såvel dyr som mennesker og søge at oparbejde et nært gudsforhold ved at prøve at forstå det, vi oplever gennem livet. Det vil hjælpe os til at følge den lige udviklingsvej mod målet.

Det er også på andre måder heldigt, at vi ikke med sikkerhed kan anbringe os selv et bestemt sted i poludviklingens forløb og dermed heller ikke nogle af vore medmennesker. Kunne vi det, ville det uvægerlig bevirke, at vi i vores bevidsthed ville vurdere vores medmennesker i forhold til os selv, og det er ikke nogen gunstig situation for vores egen udvikling. Vi skal jo huske, at ethvert menneske til

enhver tid er på toppen af sin udviklingsbane, så langt som man nu er nået. Vi arbejder os hele tiden fremad og opad. Vi går imidlertid ikke nødvendigvis samme vej, og vejene er ikke lige lange.

Trods alt er det af allerstørste vigtighed, at vi har kendskab til poludviklingsbanens forskellige afsnit, idet vi derigennem får mulighed for bedre at forstå det, vi bliver vidne til i samfundet og i menneskets udvikling i øvrigt.

Hvis vi ikke vidste, at mennesket nødvendigvis skal igennem de »ulykkelige ægteskabers zone» for at udvikle sig til at blive alkærlige mennesker, ville vi tro, at samfundsudviklingen gør os mere og mere dekadente, og at udviklingen bevæger sig i den forkerte retning, og det er jo slet ikke tilfældet, når vi forstår det, Martinus siger om poludviklingen. Dette er blot et enkelt eksempel, og man kan nævne mange flere.

Ud i det blå

Den mindste rejses
»hvorfra« – »hvorhen«
bli'r drøftet og planlagt
igen og igen.
Men »livets rejse«
vi alle er på
den foretar flertallet
ud i det blå.

Appendiks A.

Mogens Møllers artikel i Julekosmos 1962 med titlen: ”Skæbnen og den seksuelle polforvandling” undertitel ”(Fra A- til K-menneske)”

Mogens Møller var en af Martinus nære medarbejdere gennem mange år. I 1945 overtog han foredragsvirksomheden i Jylland. Denne virksomhed udvidedes efterhånden til at omfatte hele landet og kom også til at omfatte foredrag i udlandet. Mogens Møller arbejdede intenst for udbredelsen af kendskabet til Martinus åndsvidenskab helt til sin bratte død i marts 1980.

I 1962 skrev Mogens Møller en artikel med ovennævnte titel. Han havde til artiklen fremstillet et skema over de forskellige mennesketyper og indføjede nogle enkelte karakteristiske træk ved de enkelte mennesketyper fra A-mennesker til K-mennesker.

Skemaet giver en god oversigt over karakteristiske træk i poludviklingen. Skemaet har i stor udstrækning været brugt i undervisning omkring polforvandlingen, da det er et praktisk oversigtsskema for denne proces. Et skema som langt hen ad vejen gør det nemmere for eleven at se de store linier i poludviklingen.

Mogens Møller har i artiklens tekst givet mange gode eksempler på de forskellige situationer

mennesker kan have i, når de gennemgår denne udviklingsproces. Selv om der ikke tages højde for alle mulige varianter af udvikling, giver de nævnte eksempler en god forståelse og indlevelen i stoffet.

Netop fordi artiklen har været af betydning i undervisningen i dette stof, finder jeg det formålstjenligt at gennemgå den her i store træk.

Jeg er imidlertid ikke enig med Mogens Møller i hans placering af de enkelte bogstavbetegnede menneske-kategorier i forhold til hinanden, da jeg finder, at skemaet ikke fyldestgørende kan redegøre for en jævn og harmonisk udvikling gennem poludviklingen. Jeg overlader til læseren også selv at foretage en vurdering.

Det skal bemærkes, at Martinus ikke på nogen måde har autoriseret dette skema. Jeg har fået fortalt, at når Martinus blev spurgt, hvad han mente om skemaet, gav han ikke noget svar, men blot smilte til den, der spurgte. Vi har derfor ikke kommentarer til skemaet fra Martinus egen mund.

Da jeg selv har forskellige kommentarer til det, Mogens Møller siger, gennemgår jeg teksten og

sammenholder den med hans skematiske fremstilling samt tilføjer mine egne kommentarer. Min vurdering er naturligvis, ligesom Mogens Møllers, baseret på det, Martinus selv har sagt og skrevet om denne udviklingsproces.

Af pladshensyn og fordi det her drejer sig om sekundærlitteratur, viser jeg ikke, hvad Mogens Møller siger i de enkelte afsnit, som jeg kommenterer. Jeg må derfor bede læseren om at have Mogens Møllers artikel ved hånden under læsningen af det efterfølgende.

Lad os først ganske kort se på, hvordan skemaet er bygget op, og hvad det fortæller os. Skemaet ses på modstående side.

Udviklingsretningen i det viste skema er nedefra og op efter.

Skemaet er opdelt lodret i to halvdele.

I højre side ser vi den lige udviklingsvej fra A-mennesket gennem C-mennesket, E-mennesket, H-mennesket, I-mennesket, J-mennesket til K-mennesket. Dette er den lige udviklingsvej, som Mogens Møller ser den, uden nogen form for afsporing. Det er den vej, der giver de mindste lidelser og ubehag for mennesket.

I venstre side, nederste halvdel, er vist de afsporede mennesketyper: B-mennesket, D-mennesket, F-mennesket og G-mennesket, samt en kategori af I-mennesket, der endnu er svagt belastet af tidligere afsporinger. Ovenover er vist J-mennesket og K-mennesket, der nås uanset om mennesket har været afsporet eller ikke, og uafhængig af hvilken udviklingsbane mennesket har fulgt. Deres valør er derfor den samme i begge skemahalvdele.

Mogens Møller har i midten af skemaet tegnet en lodret linie med mange små tværstreger. Denne

figur beskriver inkarnationerne i symbolsk form, idet menneskets udvikling forløber fra neden i skemaet og opad. Samtidig deler figuren skemaet i de to halvdele, hvor den lige vej ses i højresiden, og de afsporede faser ses nederst i venstresiden. De afsporede tilstande er skraveret med forskellig tæthed som udtryk for afsporingens intensitet.

Mogens Møller beskriver i indledningen af sin artikel skemaet som symboliserende ”et rør” hvorigennem udviklingen finder sted. Denne beskrivelse er ganske god og forklarende, idet hvert stadie af udviklingen, beskrevet ved et bogstav, repræsenterer et vist spektrum af væremåder, hvor disse tænkte væremåder bliver mere og mere ekstreme, jo nærmere de må formodes at være placeret ud mod de begrænsende yderlinier, såvel til højre som til venstre. Selve de tænkte væremåder fremstår gennem de eksempler, Mogens Møller giver i teksten.

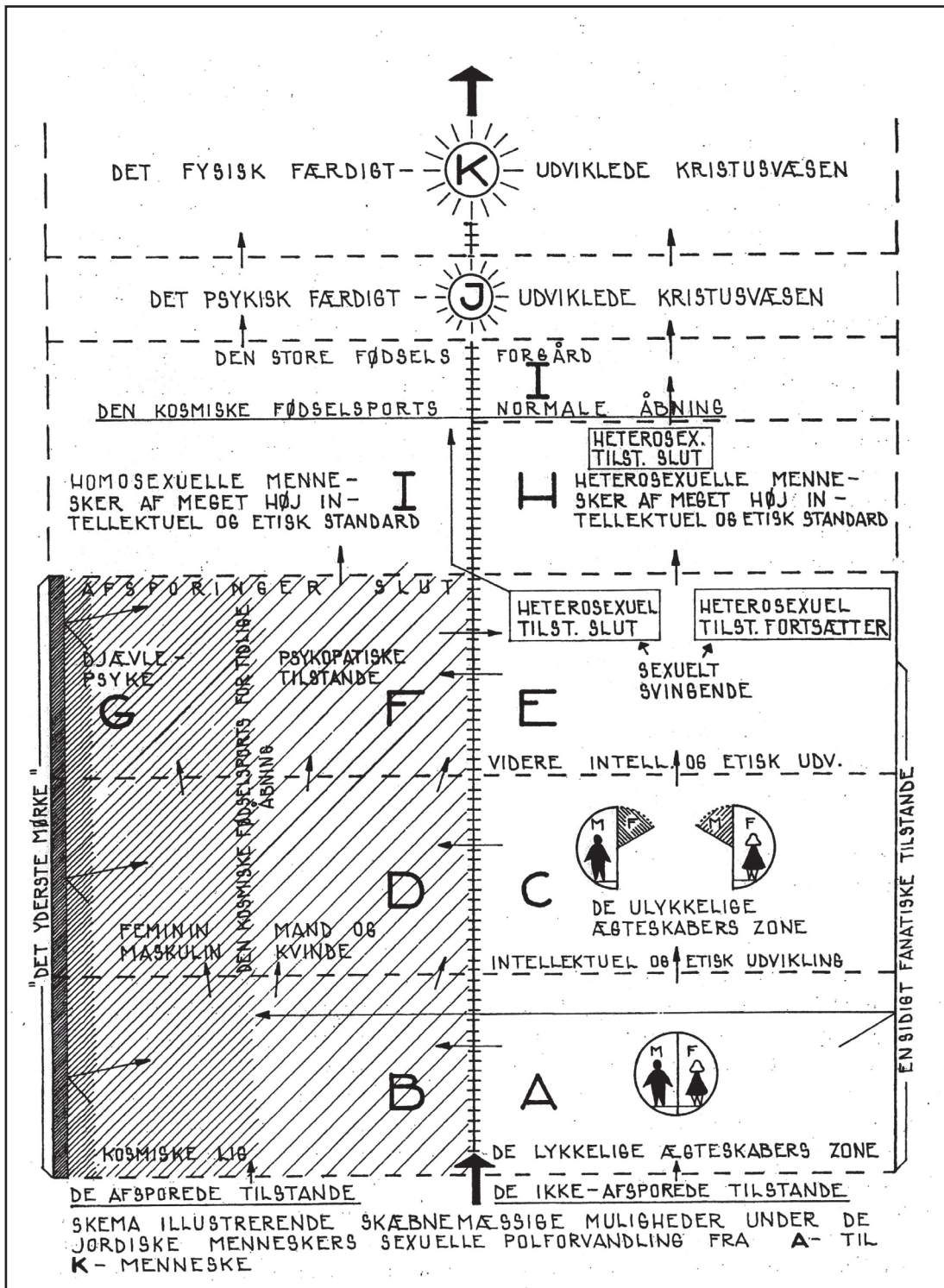
Vi må nok sige, at det omtalte spektrum er mest iøjnefaldende i de med betegnelserne B, D, F og G viste områder i venstre side af skemaet.

I de højere stadier, I-, J- og K-mennesket, er der naturligvis også variationer i væsenernes væren, men de er ikke nær så markante som i de lavere niveauer, da de øverste niveauer fra H til K repræsenterer højt udviklede mennesketyper.

I de lavere områder ser vi på skemaet, at vi længst til venstre har de tilstande, der må karakteriseres som de mest afsporede og ”onde”, og som har fået prædikatet ”det yderste mørke”. I højresiden har vi, som det mest ekstreme, tilstande, hvor mennesket reagerer som f.eks. religiøse fanatikere, hvilket bestemt heller ikke er en sund tilstand. Disse tilstande har fået betegnelsen ”ensidigt fanatiske tilstande”.

Disse yderste begrænsninger, som skemaet viser, kan forstås som et rør, hvor indholdet ikke kan brede sig

længere ud end til rørets vægge. Dette betegner symbolsk, at det guddommelige kun tillader væsenerne at blive afsporet inden for visse grænser. Hvis disse grænser ikke var sat af det guddommelige, ville væsenerne have mulighed for at bevæge sig så langt bort fra den lige vej for udvikling, at der reelt ikke ville være nogen vej tilbage til den rette udvikling. Dette må ikke kunne ske, da alle væsener jo før eller siden vil udvikle sig til "mennesket i Guds billede og efter hans lignelse", hvorved "alt er såre godt". De nævnte begrænsninger for væseners mulighed for afsporing er indbygget i væsenernes struktur ved mekanismen, der kan forstås som "sult og mættelse".

Afsporingstilstandene B, D, F og G har Mogens Møller, som jeg har nævnt, angivet graderet således, at de mindst afsporede områder ligger ind mod midterlinien, og de mest afsporede tilstande ligger længst til venstre.

For de normale tilstande A, C og E i højre siden har Mogens Møller ligeledes antydning af en graduering således, at han anbringer de værste grader af fanatiske tilstande ude i højre side, længst væk fra midterlinien. Vi må samtidig opfatte det således, at de mennesker, der har lettest ved at blive afsporet, skal findes yderst i kasserne, der repræsenterer de tre nævnte kategorier A, C og E. Det skal forstås således, at de ensidigt religiøse fanatikere skal findes i højresiden af de respektive kasser A, C, og E, og de mennesker, der er på kanten af afsporinger på grund af et manglende intenst gudsforhold med risiko for afsporing, skal findes i venstre siden af de respektive kasser.

Når dette er sagt, er det vigtigt at bemærke, at den mest afbalancerede udviklingsvej ikke er at finde i midten af skemaet ved den tegnede udviklingslinie, der skiller bogstavområderne fra hinanden. Den mest afbalancerede lige udviklingslinie går gennem midten af bogstavområderne A, C, E, H og I og videre gennem J til K. Denne udviklingslinie, med

undtagelse af E-stadiet, kalder Martinus for "den lige vej" for udviklingen. Han påviser hermed, hvilken vej der er den mindst lidelsesfulde, men er naturligvis på ingen måde fordømmende overfor mennesker, der ikke går den lige vej. For dem har han absolut fuld forståelse.

Mogens Møller har på skemaet tegnet pile mellem de enkelte udviklingstilstande. Disse pile antyder, hvilke muligheder og hvilke retninger som Mogens Møller i store træk ser, at udviklingen kan antage og dermed hvilken retning, udviklingen kan tage på de enkelte niveauer.

Det er imidlertid vigtigt at vi holder os for øje, at der er jævne overgange mellem de enkelte områder betegnet med hvert sit bogstav. Det betyder således, at venstresiderne af tilstandene A, C og E ligger lige op til de "afsporede" tilstande B, D og F således, at der ikke er så langt fra at være i venstresiden af et trin på vejen, der er den lige vej, til at bevæge sig ind i en svagt afsporet tilstand. Det er i disse tilstande, at menneskene skal være forsigtige, og at menneskene skal mobilisere deres bedste åndelige udvikling for ikke at gå over stregen og derefter risikere at bevæge sig dybere ind i afsporetheden.

Efter denne gennemgang af skemaets struktur og grundlæggende indhold skal vi nu se på de enkelte områder betegnet med bogstaverne A til K. Dette vil vi gøre ud fra, hvad Mogens Møller har skrevet, og på basis af, hvad Martinus har lært os. Jeg vil hertil føje mine egne kommentarer.

Vi skal naturligvis ikke opfatte det område af udviklingen, vi her arbejder med, som menneskevæsenets hele udviklingsbane. Dette afsnit er kun et lille afsnit, der omfatter udviklingen fra dyr til menneske, og disse tekster beskæftiger sig kun med specielle sider af denne udvikling. Det må alligevel siges at være et meget vigtigt afsnit af vor udviklingsbane, da det netop påvirker vores

hverdag på det udviklingstrin, vi netop nu befinder os på, og det er derfor meget vigtigt for os at forstå og forholde os til dette afsnit netop nu.

I dette lille udviklingsafsnit vil vi grundlæggende opfatte A-mennesket i de lykkelige ægteskabers zone som det valgte udgangspunkt, idet det er en helt almen væsenstype, der er udkrystalliseret i det egentlige dyrerige, hvor de fleste dyrs instinkter svarer til denne væremåde. En væremåde der nærmest udelukkende består i at interessere sig for mage og afkom, og at skaffe føde til disse.

Martinus karakteriserer A-mennesket som tilhørende de lykkelige ægteskabers zone, karakteristisk derved, at denne mennesketype primært interesserer sig for alt, hvad der tilhører ægteskabet og dets afkom. Dette er grundlæggende på linie med, hvad det udviklede dyr føler og lever efter.

Udviklingen af mennesket herfra må siges, som det gælder overalt i væseners udvikling, at være baseret på de indbyggede mekanismer omkring sult og mættelse, i dets attrå efter behagsfølelser af enhver art, samt forsøget på at undgå ubehagsoplevelser. Mogens Møller har beskrevet denne tilstand i sin tekst.

A-mennesket.

A-mennesket kan blive afsporet og udvikle sig til et B-menneske. Mogens Møller har beskrevet denne udviklingsretning i afsnittene "Fra A- til B-menneske". På skemaet er dette vist ved en pil fra A til B. På skemaet er også vist en pil fra det ekstreme fanatiske A-menneske til B-området. Denne skal beskrive, at man kan skifte fra den ene grøft til den modsatte uden at få øje på midten at udviklingsvejen (afsnittet: B-menneskene).

En anden indgangsvej til B-mennesket har Mogens Møller beskrevet ved en lille opadrettet pil fra et ikke angivet menneskeområde og ind i B-menneskezonen. Den skal vise, at det tidlige dyremenneske godt kan være på vej til afsporing, inden det indgår i dette skema. Mogens Møller

siger det samme med andre ord. Han siger, at B-området også kan være "omplantningsområde" for naturmennesker. Jeg skal ikke kommentere dette, da det ligger uden for dette mit emneområde, men jeg har svært ved at se et menneskegrundstadiet på dette niveau, som ikke kommer ind under A-områdets tilstande, da A-mennesket grundlæggende repræsenterer de lykkelige ægteskabers zone, som er karakteristisk for det udviklede dyr.

B-mennesket.

Mogens Møller beskriver B-mennesket i afsnittet han kalder "B-menneskene". I dette afsnit får vi en gennemgang af forskellige former for B-mennesker, og Møller nævner, hvordan B-mennesker kan videreudvikle sig til C-mennesker. Dette er ikke vist ved nogen pil på skemaet, men denne udviklingssituation er klart en mulighed.

Den ekstreme B-mennesketilstand yderst til venstre i skemaet kan nok give mennesket en mættelse og lede, så det vender sig mod mindre afsporede områder. Dette har Møller vist ved den vinkelbøjede pil yderst til venstre i B-området.

Det er imidlertid nok det mest almindelige, at B-mennesker udvikler sig videre til D-mennesker på et stadie, der svarer til, hvor de står i B-stadiet. Dette er vist på skemaet med de tre opadrettede pile fra B til D.

C-mennesket.

C-mennesket tilhørsforhold til "de ulykkelige ægteskabers zone" er beskrevet i afsnittet "C-menneskene". De mennesker, der går den lige vej, udvikler sig fra A-menneske til C-menneske, men C-mennesker kan også opstå af de kun svagt afsporede B-mennesker, som har fundet tilbage på den rette vej.

Den lige vej i udviklingen fra A-mennesket går således via en jævn overgang frem til C-mennesket, hvilket er angivet ved en lodret opadrettet pil. Denne udvikling sker ved, at A-mennesket langsomt også

bliver interesseret i andre ting end sin families ve og vel. Dette giver problemer i parforholdet og fører på den måde over i ”de ulykkelige ægteskabers zone”. Mogens Møller har beskrevet forskellige facetter i denne udvikling på god og dækkende måde.

D-mennesket.

D-mennesket er karakteristisk ved, at den modsatte pol er blevet for kraftigt udviklet. D-mennesket er derved blevet et afsporet menneske. Møller har beskrevet de forskellige varianter af denne type afsporing i afsnittet ”D-mennesket” samt i afsnittet ”Førførelse af mindreårige”.

En sådan tilstand kan opstå af forskellige årsager, men ofte er det sket ved, at væsenet, ofte i en tidlige inkarnation, har været udsat for seksuel overlast, ofte som mindreårig, så det har fået overudviklet den modsatte pol og derfor er blevet homoseksuel i den traditionelle forstand. En tilstand der fremkommer, når mennesket er blevet omstruktureret i sin polstruktur, uden at den åndelige udvikling har fulgt med, og derfor stadig dyrker parringsakten og den dermed følgende ekstase. Dette har Martinus beskrevet meget grundigt.

Der kan dog også være andre årsager til, at væsenet har fået forceret udviklingen af den anden pol. Mogens Møller gør fint rede for D-mennesket i sin artikel.

Karakteristisk for D-mennesket er, at det lever som homoseksuel i traditionel forstand. Det kan både være i parforhold og som single. De nævnte afsporinger kan være videreførelse af tilstande som B-menneske, vist med tre opadrettede pile fra B til D i skemaet, men det kan også være en afsporing, der er sket som C-menneske, vist som en pil fra C til D.

Yderst til venstre i D-området ses en vinkelbøjet pil. Den beskriver den tilstand, hvor et stærkt afsporet D-menneske føler mættelse og så stærk lede ved sin tilstand, at det søger bort fra disse ekstreme tilstande.

D-mennesket kan udvikle sig videre i deres afsporing. I sådanne tilfælde udvikler de sig til F- eller G-mennesker, afhængig af hvor stærk afsporingen er. Dette ses ved de tre opadrettede pile fra D til F og G. Der er dog også mulighed for, at D-mennesket kan vende tilbage til den normale tilstand i sin polkonstellation. I så tilfælde kan det muligvis udvikle sig til E-menneske. Denne mulighed har Mogens Møller ikke vist ved pil i skemaet, men nævnt i teksten. Møller ser ikke muligheden for, at D-mennesket kan vende tilbage til C-stadiet.

Som vi kan se på Mogens Møllers skema, har han lodret gennem midten af D-området og som skillelinie mellem F- og G-områderne lagt en linie ind, som han kalder for ”den kosmiske fødselsports for tidlige åbning”. Møller har forklaret dette i afsnittet ”Den kosmiske fødselsports for tidlige åbning”. Betegnelsen dækker over, at mennesket på disse udviklingsstadier er blevet homoseksuel i traditionel forstand (altså til venstre for skillelinien).

Som han har lagt linien, antyder han, at D-mennesket består af to kategorier, en som er homoseksuel og en anden som ikke er det. Samtidig antyder han, at F-mennesket ikke omfatter homoseksuelle mennesketyper, medens G-mennesker udelukkende indeholder sådanne.

Efter min opfattelse er det for firkantet at betragte situationen på denne måde, idet F-mennesker efter min opfattelse udmærket kan være, og oftest er, homoseksuelle i traditionel forstand. Endvidere er det min opfattelse, at Martinus netop definerer D-mennesket som værende homoseksuel i traditionel forstand.

I forbindelse med at Mogens Møller beskriver problemerne med den traditionelle form for homoseksualitet, som findes hos D, F og G-mennesker, omtaler Mogens Møller, at Martinus har en anden definition af homoseksualitet end

den, der er traditionel. Mogens Møller refererer til det, Martinus skriver om dette i Livets Bog 5 afsnit 1860 og 1861. Der er blot det problem ved det, at Martinus på dette sted ikke udtrykker sig så klart om, hvordan han definerer begrebet. Det efterlader mange mennesker i en usikkerhed om, hvad Martinus egentlig mener, når han bruger ordet. I Artiklen ”Ægteskabet og alkærligheden”, som jeg har vist tidligere her i bogen, definerer Martinus det imidlertid helt klart, så der ikke er nogen misforståelser mulige.

E-mennesket.

E-mennesket tilhører ifølge Mogens Møller den lige udviklingslinie. Mogens Møller beskriver denne mennesketype i afsnittet ”E-menneskene”. E-mennesketilstanden opnås hovedsagelig ved, at de C-mennesker, der ikke har fået deres modsatte pol for kraftigt udviklet, fortsat udvikler deres åndelige tilstand imod alkærligheden. Nogle meget svagt afsporede D-mennesker og F-mennesker kan nok også udvikle sig til E-mennesker, hvis deres for kraftigt udviklede modsatte pol tilbageføres til et normalt udviklingsstade, hvilket Martinus nævner er en realistisk mulighed. Betingelsen er naturligvis, at disse kategorier samtidig udvikler sig åndeligt hen mod alkærlighedstilstanden. F-menneskets tilbagevenden til den rette vej som E-menneske er vist med en pil fra F til E.

D-menneskets udvikling til E-menneske, som nævnes i teksten, er imidlertid ikke vist.

Møller har derimod med en pil fra E- til F-området vist, at E-mennesket kan afspores til et F-menneske.

I skemaet opdeler Møller E-mennesket i dem, hvor ”den heteroseksuelle tilstand er slut”, og dem, hvor ”den heteroseksuelle tilstand fortsætter”, samtidig med at han viser, at alle E-mennesker er seksuelt svingende.

Mine kommentarer til det beskrevne: Det er karakteristisk for det veludviklede E-menneske, at det nu har fået så høj en åndelig udvikling, at det ikke mere kan blive afsporet. Det indebærer, at E-mennesket ikke kan afspores til et F-menneske, som Mogens Møller har angivet med en pil fra E- til F-området.

E-mennesket er nået så langt, at det er begyndt at se mennesket bag ved manden og kvinden og derfor ikke på samme måde som i de foregående stadier har nogen egentlig parringstrang med fokus på de fysiske attributter. Det er begyndt at elske mennesket i mennesket.

Dette betyder, at det kan nære kærlige følelser for såvel mænd som kvinder. Det betyder ikke, at det på dette stadium har en enpolet parringstrang. Hvis der stadig er en reminiscens af denne tilbage, vil den ikke være af større betydning for parforhold.

Parforhold, hvis de ønskes, kan være såvel med samme køn som med det modsatte. Som sagt er det ikke kønnet, der er det bestemmende, men samhørighedsfølelsen med mennesket i manden eller kvinden. Det er dette som lidt misvisende er angivet som ”Seksuelt svingende”, da dette udtryk har en meget ”enpolet” ordværdi.

I E-rubrikken har Mogens Møller også antydnet to udviklingsretninger, hvor han i en kasse har skrevet ”Heteroseksuel tilstand slut” i den ene, og ”Heteroseksuel tilstand fortsætter” i den anden. Mogens Møller mener hermed, at hvis E-mennesket fortsat ønsker at leve i parforhold, er det lige sandsynlig, at det er to mennesker af samme køn, der finder sammen som to mennesker af forskelligt køn. Deri er jeg ikke uenig.

Når det drejer sig om E-mennesker, vil det, der får dem til at holde sammen, være deres åndelige harmoni og ikke nogen seksuel parringsforelskelse. Det kan derfor ikke opfattes som homo- og heteroseksuelle tilstande i almindelig forstand, da kønnet i disse forhold er uden større betydning.

Det skal dog bemærkes, at hvis et E-menneske finder

sammen med et andet menneske, der ikke endnu har udlevet sin forelskelses- og parringstrang, fører det kun til ulykkelige tilstande. Dette afkræfter imidlertid ikke det faktum, at det rigtige E-menneske ikke mere har de nævnte følelser, der er knyttet til parringstrangen.

Denne tilstand hos E-mennesket bevirker også, at den pil, som Mogens Møller har sat for en mulig overgang fra E-menneske til F-mennesket, ikke er en realistisk mulighed for et rigtigt E-menneske. Det kan man forvise sig om ved at læse i Livets Bog afsnit 1866, hvor Martinus beskriver E-menneskets tilstand.

Mogens Møller tilkendegiver med E-menneskets placering i skemaet, at E-menneske-kategorien indeholder tre typer af mennesker; den rent heteroseksuelle type, den svingende type, der skifter mellem parforhold med sit eget og det modsatte køn, og den "humane" homoseksuelle type, der oplever mennesket bag ved personen. Den første kategori går videre til H-mennesker, som kun består af mennesker, der altid har været heteroseksuelle, før de kan udvikle sig til I-mennesker. En mennesketype der på det humane og åndelige plan stort set svarer til H-mennesket. Den anden og tredje type går, efter pilen i skemaet at dømme, direkte til I-menneskestadiet.

Det er på dette sted jeg specielt ikke er enig med Mogens Møller!!

Martinus siger, at E-mennesket er svingende. Ikke at det består af tre typer, hvoraf den ene er svingende. Ser vi på Mogens Møllers skema, ser vi, at den mennesketype, der altid har været heteroseksuel, skal passere et ekstra menneskestadium, H-menneskestadiet, før denne type kan udvikle sig til I-menneskestadiet.

De to andre typer, som Mogens Møller inkluderer i E-menneskets kategori, kan derimod gå lige over i I-menneskestadiet. Dette er ikke troværdigt set ud

fra Martinus redegørelser, men er nødvendigt for at Mogens Møller kan få sit puslespil til at gå op, sådan som han har tegnet skemaet.

Der er absolut ingen grund til at tro, at de heteroseksuelle mennesketyper skal gennemgå en længere udviklingsproces for at nå til I-menneskestadiet end de mennesker, der har været eller er homoseksuelle. Dette strider absolut imod, hvad Martinus har beskrevet.

Den måde, som jeg oplever Martinus beskrivelse af forholdet mellem de forskellige mennesketyper på, kan i skemaform ses i mit foran viste skema, hvori jeg selv har forsøgt at sammenstille de enkelte menneske-kategorier, og som repræsenterer min opfattelse af forholdene.

F-mennesket.

Mogens Møller beskriver denne mennesketype i afsnittet "F-menneskene".

Karakteristisk for F-mennesket er, at deres seksuelle drift ikke styres af deres moral og gudsforhold som hos E-mennesket. Mogens Møller siger, at de nærmest er et vrangbillede af E-mennesket, og det er en god sammenligning. Hvor E-mennesket er i balance på grund af deres moral og gudsforhold og derfor ikke kan afspores, er F-mennesket nok den mest udsatte mennesketype med hensyn til alvorlige afsporinger. Martinus siger, at et F-menneske let kommer til at ødelægge sig selv og derfor må betale med flere liv som sinker, særlinge, delvis åndssvage og fysiske svæklinge, før de igen kommer tilbage til den rette kurs.

Martinus siger, at den eneste vej tilbage er brugen af bønnens kraft og dermed oparbejdelsen af et sundt gudsforhold, som dermed udvikler disse væseners moral. En stor del af disse mennesker er også på det seksuelle område blevet afsporet.

Mogens Møller siger også, ganske rigtigt, at grænsen mellem E-mennesket og F-mennesket er flydende.

Det er alle grænserne mellem de kategorier der er opstillet via bogstavgrupperingen. Det, der bestemmer her, er menneskets åndelige udvikling. Som sagt har et veludviklet E-menneske, det vil sige et menneske med den højt udviklede moral og gudsforhold, ikke nogen risiko for at blive afsporet, men mennesker der ligger på grænsen er naturligvis i risikozonen. Til gengæld er denne grænsezone nok den mest sandsynlige vej for F-mennesket til at vende tilbage til den rette vej. Dette er angivet ved en pil i skemaet fra F til E.

På skemaet er også tegnet en pil, der angiver en vej fra F- til I-området. Denne vej er antagelig mulig, men må stille et uhørt stort krav til den forøgede åndelige udvikling hos F-mennesket, et krav som nok må være svært at opfylde på F-menneskets stade.

F-mennesket er indtegnet i skemaet som det moderat afsporede menneske på dette plan.

F-mennesket har imidlertid en stor risiko for at blive yderligere afsporet, så det udvikler en ren "djævelpsyke". I så tilfælde betegner Martinus det som et G-menneske.

G-mennesket.

Mogens Møller beskriver G-tilstanden i afsnittet "G-menneskene".

G-mennesket er det værst tænkelige afsporede menneske i hele udviklingsforløbet. Det er her, vi finder mennesker, der har den største "nydelse" ved de mest onde og ødelæggende handlinger. Martinus maler i Livets Bog med de helt sorte farver, når han beskriver denne mennesketype.

I skemaet ser vi en vinkelbøjet pil, der bøjer af ved ydergrænsen i det yderste mørke område. Det skal betyde, at her går grænsen for, hvad der kan tillades af afsporingstilstande i udviklingsforløbet. Den eneste vej tilbage imod de normale udviklingstilstande går gennem en "mættelse" i ondskabsudfoldelse og en lede ved denne tilstand. Dette fører G-

mennesket tilbage mod de mindre afsporede tilstande i F-menneskeområdet, og på den måde søger G-mennesket tilbage som "den fortabte søn" til sin faders områder, den normale vej for videre udvikling.

I afsnittet "Homoseksualitet og udvikling" nævner Mogens Møller problemstillingen omkring menneskers usikkerhed om, hvorvidt Martinus mener, at alle mennesker skal blive homoseksuelle for at kunne udvikle sig til I-, J- og K-mennesker. Møller antyder i afsnittet, at det med homoseksualitet også drejer sig om noget, der ikke i sig selv fokuserer på det rent seksuelle. I afsnittet gør Møller ikke helt klart, at mennesker på E-menneskeniveau ikke primært fokuserer på det rent seksuelle i valg af eventuelle partnere, men ser mennesket bag personen uanset køn, hvorfor traditionel homoseksualitet på dette udviklingsstadium ikke forekommer, da forelskelsesevnen forlængst er udlevet. Se mere herom i mine tidligere redegørelser for denne tilstand.

H-mennesket.

Mogens Møller beskriver H-tilstanden i afsnittet "H-menneskene".

H-mennesket er karakteristisk derved, at disse mennesker aldrig har været afsporet seksuelt, da det altid har haft en åndelig udvikling, der beskyttede dem imod en spontan afsporing, og heller ikke har været udsat for at blive forført.

H-mennesket er også karakteristisk derved, at det i andre sammenhænge har gennemgået megen lidelse i tidligere inkarnationer således, at det har fået udviklet en overordentlig stor medfølelsesevne og kærlighedsevne til sine medvæsener, uafhængig af deres køn. H-mennesket er nemlig begyndt at se mennesket bag ved det fysiske menneske på samme måde som E-mennesket.

Det har ikke mulighed for at blive afsporet, og dets udviklingsbane går derfor direkte til I-menneskestadiet, hvilket også er vist i skemaet.

I-mennesket.

Mogens Møller beskriver I- og J-tilstanden i afsnittet ”I- og J-menneskene”

Martinus karakteriserer I-mennesket som et overordentligt højt åndeligt udviklet menneske, der ikke kan nænne at gøre noget som helst væsen ondt, det være sig såvel mennesker som dyr og endda planter.

Dets modsatte pol er næsten ligeså fremtrædende i dets psyke som dets ordinære pol. Det betyder, at: ”det sidste seksuelle slør, der før var et værn imod den modsatte pols seksuelle funktioners indtrængen i den vågne dagsbevidsthed, er faldet”. At dette kan ske, uden at der sker en ændring i I-menneskets følelestilstand, skyldes, at det åndeligt set er så overordentligt højt udviklet i næstekærlig moral og væremåde, at det har den modsatte pol under viljens kontrol i lige så høj grad, som det har sin ordinære pol under viljens kontrol.

I-mennesket udvikles, som vi netop har set, fra H-mennesker, som er karakteristiske ved aldrig at have været afsporet seksuelt på et tidligere stadie. Vi ser pilen fra H til I området.

Da I-mennesker ikke alene er mennesker, der aldrig har været afsporet seksuelt set, men også omfatter mennesker, der har været afsporet, men er kommet tilbage på den rette vej, må disse I-mennesker stamme fra andre områder end H-menneskeområdet.

På skemaet har Mogens Møller i praksis indrettet 2 I-områder. Et som er ligestillet og i højde med H-området, og et gennemgående I-område oven over, som også rekrutterer sine mennesker fra H-menneskene. Han har lagt en vandret linie ind, som han lader betegne ”den kosmiske fødselsports normale åbning”. Herved skal forstås det

udviklingsstade, hvor man, hvis man udvikler sig af den lige udviklingslinie uden seksuelle afsporinger, bliver fuldt dagsbevidst i sin modsatte pol og dermed kommer til helt og fuldt at få den samme, ikke enpoledede, kærlighedsfølelse til andre væsener helt uafhængig af deres køn. Den angiver en slags udviklingsniveau, der går på tværs af hele skemaet. Noget af I-området er i venstre side af skemaet anbragt under denne linie. Dette er ret skematisk, men ret logisk set fra Mogens Møllers skemaform. I-området, der er over den omtalte skillelinie, er det færdige I-menneske, som er ens uanset hvilken vej, der har ført mennesket dertil.

Da H-området kun omfatter mennesker, der aldrig har været seksuelt afsporet, må der naturligvis også være et tilsvarende område, der svarer til det niveau og den åndelige status som H-mennesket har. Et område, der til forskel herfra alene indeholder mennesker, der på et tidligere tidspunkt har været afsporet. Derfor har Mogens Møller indtegnet et I-område på linie med H-området.

Til dette område kommer mennesker, der har været seksuelt afsporet. Det kan være nogle E-mennesker, hvilket Møller har angivet ved den skrå pil fra E-til det lavt liggende I-område, med betegnelsen ”heteroseksuel tilstand slut”.

Betegnelsen er efter min opfattelse ikke så oplagt. Martinus beskrivelse af udviklingen må nemlig opfattes sådan, at de rigtige E-mennesker ikke på dette stade lige med et bliver homoseksuelle.

Det må nok mere opfattes således, at det drejer sig om mennesker, der kommer fra de afsporede områder D og F, der via en overgangsfase i E-stadiet på grund af, at de tidligere har været homoseksuelt afsporede, overgår i denne I-mennesketilstand (på et lidt lavere plan end der egentlige I-menneske). Endvidere er der som vist også en lille mulighed for, at det meget lidt afsporet F-menneske kan udvikle sig til denne form for I-tilstand uden at passere E-mennesketilstanden.

Jeg synes ikke det er så heldigt, og heller ikke rigtigt, at man kalder begge disse niveauer for I-niveauer for I-mennesketilstande. Jeg kan imidlertid godt se nødvendigheden af at bruge I-tilstand som betegnelse for begge områder i Mogens Møllers skema, fordi Martinus ikke bruger andre betegnelser, men det er her jeg opfatter Mogens Møllers skema som grundlæggende forkert.

I øvrigt gør Mogens Møller fint rede for I- og J-mennesketilstanden i teksten.

Det fuldt udviklede I-menneske oplever at få kosmiske glimt, som er forløberer for den store fødselsports normale åbning. I-mennesket er det sidste stadie, som mennesket indgår i, og hvori den videre udvikling fører til at, det får kosmisk bevidsthed. Martinus siger om I-mennesket (LB 1882):

”De har alle lige akkurat den åndelige modenhed og psykiske indstilling, der afslører, at indvielsen eller den store fødsel er inden for synsvidde, er ved at gå op over deres mentale eller åndelige horisont, med andre ord, disse væsener er stærkt fremskredne aspiranter til ”Den store fødsel” eller ”Kristi genkomst i skyerne””.

Med denne udvikling glider I-mennesket umiddelbart gennem ”Den store fødsels forgård”, som der står på skemaet, det vil sige opnåelse af den kosmiske bevidsthed, ind i J-mennesketilstanden.

J-mennesket og K-mennesket.

J-mennesket er et menneske, der har fået kosmisk bevidsthed. Martinus bruger betegnelsen, at J-mennesket er ”et fremskredent I-menneske”.

Martinus siger, at Kristus var et fuldkomment J-menneske (LB 1895).

J-mennesket er således fuldt åndeligt udviklet og har fået kosmisk bevidsthed, men Martinus siger, at:

”Forvandlingen af jordmenneskets fysiske organisme fra at være eenpolet til topolet kan naturligvis kun være et resultat af væsenets indre sjælelige eller psykiske forvandling fra dyr til menneske. Den fysiske organismes forvandling må derfor være et stykke tid bag efter den åndelige fødsel”. (LB 1912).

Det såvel fysisk som åndelige færdigt udviklede menneske giver Martinus betegnelsen K-mennesket.

Først på dette stadie er væsenet i stand til på den helt fuldkomne måde at udveksle den topoledede kærlighed stilkendegivelse, som ved blot berøring, kys og andre lette tilkendegivelser kan give ekstaseoplevelse hos K-mennesket selv og medmennesker på samme udviklingsstade. En grundig gennemgang af disse udviklingsfaser giver Martinus i Livets Bog bind 5, afsnittene 1895 til 1938.

I sit afsluttende tekstafsnit, ”Et ”Virgilarbejde””, slutter Mogens Møller sin artikel med at fastslå, at hans arbejde og skema er et foreløbigt arbejdsredskab i forståelsen af polforvandlingen. Han skriver: ”Senere vil der sikkert skabes en bedre og mere fuldkommen oversigt over disse for os så vigtige områder”. Mogens Møller udtrykker her klart, at han ikke opfatter det, han har sammenstillet som en autoriseret skematisk fremstilling af polforvandlingen. Han tilkendegiver også hermed, at han ikke har fået Martinus autorisation af det, han har fremstillet, men det fortsat er til drøftelse for at opnå en dybere forståelse af emnet.

Mogens Møller 1914 -1980

1973. Mogens Møller taler ved Martinus 83 års fødselsdag i Ingeniørforeningens festsal

Julekosmos 1962 med Mogens Møllers artikel

Appendiks B.

Svend Åge Rossens syn på de enkelte menneskekategoriers placering i udviklingen fra A-menneske til K-menneske.

En anden af de betydende undervisere i Martinus åndsvidenskab, Svend Åge Rossen, har også fundet, at Mogens Møllers skema ikke er helt dækkende for det, man kan læse ud fra Martinus tekster. Rossen har derfor udviklet sit eget skema, som aldrig har været offentliggjort, men som han bruger i sin undervisning omkring polforvandlingen.

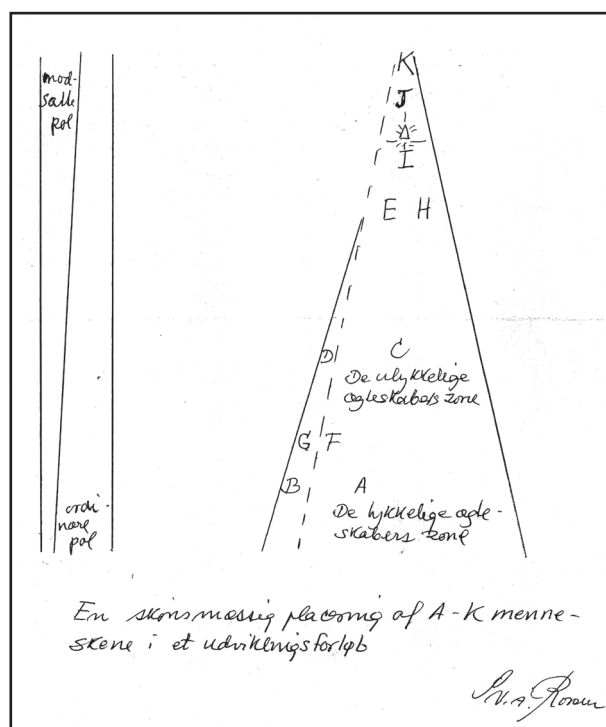
Svend Åge Rossen har givet mig tilladelse til at gengive det i denne bog, hvorfor jeg efterfølgende viser skemaet og kommenterer dets placeringer af de enkelte mennesketyper.

Rossen har tegnet udviklingsbanen som en tilspidset figur bred for neden og tilspidset opøfter. I højre side er figurens yderlinie fuldt optrukket. I venstre side er den tilsvarende linie stiplede. Som et vedhæng til keglefiguren er der i venstre side tilføjet et ekstra område mellem den stiplede linie og en udenfor anbragt fuldt optrukket linie. I det dannede mellemrum er anbragt de fleste af de afsporede mennesketyper.

For fuldstændighedens skyld skal nævnes, at Rossen yderst til venstre har tegnet en figur, der viser de to polers udvikling gennem polforvandlingsperioden. Denne figur viser de to polers relative størrelse i forhold til hinanden under udviklingsforløbet. Denne sidefigur kommenterer jeg ikke i det efterfølgende.

Hovedskemaet viser, ligesom Mogens Møllers skema, udviklingens forløb nedefra og opøfter.

Den lige udviklingsvej er vist centralt placeret og forløbende fra A-mennesket i bunden, tilhørende "de lykkelige ægteskabers zone", gennem C-

menneskestadiet ("de ulykkelige ægteskabers zone") til E- og H-menneskestadiet. Sidstnævnte stadier er anbragt sidestillet. Herfra går udviklingen videre til I-menneskestadiet og videre gennem J-menneskestadiet til målet for udviklingen, K-menneskestadiet.

I venstre side af figuren er de afsporede menneskestadier aftegnet. Nederst B-mennesket på linie med A-mennesket, men uden for den stiplede linie. Ovenfor mellem A- og C-niveauet er F-menneskestadiet anbragt inden for den stiplede linie og G-menneskestadiet uden for den stiplede linie. Disse to stadier er anbragt på samme udviklingshøjde. Det drejer sig her om de meget alvorligt afsporede mennesketyper.

Ud for C-menneskestadiet er D-menneskestadiet anbragt på linie med dette og udenfor den stiplede linie.

Vi husker, at D-mennesket er karakteristisk ved at være blevet afsporet i seksuel retning, fortrinsvis ved forførelse i barnealderen.

B-, G- og D-stadierne, som er anbragt uden for den stiplede linie, anser Rossen for at være mere afsporede end F-stadiet, som han har anbragt inden for denne linie.

Jeg er helt enig i den opstilling, som Svend Åge Rossen her viser, når det drejer sig om de menneskestadier, der repræsenterer den lige udviklingsvej. Når vi sammenligner placeringen af de afsporede mennesketyper i mit skema og Rossens skema, ser vi imidlertid, at vi ikke her er helt enige. Vi har drøftet placeringerne, og vi er enige om, at man i en vis udstrækning kan diskutere, hvor det er mest rigtig at anbringe de enkelte afsporede menneskekategorier, fordi det vil dreje sig om en sammenligning af den formodede poludvikling hos hver afsporet kategori sammenlignet med de kategorier, der indgår i den lige udviklingslinie. Forskellene i de to skemaer er egentlig kun et

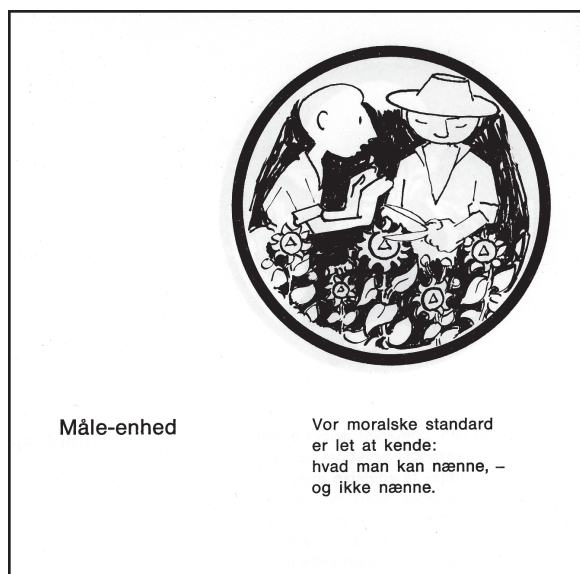
spørgsmål, om F- og G- menneskestadierne er længere tilbage i poludviklingen end C-kategorien.

Svend Åge Rossen har ikke sat pile på sit skema, som viser de mulige overgangsveje mellem de forskellige kategorier, hvorfor jeg ikke på det foreliggende grundlag vil gå dybere ind i de ret små forskelle, der ses i vores skemaer.

Med Rossens anbringelse af F-mennesket inden for den stiplede linie i venstre side af skemaet antyder han, at denne mennesketype er mindre afsporet end de øvrige mennesketyper, som Martinus betegner som afsporede.

Svend Åge Rossen 1978

Appendiks B

Svend Åge Rossens skema over A- til K-mennesker

Appendiks C.

Gennemgang af definitioner og forklaringer af begrebet homoseksualitet som de gives i forskellige ordbøger og leksika.

Vi har alle i baghovedet en klar fornemmelse af, hvad begrebet ”homoseksualitet” og ”homoseksuel person” dækker over, når vi forstår ordene i den traditionelle form. Går vi ind og finder en ganske kort definition af ordene i en ordbog eller et leksikon, får vi vores opfattelse bekræftet, som af følgende korte tekst fra Den Store Danske Encyklopædi, 1994 til 2001:

Homoseksualitet, (af homo- og afledn. af lat. sexus ’køn’), seksuelle og erotiske forhold mellem personer af samme køn.

En homoseksuel betegner et menneske, som overvejende har erotiske følelser for eller foretrækker at have sex med personer af sit eget køn.

Ved en gennemgang af forskellige leksika og ordbøger, udgivet såvel i 1920’erne som i vor tid, fandt jeg imidlertid mere nuancerede opfattelser af det, som disse ord dækker over. Disse forskellige grundige udredninger er givet som forfatterens opfattelse omkring mulige forklaringer på årsager

til og mulig afhjælpning af den homoseksuelle tilstand, som man har konstateret den hos forskellige mennesker.

Ved gennemlæsning af disse redegørelser opdagede jeg, at de er meget interessante, når man ser dem i lyset af det, Martinus forklarer os om disse tilstande i sin åndsvidenskabelige redegørelse for polforvandlingen.

Langt hen ad vejen stemmer de reelle iagttagelser, som videnskaben har gjort, og som vi kan læse i efterfølgende citater fra ordbøger og leksika, godt overens med Martinus beskrivelser, selv om forfatterens fortolkninger af fænomenet naturligvis ikke kan stemme overens med Martinus forklaringer, da forfatterens baggrund og indfaldsvinkel er en helt anden end den, Martinus har.

For også at give mine læsere en mulighed for at læse disse redegørelser, gengiver jeg efterfølgende et par af de mest betydningsfulde.

Jeg håber, at læseren herigennem får forståelsen af, at samfundet (videnskaben) opfatter homoseksualitet langt mere nuanceret, end man skulle tro, når man taler med menigmand.

Definitioner og supplerende forklaringer af ordene "Homoseksuel", "Homoseksualist", "Homoseksualisme" og "Homoseksualitet".

I *Ordbog over det danske Sprog*, første udgave 1926, kan man læse følgende meget korte definition af ordene:

Homoseksualisme, *det at være homoseksuel.*

Homoseksualist, *homoseksuel person.*

Homoseksuel, adj. (af gr. homós, ens, samme, og lat. sexualis, af sexus, køn; især medicinsk) om person: *hvis kønsdrift er rettet mod individer af ens eget køn; især: som har kønslig omgang med personer af sit eget køn.*

I ordbogen er der ved de viste definitioner vedføjede eksempler på ordenes brug i tekster gennem tiden.

Læg mærke til at ordene her entydigt henviser til, at kønsdriften er rettet mod personer af eget køn, og det drejer sig i særdeleshed om, at personerne har kønslig omgang med personer af sit eget køn.

Det er denne definition, som jeg forstår ved den traditionelle brug og forståelse af ordene.

Det er imidlertid meget interessant at læse efterfølgende næsten samtidige redegørelse for, hvad man vidste om homoseksualitet, dens årsager og mulige behandling.

I *Salmonsens Konversations Leksikon* bind 11, udgivet i 1921 finder man den efterfølgende meget udførlige og saglige redegørelse.

Den er specielt interessant, fordi den er skrevet på et tidspunkt, der tidsmæssigt nogenlunde falder

sammen med det tidspunkt, hvor Martinus begyndte at skrive sit store værk, Livets Bog.

Hómoseksualisme. Ved Pubertetstiden undergår hos normale Mennesker Kønsdriften en Udvikling, der væsentligt præges af, at den bliver intensere og tager bestemt Retning mod det andet Køn, medens den i Barndommen kun er svagt udtalt og ikke altid har en saa udpræget Retning. I nogle Tilfælde vil imidlertid Kønsdriften blive rettet mod Individet af samme Køn; denne abnorme Retning af Kønsdriften kalder man H., de Mennesker, hos hvem den findes, homoseksuelle (af ὁμός, ens, samme) i Modsætning til Mennesker med normal Kønsdrift, der kaldes heteroseksuelle (af, ετερος, anden, forsk.). En anden Betegnelse, man har foreslaaet for homoseksuelle, er »Urninge« (af Afrodite Urania); den er dog ikke rigtig trængt igennem.

H. er et Fænomen, der kan optræde hos alle Slags Folkeslag, primitive som civiliserede; det kan findes hos fine og fremragende Aander, saavel som hos Samfundets Bærme. Det forekommer hos begge Køn, tilsyneladende hyppigere hos Mænd end hos Kvinder; en Vurdering heraf er dog vanskelig, fordi Kvinder sjældnere søger Læge for H. end Mænd, og i det hele viser mere Tilbøjelighed til at skjule den. Hvor stort Antallet af Homoseksuelle er, angives meget forsk.; Angivelserne varierer (for Mændenes Vedk.) fra 1 % til 10 %.

Det har været meget omtvistet, om H. er medfødt ell. erhvervet. Der er Forhold, der tyder i begge Retninger; en vis medfødt Disposition synes i et stort Antal Tilfælde at være til Stede, i hvert Fald er der mange Homoseksuelle, hos hvem man allerede fra den tidlige Barndom kan spore homoseksuelle Tendenser; det maa ogsaa fremhæves, at sikkert mange i Pubertetsaarene er udsat for Paavirkninger, som var egnede til at gøre dem

Appendiks C

Definition og forklaring på begrebet homoseksualitet i ordbøger og leksika

homoseksuelle, uden at dette dog bliver Tilfældet. Man maa ikke sammenblende H. med de seksuelle Forhold mellem Drengene og unge Mennesker, som optræder, forbigaaende, faute de mieux, hos Pensionærer i Kostskoler, Klostre o. l. St. Paa den anden Side synes der at være Individier, hvor der efter Paavirkninger i homoseksuel Retning ved Pubertetstiden er udviklet en H., som ellers intet tydede paa vilde være opstaaet. Der er Sandsynlighed for, at der er nogle Mennesker, hos hvem Kønsdriften ikke, som hos normale, er urokkelig anlagt i en bestemt Retning, men hvor Anlægget er ubestemt, og der derfor, afhængigt af Paavirkningerne, er Mulighed for Udvikling i saavel homoseksuel som heteroseksuel Retning. En vis Form for erhvervet H. synes, om end sjældent, at kunne optræde hos ældre Levemænd, hvor den sandsynligvis er Udtryk for en Trang til Variation i Objektet for den seksuelle Trang. Det dybest liggende Grundlag for den Abnormitet, H. repræsenterer, er ikke kendt. Gennemgaaende er man tilbøjelig til at opfatte den som et Degenerationsfænomen paa det rent psykiske Omraade; nyere Teorier gaar ud paa, at Uregelmæssigheder i den saakaldte interne Sekretion (s. d.) skulde spille en Rolle, saa at H. skulde opfattes som et Fænomen, der var beslægtet med Hermafroditismen (Steinaich, K. Siand).

Maaden, hvorpaa den homoseksuelle Trang tilfredsstilles, kan være meget forsk. I nogle Tilfælde er de homoseksuelle Forhold af ret platonisk Art, nærmest som et erotikbetonet Venskab, hos Kvinder ofte ledsaget af et Kæleri, der ikke gaar ud over det konventionelt tilladelige. I andre Tilfælde søger de Homoseksuelle Tilfredsstillelse ved mutuel Onani, ved coitus inter femora, immissio membri in anum ell. cunnilinguus. I øvrigt knyttes der ofte til H. andre Former for seksuel Perversitet (Masochisme, Sadisme o. s. v.).

Genstanden for Homoseksuelles Kærlighed er ofte bestemt af udprægede Egenskaber, nogle homoseksuelle Mænd forelsker sig kun i Mænd med udpræget mandlige Former, andre foretrækker de udpræget kvindelige, hos atter andre er Driften kun rettet mod Drengene. Denne Drengeskærlighed, Pæderasti, (af πᾶς, et Barn) spillede en stor Rolle i Oldtiden. Det erotiske Følelsesliv hos Homoseksuelle kan i øvrigt have alle de samme Nuancer hos Heteroseksuelle, fra en fin og harmonisk udviklet Kærlighedsfølelse til en primitiv Sanselighed. Ligesom der hos Heteroseksuelle findes Aversion mod Tanken om seksuel Omgængelse med Individier af samme Køn, saaledes vil Homoseksuelle ofte have Modbydelighed ved Tanken om Omgængelse med Individier af modsat Køn, og de vil ofte være impotente ved Forsøg paa saadanne Forhold. Dog findes der ogsaa Blandingsformer af H. og Heteroseksualisme, og Mennesker, hos hvem begge Følelser findes, de saakaldte biseksuelle eller psykoseksuelle Hermafroditer omgaaes ikke sjældent begge Køn i Flæng.

Helbredelse af H. er undertiden mulig. Mange Homoseksuelle føler sig saa forholdsvis tilfredse med deres Abnormitet, at de ikke søger at faa deres Følelsesliv forandret. Men for mange spiller Følelsen af at være anderledes end andre Mennesker, Utilfredsheden ved homoseksuelle Forhold, Frygt for Straf, Pengeafpresning ell. for Folks uforstaaende Dom en saa stor Rolle, at det deprimerer dem dybt. I en Del af disse Tilfælde, navnlig saadanne, hvor de homoseksuelle Tilbøjeligheder ikke gaar tilbage til Barndommen, kan det lykkes Lægen at »omstemme« Seksuallivet til heteroseksuelt. Behandlingen, som kræver stor Taalmodighed, gaar navnlig ud paa at lede Patientens Tanker i heteroseksuel Retning, vænne ham til at beherske sit Fantasiliv og

Appendiks C

Definition og forklaring på begrebet homoseksualitet i ordbøger og leksika

bortjage homoseksuelle Forestillinger. I nogle Tilfælde synes Hypnose at have hjulpet. Det er altid betænkeligt at tilraade Homoseksuelle Ægteskab, fordi dette langt fra med Sikkerhed medfører Helbredelse og saaledes har stor Udsigt til at blive disharmonisk.

H. er et Fænomen af en vis social Bet., og det har været Genstand for meget forsk. moralsk og jur. Vurdering til forsk. Tider. Medens nogle Folkeslag har mødt alle homoseksuelle Forhold med strenge Straffe, har andre stillet sig mere liberalt over for dem, smlg. Platon's Symposium, hvor dog den omtalte Drengeskærlighed for en Del er af ret platonisk Art. I Danmark fastsætter Straffeloven af 1866 § 177 Straf med Forbedringshusarbejde for Omgængelse mod Naturen. Denne Paragraf er dog sædvanligt blevet fortolket som kun gældende visse Tilfælde af homoseksuelle Forhold (immissio membri in anum) foruden Omgængelse med Dyr, ligesom der synes at være Tilbøjelighed til fortrinsvis at ramme Tilfælde, hvor der foreligger Misbrug af Børn ell. ganske unge Mennesker. I de senere Aar har der navnlig i Tyskland rejst sig Bevægelse for, at de Homoseksuelle skulde socialt anerkendes og have Ret til at indgaa Ægteskab indbyrdes. Om end saadanne noget upraktiske og fantastiske Tanker ikke har vundet alm. Anerkendelse, er der dog i Tidens Løb kommet mere Tilbøjelighed til Forstaaelse af H. ud fra biologiske Synspunkter og til at komme bort fra tidligere Tidens snævrere moralske Fordømmelse af Fænomenet. (L i t t.: v. Krafft-Ebing, Psychopathia sexualis (Stuttgart 1901); A l b. M o l l, »Die konträre Sexualempfindung« [Berlin]).

K. H. K. (Dr. Med. K. H. Krabbe)

Historie. Studiet af die seksuelle Perversioner og deres Systematisering hører vor Tid til og

skyldes navnlig fr. (Tardieu, Moreau, Lasegue, Thoinot o. a.) og tyske Forskere (Gaspar, Schrenck-Notzing, Krafft-Ebing, Krauss, Eulenburg, Moll, Hirschfeld). Dette betyder dog ingenlunde, at disse Tilstande er Udslag af vor Tids Kultur. De seksuelle Perversioner er tværtimod udbredte hos mange Naturfolk og Antallet af Kontrærseksuelle bl. disse siges at svare til den Procent, der findes hos de højerestaaende Kulturfolk. Disse Lidelser er ogsaa kendte fra saare gl. Tid, de omtales i de gl. indiske Sange, og hos H e r o d o t o omtales Skytherne som et Folkeslag, der blev angrebet af en Sygdom, der viste sig ved, at Mænd tog Kvindeklæder paa, gjorde Kvinders Arbejde og selv i det Ydre antog et kvindeligt Udseende. H. forklarer Sygdommen som en Hævn sendt af Gudinden Venus, til Straf for Skythernes Plyndring af hendes Tempel i Askalon. H i p p o k r a t e s tror ikke paa denne overnaturlige Oprindelse til Sygdommen, men mener, at den stod i Forbindelse med Skythernes seksuelle Impotens, der var erhvervet ved Ridning, en Antagelse, der finder sine Analogier nu til Dags (Pueblo Indianernes Mujerados). Ogsaa de, senere i Grækenland saa udbredte, erotiske Forhold til Ynglinge stammer, omend i noget anden Form, fra Orienten, hvor Drengene f. Eks. gjorde Tjeneste ved Kybeledyrkelsen. Bag denne Erotik, til hvilken efterhaanden en Del græske Guder knyttedes (W e i c h e r, »Griech. Götterlehre«), synes opr. homoseksuelle Præster at have staaet. Allerede A r i s t o t e l e s skiller de medfødte Homoseksuelle ud som en særlig Kategori, og i Lovene tog man Hensyn til den udbredte mandlige Prostitution (Solon), der var vokset op navnlig i Sparta. Den Slags Forhold omtales ogsaa ofte hos Filosoferne og Digterne (Plato, Aisohines o. a.). Kontrær Seksualitet var ogsaa udbredt bl. Kvinderne (Sapphisme) og tog Navn efter enkelte Lokali-

Appendiks C

Definition og forklaring på begrebet homoseksualitet i ordbøger og leksika

teter (Lesbos). Under den romerske Kejsertid med det dybe sædelige Forfald naaede Perversiteterne en Udbredelse som næppe nogensinde før ell. siden. Paa en Tid da Messalina ikke undsaa sig for at prisgive sig selv i de offentlige Huse, var det kun naturligt, at Demoralisationen ingen Grænser havde. Saavel Augustus som Tiberius havde hver sine Yndlinge, og Caligula og Commodus indrettede Drengbordeller i Kejserpaladset. Nogle af Imperatorerne, f. Eks. Hadrian og Galba, var selv født homoseksuelle, andre, som Vitellius, udgik fra Yndlingenes Skare. Højdepunktet naaedes under Heliogabal, der opr. havde været Præst ved den syriske Gudindes Tempel. De romerske Love forbød ikke homoseksuelle Forbindelser mellem Voksne, de tog derimod - Lex Scantinia f. Eks. (3. Aarh. f. Kr.) - Sigte paa at beskytte de f r i b a a r n e Dreng, hvad senere Lex Julia ogsaa gjorde ved at forhøje Straffen for Misbrug af dem. Domitian benyttede den første til et Forsøg paa at udrydde Drengprostitutionen. Philippus Arabs ophævede Drengbordellerne, men først de Love, der udstedtes af de kristne Kejsere, gjorde homoseksuelle Forhold til Forbrydelser, der straffedes med Døden (Codex Theod. IX). - Hos Tacitus findes ogsaa Hentydninger til homoseksuelle Forhold, og i Karl den Stores Kapitular de disciplina nævnes mandlige Prostituerede ved Siden af kvindelige. Ogsaa Edda og Gulatingsloven tager Hensyn til de erotiske Perversioner. Tør man tro Karolingernes Kapitularer og den kanoniske Ret, har H. været almindelig kendt og udbredt i Middelalderen. Den omtales da ogsaa af Dante og Boccaccio, og Rom og Venedig synes at have været homoseksuelle Centre som Neapel nu til Dags. Strenge Straffe (Brændemærken, Afskæring af Næsen, Kastration) indførtes mod de paagældende. I Middelalderen hører

ogsaa en af de mest berygtede Sadister, Marskalk Gilles de Ray (Blaaskæg) hjemme (Jacob, Curiosites de l'histoire de France [1858]; Bossard et Maulle, G. d. R. [1886]). I Renaissancetiden (Katharina de Medicis) og navnlig i »den galante Tid« bredte de seksuelle Perversioner sig stærkt. Vellyst i Forening med Grusomhed - Sadisme - benævntes senere efter Donatien Alphonse Francois, Marquis de Sade (1740-1814), der skrev talrige Romaner om disse Emner, og som opstillede et System over Kontrærseksualitetens Former. Rétif de la Bretonne (1734 - 1806) gav i sine Romaner den første indgaaende Skildring af Fetichismen. M a s o c h i s m e n fik Navn efter den ungarske Forfatter Sacher-Masoch, der i en berømt Roman skildrede Mandens fuldstændige Underkastelse under Kvinden. Vor Tid har med stor Iver taget Studiet af disse sjælelige Abnormiteter op, i Frankrig ved Binet, Legrand du Saulle, Magnan o. a., i Italien ved Lombroso, Mantegazza. Lidelsernes medicinske System skyldes Østerrikeren Krafft-Ebing. Væsentlige Bidrag til deres Klinik var tidligere (c. 1860) givet af Assessor Ulrichs, der under Navnet Numa Numantius i en Rk. Skr indførte Betegnelsen Urninge for de medfødt Kontrærseksuelle, i Modsætning til de p. Gr. a. Udskejelser perverterede. Han søgte at fremkalde en friere Bedømmelse af disse Forhold fra Lovgivningens Side, men maatte udvandre til Italien. Han gav dog Stødet til, at de paagældende blev betragtede som Patienter og ikke som Forbrydere, og gav derved, om end kun indirekte, Anledning til Oprettelse af de humanitære Komiteer, der gjorde et stort Oplysningsarbejde og energisk bekæmpede Storbyernes mandlige Prostitution. Digtere i alle Lande har behandlet kontrær-seksuelle Forhold: v. Kleist, Grillparzer, Turgenjev, George Sand, Zola, J. P. Jacobsen o. m. a. Den

Appendiks C

Definition og forklaring på begrebet homoseksualitet i ordbøger og leksika

dekadente Litteraturperiode beskæftiger sig særlig med dem (Gautier, Feydeau, Flaubert, Belot, Rachilde etc.). - Oversigt over disse Lidelsers sociale Bet. er givet af Havelock Ellis.

J. S. J. (Læge J. S. Johnsson)

Når vi læser beskrivelsen af homoseksualisme i Salmonsens Leksikon, ser vi først og fremmest, at man overvejer, om det er en medfødt eller erhvervet tilstand. Det er fuldt forståeligt, når vi ser på Martinus redegørelse for tilstandens opståen, de forskellige detaljer, som beskrives vedrørende homoseksualitetens opståen passer fint ind i Martinus beskrivelse af samme situationer.

Det er interessant at forfatteren (K. H. Krabbe) i teksten beskriver situationerne så samstemmende med Martinus forklaringer, uden at han har det mindste kendskab til disse.

Efterfølgende ser forfatteren på, hvordan homoseksualiteten praktiseres i homoseksuelle parforhold. Det er her interessant at se, at foruden de forskellige tilstande, som Martinus betegner som afsporede i forskellig grad, omtaler Krabbe også tilstande af mere platonisk art. Det vil sige, at han her også medregner tilstande, som mere svarer til hvad Martinus beskriver som tilstande for mere eller mindre dobbeltpolede mennesker samliv. Forfatteren opruller her en graduering som også inkluderer tilstande, der normalt ikke opfattes som sådan af den almindelige heteroseksuelle befolkning, der fokuserer på de iøjnefaldende afsporede tilstande.

Det er interessant, at Krabbe påpeger, at homoseksuelle forhold har alle de samme nuancer i deres udfoldelse som forhold af heteroseksuel art. Vi skal her være opmærksom på, at det indebærer, at menneskene i visse forhold kan have kærlige grænsende til alkærlige følelser for hinanden, men i andre forhold kan være jaloux, være skinsyg og have ejertilbøjeligheder som i rent enpolede forhold.

Krabbe ser dernæst på muligheden for helbredelse af tilstanden at være "homoseksuel". Han nævner, at der i visse tilfælde kan ske "helbredelse". Han sondrer her imellem homoseksualitet, der er "medfødt" og homoseksualitet, der er opstået i dette liv. Vi læser:

I en Del af disse Tilfælde, navnlig saadanne, hvor de homoseksuelle Tilbøjeligheder ikke gaar tilbage til Barndommen, kan det lykkes Lægen at »omstemme« Seksuallivet til heteroseksuelt. Behandlingen, som kræver stor Taalmodighed, gaar navnlig ud paa at lede Patientens Tanker i heteroseksuel Retning, vænne ham til at beherske sit Fantasiliv og bortjage homoseksuelle Forestillinger. I nogle Tilfælde synes Hypnose at have hjulpet. Det er altid betænkeligt at tilraade Homoseksuelle Ægteskab, fordi dette langt fra med Sikkerhed medfører Helbredelse og saaledes har stor Udsigt til at blive disharmonisk.

Disse muligheder for at "omstemme" svarer til situationer, som er baseret på, at mennesket i indeværende liv har været udsat for uheldige påvirkninger fra sine omgivelser, og derved har fået sin modsatte pol overudviklet og derved er svinget over i en tiltrækning til sit eget køn uden egentlig selv at have ønsket det.

Det er generelt interessant at se, hvor godt beskrivelsen af homoseksualitet stemmer overens med det, Martinus har beskrevet, selv om Krabbe ser på fænomenet med nogle helt andre øjne, end han ville have gjort, hvis han havde haft kendskab til og forståelse af Martinus forklaring af fænomenet.

Fra Salmonsens Konversationsleksikon har jeg også vist et historisk afsnit om homoseksualitet. Det skal kun på saglig vis fortælle os, at homoseksualitet har eksisteret igennem meget lange åremål og gennem tiderne har været opfattet på vidt forskellig måde af samtidens mennesker.

Appendiks C

Definition og forklaring på begrebet homoseksualitet i ordbøger og leksika

Store Nordiske Konversations Leksikon, En nordisk encyklopædi, udgivet 1918.

I Store Nordiske Konversations Leksikon, som også er et af de mere betydelige leksika fra Martinus samtid (1918), ser vi følgende udførlige beskrivelse af, hvordan man i almenheden forstår ordet ”Homoseksualisme”.

Homoseksualisme (græsk), en særlig Form for abnorm Kønndrift, bestaaende deri, at det ikke er Personer af det andet Køn, men af samme Køn, som vækker Kønndriften. H. giver sig Udslag paa samme Maade som normal Kønndrift fra en idealistisk, sværmerisk Kærlighed til den grove og mest ureflekterede Tilfredsstillelse af Sanseligheden. Normalt Samleje er efter Sagens Natur udelukket, og Tilfredsstillelse opnaas derfor ved Hjælp af forskellige Kunstgreb. Det drejer sig i de fleste Tilfælde utvivlsomt om en medfødt Abnormitet. Imidlertid findes der talrige Overgangstilfælde, saaledes at de homoseksuelle Tilbøjeligheder kan fremkaldes f. Eks. ved direkte Forførelse hos Personer, hvis Drifter ellers vilde have taget normalt Forløb. Nogle Individuers Anlæg er saadant, at de med lige stor Styrke føler sig tiltrukket til begge Køn. Man ved ikke bestemt, om det homoseksuelle Anlæg beror paa Degeneration; men det er dog vist rigtigt, at de fleste homoseksuelle baade efter deres Afstamning og Egenskaber hører til de højere degenererede; ofte viser de betydelig Dygtighed og Intelligens, og paafaldende hyppigt har de æstetiske og kunstneriske Interesser og Anlæg.

Her fokuseres principielt på, at det er en abnorm form for kønsdrift. Vi ser også her, at man er opmærksom på, at følelserne parterne imellem i homoseksuelle forhold i realiteten svarer til de følelser, som mennesker føler for hinanden i et

almindeligt heteroseksuelt parforhold. Man er enig i, at følelserne strækker sig fra idealistiske, sværmeriske til grove sanselige følelser.

Dette svarer til de muligheder, som Martinus nævner, som strækker sig fra de mere alkærlighedsstyrede følelser hos de højere udviklede mennesker, som er langt fremme i polforvandlingen, til den grove seksuelle afsporethed, som vi finder i de lavere trin af poludviklingen. Dette er set ud fra det synspunkt, at omverdenen ikke kan vide, hvordan parrerne seksuelt omgås hinanden i de mere alkærlighedslignende venskabstilstande. Ingen ved, om det er en sublim forelskelsestilstand af enpolet karakter, eller den er mere alkærlighedspræget.

Man er også her opmærksom på, at det kan være ”medfødt” eller provokeret ved forførelse i det indeværende liv.

Man er også her opmærksom på, at homoseksuelle mennesker ofte er dygtige, intelligente og kunstneriske. Dette stemmer også godt overens med det Martinus siger.

Den Store Danske Encyklopædi.

De nyeste definitioner af ordet ”Homoseksualitet” har vi i Den Store Danske Encyklopædi som blev udgivet i årene 1994 til 2001. Vi skal efterfølgende se hvad man der siger om begrebet.

Homoseksualitet, (af homo- og afledn. af lat. *sexus* ’køn’), seksuelle og erotiske forhold mellem personer af samme køn.

En homoseksuel betegner et menneske, som overvejende har erotiske følelser for eller foretrækker at have sex med personer af sit eget køn. På tryk blev betegnelsen homoseksualitet første gang anvendt i 1869 af den tysk-ungarske forfatter Karl Maria Benkert (ung. Kertbeny, 1824-82). I 1950’erne og 1960’erne vandt betegnelsen homofil (sidste led af gr. *philos* ’ven, kær’) en vis udbredelse som et ord, der nedtonede det seksuelle og fremhævede det følelsesmæssige. Siden

Appendiks C

Definition og forklaring på begrebet homoseksualitet i ordbøger og leksika

1920'erne er det blevet mere almindeligt at bruge betegnelsen lesbisk, når det drejer sig om kvinder (efter den græske ø Lesbos, hvor den kvindelige digter Sapfo levede); fra 1900-t.s sidste halvdel er det blevet almindeligt at anvende betegnelsen bøsse, når det drejer sig om mænd.

Ordet homoseksuel kan endvidere bruges om miljøer, hvor der færdes homoseksuelle, om billeder malet af en homoseksuel kunstner og eventuelt med et homoseksuelt budskab, om en stil i påklædning, væremåde, talemåde, boligindretning, som er eller anses for at være karakteristisk for homoseksualitet, om professioner eller erhverv, hvor der menes at være mange homoseksuelle.

Historie. Seksuelle forhold mellem mennesker af samme køn har været praktiseret og vurderet meget forskelligt i historiens løb. I det antikke Grækenland, således i Athen i 400-300-t. f.Kr., ansås det for passende, at enhver voksen mand havde forhold til en ung mand i teenagealderen; den voksne mand var samtidig ofte gift. I den kristne periode strammedes holdningen til seksualitet, og forhold mellem mænd kunne medføre strenge straffe. I nyere tid er homoseksualitet efterhånden blevet afkriminaliseret i de fleste vestlige lande. Seksuelle forhold mellem kvinder har sjældent været retsforfulgt.

I europæisk kultur fik forhold mellem mænd en særlig karakter med fremvæksten af de store byer, hvor der opstod undergrundskulturer med mødesteder samt særlige omgangsformer, væremåder og identiteter (Venezia fra 1300-t., Paris, London og Amsterdam fra lidt før 1700, Berlin og New York i 1800-t.). Fra ca. 1860 kendes en homoseksuel subkultur for mænd i København, som dog først langt inde i 1900-t. fik en størrelse, der kan sammenlignes med de store byer i Centraleuropa.

Også forholdene mellem kvinder fik en særlig karakter i de store byer. Mange kvinder var økonomisk afhængige af mænd, men i storbyerne opstod der nye stillinger (inden for sygepleje, undervisning mv.), som blev besat af ugifte kvinder fra middelklassen. Disse kunne nu ernære sig selv, og nogle af dem stiftede bo med en anden ugift, selverhvervende kvinde. Sådanne forhold var ofte livslange og båret af stærke følelser (om disse nu har været seksuelle eller ej); de blev eksempler på, at kvinder kunne dele livet. Navnlig fra begyndelsen af 1900-t. udvikledes desuden en lesbisk subkultur i tilknytning til barer og restauranter.

I europæisk kultur skete der i slutningen af 1800-t. en ændring i holdningen til kønnet og til lystfølelserne, som nu inddrog under lægevidenskabens domæne. Seksuelle forhold mellem mænd og mellem kvinder opfattedes som andet og mere end enkeltstående kriminelle og syndige handlinger; de ansås nu for at være knyttet til en særlig, afvigende og sygelig personlighed, som regnedes for at være medfødt eller dannet i den tidlige barndom. I 1900-t.s slutning har lægevidenskaben imidlertid fremhævet, at homoseksualitet ikke er en sygdom.

I 1897 dannedes i Tyskland den første homoseksuelle interesseorganisation. I 1948 oprettedes i Danmark Forbundet af 1948, og i løbet af få år dannedes i de fleste europæiske lande og i Nordamerika tilsvarende organisationer, som alle arbejdede for at opnå tolerance og accept. I begyndelsen af 1970'erne opstod mere samfundskritiske bevægelser i tilknytning til venstrefløjen og studenteroprøret, i Danmark således Bøssernes Befrielsesfront og Lesbisk Bevægelse. Disse bevægelser var kønsopdelte, og i stedet for at anmode samfundet om tolerance og accept fremhævede de, at homoseksualitet kunne

Appendiks C

Definition og forklaring på begrebet homoseksualitet i ordbøger og leksika

anskues som en alternativ livsform. Den nuværende danske interesseorganisation for homoseksuelle er Landsforeningen for bøsser og lesbiske.

Lovgivning, sociale og kulturelle forhold. Danmark er blandt de lande, hvor den retlige ligestilling og beskyttelse af homoseksuelle er mest fremskreden. Den seksuelle lavalder er 15 år for både homo- og heteroseksuelle forhold; der findes heller ikke andre forskelle i henseende til strafferetten. I 1987 indførtes en bestemmelse i antidiskriminationsloven, der gør det strafbart at fremføre offentlige trusler, forhånelser eller nedvurderinger af en gruppe personer pga. deres seksuelle orientering; i 1996 gennemførtes en lov, der forbyder forskelsbehandling på arbejdsmarkedet pga. seksuel orientering. Som det første land i verden indførte Danmark 1989 en lov om registreret partnerskab, hvorefter to personer af samme køn kan opnå de samme rettigheder og forpligtelser, som gælder for ægtepar, bortset fra retten til adoption og til forældremyndighed over partners barn samt til kirkelig vielse (se registreret partnerskab). Der forekommer imidlertid stadig en del diskrimination, fordomme og undertrykkelse i samfundet, også ud over de nævnte undtagelser i loven om registreret partnerskab.

Den generelle holdning i befolkningen er i Danmark mere positiv end i de fleste andre lande. Opfattelsen af homoseksualitet som en sygdom er under afvikling; og den store interesse, der tidligere har været for at finde biologiske eller psykologiske årsager til homoseksualitet, afløses af interesse for homoseksualitetens historiske, samfundsmæssige og kulturelle omstændigheder. Denne udvikling må ses i sammenhæng med gradvise forandringer i

livsformer og livsbetingelser for store grupper af befolkningen, således at homoseksuelles livsformer nu ikke længere fremstår som afskrækkende anderledes. I den forbindelse bliver det også mere almindeligt at anerkende, at alle mennesker kan have homoseksuelle følelser. Samtidig findes stadig levende traditioner for særlige homoseksuelle kulturformer (fx i påklædning, humor eller omgang med kønsroller), som kan udnyttes i dagligdagen eller i kunstnerisk produktion.

HBech (lektor ph. D. Henning Bech), KLüt (Karin Lützen), WvR (Wilhelm von Rosen)

Forskningshistorie. Siden slutningen af 1800-t. har en række videnskaber beskæftiget sig med homoseksualitet, bl.a. antropologi, historie, kunsthistorie, litteraturvidenskab, lægevidenskab og sociologi. I en lang periode udgjorde lægevidenskaben den dominerende tilgang til emnet. Læger har således navnlig fokuseret på mulige biologiske årsagsforhold og bl.a. fremsat hypoteser om neurobiologiske, hormonelle og genetiske faktoreres rolle. Som et modstykke hertil har psykologisk orienteret teori fremlagt hypoteser om betydningen af særligt disponerende familiekonstellationer. Ingen af de nævnte antagelser er bevist, skønt de hver især har været udlagt som en endegyldig forklaring. Forsøget på at udpege biologiske og psykologiske årsager er forbundet med såvel metodologiske som etiske problemer. Hertil kommer, at den årsagsfokuserede forskning overvejende er foregået ud fra en grundantagelse om homoseksualitet som en mangeltilstand, en begrænsning frem for en mulighed. Fra 1970'erne har alternative videnskabelige tilgange i stigende omfang sat sig igennem. Antropologi og historievitenskab har fremhævet forskelle i udformningen af køn

Appendiks C

Definition og forklaring på begrebet homoseksualitet i ordbøger og leksika

og seksualitet til forskellige tider i forskellige samfund. Sociologi og kulturvidenskab har peget på særlige træk ved homoseksuelles livsformer og kulturproduktion samt på deres bidrag til samfundslivet i bredeste forstand.

Grau (Christian Graugaard).

Definitionen af begrebet homoseksualitet er helt i overensstemmelse med tidligere definitioner. Man definerer homoseksualitet som ”seksuelle og erotiske forhold mellem personer af samme køn”, og man siger:

”En homoseksuel betegner et menneske, som overvejende har erotiske følelser for eller foretrækker at have sex med personer af sit eget køn.”

Man fokuserer her som i tidligere definitioner på personens seksuelle tiltrækning mod et andet menneske, baseret på menneskets forelskelse og parringstrang.

Man giver ikke her en så detaljeret vurdering af de forskellige nuancer i det homoseksuelle forhold, som det blev beskrevet i Salmonsens Konversationsleksikon. I Den Store Danske Encyklopædi håndterer forfatteren beskrivelsen mere firkantet og kontant, men der gives også her en historisk udredning af tilstanden.

Man skal nok ikke dermed opfatte det sådan, at forholdet nu betragtes mere firkantet end det er blevet tidligere. Vi ser jo netop igennem samfundets praktiske reaktioner, at almenheden er begyndt at acceptere homoseksualitet som en livsform, og som derfor mere frit kan komme frem på samfundets overflade. Det er en meget lykkelig udvikling, idet man må antage, at flere og flere ”homoseksuelle” mennesker er af den mere udviklede type, der ikke er afsporet, men som er begyndt at have mere eller mindre alkærlige følelser overfor sine medmennesker uanset køn, og derfor tilhører den

brede/anderledes form for homoseksualitet, som Martinus selv definerer, og i mindre omfang tilhører den enpolede afsporede form, som fastlægges i de autoriserede definitioner af begrebet/tilstanden.

Det er interessant, at man beskriver, hvilke andre betegnelser, der har været knyttet til ”homoseksuelle” forhold. Det er her særlig interessant at man nævner:

I 1950’erne og 1960’erne vandt betegnelsen homofil (sidste led af gr. philos ’ven, kær’) en vis udbredelse som et ord, der nedtonede det seksuelle og fremhævede det følelsesmæssige.

Ordet ”homofil” er lanceret af Helmer Fogedgaard (1907 - 2002) på Langeland, som havde dyb indsigt i Martinus åndsvidenskab, og var fuldt overbevist om dens rigtighed. Han var redaktør af tidsskriftet Okkultisten. Helmer Fogedgaard var selv homofil. Det er interessant, at man konstaterer, at dette udtryk står for det mere følelsesmæssige og nedtoner det seksuelle.

Man kan dermed konkludere, at Martinus forklaring på menneskets udvikling i det mindste synes at svare til det, vi i realiteten ser omkring os. Vi har dermed endnu et eksempel på, at Martinus analyser stemmer overens med og er en forudoplysning om det, vi kan og vil opleve i virkeligheden, hvis vi ellers er opmærksomme på disse forhold.

C.1 Bemærkninger vedrørende de viste definitioner i ordbøger og leksika.

Ser vi på de viste definitioner af homoseksualitet som helhed, ser vi, at de alle definerer homoseksuelle forhold som partnerskaber, der dyrker sex med hinanden, og at tiltrækningen parterne imellem er af

seksuel karakter. Det er jo meget naturligt, at man har den opfattelse. Almenheden ser nok generelt på disse forhold på den måde, at det seksuelle er det primære. Det kan man også med rette underforstå, når man ser homoseksuelle forhold, hvor skinsyge, jalousi og kravet om at eje sin partner er det dominerende. Disse kriterier er jo indikation for, at det drejer sig om enpolet parringskærlighed, som er parringsaktorienteret.

Det er dog interessant, at man i en mere detaljeret analyse af sådanne forhold, allerede i 1921, er opmærksom på, at det også kan være mere ædle og sublime følelser partnerne imellem, som er dominerende. Tilstande som peger hen imod en begyndende dobbeltpolet og mere alkærlighedsorienteret tilstand, hvor det ikke er det

seksuelle, der er det dominerende. Sådanne tilstande kan man imidlertid bedst forstå og forholde sig til, når man har et dybtgående kendskab til Martinus åndsvidenskab.

I Store Nordiske Konversations Leksikons omtale af emnet nævner forfatteren, at man ikke med sikkerhed ved om det homoseksuelle anlæg er et udtryk for en degeneration hos personen.

Hvis vi ser det fra Martinus synspunkt kan vi jo godt opfatte det som en degeneration, idet det er den enpoledede tilstand der degenererer, hvilket åbner mulighed for at mennesket på sin vej imod den dobbeltpoledede tilstand, i en periode overgår til at blive "homoseksuel" hvis den modsatte pol bliver for tidligt aktiveret.

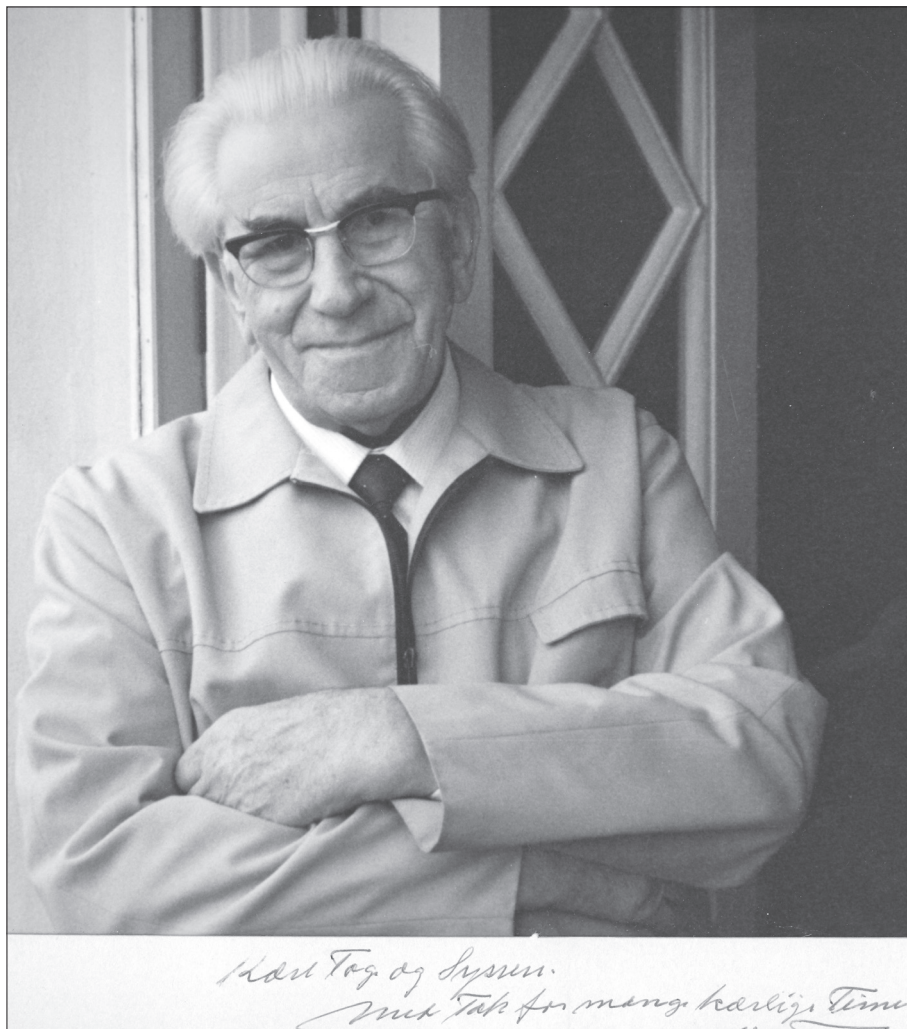
Sjæfuldt

Ifølge logisk tænkning, mål og vægte
må den moderne videnskab benægte
den pure existens af »sjæl«;
og de, som andet synspunkt vil forfægte
vil vi ha' lov at kalde for suspekte
af hele vores sjæl,
(som altså heller ikke eksisterer selv).

Appendiks C

Definition og forklaring på begrebet homoseksualitet i ordbøger og leksika

I sit foredrag “Den højeste ild 2” 27/6 1965 siger Martinus: “Jeg er selv dobbeltpolet, det skammer jeg mig ikke ved selv om “de” kalder det homoseksualitet. Jeg elsker menneskene, ikke hankønnet eller hunkønnet, men mennesket i mennesket”.

Dette udsagn er fuldt forståelig når man ved hvad Martinus mener. Han siger “de” kalder det homoseksualitet. “De” forstår ikke, at han ikke ser manden eller kvinden som kønnet person, men kun ser mennesket bag ved personen. Således set, er der ikke forskel på mand og kvinde, der er kun medmennesker, og det er dem Martinus elsker uden undtagelser.

Indholdsfortegnelse

Under de enkelte afsnit her i indholdsfortegnelsen, refererer tal uden nogen betegnelse til afsnit i Livets Bog. DEV efterfuldt af tal refererer til afsnit i Det Evige Verdensbillede.

Angivelserne betyder at originale tekster er vist her i bogen.

Per Bruus-Jensens forklaring til forsidesymbolet

Forord

1. Afsnit - Indledning og ordforklaring.

361, 852

1.1 Er poludviklingen en udvikling vi kan styre med vores vilje?

DEV 33.26, 33.2

1.2 Hvordan skal man forstå Martinus når han bruger ordet "Homoseksualitet"?

1.2.1 Den traditionelle/almindelige opfattelse af, hvad man forstår ved homoseksualitet:

1.2.2 Martinus måde at forstå og bruge ordet homoseksuel:

857, 858, 1788, 1871, "Ægteskabet og alkærligheden"

1.2.3 Af de viste tekstafsnit kan vi udlede, hvad Martinus indbefatter i sit udtryk "homoseksualitet".

Juleevangeliet, kapitel 31

1.3 Forskellige udtryk som Martinus bruger, og deres betydning for forståelsen af poludviklingen.

Den ordinære pol

Den modsatte pol

De to polers forhold til hinanden

De to polers kvantitative udvikling

Det dobbeltpolede menneskes seksuelle centre/seksuelle poler

"Frikøn", "helkøn"

De sympatiske anlæg

Hovedorganer

"Organsæt"

Modertalentkernen "den evige livskerne"

"Provinser"

"Den højeste ild"

DEV 33.3

Energien i den højeste ild

Sult og mættelse

"Forelskelse" kontra "kærlighed"

”Kysset”

Det enpolede og det dobbeltpolede menneskelegeme

Det dobbeltpolede I-menneske og J-menneskes seksuelle indstilling til en eventuel partner og udlevelsen af seksualiteten på dette udviklingstrin

Det færdigt udviklede dobbeltpolede K-menneskes oplevelse af alkærlighedens kulminationsakt
DEV 33.31

”Fødselsporten” og dennes åbning
1885

Gud og ”gudesøn”

2. Afsnit - Poludviklingen som Martinus beskriver den i Livets Bog

1831, 1832, 1833, 1834, 1835, 1846, 1847, 1848, 1850, 1851, 1852, 1856, 1858, 1859, 1860, 1861, 1864, 1865, 1866, 1867, 1868, 1869, 1870, 1871, 1872, 1873, 1874, 1740 1875, 1876, 1877, 1878, 1879, 1880, 1881, 1882, 1883, 1884, 1885, 1886, 1887, 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, 1899, 1900, 1902, 1903, 1904, 1905, 1906, 1907, 1908, 1909, 1910, 1912, 1913, 1914, 1915, 1916, 1917, 1918, 1919, 1920, 1921, 1922, 1923, 1924, 1925, 1926, 1927, 1708, 1709, 1928, 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1936, 1937 og 1938

3. Afsnit - I småbog nr. 28 ”To slags kærlighed” behandler Martinus også emnet poludvikling. (Førsteudgaven trykt i 1967).

50. KAPITEL

Enpoletheden og ”nydelsen af kundskabens træ”. Dobeltpoletheden og ”nydelsen af livets træ”

51. KAPITEL

Alkærlighedens fødselsveer

52. KAPITEL.

De begyndende dobbeltpolede mennesker

53. KAPITEL

Guds ånds strålevæld i det færdige” menneske i Guds billede efter hans lignelse”

4. Afsnit - I Småbog nr. 5 (nu 13) ”Juleevangeliet” behandler Martinus også emner i relation til poludvikling. (Førsteudgaven trykt i Kontaktbreve i 1945/46)

30. KAPITEL

Væsenernes seksuelle poltilstand og den totale opfyldelse af næstekærlighedsloven

31. KAPITEL

Seksuelle vildfarelser og abnormiteter under jordmenneskets poludvikling

32. KAPITEL

Det fuldkomne menneskes forplantningsprincip eller fundament for sin arts fysiske beståen

5. Afsnit - Martinus artikel i Kosmos 1969 ”Ægteskabet og alkærligheden”

Fra enpolethed til dobbeltpolethed

Det ufærdige menneskes midlertidige hjemsted i udviklingen eller i Guds skabelse af mennesket

Alkærligheden og himmeriges rige

Den begyndende alkærlighed i menneskeheden

Alkærligheden vil afløse ægteskabskærligheden

Væsenerne ophører med at være mand og kvinde	33.4 Den maskuline pol og den feminine pol
Menneskeheden og verdenskulturskiftet	33.5 Dyrerigets livsfundament.
De ulykkelige ægteskabers zone	33.19 Dobbeltpolethedens fødselsveer
Alkærligheden gør væsenet til mennesket i Guds billede efter hans lignelse	33.20 Hvorfor mennesker forfølger dobbeltpolede væsener
Når alkærligheden har overvundet ægteskabskærligheden	33.21 Forfølgelsen af dobbeltpoletheden og de heraf følgende virkninger og mangel på næring
Den begyndende alkærlighed og dens forfølgelse	33.26 Hvad dobbeltpoletheden og dermed alkærligheden bevirker
Hvad er årsagen til det primitive menneskes forfølgelse af alkærligheden?	33.27 Parringskærligheden og alkærligheden
Det homoseksuelle eller dobbeltpolede menneske og almenheden 1910	33.28 Den højeste ild i parringsakten eller énpoletheden
Et internationalt verdensrige	33.29 Den højeste ilds begrænsning i énpoletheden
Mosesmissionen og Kristusmissionen	33.31 Kærlighedens kulminationskontakt i dobbeltpoletheden
Materialisation og dematerialisation	33.37 Nar dyr føres ind på seksuel afsporing
Overjordiske skabemetoder, mirakler	
Djævlemennesketilstanden	
Det færdige menneske i Guds billede og Himmeriges Rige	
6. Afsnit – Martinus tekst til symbol nr. 33 i Det evige verdensbillede 3, 1995-udgaven ”De dyriske og menneskelige tankeklimaer”	7. Afsnit – Tekstafsnit i bogen ”Den intellektualiserede kristendom” udgivet på Borgens forlag i 2004
33.1 ”Det onde” og ”Det gode”	Forord fra Martinus Institut
33.2 Forvandlingen fra dyr til menneske er ikke en viljesakt, men en vækstakt	33 Løsningen på dyrerigets mysterium
33.3 Den højeste ild	34 Den seksuelle polforvandling
	35 Forfølgelsen af de homoseksuelle eller væsenerne i overgangsstadiet fra dyr til menneskene i Guds billede

36 Moseskulturen og den ny begyndende kristne verdenskultur
1875, 1880, ”Juleevangeliet kapitel 31

37 Moseloven eller ”de ti bud” er en morallov uden impuls til virkelig tilgivelse

38 Vejen til kristusbevidsthed må opleves personligt

8. Afsnit - De to polers kvantitative udvikling som Martinus tegner dem i symbol nr. 33 og nr. 35 i bøgerne ”Det evige verdensbillede” 3 og 4.

8.1 Symbol nr. 35. ”Polprincippets kosmiske kredsløb”

8.2 Symbol nr. 33. ”De dyriske og menneskelige tankeklimaer”

8.3 Konklusion omkring hvad symbolbillederne fortæller os om de to polers tilstand

9. Afsnit - Har manden og kvinden et helt ens polsæt, når disse to, mennesketyper, er blevet fuldstændigt dobbeltpolede?

10. Afsnit - Opsummering og konklusioner, baseret på min analyse af Martinus beskrivelse af polforvandlingen

10.1 Udgangstilstanden, urmennesketilstande, den enpolede tilstand.

10.2 Begrundelsen for den enpolede tilstand.

10.3 Målet med poludviklingen, den dobbeltpolede tilstand.

10.4 Hvor lang tid vil der medgå til den fulde udvikling er nået?

10.5 Hvad er det for ”organer” i mennesket der grundlæggende skal ændre tilstand gennem denne udvikling?

10.6 Hvor meget af styringen ligger inden for menneskets viljeområde, og hvor meget ligger uden for dette?

10.7 Hvad er det for organsystemer, der overordnet får polerne til at udvikle sig efter et bestemt mønster?

10.8 Hvad er det for kræfter, eller lad os sige energisystemer, der driver denne udvikling?

10.9 Den allestedsnærværende kraft, ”Den højeste ild”

10.10 Lad os nu se på hvor meget frihed vi har til at udvikle os som vi har lyst til.

10.11 Vi kan anskue det som om vi, symbolsk set, bevæger os gennem et stort rør, som sætter grænser for vores mulighed for afsporinger via sin ydre begrænsende form.

10.12 Martinus beskriver udviklingsbanen ved hjælp af specielle menneskekategorier på udviklingsvejen.

10.12.1 A-mennesket

Det karakteristiske ved A-mennesket
A-menneskets væremåde
A-menneskets videre udvikling

10.12.2 B-mennesket.

Det karakteristiske ved B-mennesket
B-menneskets væremåde
B-menneskets videre udvikling

10.12.3 C-mennesket.

Det karakteristiske ved C-mennesket
C-menneskets væremåde
C-menneskets videre udvikling

10.12.4 Tilbageblik over A-, B- og C-mennesker

Afslutningen på ægteskabets periode
1835

10.12.5 D-mennesket.

Det karakteristiske ved D-mennesket
1858
D-menneskets væremåde
1860
D-menneskets videre udvikling

10.12.6 E-mennesket

Det karakteristiske ved E-mennesket
E-menneskets væremåde
E-menneskets videre udvikling

10.12.7 F-mennesket

Det karakteristiske ved F-mennesket
1867
F-menneskets væremåde
F-menneskets videre udvikling

10.12.8 G-mennesket

Det karakteristiske ved G-mennesket
G-menneskets væremåde
DEV 33.21
G-menneskets videre udvikling
1870

10.12.9 H-mennesket

Det karakteristiske ved H-mennesket
1910
H-menneskets væremåde
H-menneskets videre udvikling

10.12.10 I-mennesket.

Det karakteristiske ved I-mennesket
1881
I-menneskets væremåde
I-menneskets videre udvikling

10.12.11 J-mennesket

Det karakteristiske ved J-mennesket
1887, 1898
J-mennesket væremåde
1899
J-menneskets videre udvikling

10.12.12 K-mennesket

Det karakteristiske ved K-mennesket
1913
K-menneskets væremåde
1914

11. Afsnit - "Seksualiteten", oplevelsen af "den højeste ild", som den udfolder sig under menneskets udvikling fra A- til K-menneske

11.1.1 A-mennesker og B-mennesker som udgør første niveau i den skematiske fremstilling af menneskekategoriene
1652

11.1.2 C-mennesker, D-mennesker, F-mennesker og G-mennesker som udgør andet niveau i den skematiske fremstilling af menneskekategoriene
1835

11.1.3 Sammenfattende konklusion for det første og andet niveau på udviklingsvejen omfattende A-, B-, C-, D- F- og G-mennesket

11.2.1 E- og H-mennesker som udgør det tredje niveau i den skematiske fremstilling af menneskekattegorierne

11.2.2 Sammenfattende konklusion for det tredje niveau på udviklingsvejen

11.3.1 I- og J-mennesket som udgør det fjerde og femte niveau i den skematiske fremstilling af menneskekattegorierne
1909, 1912

11.3.2 Sammenfattende konklusion for fjerde og femte niveau på udviklingsvejen

11.3.3 Udlevelsen af seksualiteten, fysisk som følelsesmæssigt hos I- og J-mennesket, og det forudgående udviklingsmønster fra A-menneskestadiet
1909

11.4.1 K-mennesket udgør det sjette niveau i den skematiske fremstilling af menneskekattegorierne
1913

11.4.2 Sammenfattende konklusion for det sjette og højeste niveau på udviklingsvejen

12. Afsnit - Skema over den forholdsmæssige placering af mennesketyperne A-mennesket til K-mennesket, på deres vej gennem polforvandlingen

Forklaring til skemaet

Skematisk opstilling af A-mennesket til K-mennesket henset til Martinus redegørelse for deres karakteristika

13. Afsnit – Afsluttende bemærkninger

Appendiks A. - Mogens Møllers artikel i Julekosmos 1962 med titlen: ”Skæbnen og den seksuelle polforvandling” undertitel ”(Fra A- til K-menneske)
1882, 1912

Appendiks B. - Svend Åge Rossens syn på de enkelte menneskekattegoriers placering i udviklingen fra A-menneske til K-menneske

Appendiks C. - Gennemgang af definitioner og forklaringer af begrebet homoseksualitet som de gives i forskellige ordbøger og leksika

Definitioner og supplerende forklaringer af ordene ”Homoseksuel”, ”Homoseksualist”, ”Homoseksualisme” og ”Homoseksualitet”.

Ordbog over det danske Sprog, udgivet 1926

Salmonsens Konversations Leksikon, udgivet 1921

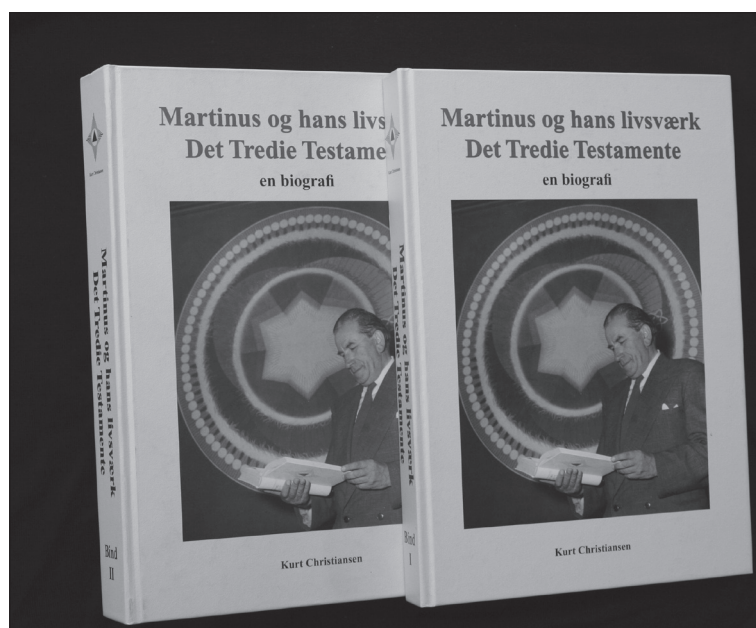
Store Nordiske Konversations Leksikon, En nordisk encyklopædi, udgivet 1918

Den Store Danske Encyklopædi, udgivet 1994-2001

C.1 Bemærkninger vedrørende de viste definitioner i ordbøger og leksika.

Af bøger vedrørende Martinus og hans åndsvidenskab har forfatteren tidligere udgivet:

Martinus og hans livsværk Det Tredie Testamente - en biografi, 2 bind, udgivelsesår 2005,
Kosmologisk Information, ISBN 87-985474-9-6.

Hvordan skal vi forstå det som Martinus betegner som den seksuelle polforvandling?

Alle der har læst i Martinus bøger om polforvandling er enige i, at Martinus beskriver en udviklingsproces, som mennesket skal gennemgå på dets udviklingsvej fra *dyrestadiet* til *det rigtige menneskestadium*. Et rigtigt fuldt udviklet menneske bliver man først ved overgangen til det, Martinus kalder *det rigtige menneskerige*, som vil opstå her på jorden når tiden er moden til det. Et mål for udviklingen som Martinus siger vi vil nå om ca. 3000 år. Via denne udvikling opnår mennesket at blive alkærlig, og al krig og uvenskab vil ophøre.

Denne udvikling, som vi allerede er et stykke inde i, vil medføre, at mennesket fra at indgå ægteskaber i praksis vil leve som singlemennesker, men samtidig nære dyb kærlighed til alle medmennesker uanset køn, og uden at forpligte sine medmennesker, som det i øjeblikket sker i almindelige parforhold.

Ved studier af Martinus tekster har en del mennesker fået en opfattelse af, at denne udvikling nødvendigvis vil medføre at der vil være overgangsstadier, hvor alle mennesker vil være homoseksuelle i deres følelser overfor deres medmennesker, ja at denne homoseksualitet er en nødvendighed for at nå målet, at blive et rigtigt alkærligt menneske. Andre studerende tager stærk afstand fra denne opfattelse.

Studiet af Martinus tekster med henblik på at forstå, hvad der vil ske gennem poludviklingen, er vanskeliggjort at to forhold:

For det første har Martinus beskrevet dele af processen mange forskellige steder i sine tekster samt i forskellige foredrag.

For det andet bruger Martinus ofte betegnelsen "homoseksuel" og "homoseksualitet" på en måde, som ikke helt svarer til det, man i almindelighed lægger i disse betegnelser.

I nærværende bog har forfatteren gennemgået alle Martinus tekster, der omhandler dette emne, og stillet de vigtigste tekstafsnit sammen på en måde, som gør det lettere for læseren at få et overblik over, hvad Martinus siger og mener. På grundlag af denne sammenstilling har forfatteren til denne bog analyseret alle Martinus udsagn og beskrivelser af udviklingen, og forfatteren har forklaret, hvordan han mener, at Martinus brug af betegnelsen "homoseksuel" skal forstås i de enkelte sammenhænge. Dette analysearbejde har medført, at forfatteren har udarbejdet en definition af, hvad Martinus mente, når han brugte betegnelsen "homoseksualitet" og lignende udtryk i forbindelse med de senere stadier af poludviklingen.

Forfatteren har endvidere opstillet et skema over de forskellige mennesketyper, som Martinus har betegnet A- til K-mennesket, og anbragt dem i skemaet i forhold til deres åndelige udvikling og dermed deres placering i udviklingsforløbet.

Om forfatteren til bogen.

Kurt Christiansen, født i 1932, er pensioneret lektor, med speciale i plantefysiologi og biokemi, fra en af de højere læreanstalter i København.

Jeg har gennem de sidste 40 år studeret et utal af religioner og trosretninger, men blev i dette studium specielt opmærksom på det helt specielle ved Martinus arbejde, hans kosmologi/åndsvidenskab.

På grund af den divergerende opfattelse blandt mennesker af, hvordan man skal forstå Martinus forklaring af poludviklingsprocessen, fandt jeg det af betydning at gennemarbejde Martinus tekster og om muligt, på grundlag af en dybtgående analyse give en logisk redegørelse for, hvordan Martinus tekster kan forstås.

Kurt Christiansen

ISBN 87-991401-0-1